

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YOU'RE NOT MY KING!

ERYN HAWK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

**YOU'RE NOT
MY KING!**

ERYN HAWK

Telif Hakkı 2024 Eryn Hawk

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. İzin istemek ve diğer tüm sorularınız için erynhawk@authorerynhawk.com adresinden Eryn Hawk ile iletişime geçebilirsiniz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazar, herhangi bir Yapay Zeka (AI), üretken AI, büyük dil modeli, makine öğrenimi, sohbet robotu veya diğer otomatik analiz, üretken süreç veya çoğaltma programının bu yaratıcı çalışmanın herhangi bir bölümünü herhangi bir yolla (baskı, grafik, heykel, multimedya, ses veya başka bir ortam) çoğaltmasına, taklit etmesine, remikslemesine, özetlemesine veya başka bir şekilde çoğaltmasına izin vermez. Yazar, insanların sanatsal çalışmalarını kontrol etme hakkını desteklemektedir. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazar tarafından bilindiği üzere, yapay zeka tarafından üretilen görüntüler veya anlatılar kullanılarak oluşturulmamıştır.

Kapak Resmi: Fae Quin

<https://instagram.com/fae.loves.art>

Molly Phipps tarafından Kapak ve Ciltsiz İç Formatlama <https://www.wegotyoucoveredbookdesign.com>

Beta Read by Francis Lace

<https://www.facebook.com/profile.php?id=61550519048605>

Edited by Kate Wood <https://www.katewoodproofreading.com>

SJ Buckley tarafından düzeltildi

<https://www.sjbuckley-editingandproofreading.com/>

*Ölmeden önce yapılacaklar listesinde "seksi uzaylılar tarafından kaçırılmak"
olan tüm bebeklere.
Parmaklarım bizim için çapraz!*

İÇERİK UYARISI

Bu kitap aşağıdaki sapkınlıkları ve olası tetikleyicileri içermektedir. Bu listenin SPOILER içerebilecek eşlik eden açıklamalar LÜTFEN UNUTMAYIN - ipuçları ve basitleştirilmiş içerik uyarıları Instagram ve Facebook'umda listelenmiştir:

- Uzaylı Kaçırma
- Zorla Evlilik/Bağlanma
- Insta-Lust (bu bir Kader Arkadaşlığı ilişkisidir; her ikisi de başlangıçta birbirlerinden fiziksel olarak etkilenirler, ancak Aşk çok daha sonra gerçekleşir)
- Koku İşaretleme
- Boyut Kink
- Göbek Şişkinliği
- Dügümlleme (ilk kez Ön Uyarı olmadan)
- Halka Açık Yerde Seks/Hafif Röntgencilik (Etrafta başkaları varken Ağır Sevişme)
- Hafif Kenarlaşma/Orgazm İnkarı
- İçgüdü Odaklı Seks (Ateş/Rut benzeri belirtiler)
- Hafif Ağırlı Kink
- Üreme Kink'i (Mpreg, Yumurtlama ve Üreme Mevsiminden bahsedilir; bu kitapta MC'lerin hiçbirinde gerçek bir Üreme gerçekleşmez, ancak Gelecekleri için Üreme ima edilir)
- İnsanlık Dışı Cinsel Organlar (yumuşak dikenler/kanatlar, kayganlaştırıcı solungaçlar, düğüm dahil)
- Dom / Sub Alt Tonları
- Kirli Konuşma
- Kısıtlayıcı Olarak Kullanılan Ağaçlar

- Canavar / Sürüngen Uzantıları (kuyruk, dişler, pençeler, uzayan dil dahil; hepsi hem Genel hem de Cinsel senaryolarda kullanılır)

- Kısa Kuyruk Oyunu

- Dub-Con (MC'ler arasında; Çiftleşme Bağını Tamamlamak bu dünyadaki uzaylılar için Kültürel bir Norm/İçgüdüdür ve insan teknik olarak Reddedemeyeceği bir durumda olsa da, her şey açıklandıktan ve uzaylı izin istedikten sonra Rıza gösterir. Cinsel Durumların kontrolünü ele alır, işleri yavaşlatır, vb. ve bundan zevk alır)

- Kısa Cinsel Saldırı (MC'ler arasında değil; MC çıırılçıplak soyulur, Ellenir ve İncelenir, ancak Yakın Dokunma veya Penetrasyon yoktur ve çok kısa / hafif bir tanımdır)

- Kısa Bahsedilen Cinsel Saldırı/Non-Con (MC'ler arasında değil; MC bir Arka Plan Karakterine olduğunda odadadır ve sahne bitmeden önce kısaca Manhandling ve Seslerden bahseder. Grafik değildir).

- Kara Mizah (MC'nin Kendini Alçaltan bir mizah anlayışı vardır ve ölüm ve ölmek hakkında çok alaycı ve rahatsız edici olmayan şekillerde konuşur)

- Kölelik (insanların Dünya'dan alınıp uzaylılara satılması)

- Şiddetli Fiziksel Saldırı (MC'ler arasında değil; Kan alınır)

- Geçmiş Aile İçi İstismardan Bahsetti (Fiziksel ve Sözlü Saldırı Flashbackleri; birkaç örnek hafifçe tanımlayıcıdır)

- Zehirlenme

- Kısaca Bahsedilen Kusma

- Adam kaçırma

- Bahsedilen İnfaz/Öldürme

- Ölüm (MC'ler değil)

- Kısaca Bahsedilen Hayvan Kurban Etme/Avlama ve Öldürme (açıklayıcı olmayan)

- Parçalama (MC'nin kuyruğu bir ödül olarak alınır, ancak sonunda tekrar büyür)

- Ölen Eski Sevgiliden Sıkça Bahsedilir (MC, ölmüş, Tacizci eski sevgilisini Aşk İlişkisi ile karşılaştırmak için oldukça fazla kullanır)

- Geçmişte Bahsedilen Terk Etme/Kabul Etmeme

- Geçmişte Bahsedilen Zorla Vücut Değiştirme (dövme)

- Ölüme Yakın Deneyimler

- Kıskançlık ve Sahiplenme

- Güç Dengesizliği

- Panik Ataklar
 - Bahsedilen Üreme (Mpreg bu dünyadaki uzaylılar için mümkündür ve Çocuk Sahibi Olmak için diğer seçeneklerle birlikte kısaca tartışılır)
 - Bahsedilen Hamilelik (arka plan karakterleri)
 - Yakalar/Zincirler (MC'ler arasında değil; Sahiplik işareti)
 - Geçmişteki Uyuşturucu Bağımlılığı/Uyuşturucu Kullanımı (ve Sonrasındaki Etkileri)
- o)
- Travma

Kendinize iyi bakın!

GİRİŞ

Bu hikaye ABD İngilizcesi ile yazılmış olsa da, karakterlerin gerçekçi ve çok yönlü bir temsilini vermek için bazı 'argo' ve kırık lehçelerin kullanıldığını lütfen unutmayın. Hikaye boyunca başka lehçeler de kullanılmıştır (arka plandaki karakterler için İskoç, Kuzey İrlanda ve İngilizce, uzaylılar için ise Ly'zrd -kurgusal bir tür-). Kitabın arkasında bir telaffuz sayfası bulunmaktadır.

İÇİNDEKİLER

[Birinci Bölüm](#)
[İkinci Bölüm](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Dördüncü Beşinci](#)
[Altıncı Onaltı](#)
[Yedinci Sekizinci](#)
[Dokuzuncu](#)
[Ondokuzuncu](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Onbirinci Oniki](#)
[Onüçüncü](#)
[Ondördüncü](#)
[Onbeşinci Bölüm](#)
[Onyedinci](#)
[Onsekizinci Sonsöz](#)
[Bonus](#)
[Telaffuzlar Sonsöz](#)
[Yazarın Yazar](#)
[Hakkında notu](#)
[Ayrıca Eryn Hawk](#)
[tarafından](#)[Socials](#)

REUBEN

Uzaylılar tarafından kaçırılmanın bu yılki bingo kartımda olmadığından oldukça emindim. Öte yandan, 'açık artırma için değerli bir inek gibi dürtölüp sondalanarak bir ay hayatta kalmak' karesi de çanları çalmıyordu, bu yüzden birkaç turu atlamış olabilirdim. Bu pek de şaşırtıcı değildi. Yılın ilk yarısını yüzüm kapalı, ikinci yarısını -tamam, son çeyreğini- ayık kalmak için mücadele ederek geçirmiştım, bu yüzden hafıza kayıpları paketin bir parçasıydı, değil mi?

A&R Uzay Tesisi'ndeki plansız tatilimin otuzuncu günüydü. Maldivler'i tercih ederdim -kim etmezdi ki? - ama dilenciler seçici . Bazı insanlar memleketlerinden hiç ayrılamazlar ama ben buradaydım. *Uzaydaydım*. İsteğim dışında tutuluyordum elbette ama şikayet edemezdım. Uzaylılar beni henüz öldürmemiştı ve bir kafeste de değildim, yani... beş yıldızlı hizmet mi? Kristal kaplıcası olan lüks bir spa tesisiyle kıyaslanamazdı.

berrak su ve o şirin küçük şemsiyeli hindistan cevizi kokteylleri, ama hayattaydım ve yarı rahatlamıştım.

Unutmamam ve bahşış bırakmam gerekecek.

İnleyerek ranzama çöktüm, yastıkların daha önce yüzüstü yattıklarımın daha yumuşak olması doğal olarak canımı sıkıyordu. Bu ilk günden beri canımı sıkıran bir ayrıntıydı ve hâlâ da sıkırmaya devam ediyordu. Taze çarşafıya şükredecek kadar soğuk beton üzerinde uyumuştum ama hadi ama. Mısır pamuğu mu? Tanrı aşkına, ben bir mahkûmdum. Beni rehin tutan ucubelerin rahatımı gerçekten önemsediklerini bilmek beni huzursuz ediyordu - değerlendirmeler bir yana, gerçi o konuda da oldukça naziklerdi. Adam kaçırmanın iğrenç ve ihlal edici olması gerekiyordu ve ikincisini çok iyi yapsalar da, burası rahat ve tertemizdi, neredeyse klinik gibiydi. Ben burada 'uzaylıların varlığının' başıma gelebilecek en tuhaf şey olduğunu düşünüyordum, ama onlar biraz sabun ve bir şilte ile yanıldığımı kanıtlamak zorundaydılar.

Hafızalı sünger yatak.

Beni boğmasını umarak rüşvet yatağı bulutunun içine daha da gömüldüm. Tanrım, sesim kuruntulu geliyordu ama yakınacak başka bir şey yoktu. Bütün amacım *buydu*. Belki kendimi daha fazla tehlikede hissedersen, beni aç bırakırlarsa ya da bir kovaya sıçtıırırlarsa, o zaman orada yatıp kaderimi kabul etmekten başka bir şey yapmak için daha fazla güdüye sahip olurum. Kaçmak *istemediğimden* değildi. Elbette istiyordum. Bilinmeyenden nefret ediyordum, günlük testler ve tıbbi kontroller aşırıya kaçıyor ve Araf'ta sıkışıp kalmış bir hayalet gibi, Dünya'da etmeden önce düzeltmem gereken oldukça büyük meselelerim vardı, uzun süre bir kenara atılamayacak kadar *önemli* şeylerdi, ama uğraşmak için aciliyet hissetmiyordum. En azından şu anda. Diğer şeylerin arasında bana bir tür sakinleştirici verip vermediklerini merak ettim.

Şaşırmazdım.

Başlangıçta bir çıkış yolu bulmaya çalışmış, bana ne istediklerini söylemeleri umuduyla tekmelemiş ve bağırıyordum ama işe yaramamıştı. Burayı terk edemeyeceğimi anlamam için üç gün yaygara koparmam yetmişti. Aslında, süslü teknolojiye ve yedi ayak boyunda, ağır silahlı dinozor muhafızlara bir göz attığımda, önce ağzımı mı yoksa kıkırmı mı sunmam gerektiğini tartışmaya başladım. Cinsel iyilikler genellikle ya yaparım ya da ölürüm demektir; ondan sonra elimde hiçbir şey yoktu. İyimser bir adam değildim. Tüm bu 'eğer yere düşersen, sadece ayağa kalk ve tekrar dene' mantrası beni kızdırdı - sanki kırık parçalarını yerden kazımak o kadar kolaymış gibi. Ayrıca, her

İlk seferinde çaba sarf etmek istememiştim, ikincisinde neden zahmet edeyim ki?

Ben de zeki değildim. İdare edecek kadar bilgim vardı ama eski bilimkurgu filmlerindeki gibi geminin verilerine giremiyor ya da sistemlerini geçersiz kılamıyordum. Bir aydır buradaydım ve neden burada olduğumu bile anlayamamıştım, yani zekâ kesinlikle repertuarımda yoktu. Yine de dirençliydim, bu konuda kendime güvenebilirdim. İkiye bölünmüş bir solucan gibiydim, bir daha asla eskisi gibi olamıyordum ama yine de hayatta kalmayı başarıyordum. Her şeyden sonra, bunun bir hediye mi yoksa bir lanet mi olduğunu söyleyemezdim, ama bu bazı bokları deneyimlediğim ve ne zaman sabırlı olmam gerektiğini öğrendiğim anlamına geliyordu. Zamanımı bekleyecek, bir mucize bekleyecek ve beni çabucak öldürmeleri ya da Dünya'ya geri bırakmaları için dua edecektim.

Güncel bir tercih yok.

Bunun cevabını çok yakında öğreneceğime dair içimde sinsi bir şüphe vardı.

-Rutin değişikliği ana ipucumdu ve önsezi hissi de istenmeyen bir ekstra. Şimdiye kadar burada geçirdiğim zaman aynı sıkıcı ritüelin döngüsünden ibaretti. Üzerimde yaptıkları testler dışında hiçbir şey yolunda gitmiyor ya da yerinde olmuyordu. Bazıları iğneler ve tüpler gerektirirken, diğerleri beyin taramaları veya kalp monitörleriyle ilgiliydi. Yine de en kötülerini, gerçek oturmalı, akademik sınavlar olmalıydı. Bu muhtemelen akranlarım arasında popüler olmayan bir görüştü ama bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertiyordu.

Okul dönemimi yeniden yaşamak travmatikti.

Bugün test yoktu. Bu sabah her zamanki gibi kamaramda uyanmıştım, gözbebeklerimi yakan beyaz ışıklar ve on dakika sonra robotik bir arabada gelen kahvaltı. Ama besleyici jöle küplerini kemirmeyi bitirdikten, yüzümü yıkadıktan ve temiz beyaz eşofmanımla uzay patiklerimi giydikten sonra kimse beni almaya gelmemişti. Bu normal değildi ve itaatkâr bir köpek yavrusu gibi ranzamda oturup Usta'nın beni eğitime götürmesini beklemekten başka bir şey yapamamaktan nefret ediyordum.

Vazgeçmemin tek nedeni düpedüz tembellikti. Kapıyı izlemek, ne zaman geleceklerini ya da gelip gelmeyeceklerini merak etmek beyin gücümü boşa harcamak gibi görünüyordu. Bunun yerine, saatlerimi gözlerim şaşı olana kadar düz duvarlara bakarak geçirdim. Saat yoktu ama burada uzun *süredir* kaldığımı anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Daha önce uzanmalıydım, belki de anlamsız olduğunu bilsem bile biraz kestirmeyi denemeliydim - en son ne zaman düzgün bir uyku çektiğimi hatırlayamıyordum, özellikle de emir üzerine *ya da* ışıklar açıkken. Neden bu kadar uzun sürüyordu? Ve neden

bu kadar rahatsız mıydım? Yalnız kalmak kobayı oynamaktan daha iyiydi ama bu gerilim sinir bozucuydu.

Belki de ihtiyaçları olan her şeyi çıkarmayı bitirmişlerdi -kesinlikle çok titiz davranmışlardı, yani çıkarmamış olsalardı şok edici olurdu- ve bir sonraki adımda ne yapacaklarına karar veriyorlardı. Ya beni burada tutup ağır işlerde alıştırsalardı? Ya da daha kötüsü... beni *kişisel* bir köle haline getirip patronun ayaklarına masaj yapmaya zorlarsalardı? Midem bulandı. Bu benim yaşayan kabusum olurdu. Gerçekten öldürülmeyi tercih ederdim. Yine de bunun olmayacağına neredeyse bahse girebilirdim. Bu tamamen rastgele ve belki de biraz dengesiz bir korku olduğu için değil, etrafta benim gibi test edilen başka insanlar olsa da, insan *işçiler* -*ayak* köleleri ya da başka türlü- olmadığı için. İçimden bir ses bunun bir nedeni olduğunu söylüyordu, sanki bu sadece bir koleksiyon için oyuncak olmaktan başka bir amaç içinmiş gibi.

Son birkaç gün içinde, benim alındığım gibi kapsül gemilerle bir odaya götürülen birkaç erkek ve kadın görmüştüm. Bu bana eve dönmenin bir olasılık olduğuna dair *az* da olsa umut verdi -şu anda anlamsız bir hırs gibi görünse de gerçekten olması gereken bir şeydi- ama aynı zamanda bu adamların daha kötü bir yere gönderilmiş olma ihtimali de vardı. Ya da onlara çıkışı göstermek bir tür hastalıklı akıl oyunuydu; organları sökölüp bilime bağışlanmadan önce 'işte bunu kazanabilirdiniz'.

Bu her zaman bir olasılıktı.

Hay sikeyim. Ya sonunda benim yirmi altı yıllık hayatım için gösterecek önemli bir şeyi olmayan sıska bir hiç olduğumu fark edip beni burada çürümeye bırakmayı planlamışlarsa? Hasat etmeye degecek bir şeyim kaldığından bile şüpheliydim.

-İlaçlar bu konudaki şansımı mahvedebilirdi, bu yüzden varlığımı unutmak muhtemelen en kolayı oldu. Durum böyle olsaydı beni beslemeye zahmet etmezlerdi, değil mi? Tabii kahvaltının son öğünüm olması gerekmiyorsa. Eğer öyleyse biraz hayal kırıklığı yarattı. Kim bir ay boyunca her gün tıktığı sıradan küp yemeğın yediğı son şey olmasını ister ki? Ben istemezdim. Bir bira ve bir dilim hindistan cevizli kremalı turta için adam öldürürdüm.

O zaman en azından biraz mutlu ölürdüm.

Bu neşeli notun üzerine, kabin kapıları büyük bir *gürültüyle* açıldı ve ben neredeyse havaya uçarken tüm neşe düşüncelerimin dağılmasına neden oldu. Tökezleyerek ayağı kalktım, suçluyla yüzleşmek için döndüm, ancak kamarotlardan biri içeri girdiğinde rahatladım, tüm duruşu ve zarafetiyle, monoklünü takmıştı

sivri burnunun köprüsü üzerinde ve çenesi tavana doğru kalkıktı. Bu adamla daha önce tanışmamış olsam da, onun türü -doğru kelime bu muydu- bizim refahımızdan sorumluydu. Görünüşe göre. Çoğunlukla geminin etrafında süzülüyorlar, dört ellerinden birinde e-tabletler taşıırken ve bize testlere kadar eşlik ederken 'bu bok için yeterince para almıyorum' gibi görünüyorlardı. Tüm nahoş şeyleri yapan 'doktor' türleri kadar ürkütücü değillerdi. Bu adamlar, var olduklarını bilmeden önce uzaylıların nasıl göründüklerini hayal ettiğim gibiydiler: büyük gözlü, kel ve sırık gibi, ince, yarı saydam beyaz tenli.

Daha uzun taramalar sırasında, kendimi sık sık bu adamların ikiz kalplerinden vücutlarına yeşil kan pompalanırken izlerken buluyordum. Hastalıklı bir şekilde büyüleyici bir şeydi. Ayrıca soğanlı kafataslarının içinde iki beyinleri vardı, ama bu benim için bile bakılamayacak kadar acımasızdı. Parmakları da acayip derecede uzundu, bacakları bir geyiğin arka ayakları gibi eğikti ve hiç konuşmuyorlardı, sadece *bip bip* sesler çıkarıyorlardı ve üzerime gelip kan şişelerini çıkarırken boğazlarından vızıltı sesleri geliyordu.

Korku filminden fırlamış bir sahne gibi.

Tüm bunlara rağmen, yine de yumuşak görünüyorlardı. Sadece derileri değil, tüm tavırları. İnsan doktorlar bana bu adamlardan daha az özenle davranmışlardı. Sanırım görünüşün aldatıcı olabileceğini söylemeye gerek yoktu. Yani, görevliler biraz daha... insansılardı ve pisliklerdi. *Anlayın artık.* Onlarla ilgili her şey soğuk ve kesindi. Yere kadar uzanan laboratuvar önlükleri giiyorlardı, bu yüzden vücutları bir gizemdi, ancak bir insan için ortalama boydaydılar, uzun, geriye doğru kaymış kızıl saçları, küçük, sivri boynuzları ve elf kulakları vardı. Bir de dört kolları vardı. Şimdiye kadar etkileşime girdiklerimin sesleri boğuktu ve turkuaz yüzlerinde son derece ilgisiz ifadeler vardı. Çok züppe bir havaları vardı, sanki yaşayan, nefes alan bir insan değil de bir haşaratmışım gibi beni küçümsemeyi başarıyorlardı. Bu adam da farklı değildi.

Aslında, daha da kopuk olabilirdi.

İçini çekerken beyaz gözleri elindeki tablete sabitlenmişti. "Reuben Francis Carter?"

Gözlerimi kırıştırdım, sadece tam adımı duyduğuma şaşırmamıştım - çünkü daha önce kimse sormamıştı ve ben çoğunlukla 'insan 0074' olarak biliniyordum - aynı zamanda akıcı, monoton bir İngilizce ile söylemişti. Burada herkesin homurdandığını ya da benim konfor seviyeme ihtiyaç duyduklarında "tamam mı?" diye sorduğunu düşünüyordum. Acaba her zaman İngilizce konuşabiliyor muydu?

ve sadece yapmamayı mı seçti? Yoksa üzerinde yüksek teknoloji bir çevirmen mi vardı? Ve adımı nasıl öğrendi?

Sinirli bir şekilde güldüm. "Evet, o benim."

"Gecikme için özürlerimizi sunarım," dedi, başını kaldırıp bakma zahmetine girmeden, hatta üzgünmüş gibi davranarak. "Müdürlerin dosyanızı incelemesi gerekti."

"Benim... devam mı?"

Umursamaz bir ses çıkardı ve e-tabletinin ekranını kaydırды. "A&R'da ne yaptığımızı anlıyor musun?"

"Aşına olduğumu söyleyemem, hayır." Omuz silktim. "Uzaylı kaçırma konusunda eğitim almadım, bu yüzden benim de bir tahminim yok."

Uzaylı adam monoklünün üstünden bana bir bakış attı, alaycı bir gülümseme dudağını kısa bir süreliğine çekiştirdi. "Mh-hm."

Not defterini bir kez daha tararken yavaş bir nefes aldım. Not almak için *Savaş ve Barış*'ın bir kopyasını almış olmalıyım çünkü ben ayağımı yere vurup "Son Geri Sayım" şarkısını mırıldanmaya başlayana kadar tekrar iç çekti ve sonunda - açıkça bölünmüş - dikkatini bana verdi. "Burada, A&R Uzay Tesisi'nde, türünüzü incelemek, değerlendirmek ve dağıtımına hazırlamak için ileri teknoloji ve analitik yöntemler kullanıyoruz."

Gözlerimi kırptım. "Beni kaybettin."

Sanki tüm varlığının baş belasıymışım gibi gözlerini devirdi, mükemmel bakımlı pençelerinden biri sabırsızlıkla tabletinin ekranına vuruyordu. Evimden alınıp deneylere tabi tutulduğum gerçeğine hiç sempati duymuyordu, tek bir pırıltı bile yoktu ama en azından cevaplar alıyordum. Sadece bir ay sürmüştü ve diş çekmek gibiydi, ama bu noktada çıta yerdeydi.

"Siz Dünya'dan alınıyorsunuz ve yalnızca yeniden evlendirilmek amacıyla test edildiniz," dedi yavaşça. "Bu çok hassas bir süreç. Amacımız *sadece* en başarılı insanları evlat edinmek olduğu için, her deneğin Dünya'dan çıkarılmadan önce Dünya'daki yaşamını izliyoruz -zeka ve eğitim en önemli özelliklerdir. Bu yüzden kendimizi yılda birkaç aday ile sınırlandırıyoruz, böylece şüphe uyandırmamak ya da elitlerinizi sahiplenerek türünüzün yok olmasına neden olmamak istiyoruz."

"Pft, evet, çünkü tüm roket bilimcilerin aniden ortadan kaybolması katliam olur, değil mi?" Esprili bir şekilde güldüm, açıkçası yüzünü bu kadar düzgün tutmasından etkilenmiştim. Ama dur , "en yüksek başarı" mı? Bu değildi.

bir anlam ifade etmiyordu. Bir kutu taş kadar aptaldım; beni aralarından seçmiş olmalarına imkan yoktu.

Tabii ki yapmadılar.

Beni buraya getiren maskeli herifleri hatırladım, o ara sokakta nasıl tereddüt ettiklerini, lanet olası *veteriner* kız kardeşim kaçarken geride kalan ben olduğumda ana dillerinde nasıl küfrettiklerini. Süslü diplomalar ve zekâ giriş şartları olsaydı kesinlikle işe yarardı. Ama bunu düşünmek istemiyordum. Beni sürükleyerek götürdüklerinde yüzünün aldığı hali düşünmek bile yetecekti -gözleri rahatlama dolu ve pişmanlıktan yoksun- ve ben de kendime acıyacaktım.

Lanet uzaylıların bile beni istememesi bir şok olmamalıydı. Bir hata olmak benim yöntemimdi.

"Alınmamam gerekiyordu."

"Doğru." Sanki insan avcılarının beceriksiz olması benim suçummuş gibi alay etti. "Burada durmanızın ve bu sabah erkenden bir gemiye bindirilmemenizin nedeni budur."

"Nereye giden bir gemi? *Dünya'ya* mı?" diye sordum, sesim takınmaya çalıştığım rahat tavrı yalanlıyordu. Ama adam saçmalıyormuşum gibi alaycı bir tavırla başını sallayınca tüm umutlarım suya düştü.

"Normal şartlar altında, sahip olduğunuz beceriye bağlı olarak ve her değerlendirmeyi geçmeniz koşuluyla, galaksimizdeki hangi gezegen uzmanlık alanınıza uygunsa oraya dağıtılacaktınız. Elbette, türünüzün standartlarına göre olağanüstü insanların bile beklentileri karşılayamaması nadir değildir. Böyle bir durumda, genellikle kişiyi iki gezegenimizden birine gönderme kararı alınırdı... reddedilen gezegenler."

"Çok hoş," diye homurdandım ve kuru bir bakışla karşılaştım.

"Eğer bir denek test sürecimizi geçemezse, ama görünüş olarak çekiciyse, zevk gezegenine gönderilir" - muhtemelen dramatik bir etki yaratmak için durakladı, sonra "Fu-huk-yoo" diye ekledi.

Kısa devre yaptım. Az önce... "Affedersiniz?" mi dedi?

"Eğer öyle *değillerse*," diye devam etti, "sıçramama rağmen, "ticaret gezegeninin vatandaşı olurlar."

"Tam olarak *neyin* takası?" Yüzümü buruşturdum ve uzaylı adam beni görmezden geldi. Tekrar.

"Sizin durumunuz bu basit kuralların çok dışında kalıyor ve reddedilen gezegenlerimizin bile standartları var - diğerlerinden çok daha düşük olsa da - bu yüzden dikkatli bir değerlendirme yapılması gerekiyordu. Böyle bir durumun gerçekleşme ihtimaline hiç hazırlıklı değildik.

Sistemimizde büyük bir hata var." Beni küçümseyen bir bakışla süzdü. "Sayenizde gelecekte daha az ihmalkâr olmak için çaba göstereceğiz."

Ateş edildi.

Sahte bir gülümseme takındım, göz kırparak ve gönülsüz bir parmak işaretiyle onu sıkıştırdım. "Yardımcı olduğuma sevindim."

Uzaylı adamın donuk bakışlarının ardındaki teslimiyeti tarif edecek kelime yoktu. Belli ki, şımarıklık için kaydolmamıştı. *Flaş haber, ahbap, ben bir sahnede kızartılmayı beklemiyorum, yani sert göğüs.*

"Şimdilik," diye devam etti. "Görünüştünüz ve beceri düzeyiniz göz önüne alındığında, Yoo-suk'taki lee-zurd türleri arasında en iyi şekilde gelişeceğinize karar verildi."

"Sen... berbat mısın?" Tekrarladım ve o da başını salladı. "Oh, tamam, güzel, sadece beynimin çökmediğinden emin olmak istedim. Um, tam olarak nerede-"

"Ticaret gezegeni," diye ekledi, aksi halde alaycı olan ses tonunda kendini beğenmiş bir zevk vardı. "İkisi arasında en az medeni olanı - tamamen teknolojiden ve kapalı tesisattan yoksun. Oradan IQ ortalamamızı düşürmekte büyük zorluk çekeceksiniz."

"tutma," diye kestirip attım. "Seyirciye *gerçekten* nasıl hissediyorum."

Gözlerini sağa sola çevirdi, sonra tekrar bana dikti ve kaşları çatıldı. "Burada başka kimse yok."

"Vay be." Homurdandım. "Bu kadar yetenekten bahsediyorsun ama iğneleme konusunda hiç yeteneğin yok."

"Alaycılık bir beceri değildir. Zeka da gerektirmez."

"Aynı fikirde değilim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kendime düşünmek için bir saniye verdim. Otuz gün önce kendi işime baktığımı, hayatımın bahanesiyle mücadele ettiğimi düşünmek garipti, sonra *bam*. Yanlışlıkla uzaylılar tarafından kaçırıldım. Pervasızca, ani bir tepki sayesinde -yıllar sonra ilk kez özverili davranmıştım- kopan bağlarımı onarma, bir zamanlar beni koşulsuzca sevmiş olan insanların arasında iyileşme şansımı mahvetmişim.

Gerçekten de tipik bir durumdu. Yoluma devam etmeye, tüm saçmalıkları geride bırakmaya, başıma gelenleri unutmaya çok yaklaşmıştım ama hayır. Görünüşe göre, her şeyin bu kadar basit olacağını düşünerek kendimi kandırıyormuşum. Biraz rahat bırakılmayı hak ettiğim fikrini bana ne vermişti? Belli ki evrenin başka planları vardı. Yine de, denediğim için aptal olduğumu söylemeleri için uzaylılar göndermek biraz aşırıya kaçmaktı.

Otoyolda beni biçen bir on sekiz tekerlekli araç yeterli olurdu.

"Tamam, özetleyeyim." Bir parmağımı geri sarma hareketiyle döndürdüm. "Kim bilir hangi tuhaf testlerinizden geçemedim ve yarım gün süren tartışmalardan sonra, siz çocuklar Fuck You gezegenine uygun olmadığıma karar verdiniz - ki bu da şaşırtıcı değil, bir zevk gezegeni, ama bu önemli değil. Ve Dünya'ya geri dönmem söz konusu olmadığından, You Suck adlı bir yere naklediliyorum - ve dürüst olmak gerekirse, bu isim kişisel bir saldırı gibi hissettiriyor

-Lanet *kertenkele insanların* arasında yaşamak için." Derin bir nefes aldım, sesim bir oktav daha yükseldi ve sonunda ekledim: "Doğru mu söyledim?"

"Evet," dedi kuru bir sesle. "Gerçi You Suck senin yaratılışından binlerce yıl önce ortaya çıktı. Onun adaşı sen değilsin."

Kısa bir kahkaha attım. İtiraf etmeliydim ki seks kaçındığım bir şey değildi ve Tanrı biliyordu ki dokunulmak için can atıyordum ama zevk gezegenine seçilmediğim için oldukça mest olmuştum. Ölene kadar her gün yumuşacık uzaylı aletini emmek ve ona binmek o kadar da çekici değildi. Elbette, bütün bir türün beni çirkin olarak adlandırması hâlâ canımı yakıyordu. Muhtemelen tavşan dişlerim ve çarpık burnum yüzündendi; tabii uzaylıların göbek deliği ve fazladan parmak gibi daha niş güzellik standartları yoksa. Kim bilebilirdi ki? Görünüşümü hiçbir zaman önemsememiştim, bu hiçbir zaman önemli olmamıştı ama seks kölesi olamayacak kadar çirkin olmam yeni bir düşünüş olmalıydı.

Benim sıkıntılarımdan habersiz -ya da onları umursamadan- uzaylı yine e-tabletine bakarak iç çekti ve bir senaryo gibi okudu. "Kayıtlarınız, atmosferlerine girdiğinizde boğulmanızı önleyen serumun ve patlamayı engellemek için beyninize ekstra bir koruyucu doku katmanı sağlayan taramanın size zaten enjekte edildiğini gösteriyor."

Oh, harika.

"You Suck teknoloji kullanmıyor, bu nedenle bir çeviri cihazı kurulmadı. Onların dilini elle öğreneceksiniz. Ya da hiç, umurumda değil."

"Not edildi."

Tableti kollarından birinin altına sıkıştırdı ve iki elini kasıklarının önünde kavuştururken diğer ikisini göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve yeni sahibiniz de siz geldikten sonra belirlenecek."

Bocaladım. "Whoa, whoa, geri çekil... *Sahip?*"

"Evet," dedi sakince, sanki az önce bir daha asla *özgür* bir adam olamayacağıma dair bombayı patlatmamış gibi -şimdi bu benim kaçış sularımı harekete geçirmeye yetti

tekrar akıyor. "Gezegen eski gelenekleri takip ediyor. You Suck'a teslim edildiğinizde, sizi klanlar arasında gezdirecek bir refakatçiye teslim edileceksiniz ve kalıcı olarak evlat edinilmeniz için teklifler verilecek."

Ve yine o kelime vardı, *evlat edinme*, sanki bir barınakta terk edilmiş evcil hayvanlarmışız gibi. "Bana gerçekten lanet bir domuz gibi pazara gönderileceğimi mi söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır," diye mırıldandı hiç duraksamadan. "Domuzlar yararlı yaratıklardır."

Alay ettim. *Bu adam*. Şaka yapmıyordu ve cezamı çekmekten büyük zevk aldığı belliydi. Onu suçladığımdan değil, cazip bir cezaydı.

-Ben tek boynuzlu bir atım ve buraların ne kadar sıkıcı olduğunu kendim de biliyordum. Bir yerlerden zevk almak lazım. Ayrıca, geleceğimin gökkuşakları ve altın paralardan ibaret olmayacağına dair bir sezgim vardı ve bu... *bir şeydi*. Ayrıca bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Savaşacak durumda değildim ve beş parasızdım, bu yüzden kendimi kurtaramazdım. Bir ya da iki avanta kazanmak için kesinlikle sakso çekmeyi teklif ederdim ama bu adam tek seçeneğimdi ve gidip kendini becerebilirdi.

Kaderim mühürlenmişti.

"Başka sorunuz yoksa," dedi, itiraz etmeme fırsat vermeden. "Yükleme bölümüne kadar size eşlik edilecek ve yeni yaşam alanınıza giden bir sonraki uzay aracına bindirileceksiniz."

"Ne? Şu anda mı?"

"Gitmen gereken başka bir yer var mı?"

Bu adam bir keşişin öfkesini uyandırabilirdi. "Evet, aslında. *Evde*. Ya da, bilirsiniz, *burası* dışında herhangi bir yerde."

"Bu çok talihsiz bir durum." Bir adım öne çıktı ve cebinden küçük bir cihaz çıkararak bana uzattı. Onun e-tabletine benziyordu ama minyatüdü ve avucuma alır almaz yandı, hoparlörden yankılanan robotik bir ses parmak izimi istedi.

Hiç duraksamadan itaat ettim -bir kuruş için- ve bir saniye geçmeden ismim ekranda parladı, aynı tiz ses yüksek sesle tekrarladı. Altında da U'SUHK kelimesi belirdi. İlginç bir yazım olduğunu fark ettim ve uzaylı adamdan ziyade bir bilgisayardan gelen ses biraz daha komikti. Bağlam olmadan, Alexa kopyası bana berbat olduğunu söylüyordu.

Hayatımın hikayesi, gerçekten.

Uzaylı sanki silah zoruyla tutuluyormuş gibi "Yeni evinizde huzur ve mutluluk bulmanızı dileriz," dedi. Bu beni rahatsız etmedi.

"Duruma göre değişir... bol bol ikram ve yürüyüş olacak mı?"

Gözleri kısıldı ama belli ki ne demek istediğimi anlamanın buna değmeyeceğine karar verdi ve hızla topuklarının üzerinde döndü. Giriş kapısının yanındaki tuş takımına parmak izini okuturken, bu adamı ya da bu uzay istasyonundaki herhangi birini bir daha asla göremeyeceğim aklıma geldi. Muhtemelen şükretmem gerekirdi ama bunun yerine biraz canımın sıkıldığını hissettim. Burada hiç kimseyi ismen tanıımıyordum ve bu durum terk edilmiş binalar, kirli, iğneli zeminler ve kalabalık odaya rağmen tekrar ziyaret etmek istemediğim bir izolasyon hissini tetikledi.

İyileşmede önemli bir adım, beni daha önce izlediğim yollardan uzaklaştıran bilinçli kararlar almaktır.

Ya da onun gibi bir şey.

"Adın ne senin?" Uzaylı adam gitmeden önce seslendim. Durdu, omzunun üzerinden bana baktı, kaşları çatılmıştı ve dürüst olmak gerekirse benim de kafam karışmıştı.

"Neden?"

Omuz silktim. "Neden olmasın? Birbirimizi tekrar görecek , değil mi? Güldür beni."

Tereddüt etti, şüphesi açıldı ama sohbet konusu olma fırsatı galip gelmiş gibiydi. "Fiddich."

Tamam, evet, şimdiden hafıflemiş hissettim. Ne kadar tuhaf? "Şey, *Fiddich*..." Gülümsedim. "Sen bir pisliksin, ve, um, *hoşçakal*, sanırım?"

Sonunda delirmiş miydim, yoksa dudağında bir sırıtma mı vardı? Bakışlarını kaçırdı ve ben daha yakından inceleyemeden kapıdan çıktı. Silahlı dino muhafızlardan biri dışarıda oyalanıyordu ve Fiddich gözden kaybolmadan önce ona üstünkörü bir baş selamı verdi. Muhafız selam verdi ve hiç vakit kaybetmeden öne çıkıp homurdanarak beni takip etmemi söyledi. Sanırım ömür boyu yere sıçmaya teslim olmadan önce bir tuvalet molası vermem gerekecekti. Ama elinde ışın silahı varken -ters yönü işaret etse bile- emre itaatsizlik etmeye cüret etmeden önce istediği her yere sıçardım.

Küçük ranzamın etrafına bir kez daha baktım, muhtemelen diğer tarafta beni bekleyen aynı basit konfora sahip olmayacağımı biliyordum. O yastık ve çarşaf lar bizi uysal tutmanın bir yolu olarak tatlandırıcı görevi görmüş olabilir ama son gerçek yatağ ımda uyuduğ umu fark etmek çok iç karartıcıydı. Kertenkele insanların bunun yerine ne kullandıkları konusunda uzman olduğ umdan değil, ama eğer öyleyse

eski moda, saman yığınlarından hayvan derisi yuvalarına kadar her şey olabilir. Kürkler tercih edilebilir. Başlamak için biraz garip ama uyum sağlarım.

Başka seçeneğim yoktu.

Dino-gal sabırsız bir ses daha çıkardı, ben de acıma partimi tamamladım, e-tabletime sıkıca tutundum ve onu dışarı kadar takip ettim. Bana bembeyaz koridorlarda eşlik etti, önlerinde turuncu tulum giymiş muhafızların durduğu birkaç mühürlü odanın yanından geçti. Tutulduğumuz kabinlerden daha küçük görünüyorlardı, aniden x-ray görüşü geliştirdiğimden değil, ama her oda iki yerine sadece bir kapı genişliğindeydi. Nefesim kesilmiş gibi yaparak adımlarımı yavaşlattım, böylece alarmı yükseltmeden içeride kim ya da ne olduğuna dair bir bakış yakalamaya çalıştım. Gardiyan ofladı, benim zayıf insan dayanıklılığım açıkça onun öğleden sonrasını mahvediyordu, ama yine de bana uyum sağladı.

Bu yavaş tempoda yürümeye devam ettik ve kapsül odasına -diğer insanların götürüldüğünü gördüğüm odaya- yaklaşıp kadar ilerideki bir kapının kilidi nihayet açıldı, yavaşça kayarak açıldı. Bir kâhya uzaylı bakışlarını elindeki tabletten ayırmadan içeri girdi ve bu bana içeriye göz atmam için yeterli zamanı verdi. Gözlerim büyüdü ve neredeyse ayağım takılıyordu.

Bir tapınaktı.

Ya da kaşlarım saç çizgimde ve çenem yerde, uzak duvarda asılı küçük resim çerçevelerine bakarken aldığım his buydu. İçlerindeki fotoğraflar insanlara aitti; sabıka fotoğrafları mı yoksa okuldaki resim gününden 'ilk çekimler' mi, anlayamadım. Bana eskiden çalıştığım hamburgerciideki 'ayın elemanı' panosunu hatırlattı; insanları sahte bir güvenlik duygusuna kaptıran o eski savaş posterlerinden oluşan bir müze gibiydi. Tüyler ürperticiydi ve amacının ne olduğunu bilmek istiyordum.

Belki de kaçırıldıktan sonra insanların sınırlarını yatıştırmak için kullandıkları eski bir sistemdi?

Hayal edebiliyorum... *"İşte, ödül duvarımıza ve en iyi kurbanlarımızdan bir seçkiye bir göz atın."* Evet, bu bir uzay giysisi içinde osuruk gibi giderdi ve hiç şüphe yok ki hemen ardından bu fikri bir kenara bırakıp B planına geçerler ve bunun yerine pelüş yatak takımlarına yatırım yaparlardı.

Bu her şeyin neden kilitli olduğunu açıklar.

Lafi açılmışken, kapıdaki boşluk artık ancak on santim genişliğindeydi ve seri katilin ıslak rüyasını bir kez daha gizlemeye çok yakındı. Ama nedense, gözlerim portreye odaklanmak için o saniyeyi seçti

duvarın ortasında. Bir anlık bakış, altındaki altın plaketi yakalamam için yeterliydi, şöyle yazıyordu...

Hugo.

Sergilenen çocuk, yumuşak, çilli yanakları, kahverengi köpek yavrusu gözleri ve en güzel kızıl saç bukleleriyle bebek yüzlü bir melekti. Bir isme bağlı tek yüzün onunki olduğunu fark ettim. Yılın İnsanı mıydı? A&R'ın poster çocuğu mu? Kim bilir, ama belli ki bir etki bırakmıştı ve bu grubun dehayı her şeyden üstün tuttuğu düşünülürse, muhtemelen Eyne'stynes'ballz gezegeninde en iyi hayatını yaşayan bir insan dehasıydı.

Onun için yaşasın.

Tekrar önümdeki yola odaklandığımda, beklediğim gibi kapsüllere kadar bana eşlik edilmediğini fark ettim. Bunun yerine, bir kemerli geçitten geçtik ve havada asılı duran bir platforma binerek, sık gibi görünen iki tam gelişmiş roket benzeri hava aracının bulunduğu bir odaya indik. Tanrım, bu tesis ne kadar büyüktü? Bu çılgınlıktı! Aval aval bakma şansım olmadığı için surat astım; ayaklarım bir nanosaniye bile durakladığında, korumam beni acele etmem için dürttü. Beni, her biri kendi zırhlı dinolarıyla eşleşmiş, taş suratlı ve boyun eğmiş altı kadar insanın oluşturduğu sıranın arkasına katılmaya zorladı.

Hiçbirini tanıımıyordum.

Sıranın en önünde görünüşü Fiddich'e benzeyen bir uzaylı vardı. Görevi e-tabletlerimizi almak, ekranlardaki bir düğmeye dokunmak ve sonra onları yan tarafındaki bir rafa yerleştirmekti. Çok sıradan bir işti ve ne gariptir ki uzun süre dikkatimi çekmedi; başka bir adam her bir insana yaklaşıp alışveriş merkezi delici silah gibi görünen bir şeyi boyunlarına dayayıp tetiği çekiyordu.

Bu çok daha ilginçti.

Sıranın ilk yarısı, sanki hepsine önceden haber verilmiş gibi, neredeyse hiç irkilmedi bile, ama önümdeki iki adam panik içinde eğilip kaçmaya çalıştı. İşe yaramadı, korumaları onları zapt etti ama yine de öndeki kızlardan biri tatlı yüzünde özür dileyen bir gülümsemeyle dönene kadar kıpırdandılar ve itiraz ettiler. "Sorun yok, bu sadece bir iz sürücü. Acıtmıyor," dedi, sanki acısız olması mikroçip takılmış olmanın etkisini bir şekilde yumuşatıyormuş gibi.

Kulağımızdaki sığır çengelinden biraz daha iyiydi ama onun kadar aşağılayıcıydı. Ve istilacı.

Sıra bendeydi, dişlerimi sıktım ve ellerimi yumruk yaptım, silahı hassas derime sokarken ve hiç tereddüt etmeden bana enjekte ederken uzaylıya hançer gibi baktım.

"Ah," diye kestirip attım. Kız haklıydı, çok fazla acımamıştı - keskin bir sızı ve biraz zonklama - ama yine de içgüdüsel olarak yatıştırıcı bir hareketle o noktayı ovuşturdum. Tabii ki uzaylı adam sanki ben yokmuşum gibi davrandı, korumama kendi dillerinde bir şeyler homurdandı ve sol taraftaki gemiyi işaret etti.

Ondan sonra her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitti.

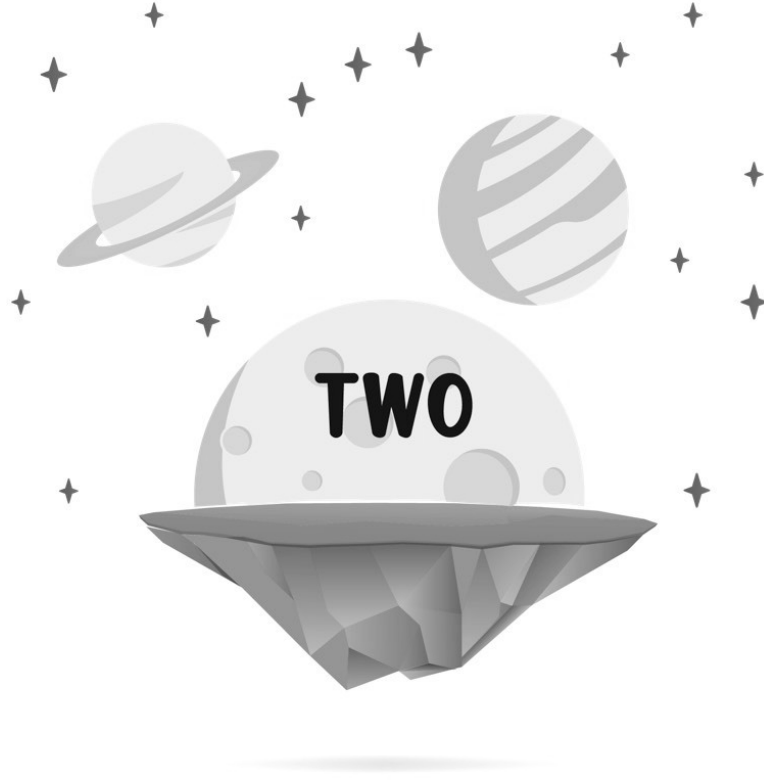
Tek bir kelime bile etmeden, o penis şeklindeki uzay gemisine bindirildim, biri altına işemiş olabilecek diğer üç insanla birlikte bağlandım ve üç dakika içinde adını bile duymadığım bir gezegene doğru yola çıktım. Bu bir çeşit rekor olmalıydı.

Gözlerimi kapattım, nefesim yavaşça salınırken titriyordu. İşte buydu; haftalarca süren incelemelerin ve belirsizliğin sonucu. Lanet olası bir UFO'da denek olarak ölmenin kaderim mi yoksa daha kötü bir şey için hazırlık mı olduğunu merak ederek çektiğim tüm o klinik saçmalıklar.

Sanırım cevabımı almıştım.

Sefil hayatımın geri kalanını en yüksek teklifi veren uzaylının kölesi olarak yaşamak üzere gönderiliyordum.

Ne şanslıyım.

REUBEN

'Ticaret' gezegenine varmak tam bir mucizeydi. Hangi dahi pilota ehliyetini verdiyse, vurulmalıydı.

Ya da en azından kovuldum.

Türbölans, yaşadıklarımızı anlatmaya yetmiyordu bile; lanet olası bir kasırga demek daha doğru olurdu. Uçmaktan korkmuyordum, ama bu her ne haltsa, bunu hak etmiyordu. Her yere kasmamış olmam dürüstçe kişisel bir başarıydı, özellikle de gemi fıçı gibi yuvarlandığında ve yoldaşlarımdan ikisi mermi kasmaya başladığında. Eğlenceliydi - kesinlikle unutamayacağım bir deneyimdi - o kadar ki sonunda tek parça halinde indiğimizde neredeyse kendime olan saygımın son kırıntısını da bırakıp alkışlayacaktım.

Neredeyse.

Emniyet kemeri çözülür çözülmez koltuğumdan fırladım ve kusmuk nehrinin üzerinden atlayarak çıkışa ulaştım. Ayaklarımı sağlam bir zemine basmak için çılgınca çabaladığımda rampa daha inmemiştii bile. Eğer gardiyanım kaçmaya çalıştığımı düşünüp beni yakalamaya karar verirse, teneke kutunun *dışında* olması şartıyla, hiç telaşlanmadan teslim olurduim. Tüm ciddiyetimle söylüyorum, eğer bu sahiplik olayı bir daha asla başka bir UFO'ya binmemek anlamına gelseydi, tek bir şikâyetle bulunmadan havlar ve hayali kuyruğumu sallardım.

Saygınlığıma o kadar da bağılı değildim.

Ellerimi dizlerimin üzerine koyarak öne doğru eğildim ve birkaç derin, sakinleştirici nefes aldım. Burası memleketimden daha sıcaktı ve uzay hücresinin klinik boşluğunu fark ettim. Hava boğazımda daha yoğun ve ıslak gibi hissediyordum. Saçlarımın nemden uçlarının kıvrıldığını ve tenimin ince bir ter tabakasıyla parladığını hayal edebiliyordum. *Ne kadar çekici*. Tekrar doğrulacak kadar sakinleşene kadar bu düşünceye konsantre oldum ve ancak o zaman - nihayet çevreme odaklanabildiğimde - *burada* olduğumu tamamen anladım. Farklı bir gezegende. Artık uzayda değildim. Dünya'ya yakın bir yerde.

Yavaşça nefes aldım ve yeni 'evime' baktım.

U'suhk çok güzel bir yerdi. Gökdelenler ve kirliliğin istilasını olmadan, sadece... doğa vardı. Her yerde. Ve bir sürü lanet tepe. Dağlar. *Her neyse işte*. Dünya'dan farklıydı, elbette farklıydı, ama sadece modern teknoloji olmadığı için değil. Sanki vahşi, saykodelik bir geziye ya da bir çocuğun boyama kitabına hapsolmuş gibiydi. Gökyüzü şeftali ve nane rengindeydi, toprak kireç yeşiliydi ve çimen ya da yeşilliklerle kaplı her yer şarap kırmızısıydı. Kaya yüzeyleri de karışıktı; gölgede kalan kısımlar zeytin rengindeyken, ışığın dokunduğu her şey somon pembesiydi. Bunun mekaniğini anlamadım - bezelye beynimin kavrayamayacağı kadar bilimseldi - ama biraz kafa karıştırıcı olsa da biraz havalıydı.

İleride ürkütücü ağaçlardan oluşan sık bir orman vardı. Uzaktan bakıldığında hareket ediyor gibiydiler. Rüzgârda sallanan türden bir hareket değil, daha çok dokunaçlar ya da ileri geri sallanan parçalanmış kollar gibi. Esnek ve yumuşaktılar ve yürürken tenimi gıcıklayacakları düşüncesi beni ürpertti, bu yüzden başka bir yere odaklandım.

Gezegen temelde bir yağmur ormanıydı - soyut bir tabloda fırlamış bir yağmur ormanı, ama yine de bir yağmur ormanı. hiç gitmemiştim ama kız kardeşimin tekrar tekrar izlediği doğa belgeselleri

Çocukken bu bağlantıyı kurmama yardımcı oldu. Bu düşünce beni burada ne tür hayvanlar olduğunu merak etmeye itti; Dünya'dakilere mi benziyorlardı yoksa diğer her şey gibi çılgın, baş aşağı bir karışım mı? Ya dinozorlar hala var olsaydı? Teknik olarak vardı, eğer uzaylı muhafızlarımız bir şey diyorsa, ama... ya etrafta dolaşan garip tropik, melez T-Rex'ler varsa?

İnledim.

Burada öleceğim.

Jöle küplerini midesinin sınırları içinde tutan diğer adam da dışarıda bana katıldı. Bir hırsız gibi ölüm sessizliğini koruyordu, kollarını kalın göğsünün üzerinde kavuşturmuş, benim gibi dikkatle manzarayı inceliyordu. Onun Tanner mı yoksa Ben mi olduğundan emin değildim ve pek konuşkan biri olmadığı için kontrol etme zahmetine girmedim. Yine de sert bir herifti. Üst dudağını kıvıran sürekli alaycı ifadenin arasından çıkan gümüş dişi ve öldürücü yüz dövmeleleriyle neden Uggo Tugayı'nın bir üyesi olduğunu anlamıştım. Bir rando'nun görünüşünü yargılayacak konumda değildim ve aslında oldukça seksiydi, ama uzaylıların stil konusunda başka fikirleri olduğu açıktı.

Bir süre rampanın dibinde durduk, eskortlarımız bir metre arkamızda, silahları ellerinde ve gözleri hiçbir şeye sabitlenmemiş bir şekilde bekliyorlardı. Bir tahminde bulunmam gerekirse, hepimiz iki hasta yolcunun yeniden prezentabl hale getirilmesini bekliyorduk-re: imkansız standartlar. Yapacak daha iyi bir işim olmadığı için iniş pistini taradım ve daha aşağıya yanaşmış olan iki yabancı uzay aracına hayretle baktım. Biri bizimkinin iki katı büyüklüğündeydi, daha az fallikti ama daha yuvarlaktı ve bir tür bubi gibiydi, diğeri ise küçük ve parlaktı. Her iki geminin arkasında da kutu taşıyıp duran bir grup uzaylı vardı. Başka gezegenlerden geldiklerini tahmin ettim, çünkü hiçbiri A&R'daki muhafızlara, sağlık görevlilerine ya da kamarotlara benzemiyordu.

Her iki gemide de insan yoktu, bunu kuma atılan sandıklardaki hava deliklerinin eksikliğinden anladım. İçinde her ne varsa belli ki zaten beklemekte olan hasır sepetlerle değiştiriliyordu. Burası galaksideki tüm gezegenler için bir bırakma ve alma noktası mıydı? *Ticaret*, diye hatırlattı zihnim yardımsever bir şekilde. Kürkler, garip bir taş türü ve diğer malzemeler... ne karşılığında değiş tokuş ediliyordu? Para mı? Silahlar mı? Hayır. U'suhk ve halkı hakkında edindiğim bilgilere göre burada kendi kendilerine yetiyorlardı. Böyle şeylerin onlar için bir değeri olduğundan şüpheliydim. Sanırım onlar

Kendi kıyafetlerini giyiyor, yiyeceklerini yetiştiriyor ve toprağın meyvelerini kullanarak ihtiyaç duydukları her şeyi inşa ediyorlardı. Yine de bu ağaçlar ve alçak dalları pek güvenilir görünmüyordu, bu yüzden başka ne kullandıklarını biliyordu.

Etrafta kertenkeleye benzeyen uzaylılar göremedim. Oldukça etkileyici olan birkaç iri, bebek mavisi köpekbalığı-adam ve daha küçük gemilerin etrafına üşüşmüş, ihtiyaç duydukları her şey için malları toplayan kuş benzeri bir tür vardı. Bir tür onur sistemi uygulanıyor olmalıydı; bölge sakinleri ticareti denetlemeye gerek görmüyor, sadece karakolda bırakılan hiçbir şeyin ödeme yapılmadan alınmayacağına güveniyorlardı. Bu Dünya'da asla işe yaramazdı. En azından benim geldiğim kasabada. Kuma bırakılan kasıtlı izlerden başka bir şey olmazdı, kocaman bir "*siktir git, enayi*" olarak.

İtiraf etmeliyim ki, kıcıma sahip olmak üzere olan insanların bir ölçüde onurlu olduklarını bilmek beni biraz rahatlattı.

Bu bir başlangıçtı.

Ayak sesleri yavaş ve kesin bir şekilde arkadan yaklaştı ve omzumun üzerinden bakmadan önce bunun kamarotlardan biri olduğunu anladım. Adam kalasın dibine yakın bir yerde durup tabletinin kenarından sıkılmış bir bakış fırlattı, hafif sıcaklığın tenine vurmasıyla yanakları turkuazın daha koyu bir tonunda kızardı. Bakışlarını indirip yoluna devam etmeden önce iç geçirecek kadar uzun süre etrafına baktı.

"Takip edin," diye türünün o monoton sesiyle bağırdı ve duruma biraz daha aşağılama katmak için parmaklarını şıklattı.

Gemilerden uzakta, daha sakin bir noktaya yönlendirildik; sanki teklifin nerede yapılacağını belirtmek istercesine, yerden çıkan gerçek bir çubuk vardı. "Kertenkele eskortu gecikti," diye duyurdu kâhya, sanki otomatik pilota bağlanmış gibi direğin yanında durarak. "Onların gelmesini ya da buradaki herhangi biri sizi satın almak isteyene kadar beklemeliyiz." Sönük bir nefes üfledi. "Hangisi önce gelirse."

Devasa köpekbalığı adamlarından birinin durup -ellerinde birkaç kasa dengede duruyordu- her kelimeyi duyduğu belli olan bakışlarını bize doğru çevirmesi neredeyse komikti. Bizi niyetle süzerken sırtındaki mavi lekeler sarıya dönüştü, keskin dişli bir sırıtış aşırı mutlu yüzünü genişletti. Ayağımı bir o yana bir bu yana kaydardım, umarım kâhyanın teklifini kabul etmezdi.

Büyük yaraklardan hoşlanıyordum ama bir sınırı vardı.

"Neden burada hiç kertenkele insan yok?" Meraktan çok rahatsız edici bir mırıldanmayla kendi kendime sorduğumu duydum. Dikkatim dağılmıştı, Sharky'nin hokkabazlık yapmasını ve bana *el sallamak* için neredeyse ganimet kutularını düşürmesini izliyordum. Dost canlısı piç kurusu. *Belki de onunla gitmek o kadar da kötü olmazdı.* "Bu onların gezegeni, değil mi?"

Görevli bana yan gözle baktı, sanki bana konuşma hakkını kimin verdiğini anlamaya çalışıyormuş gibi gözleri yüzümden ayaklarıma ve tekrar ayaklarıma kaydı. Bu türün tamamının ıslak bir kâğıt havlu toleransına sahip olduğuna karar verdim, bu yüzden bir cevap alma beklentim ciddi şekilde düşüktü.

Beni şaşırttı.

"*Lee-zurd,*" diye telaffuz etti, açıkça boktan girişimimi düzelterek, "içe dönük bir türdür. Kendi türleriyle yeterince sosyaldirler, ancak tamamen gerekli olmadıkça başkalarıyla karışmamayı tercih ederler. Malları takas edilmek üzere buraya bırakırlar, ancak tüm ziyaretçiler ayrıldıktan sonra toplamak için geri dönerler."

Bu benim daha önceki teorimi doğruladı. "Uzaylılar gitmediğine göre, belki de eskort bu yüzden burada değildir?"

"Hayır," dedi, etkilenmemişti. "İnsanları toplamak şu şeylerden biri *gerekli* zamanlar. Geciktiler ve bu not edilecek."

Tamam o zaman.

Hava gerginleşti ve garipleşti, ama neyse ki -ya da nasıl baktığıma bağlı olarak üzülererek- uzun süre bu şekilde kalmadı. Sanki görevlinin tehdidiyle çağrılmış gibi, iri yarı bir adam ve benzer uzaylılardan oluşan ekibi, kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefese ağaçların arasından çıktı. Ağzımın kurummasına ve kalbimin yerinden fırlamasına engel olamadım. Bu adamlar son üç saattir hakkında çok şey duyduğum kertenkele insanlar olmalıydı. Pullu kırmızı derilerinde, burunlarındaki yarıklarda, dar gözbebeklerinde ve fırfırlı kulaklarında ve tabii ki o uzun, dikenli kuyruklarında sürüngenlere benzerliği görebiliyordum. Oh, ve dişleri. İlerlerken pençeleri de fark ettim. *Muhteşemdi.*

Hepsi çok uzun boyluydu ve *çok* ama *çok* yarı çıplaktı, taç mücevherlerini örten tek şey daracık, kürklü 'külotlarıydı'. Dürüst olmak gerekirse, daha çok gösteriş içinmiş gibi görünüyordu. Dikkat çekmenin bir yoluydu ama şişkinlikleri - *devasa* şişkinlikleri - rüzgârda her şeylerinin uçuşmasına izin vermiyordu.

-hala oldukça görünür durumdaydı.

Fikrimi değiştirmiştim.

Köpekbalığı hangi cehennemdeydi?

Sürünün başındaki uzaylı -belli ki en büyüğü ve sadece cüsse olarak değil- anlamadığım hırçın, gırtlaktan gelen bir dilde görevliye bir şeyler havladı ve yeterince cezalandırılmadığım için doğrudan beni işaret etmeye başladı. Ne söylendiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama gördüğümde 'bunu istiyorum' dediğimi anladım.

Hayatımı sikeyim.

Fikrimin önemi olduğundan değil, ama görevliyle ileri geri konuşurken adamı inceledim. Biraz korkutucu görünüyordu, sert ve görünüşe göre sabırsızdı. Demek istediğim, insan olmayan uzantılarından sonra ilk göze çarpan özelliği uzay topuzu şeklinde bağladığı morumsu saçları kesinlikle *korkunç* olurdu. Biraz ağzım açık kalmış olabilir. Köleliğe satılmak üzere olmasaydım muhtemelen kıkırdamama neden olurdu. *Pft, kimi kandırıyorum?* Yine de homurdandım. Duygularım tam olarak iyi düzenlenmemişti ve Spice Girls'e rakip olacak bir saç modeline sahip vahşi bir savaşçı uzaylı görmek beni biraz gıdıkladı. Erkeklerin de güzel olamayacağından değil, ama hadi. Bu çok ironikti.

Çok fazla göz bana doğru döndü ve lider kaşlarını çattı, muhtemelen ağzımdan çıkan seslerin kusurlu olduğum anlamına gelip gelmediğini tartışıyordu, *ki... Evet dostum, öyleyim, o yüzden başkasını al.* Ama umduğum gibi vazgeçmek yerine, daha da kesin bir ifadeyle başını salladı ve görünüşe göre hepsi bu kadardı. Sanırım delileri seviyordu. Hem neden beni seçmişti ki? Hepimize eşlik etmesi gerekmiyor muydu? Şimdi benim özel bir durum olduğumu hayal etmenin zamanı değildi, yine de kısa bir süreliğine aklımdan geçti, bu yüzden kuralların ruh hallerine göre değişip değişmediğini sorgulamaya başladım.

Belki de gerçekten özeldim.

Koca herif ve üç neşeli adamı bana doğru saldırdı ve ben tepkisel irkilmemi kontrol etmekte zorlandım. Gerçekten bir canavardı, üstelik sinirli görünüyordu, bu yüzden neredeyse altıma sıçtığım için suçlanabilir miydim? Şaşırtıcı bir şekilde, bariz sinirlerim onun duraksamasına neden oldu ve kendisi tek başına yaklaşırken ekibine beklemelelerini işaret etti. Önümde durduğunda kan hala kulaklarıma hücum ediyordu, benden en az bir metre yüksekti. Boğazımda düğümlenen nefesimi yavaşça bıraktım, bakışlarım meme uçsuz göğsünden taş gibi yüzüne doğru tırmandı. En karanlık sırlarımı ortaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi başını eğmiş, ruhumun derinliklerine bakıyordu.

İyi şanslar.

Bu kadar yakından bakınca gözlerindeki yeşilin her bir girdabını, kaş yerine kullandığı küçük kırmızı sivri uçları, köprücük kemiklerini, kaburgalarını ve... Daha aşağıya bakmaya cesaret edemedim. Sırtında oyma bir yay ve deri bir ok sadağı vardı, başları parlak siyah ve sivri, iple tutturulmuştu. Adam hâlâ beni ölçüp biçiyordu, bakışları sabitti ama ben de aynısını yaptığım için onu suçlayamazdım. Yüzünde çözemediğim bir ifade vardı karışık bir endişe mi? Bu dikkat karşısında tüylerim diken diken oldu ama eğilip beni koklamaya başladığında sırtımın kaskatı kesilmesinin yanında bu hiçbir şeydi.

Beni *kokladı*.

Ellerimi yüzüne doğru sallayarak onu uzaklaştırdım. "Hiç sanmıyorum dostum. Ben lanet bir çiçek değilim."

Tepkim üzerine ofladı ve sese bir gülümseme eşlik etmese de eğlendiğini anlayabiliyordum. "Unvan?"

Gözlerimi kırıştırdım ve buraya geldiğimden beri ilk defa yeni atmosferin beni uçurup uçurmadığını merak ettim. "Ha?"

Uzaylı sanki bir anıyı hatırlıyormuş gibi kaşlarını çattı ve başını salladı. "İsim?" diye açıkladı ve içimden *"Aman Tanrım, İngilizce konuşuyor"* diye geçirdikten sonra ona cevap verdim.

"Reuben."

"*Roo-bin*," diye papağan gibi tekrarladı, sanki her heceyi tadıyormuş gibi dilinin üzerinde birkaç kez yuvarladı. Neredeyse mükemmel hale getirdiğinde, bir elini geniş göğsüne koydu ve ekledi, "Ben, Zaay-el. Bizimle geliyorsun. Yeni yuvana. Sana zarar gelmez."

"Ha?" Neden sadece ben? Yardım için kâhyaya baktım ve o da gökyüzüne doğru iç çekti.

"Tebrikler," dedi, "yeni bir sahibiniz var. Tüm işlemler iade edilmez."

"Ama... Düşündüm ki-"

"Nimetlerinizi sayın. Yoldaşlarınızın aksine, teklif verme sürecini atlayacaksınız. En uzak klana ulaşmak için iki günlük bir yürüyüş gerekiyor. Ya da bana öyle söylendi."

Doğru mu duymuştum? Kertenkele dostum sisteme kocaman bir orta parmak sallamış ve sıraya girmek için saklandığı yerden çıkmıştı.

Bir insan köle için gerçekten bu kadar çaresiz miydi? Ona ters ters baktım.

Zaay-el tavrımdaki değişikliği fark etmiş olmalı, çünkü sanki bilmediğim bir şaka varmış gibi yine bir kahkaha attı ve koşumundan küçük bir deri kese çıkardı. İçindekiler çınlıyordu, ama bozuk para gibi değil, mevher gibi ve vay canına, tamam, gerçekten satılıyordum - ne kadar değerli olduğumu merak etmek yanlış mıydı? Çantayı uzatırken hl ilgisiz olan grevliye kaşlarını çattı ve sanki tüm bu etkileşim ona iğrenç geliyormuş gibi çantayı avucunun içinde ezdi. Bir dakika önce nispeten zgr olduğumu ve bir dakika sonra bileklerimin garip dokulu bir iple bağlandığını düşünürsek bu çok zengindi. *Dikkatlice* ama yine de.

Direnemeyecek kadar sersemlemiştim, gözlerim kalın bağlara sabitlenmiş, akılsızca verimi test ediyordum. Zaay-el ipin diğer ucunu koşum takımına bağladı ve sonra gerçekten tasmalı bir köpek gibi oldum. Bağlanmayı beklemiyordum ama adam ısrar etti ve bana sert bir bakış attı. "Yakın dur. Orman kk hoo-man için güvenli değil."

"Siktir git, ben 1.80'im." Surat astım ama uzaylı sadece başını eğdi. Oflayıp pufladım, dişlerimin arasından isteksiz bir şekilde "İyi," diye homurdandım.

Khya homurdandı ve yarım yamalak bir "İyi şanslar" mırıldandı. Hangimizle konuştuğunu bilmiyordum.

Gt deliğimin 'sahibi' daha sonra bizi bağlayan ipi hafifçe çekti. "Takip edin."

Evet, Usta, diye düşündüm acı acı, ilerlerken uzay çöreği kafasının arkasına bakarak. Duygusallıktan değil, orada duran -şimdi üç kişi olan- yol arkadaşlarımın tepkilerini ölçmek için gemiye dönüp baktım. Kamarayı darmadağın eden iki kişi anlaşılır bir ciddiyetle başlarını ne eğmiş, ayak parmaklarıyla kumu eşelerken, Tanner (ya da Ben) inadına hiç etkilenmemiş görünüyordu. Burada iyi iş çıkaracağına dair bir his vardı içimde ve her ne kadar arkadaşlarım olmadan her zaman daha iyi olsam da, yollarımızın tekrar kesişmesini umuyordum.

Benim tarafımda olması faydalı olurdu.

Sahiplerimin belirlediği hız sayesinde ticaret merkezi ile orman arasındaki mesafeyi kısa sürede kat ettik. Ağaçların arasından iki kertenkele daha fırlayıp ilerleyişimizi durdurduğunda neredeyse ağaç sınırına varmıştık. Tanrım, bir karşılama töreni mi düzenleniyordu? Eşit derecede yeşil gözleri Zaay-el'inkilerle buluştu ve ikisi de saygıyla başını salladı. Öndeki adam mutlu bir şekilde gülümsedi ve o kadifemsi dilde bir şeyler söyledi - tüm gruba yönelik olduğu için bir selamlama olduğunu tahmin ettim.

İri, hiperaktif bir genç gibiydi, bacaklarının kadar çok enerjisi vardı ve şimdiden Zaay-el'den çok daha arkadaşı canlıydı. Yanındaki adam bir kafa kadar kısaydı, saçları diğerlerinden daha açık tondaydı ve daha yaşlı, daha çekingen ve bilge görünmesine rağmen utangaç bir hava da yayıyordu. Hiçbir şey söylemedi ama arkamdaki adamlardan birine kalp gözüyle bakmadığı zamanlarda bakışlarının beni sıktığını hissettim -kaba değil, sadece emin değilim-.

Dedikoduları öğrenebilmek için hepsinin adını öğrenmek için çaba sarf etmem gerekecekti.

Zaay-el kâhyanın ve diğer insanların beklediği yeri işaret etti ve sonunda anladı. Bu adamlar eskortlardı. Hepsi aynı klandan mıydı? Eğer öyleyse, adamım bir insan satın alma arzusundan bahsetmeyi unutmuş olmalıydı, çünkü konuşkan adam Zaay-el'e kılsız, şüpheli bir kaş kaldırmadan önce bana kaşlarını çatı.

Pislik herif yarı kahkahalarından birini attı, hem eğlenmiş hem de küçümsemiş gibi görünen bir şeyler söylerken kuyruğunu tedirgin bir şekilde arkasında salladı. Sohbetin dışında kalmak oldukça can sıkıcı olmaya başlamıştı ama evcil hayvan olduğum için buna alışmam gerektiğini düşündüm. Ne konuştuklarını pek umursadığımdan değil ama meraklı kığım tamamen dışarıda kalamazdı, özellikle de genç uzaylının gözleri beni görünce dramatik bir şekilde genişlediğinde ve iki adım attığında. Yüzü, her bir inci beyazı dişi ortada olan muzaffer bir sırtışa dönüştü ve A&R'daki sikkafalıların bana bir iyilik yapıp, teknoloji olmamasına rağmen o çevirmeni kurmuş olmalarını o kadar çok diledim ki.

Neden bana altın yumurtlayan tavuk gibi baktığını bilmek istiyordum.

Elini kalbinin üzerine koyup eğildi ve tek düşünce *lütfe onların mesihi olduğumu söylemeyin oldu*; dünyayı kurtarmak uzaylılar tarafından kaçırılmaktan bile daha az arzu edilir bir şeydi. Yerimde kıpırdandım, istenmeyen saygının altında kıvrandım, ta ki adam doğruldu ve kafamı her şeyden çok karıştıran sıcak, kıkırdayan bir kahkaha atana kadar.

Başka bir şey söylemeden Zaay-el'in omzuna vurdu ve alçak sesle tehditkâr bir hırıltı çıkardı ama Zaay-el bunu duymazdan geldi, sonra da arkasındaki uzaylıyı sözsüz bir şekilde takip etmesi için işaret etti. Belli ki görevlerine devam etmeye hevesliydim, çünkü ikisi de el sallamaya benzer el hareketleriyle uzaklaştılar, beni biraz sarsılmış ve neye uğradığımı merak eder halde bıraktılar.

Ürkütücü ormandaki yürüyüş hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu ve tamam, beklediğim kadar kötü değildi, ama o sarkan, sakızlı dalların altında saatlerce yürümek yine de yapılacak en sevdiğim şeyler listesinde değildi.

Ağaçların arasında eğilip zig zaglar çizerken, sanki ağaçlar ve sakinleri arasında dile getirilmemiş bir ateşkes varmış gibi bize dokunmaktan kaçınıyorlardı. Ne zaman vurulacağımızı ya da elleneceğimizi düşünsem sinerek uzaklaşıyordum ama dallar kalkıyor ya da ters yönde sallanıyordu. Kasıtlıydı ama nedenini bilmek umurumda değildi. Doku ve hareketle ilgili bir şeyler doğru değildi ve ben sadece doğa tarafından ihlal edilmediğim için mutluydum.

Ayrıca beni korkutmak için yarışan daha kötü şeyler de vardı, etrafta koşuşturan çıplak ayaklar gibi. Midemi bulandırıyordu ama yargılayacak konumda değildim. *Zevk gezegeni için fazla çirkindim, unuttun mu?* Belki de henüz ayakkabı ya da çorap icat etmemişlerdi ya da ikisini de giymemeyi tercih ediyorlardı. Bunu anlayamazdım. Bakışlarımı gökyüzüne diktim ve bana patiklerimi çıkarttırmamalarını umdum.

Ağaçları siktir et, o bok beni bitirir.

Ormana girdikten kısa bir süre sonra diğer adamların isimlerini öğrenmiştim. Sıkıldığımda, ağzım beni alıp götürüyordu ve bana göre, hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim kertenkele dostlarımı tanımak çok mantıklıydı, hem de harem dışı bir şekilde. Meşe-taana vardı, Zaay-el'in daha genç ve bir o kadar da sert görünümlü kardeşi, bu da oldukça mantıklı çünkü onlar hemen hemen bir kopyala yapıştır işiydi. İkisinin de günlerce süren kasları vardı ve gruptaki en uzun boylu iki kişiydiler. Aralarındaki tek fark, Oak-taana'nın gözlerinin etrafına savaş boyası gibi siyah toz bulaşmış olması ve saçlarının uzay topuzu yerine iki örgü halinde olmasıydı.

Eyk-layoo ağaçların arasından sanki kas hafızasıymış gibi geçerek ileriye gözlüyordu. Zayıf ve çevikti, teni koyu kıızıldı ve saçları kısa kesilmişti. Yüzünü gördüğüm kadarıyla oldukça güzeldi - eğer bu doğru kelimeyse. Yüz hatları daha yumuşaktı, diğerleri kadar keskin açılı değildi. Kirpikleri kalın ve uzundu ve vücut hatları belirgin olsa da daha çok bir jimnastikçinin vücut tipine sahipti. Varlığıma tahammülsüzlüğünü gizlemeyen tek kişi oydu. Bana açıkça küçümseyerek değil, ama bana yargılayıcı bir bakış attıktan sonra, kendini uzaklaştırmakta gecikmedi.

Bana adını söyleme biçiminde bir soğukluk vardı ve benim en büyük hayranım olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Knee-tar grubun en şefkatlisi gibi görünüyordu. Diğer üçünün sırtına aşına olsam da, o bana ayak uydurdu, ne zaman engebeli zeminde tökezlesem eli kürek kemiklerimin arasında gezindi. Bana karşı sabırlıydı, ne zaman zorlansam cesaretlendirici gülümsemeler sunuyor ve geçtiğimiz her bir çiçeği işaret ediyordu. Ayrıca bana uzaylı meyveleri topladı ve elleriyle besledi, buna izin vermemin tek nedeni reddettiğimde üzgün görünmesi ve bana çocuk oyuncağı demesiydi, ama bununla başa çıkamazdım. Çocukluğumdan beri kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı ve meyvelerin bir aylık jöle küplerinden ferahlatıcı bir değişiklik olduğunu inkar edemezdim. Turunçgiller ve ekşiydiler, suları beni şişkinlik noktasına kadar doldurmadan sulu tutuyordu. Garipti ama güzeldi. Ve Zaay-el'in ilerleyişi yüzünden ellerim hâlâ bağlı ve olduğu gibi uzatılmışken, fazla seçeneğim yoktu.

Aslında umursamadım da.

Vücudum egzersizi protesto etmeye başlayana kadar bir süre dikkatimi dağıttı. Muhtemelen sadece bir mil daha kat etmiştik ama ayaklarım engebeli yağmur ormanı zemini için yaratılmamıştı ve giydiğim A&R uzay botları neredeyse kağıt gibiydi.

Her şeyi hissettim.

"Daha varmadık mı?" Zaay-el cevap verdiğinde şaşırarak şikâyet ettim. Uzaktaki sarı pembe bir dağı işaret edecek kadar yavaşladı ve çıkardığım ses yarı inilti, yarı homurtuydu.

"Yukarıda. Seninle daha yavaş."

"Ah. Özür dilerim." Neden özür dilediğimi bilmiyordum. Gidip kendini becerebilirdi, özellikle de hızımı biraz artırmam için ipi çektiğinde. Zaten olabildiğince hızlı gidiyordum.

Uzun bacaklarım bile bu adamlara karşı bir şey yapamadı.

"Yapamam," diye homurdandım, sendeleyerek yana doğru yürüdüm. "Ayaklarım acıyor. Ben insanım, unuttun mu?"

Knee-tar Zaay-el'e seslendi ve ilerlemesini durdurmak için halattaki gevşekliği yakaladı. İki uzaylı da ileri geri tartışıp bana el kol hareketleri yaparken mini bir şirretlik başladı ve yaşlı adam hırladı, şımarık bir çocuk edasıyla ipi koşumundan çözdü ve yere fırlattı. *Huffy piçi*. Knee-tar gözlerini devirdi, ipi kapıp kendi kemerine gevşekçe düğümlerken nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Diğerleri önde yürüyordu ama benim parlak zırhlı şövalyem bunu umursamıyor gibiydi. Sadece nazikçe gülümsedi ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. Omuzlarını kıpırdatana kadar orada dikilip kaşlarımı çatarak sırtına baktım. "Bin," diye teklif etti. "Bin."

Sırtıma binmeyi mi teklif ediyordu? Ayaklarımın rahatlayarak iç çektiğini duyduğumu sandım. "Hayır, ben... Ben iyiyim," diye zayıfça karşı çıktım ve o da bana karşı koyacak irademin olmadığını gösteren bir bakış attı. "Madem ısrar ediyorsun."

Adamın sırtına tırmandım ve beceriksizliğimden dolayı irkilmelerim arasında özürlerimi sundum. Bağlı ellerimi başının üzerinde dolaştırırken dengede kalmak sahip olmadığım bir beceri gerektiriyordu ve dirseğim neredeyse kulağına girdiğinde bu acı verici bir şekilde ortaya çıktı. Knee-tar etkilenmiş görünmüyordu, sadece güven verici bir ses mırıldandı, kollarını dizlerimin altından geçirdi, beni düzgün bir şekilde kaldırdı ve yürümeye devam etti.

Özetlemek gerekirse, taşaklarım ezilmişti, kollarım uyuşmaya başlamıştı ve kırımın çatlağının tüm dünyanın görmesi için dışarıda olduğundan emindim ama tabanlarım bana teşekkür ediyordu. *Her bulut*. Ayrıca çok daha hızlı hareket ediyorduk, birkaç adımda gruba yetişiyorduk, bu yüzden beni taşımak mantıklıydı. Adam hızına rağmen şaşırtıcı derecede hafifti. Çok fazla sarsılmadım ve bir süre sonra rahatladım. Aslında, göz kapaklarımın düşmeye başlaması ancak bir mil sürdü, ağaçların arasından geçen her hesaplı adım beni uykuya dalmaya teşvik edecek kadar salladı. Aylardır doğru düzgün uyumamıştım, ayık olduğumdan beri de uyumamıştım. Uyuşturucular kafamı boşaltmama yardımcı oluyor, beni bayıltıyordu ama onlar olmadan da boktan rüyalardan uyanıyor, ter içinde kalıyor ve gözlerim eski yaşlarla doluyordu.

Ya da o noktaya hiç .

Ancak Knee-tar'ın göğsüme yaslanan sırtının sıcaklığı, adımlarına eşlik eden hafif salınım ve alışılmadık güvenlik hissi beni uyuttu. Ne kadar sürdüğünü bilmeme imkân yoktu ama gözlerim tekrar açıldığında kendimi yarı dinlenmiş hissediyordum ve gökyüzü hâlâ aydınlıktı, yani burada günler farklı işlemiyorsa bir ya da iki saatten fazla sürmüş olamazdı.

Hâlâ ormanda ilerliyorduk, ağaçlar daha sıkı ve her birinin arasında daha az boşluk vardı. Muhtemelen yolculuk biraz sarsıntılı geçtiği için uyanmıştım ve umutsuzca işemem gerekiyordu. İtiş kakış yardımcı olmadı. Esnemek için sırtımı kamburlaştırdım ama dirençle karşılaşınca donup kaldım, gözlerim büyüdü. Hareket edemiyordum. Tamamen bağlanmıştım; kollarım ve bacaklarım katlanmış ve kundak gibi sıkı, tüylü bir battaniyenin içine sokulmuştu.

"Um..." Kıpırdandım, karnımda bir parça panik yükseliyordu. "Neden kapana kısıldım?"

Knee-tar boğazından mırıltılı bir ses çıkardı ve saçlarımı karıştırmak için arkasına uzandı. "Hoo-man güvende. Düşmek yok."

Kaşlarım çatıldı ve tam başka bir soru soracakken Zaay-el yanımıza geldi - artık somurtmuyor gibiydi. "Uykunda kıvranıyorsun," diye açıkladı kundağı işaret ederek. "Post seni güvende tutuyor. Ve sıcak tutar."

Tamam, bu oldukça tatlıydı. Kollarımda ve bacaklarımda hareket alanı olmaması biraz garip hissettirdi ve kelimenin tam anlamıyla annesinin sırtındaki bir bebek gibi taşınıyordum, ama rahattı. Bacaklarım Knee- tar'ın belini sarıyordu, kollarım hala boynunu sarıyordu, şimdi her ikisinin de etrafına bir hayvan postu eklenmişti.

Zaay-el saçmalamıyordu. Güvenliydi ve uykumda kaymaya başladığımda beni kaydırmak zorunda kalmaktan daha kolay olduğunu tahmin ediyordum. Çok uyumuş olmalıyım. Normalde eller üzerimdeyken uyanırdım ama ya bu adamlar dokunuşlarında tüy gibi hafifti ya da ben çok yorgundum.

Muhtemelen ikisinden de biraz.

"Duruyoruz." Zaay-el düşüncelerimi yarıda kesti. "Klan için su toplama."

Knee-tar durakladı, beni yavaşça sırtından çözdü.

"Tamam." Anlayışla başımı salladım, ayaklarım hâlâ zonkluyor olsa da bacaklarımı esnetme fırsatı bulduğum için minnettardım.

Yere indirilir indirilmez, Knee-tar'ın eli beni sabitlemek için sırtımdayken ve ip onun koşumundan çözülür çözülmez, vücudumdaki gerginliği attım ve etrafımı inceledim.

Bir nehirde durmuştuk ama daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu. Maviden çok turkuaz renginde olan su normalin tersi yönde akıyor, şelaleden aşağıya değil *yukarıya* doğru damlıyordu. Fizikçi değildim ama bu mümkün müydü? Yumuşak dalgalar aynı zamanda bir koku yayıyordu - kayalar ve kıyı boyunca uzanan kırmızı ot tutamları gibi topraksı değil, ama tatlı... bir çiçekten gelen nektar gibi. Sakinleştiriciydi ve tadının da kokusunu yansıtır yansıtmadığını merak ettim. Ağzım aniden kurudu, sallanırken boğazım yutkunmak için tıkırdadı, hoplamaya, zıplamaya ve susuzluğumu gidermek için doğruca o nehre dalmaya niyetlendim.

Başımı sallayarak transı bozdum. Mesanem boşaldığında içeceğime emindim, ama bir an önce değil.

Arkamda oyalandım, o tatlı kokulu suyun narin damlamasını dinlerken uyluklar sıkıldı, eskortlarımın bitmesini bekledim. Bana hiç dikkat etmedikleri için kaçmak aklımdan geçti, ama bu kısa süreli bir düşünceydi - daha sonra kullanmak üzere dosyalayacağım bir düşünce. Ayaklarım su toplamışken ve ellerimi kullanamazken çok uzağa gidebileceğimden şüpheliydim. Sessiz de sayılmazdım, bu yüzden muhtemelen boktan girişimime kıkırdayıp beni hemen geri sürüklerlerdi. Yine de gerçekten işemem gerekiyordu - patlamak üzereydim - ama hepsi nehrin kenarında toplanmış, gevezelik ediyor ve su kaplarını dolduruyorlardı, tamamen habersizlerdi.

Siktir et onları.

Tek kelime etmeden ağaçların arasına daldım ve biraz yalnız kalmak için kısa bir mesafe ilerledim. İsteseler peşimden gelebilirlerdi ama işim bitene kadar beklemek zorundaydılar. Dürüst olmak gerekirse, sikimi çıkardığım anda arkamı döndüğümde sinirli bir Zaay-el'in tepemde belirmesini bekliyordum ama varlığımı unutmuş olmalılar ya da sohbet o kadar sürükleyiciydi ki hiçbir şey olmamış gibi devam etmekten kendilerini alamadılar.

Belki de buradan kaçmak uzay istasyonu kadar zor değildir?

İşimi bitirdim ve ürkütücü, ıssız yağmur ormanına bir kez daha göz atmadan önce pantolonumu kalçalarımın yukarı sıyırdım. Geriye dönüp baktığımda, yabancı bir gezegende kendimi savunacak hiçbir yol olmadan tek başıma dolaşmak muhtemelen en akıllıca fikrim değildi. Gerçi hayatım boyunca başıma pek gelmemişti ama bu seferki çok daha kötüydü. Yakın bir tehlike sezmiyordum ama yine de ensemdeki tüyler diken diken oldu, konsantre olabildiğim için etraf çok sessiz görünüyordu. Elbette, başımın üzerinde tenta dallarının esintili salınımı ve uzaktaki uzaylıların didişmeleri vardı ama bunların dışında -her ikisini de bastırabiliyordum- kesinlikle *hiçbir şey* yoktu. Ne hayvan cıvıltıları, ne de başka sesler.

Hayatım boyunca pek çok tehlikeli durumla karşılaşmıştım ama ölüm sessizliği beni asla korkutmamıştı.

Sadece korunma amacıyla da olsa neşeli gruba katılma zamanının geldiğine karar verdim ama daha ilk atar atmaz arkamdaki bir dalın kırılmasıyla irkildim. Döndüm, bağlı ellerimi bir silah gibi körü körüne savurdum, gözlerim bir o yana bir bu yana fırladı. Orada hiçbir şey olmadığını fark edecek kadar sakinleşmem bir saniye sürdü. Kaşlarım çatıldı. Kesinlikle bir şey duymuştum. Ya da *birini*.

Ağaçlar bana oyun mu oynuyordu?

Alaycı bir tavırla arkamı döndüm ve aşırı aktif hayal gücüme lanet okuyarak, sırtına kertenkele gibi bir herifin bindiği devasa bir at-kırbaç-geyik canavarının yarı saydam burnuyla yüz yüze geldim.

Bunu algılayacak zamanım bile olmadı, sadece nefes nefese kaldım ve tökezledim, sırtım yankılanan bir *gümbürtüyle* bodur ağaçlardan birine çarptı. Kalbim dakikada bir mil hızla atarken ve göğsüm kabarıırken, kıyafetlerimden sızan yapışkan özsudan iğrenecek bir beyin fonksiyonum kalmamıştı.

Nasıl olmuştu da uzaylı bir kertenkele ve onun kâbus yaratan, bir metre boyundaki, şeffaf bineği açık bir ormanda bana gizlice yaklaşmayı başarmıştı?

At... şey burnunu çekti, normal bir atın yapacağı gibi asmaya benzeyen yelesini salladı, ama şu anda buna ya da kemiklerinin, kanının ve damarlarının açıkça görülebildiği gerçeğine odaklanamazdım. Binicisinin uyumsuz gözleri bana bakarken değil, biri yaralı ve saf zift, diğeri zümrüt, her ikisi de yaralı bir ceylanı aç bir aslan gibi başımdan ayak parmaklarıma kadar dolaşıyordu.

Hayret ve dehşet içinde geriye baktım, yabancı pençeli parmaklarını dev iskelet canavarın kollarında -yani otlarında- gezdirirken olduğum yere çakılıp kaldım. Gerçeküstü yeşil ve siyah açlıkla kaynıyordu ve ağzının kenarından en iğrenç, en kibirli sırıtış süzülüyordu.

Bu görüntünün tenimi kızarttığını ve karnımı ısıttığını kendime bile itiraf etmek utanç vericiydi.

Kahretsin, yakışıklıydı. O alışılmadık, yabancı tarzda. Muhtemelen beni etkileyen şey otoriter duruşuydu. Üstünlük taslıyordu ve dizlerimin bağını çözmekte asla başarısız olmayan o kendinden emin tavrı vardı. Vahşi ve ilkel görünüyordu. Uzun, grimsi mor saçları tek, dağınık bir örgü şeklinde toplanmıştı ve bordo teninde sanki kavgalar onun için olağanmış gibi yara izleri vardı - en vahşisi boğazında kulaktan kulağa uzanan gümüşü pembe bir kesikti ve kendimi bunun arkasındaki hikayeyi hayal ederken buldum.

Gördüğüm diğer türdeşlerinin aksine, yüzünde ve vücudunda parlak beyaz dövmeler vardı; ağaçların arasından süzülen ışık huzmelerinde parlayan karmaşık çizgiler ve semboller. Diğer lee-zurdlarla aynı sivri uçlara ve çıkıntılara sahipti ama aynı zamanda parmaklarında, kulaklarında ve bileklerinde filmlerdeki süslü korsanlar gibi sıra sıra takılar vardı. Klandaki statüsü ya da iyi bir takım oyuncusu olduğu için aldığı madalyalar gibi bir şey ifade edip etmediklerini merak ettim.

Kesinlikle yüksek ve kudretli görünüyordu, ancak bunun eksantrikliğiyle değil, at üzerindeki konumuyla ilgisi olabilir.

Uzun bir süre boyunca ikimiz de ayrılmak için herhangi bir harekette bulunmadık; ikimiz de aramızdaki yoğun ve ağır gerilimi kırmak için ya çok inatçı ya da çok meraklı davrandık. At bile en iyi tavrını takınmış, efendisi zıt bakışlarıyla beni soyarken kıpırdamadan duruyor, kendimi açıkta ve savunmasız hissetmemi sağlıyordu. Bu biraz heyecan vericiydi, yalan söyleyemem. Daha önce hiç kimse bana, beni yere atmak ve aletine kılıf yapmak istemiş gibi bakmamıştı.

Gerçekten utanç verici.

Baş döndürücü bir ritim daha geçtikten sonra adam konuşmak istercesine ağzını açtı ve bilinmeyen bir nedenle nefesim kesildi, tenim terden diken diken oldu. Yine de bir şey söyleyemedi, çünkü grubun bağırışları huzurumuzu bozdu ve neredeyse lanet olası gökyüzüne sıçradım. An mahvolmuştu. Yokluğum fark edilmişti.

Yabancı bir kahkaha attı, atını geri çekilmeye zorlamadan önce şeytana kur yapar gibi sırtıttı. Neredeyse onu durdurmak, adını sormak ya da *başka bir şey* için seslenecektim ama dudaklarımı kapamayı başardım. Bu lanet olası bir peri masalı değildi ve kendime gelmem gerekiyordu. Onun ormanın içinde kayboluşunu izlerken buradaki havanın ne olduğunu merak ettim ama Zaay-el ve ekibinin giderek artan havlamalarını duymazdan gelmek çok zordu. Derin bir nefes verdim, gözlerimi devirdim ve geri döndüm.

Açıklığa adımımı attığım anda, ayaklarımın altında kumlar çıtırdarken, tüm gözler üzerimdeydi. Sıkıntılara gülerek eğilebilirdim - bir adam ağacın yarısına kadar çıkmıştı, Tanrı aşkına, sanki beni bir tür Tarzan sanmış ve sarmaşıklarla falan kaçmış gibiydi

-Ama suçlayıcı bakışlar her eğlenceyi bastırdı. Sanki kendi isteğimle *geri dönmemiştin*. Bağlı ellerimi kaldırdım, omuz silktim, kızgınlıklarından rahatsız olmadım ama buraya kadar dayanmışken ölmek de istemiyordum. "İşemem gerekiyordu."

Birbirlerine bakıp mırıldanıyorlardı ve ben tam işiyormuş gibi yapacaktım ki Zaay-el iç çekip anlamış gibi başını salladı.

"Onayınızı aldığımı sevindim," diye kestirip attım ama cevap vermek yerine su derisini uzattı.

"Hoo-man, iç." Bana reddetme şansı vermedi, sadece ağzını dudaklarıma dayadı ve doldurdu. Yutkunurken ona ters ters baktım, tadının normal su gibi olduğunu, özel bir şey olmadığını fark edince hayal kırıklığına uğradım.

durması için el salladım. Çenemden aşağı birkaç damla süzüldü ama onları kolumla sildim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve bir onay homurtusu aldım. Sonra tekrar Knee-tar'ın sırtına kaldırıldım ve postlardan oluşan güvenli bir kozaya sarıldım. Bana bir şeyler mırıldandı, muhtemelen rahat olup olmadığımı kontrol ediyordu ama ben dinlemiyordum. Düşüncelerim çoktan dağılmıştı.

O yabancının kim olduğu ya da neden durup aval aval baktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni çalmayı mı planlıyordu? Onun bölgesine girmiştım ve o da araştırmaya mı gelmişti? Onda ilgimi çeken, kanımı hızlandıran ve sinirlerimi hoplatan bir şeyler vardı; aylardır herhangi bir şeye duyduğum en büyük ilgiydi bu.

Kampa giderken yol boyunca aklımdaydı.

REUBEN

Kampa girdiğimizde ilk fark ettiğim şey, ortadaki dev salkım söğüt ağacı ve içinde durduğu yanardöner su havuzuydu. Acayip büyüktü, neredeyse tüm kampı kaplıyordu. Dalları ormandakiler gibi hareket etmiyordu ama canlı görünüyorlardı. Işıldıyor ve titiyorlardı ama bunun dışında normal bir ağaç gibi görünüyor ve davranıyordu. Sadece yeşil yerine beyaz yaprakları vardı ve ortalamadan çok *çok* daha uzundu.

Yani, bildiğim ağaçlara hiç benzemiyordu, gerçekten, ama Sürüngen Ormanı'ndan çok daha normaldi.

İkinci şey ise, sanki Olimpiyat meşalesini taşıyormuşum gibi bana aval aval bakan kırmızı uzaylıların çevresiydi. Her şey göz önünde bulundurulduğunda, bunun benim öncelikli endişem olacağını düşünürdünüz, özellikle de nasıl sıralandıkları, ellerinde mızraklar ve gözden kaçırılması çok zor, ama o ağaç gerçekten gözdü-

yakalamak. Ayrıca, durumumu görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum ve sadece üst düzey bir cosplayer tatil beldesinde bir tatil için kandırılmış gibi davranıyordum.

İşe yaramıyordu.

Kampın içinden geçerken etrafı kontrol ederek dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Yeşilliklerden, postlardan ve kayalardan yapılmış rustik, biraz sevimli kırmızı ve pembe kulüpleri taradım. Hepsinin dışında ekim için çimen parçaları vardı ve çatıları ile pencere delikleri minik hayvan kafatasları ve çiçeklerle süslenmişti. Ürkütücüydü ama belli ki çok sevilmişlerdi.

Merakım bir noktaya kadar işe yaradı ve daha önce gördüklerim ve öğrendiklerim bir gösterge ise, bu gezegenin açıkça çok küçük olduğunu, daha çok uzayda yüzen bir ada gibi olduğunu anlamama yardımcı oldu. Uzay gemisinden bakmayı başaramamıştım, bu yüzden bana eşlik edilmesi gereken klan bölgelerinin önerdiğinden daha fazlası olabilirdi, ama eğer burasıysa, U'suhk temelde küçük köylerden oluşan bir gezegendi.

Uzman değildim, bu yüzden bunun mümkün olup olmadığı hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu, ama hey, uzaylılar vardı, yani gerçek hayat saçmalıktı, değil mi?

Dikkatimi çeken son ayrıntı ve tartışmasız en önemlisi, yaşlı kadının ayrılmış saflar arasından sıyrılarak bana doğru yürümesi ve yüzünde parlak, davetkâr bir sırıtış olmasıydı. Onun *insan* yüzü. *Burada başka bir insan daha var!* Göğsüme kadar geldi, at kuyruğu şeklinde bağlanmış uzun, tuzlu ve biberli saçları vardı ve sivri burnunun köprüsüne yuvarlak gözlükler takmıştı. Arkadaş canlısı ya da en azından yaklaşılabılır görünüyordu, ama aynı zamanda hiçbir boka katlanmayacak gibiydi - bu sonuca, yedi fit uzunluğundaki uzaylılardan birini yoluna çıktıklarında sopayla yolundan çekmesinden varmıştım.

Neredeyse gülecektim.

"Merhaba aşkım," dedi tam olarak çıkaramadığım bir aksanla. İngiliz olabilir mi? "Hoş geldin tugayı için üzgünüm, sadece seni gördükleri için heyecanlılar."

Evet, yakından bakıldığında çoğu meraklı ya da istekli görünüyordu.

"Ben Fiona," diye devam etti. "Klanın şifacıyım."

"Reuben," diye robot gibi cevap verdim ve ona sahte bir gülümseme gösterdim. "En yeni kaçırılan kişi."

Yüz ifadesi sempatikleşti ve küçük bir teselli jestiyle kollarımı sıkmak için bir adım öne çıktı. "Zor olduğunu biliyorum canım -hayatından, aileden koparılmak- ve benim söylediklerime güvenmek için hiçbir nedenin yok."

söyle. Ama zamanla buraya uyum sağlayacak ve yeni bir ritim, yeni bir rutin bulacaksınız. Burası senin evin olacak. Söz veriyorum."

Alt dudağımı çiğneyerek *aslında* söylemek istediğim şeyi bastırdım - bir evim vardı ve bir zamanlar olduğum gibi tekrar mutlu olmak için bir şansım olsun istiyorsam oraya geri dönmem gerekiyordu. Onun duygularını bağışlamam için hiçbir neden yoktu ama düşmanım o değildi. O da aynı durumdaydı. "Burada başka bir insan gördüğüm için rahatladım," dedim, konuyu saptırarak. "Bu kadarı kimseye dilediğimden değil, ama 'çevirmen yok' dediklerinde daha da hevesim kırıldı."

Bana seslenmedi, ama gözlüklerinin üzerinden bilmiş bir bakış attı ve hala arkamda duran eskortları el sallayarak onu takip etmemi sağladı. Onlar yaşlı ev kadınları gibi kendi aralarında sohbet ederken biz gruptan uzaklaştık. Yoldaki yabancıyı fark edemiyordum, onu aradığımdan değil.

"Birkaç sorunuz olmalı," dedi Fiona ve beni düşüncelerimden kopardı.

"Sadece birkaç tane," diye itiraf ettim alaycı bir gülüşle ve devam etmem için başını salladı. "Sen ne zaman..." *Empatik olun*. "Buraya mı getirildin?"

Kaşları kalktı, ilk sorunun kendisiyle ilgili olmasına şaşırmıştı, doğrusu ben de şaşırmıştım, ama kabul ettim. Ağır konulara dalmadan önce kendimi toparlamam gerekiyordu. "Sekiz yıl önce," dedi, sanki anılarını hatırlıyormuş gibi önüne bakarak. "Memlekette hemşireydim ve mesleğimde çok yetenekli olmama rağmen, ayıklama merkezindeki o seçici yaratıklar beyin cerrahlarının ve roket bilimcilerinin peşindeydi, bu yüzden beni buraya attılar." Alaycı bir tavırla başını sallayarak dudak büktü. "Neyse ki bu grubun bir şifacıya ihtiyacı vardı."

"Zor olmalı," diye cevap verdim, gerçi bu kadının her durumu kendi kaltağı haline getirebileceğine zaten inanıyordum. "Bu kadar uzun süre tek insan olmak."

"Eh, alıştım." Bunu duymak beni şaşırtmadı. "Dile alışmak biraz zaman aldı ama sonunda alıştım. Klanlara biraz İngilizce öğretmeyi bile başardım."

Gözlerim bir parça açıldı. Zaay-el ve Knee-tar'ın benimle konuşabilmesinin sebebi oydu. "Bu çok etkileyici."

"Yine de itiraf etmeliyim ki burada olmana çok sevindim." Sırtımı dostça sıvazladı ve dürüst olmak gerekirse ben de aynı şeyi söyleyebilmeyi diledim. "Hiçbir şey istemiyorum ve kurduğum ilişkilerden çok , ama bu güzel bir şey."

kendinizden birinin etrafında olmak, bilirsiniz? Ben burada olduğumdan beri bu klana başka bir insan almadılar."

Kaşlarımı çattım. Doğru, başka kimseyi görmemiştim. Hâlâ kampın içinde ilerliyorduk ama şimdiye kadar bana bakmak için kulübelerinden çıkan herkes uzaylıydı - tabii insanların hepsi kafeslere kapatılmadıysa.

Yutkunmamı gizlemeye çalıştım. "Nasıl olur?"

"Burası U'suhk'un Büyük Lideri'nin ikamet ettiği yer. Her klanın bir şefi vardır, ama bu delikanlı... *kral* gibidir," diye ekledi, gözlerini sevgiyle devirerek ve onun hakkında gerçekten ne düşündüğünü öğrenmek istedim, ama elini umursamaz bir şekilde salladı. "Her neyse, buraya gönderilen insanlar için minnettar olsa da, hediyelerini diğer klanlara dağıtmayı tercih ediyor. Bir iyi niyet göstergesi olarak."

... Yani, sadece bir uzaylı tarafından değil bir uzaylı *kral* tarafından da satın alınmışım. Vay canına. Ayrıca, 'Büyük Lider' kulağa tarikat davranışı gibi geliyordu. Dünyada yükseliyordum.

Bak anne, ben bir tarikattayım.

"Doğru," dedim kayıtsızca. "Sekiz yıl sonra, seçtikleri kişi *ben miyim?*" Homurdandım. "Çaresiz olmalılar. Beni almaları bile gerekmiyordu, benim peşimdeydiler-" İçimi çekerek sözümü kestim. "Önemli değil."

Sadece kahraman olmaya çalıştığım için buradaydım.

Kaçırıldığım gece, kız kardeşim Kat ile çocukken gittiğimiz lokantada buluşmaya gitmişim - en güzel anılarımdan biri. Dürüst olmak gerekirse, o kadar bok çuvalı gibi davrandıktan sonra kabul etmesi bile şaşırtıcıydı. Büyürken çok yakındık, her şeyi birlikte yapardık ama ben gidip yanlış kalabalığa karışmak ve bencil bir piç olmak gibi aptalca bir karar vererek her şeyi mahvetmişim.

Bu bir mazeret değildi ama uzun zamandır bana bok gibi davranan bir adamın gölgesinde saklanıyordum. Tanıştığımızda, Zack'in -punch mutlu dickwad- Tanrı'nın hediyesi olduğunu düşündüm. Yıllarımı onun yalanlarına inanarak ve onu savunarak geçirmişim ve ancak sevdiğim herkesi kendimden uzaklaştırmayı başardıktan sonra ne kadar kör olduğumu fark etmişim. Hem fiziksel hem de duygusal olarak neden olduğu tüm hasarı yarı yarıya atlatmamın yanı sıra, her seferinde bir bebek adımı atarak değişiklikler yapmam ve işleri yoluna koymam bir yılımı almıştı. Temizlen, bir iş bul, çalmayı bırak.

Ve ailem tarafından tekrar kabul edilmek için elimden gelen her şeyi yaptım.

İyileşme uzun ve karmaşık bir yolculuktu, bir sürü aşaması vardı, bu yüzden terapinin poster çocuğu olduğumu söyleyemezdim, ancak Kat'e ulaşmadan önce hedeflerimin çoğunu gerçekleştirmiştım ve normalde sorunlarımdan kaçmama rağmen, bozuk ilişkileri iyileştirme adımını atmayı planlamıştım. Zor durumdaydım ve ailemin desteğine ihtiyaç duyuyordum ve kız kardeşimin başlangıç için en kolay olduğunu düşünüyordum. O lokantada onunla oturup dişlerim kanayana kadar özür dilemeyi, sonra da işleri yoluna koymayı, hayatımın geri kalanını korkunç ve zayıflatıcı pişmanlık ve utanç duyguları olmadan yaşamayı bekliyordum.

Sadece o aşinalığı, bağımlılığım uğruna terk ettiğim o rahatlatıcı battaniyeyi geri istemiştım. Yeni bir şey denemiş, bilinmeyenin cazibesini takip etmek için güvenli ve iyi olan her şeyi riske atmıştım ve bu yüzüme cezalandırıcı bir hızla geri çarpmıştı. Sadece bunu tersine çevirmek, her şeyi unutmak ve bir zamanlar olduğum gibi mutlu ve travmasız olmak istemiştım.

Ama evren ya benden nefret ettiği ya da affedilmeyi hak etmediğime karar verdiği için bunların hiçbirinin gerçekleşme şansı yoktu. Tony's'in arkasındaki ara sokakta üç maskeli uzaylı adam onu yakaladı ve ben, olağanüstü aptal, araya girdim, onu serbest bırakırken o eski koruyucu içgüdülerim alevlendi ve ikincil hasar olarak sona erdi.

Bu son kez asil ve boktan davranışım olacaktı, bu kesindi.

"Durumun böyle olduğunu tahmin etmişim," diye karşılık verdi Fiona, kaba bir şekilde değil, sadece gerçekleri söyleyerek. "Ama klan bunu yaptığınıza memnun oldu."

Alay ettim. "Mutlu olmanız harika. Yine de siktir et beni, ha?" "Burada çok mutlu olabilirsiniz," dedi nazik bir omuz silkme ve bakışla sempati. "Belki de Dünya'da olduğunuzdan daha mutlusunuzdur?"

Cevap vermedim, çünkü onun haklı olduğunu kabul edecek gücü kendimde bulamıyordum. Hayatımın üzücü bahanesini düşündüm ve evet, bu yeni varoluşun daha iyi olması zor olmazdı, ama yine de. Bir cehennemden zar zor kaçmayı başarmıştım. İhtiyacım olan son şey bir başkasının kölesi olmaktı.

"Belki," diye mırıldandım. Tek müttefikimle sözlü bir tartışmaya girmek istemedim. Bu ters etki yaratacak gibi görünüyordu. "Yani sekiz yıldır başka bir insan görmedin mi?"

"Hayır, insanları her zaman görüyorum. Eğer şifa gibi şeylere ihtiyaçları varsa klandan klana dolaşıyorum." Çember şeklinde dizilmiş kütüklerin ve üzerinde kızarmakta olan bir tür etin bulunduğu küçük bir kamp ateşinin yanından geçtik.

Alevler. Fiona, toplanan kertenkele dostlarından bazılarının laf atmalarına aldırmadan bize etrafta rehberlik etti.

Beni nereye götürüyor?

"Ve ziyaretçilerimiz olduğunda, bazen insanların da getiriyorlar" dedi.

Gözlerimi kırptım. "Kulağa..." *Etik değil.* "Güzel."

Dilini şaklattı, utangaç görünüyordu. "Biliyorum, biliyorum. Yanlış söyledim ama... hey, kötü muamele görmüş gibi mi görünüyor? Burada bana saygı duyuluyor - eskiden gece gündüz karın tokluğuna çalıştığım hastanedekinden çok daha fazla. Elbette insanlara yardım etmeyi seviyorum ama bu kendi sağlığım ve refahım pahasına olduğunda değil." Bu mantığa karşı çıkamazdım, benim görüşümün bir önemi yoktu ve bir görüş belirtmem için yeterince uzun süre durmadı. "Ve diğerlerinden duyduğum kadarıyla, onlar da hemen hemen aynı durumdalar. Bize nadir bulunan bir şeymişiz gibi davranılıyor; bir *hazine*. Yararlı ve ihtiyaç duyulan. Şu anda öyle hissettirse de bir yük ya da evcil hayvan değil."

"Yani... Ben bir köle değil miyim?"

Kadın homurdandı. "O herifler sana böyle mi söyledi?"

"Herifler" derken A&R'ı kastettiğini tahmin ediyordum. Fiddich yeni durumum hakkında oldukça açık konuşmuştu. "Sayılır. Öyle mi?"

Başını sallayarak iç çekti. En uzaktaki kulübenin önünde durduk, kirişlerinden garip şekilli ot demetleri sarkan ve dışarıda oyma meşaleler yanan kulübenin önünde - hiç de uğursuz değil. Fiona postun kapağını açtı ve bana içeri girmemi işaret etti. "İçeri gel. Her şeyi açıklayacağım."

Tereddüt ettim.

Tüm bu iyi komşu karşılama rutini beni hazırlıksız yakalamak için bir oyun muydu? İçeri girdiğimde daha fazla uzaylı tarafından köşeye sıkıştırılıp bir kafese mi tıkilacaktım? Birçok seri katil böyle çalışırdı. Sahte cazibe. İnsanlara karşı temkinli olduğum bir sır değildi ve olmak için her türlü hakkım vardı, bu yüzden orada durmaya devam ettim, tartıştım. Fiona'nın zararsız olduğunu söyleyen içgüdülerime güvenmeli miydim? Yoksa ihtiyatlı davranıp reddetmeli miydim?

Seçme şansım var mıydı ki?

Fiona kararsızlığımı hissetmiş olmalı ki -pek de kurnaz sayılmazdı- gülümsedi. "Bu sadece benim atölyem, tatlım," dedi. "Güvenlidir."

Kaybedecek neyim kalmıştı ki?

El ve ayak parmakların, diye söylendi kafamın içindeki ses. Keskin bir nefes verdim ve içeri daldım.

Elbette yalan söylemiyordu. Gerçekten ne kazanacaktı ki? Çadır, hepsi de kaseler ve ilaç malzemeleriyle dolu, eğri büğrü kitaplıklarla doluydu. Başka otlar ve bitkiler de vardı, boş buldukları her yerde büyüyor ya da sarkıyorlardı. Burayı bir cadı kulübesine benzetmek istemedim ama...

"Otursana aşkım," dedi ve kısa bir duraksamadan sonra çalışma masasındaki kırmızı taş taburelerden birine, çıkışa en yakın olanına oturdum. "Çay ya da tonik ister misin? Sinirlerini yatıştırmak için?"

Biraz susamıştım ama aynı zamanda beni zehirleyebileceğinin de farkındaydım. Tam olarak yapacağını düşündüğümünden değil, ama bu beni biraz soğuttu. "Hayır, teşekkürler."

Başını salladı ve karşısındaki koltuğa oturdu, ayaklarından kurtulduğu için rahatlamış gibi inledi. "Pekâlâ... sizi rahatlatmama izin verin: köle değilsiniz. Buraya gelen herkese yeteneklerine göre iş verilir, evet, ama adil davranılır ve karşılığında barınak, yiyecek ve erzak verilir. Para burada pek bir kavram değil. İstedığımız her şey için ticaret yaparız ve malları klan arasında paylaşıyoruz."

Vay canına, beş yıldızlı bir hapisane. "Gitmemize izin var mı?"

"Gezegen, hayır. Kamp, evet." Dudakları inceldi. "Önce izin almanız gerekebilir."

"O zaman köle olmayabiliriz, ama tutsağız."

Uzun bir süre bakışlarımı tuttuktan sonra ciddiyetle başını salladı, ama onaylamaktan çok isteksiz bir yenilgi gibiydi. "Eğer seni rahatlatacaksa, nasıl istersen öyle adlandır canım. Sana nasıl hissedeceğini söyleyemem."

Benimle alay etmeye ya da pislik yapmaya çalıştığını düşünmemiştim. Aslında inanılmaz derecede sabırlıydı, tüm kavgacı yorumlarımı sineye çekiyordu ama ev dediğiniz yeri sürekli savunmak zorunda kalmanın yorucu olacağını tahmin ediyordum. Umursamamam gerekirdi, ama bu nazik ama saçma sapan küçük kadın bana büyükannemi hatırlattı - kız kardeşim dışında en yakın ilişkide olduğum tek kişi - ve kendimi onu hayal kırıklığına uğratmak istemezken buldum.

Elimi yüzümde gezdirdim. "Benim işim ne olacak?"

Fiddich tarafından işe yaramazdan da beter olduğum söylendikten sonra, bana nasıl bir pozisyon vereceklerini merak ediyordum. Yatak ısıtıcı ya da ayak masajı, muhtemelen.

Ürperdim.

Fiona'nın yüzünde anlam veremediğim bir ifade belirdi ve şüphe midemde kabarcıklar oluşturdu. "Senin işin yok," dedi, koltuğunda kıpırdanarak

diğer ayakkabının düşmesini beklerken. "Sen Büyük Lider'in eşisin." Ve işte oldu.

Diğer ayakkabı.

Bütün gardırobu.

Kaşlarım saç çizgimdeydi. "Şimdi *ne olacak?*" "Ruh eşi' terimini duydun, değil mi?" diye sordu. Gözlerimi ona diktim. "Hı-hı."

"Şey, aynen öyle, sadece *çok* daha güçlü ve doğaüstü bir bağ. Ömür boyu 'evli' kalacaksınız, çünkü bu bağ zıffafla sağlamlaşıyor ve kopması imkansız - ya da neredeyse imkansız-." Tam bu noktada aklım başımdan gitmiş olabilir. "Lee-zurd için bu, Dünya'daki pek çok hayvan gibi sahip oldukları bir içgüdü. Bir eş bulmak DNA'larına işlemiştir ve bu dürtüyü görmezden gelemezler."

'Yatak ısıtıcı' beklentimde çok da yanılmamışım.

Başımı ellerimin arasına aldım ve uzun bir nefes verdim, sonu mizahsız bir kahkahaya dönüştü. "Köle değilsin, ha?" Haklı olarak utangaç görünen Fiona'ya baktım.

"Durumunuz hassas, bunu kabul ediyorum."

"Öyle de denebilir," diye homurdandım. *Eğer bu bir kâbussa, şu anda uyandırılmayı çok isterdim.* "Bekle, yani... buna ben buraya gelmeden önce mi karar verildi? Yoksa şans eseri mi? 'Kraliyet kararnamesine göre, gelen bir sonraki insan kralın eşi olacak' gibi bir şey mi?"

"İlki," dedi, dikkati dağılmış bir şekilde masadaki birkaç eşyayı düzeltirken. "Geminizin U'suhk'un bariyerini aştığını hissederek hissetmez, en hızlı savaşçıları sizi toplamaları için gönderdi. Neyse ki çoktan iniş pistine yakın bir yerde avlanmaya başlamışlardı, yoksa Zaay-el çok geç kalabilirdi. Başka bir şefin seni ele geçirme riski vardı ve pek çoğu Ulu Lider'in niyetini almaya cesaret edemezken, *bazıları*"özellikle birini hayal ediyormuş gibi vurguladı-"seni koz olarak kullanmış olabilir."

Zaay-el'in ben geldiğimde içinde bulunduğu telaşı ve bu biraz daha mantıklı geldi. "Bu da neden görevdeki bir adam gibi kalabalığın arasına daldığını açıklıyor."

Gözleri kırışarak güldü. "Aptal çocuk."

"Benim..." olduğumu nereden bildi? Ürperdim. Dostum demiyorum. "Kral dostunuzun istediği kişi mi?"

"Niyetli çiftler, her ikisi de kendi benzersiz kokularını korurken, aynı zamanda bağlandıktan sonra daha güçlü hale gelen ince bir kombine kokuya sahiptir. Neredeyse bir tanımlayıcı. Diğer lee-zurd'ların kimin sınır dışı olduğunu ve kimin müsait olduğunu bilmesine yardımcı olur."

Doğru, adamın kişisel alana karşı isteksizliği de şimdi anlam kazanmıştı. Sanki uzun zamandır kayıp sevgililermişiz gibi işime burnunu sokarak tuhaf davrandığını düşünmüştüm ama o sadece doğru insanı seçtiğinden emin olmak için beni koklamıştı.

Sanki bu onu daha az tuhaf yapmıyordu.

Bana acımasını umarak parmaklarımla oynadım, tırnak diplerimi karıştırdım. "Sanırım bu *anlaşma* pazarlığa açık değil?"

"Özür dilerim." Masanın üzerinden uzandı ve kendime zarar vermemi engellemek için bir elini benimkinin üzerine koydu. "O sert bir liderdir ama adildir. Sana asla zarar vermez."

Gözlerimi devirdim. "Hayır, beni daha yeni satın aldı ve karısı olmam için beni zorluyor."

Elime dokundu ve arkasına yaslandı, yüzünde sevgiyle karışık bir gülümseme belirdi. "Sen kesinlikle onun eşisin. Ayrıca bana buraya ilk geldiğim zamanki halimi hatırlatıyorsun. Ben de şüpheliydim ve bir katır kadar inatçıydım." Yanaklarımın ısındığını hissettim ve o da homurdandı. "Buranın Dünya'ya kıyasla bir cennet olduğunu anladığında yola geleceksin."

Dürüst olmak gerekirse zaten öyleydi ama konu bu değildi. "Ya sadece... gidersem?"

"Seninle liderimiz arasında bir bağ var," dedi. "O seni takip edecektir."

"Harika." İçimi çektim.

Tamamen . Ne savunmam ne de parlak fikirlerim vardı. Oynayabileceğim tek kart, adamın bana bir kez bakıp eşi olamayacak kadar çirkin olduğuma karar vermesini ummaktı. Henüz benimle tanışmamıştı, yani bu hâlâ mümkündü. Seks kölesi olmak için yeterince seksi değildim, bu yüzden hala lehime olabilirdi.

Tabii kertenkele insanlar o kadar titiz değillerse. Bu durumda, gerçekten bok deresinde olurdum.

Fiona taburesinden kalktı ve kitap raflarından birinin arkasında dolaşarak kürklü bir şalla geri döndü. "Kusura bakma tatlım, hava biraz serinlemeye başladı," dedi ve tekrar oturmadan önce kürkü omuzlarına sardı. "Buraya hiç yağmur yağmayabilir ama hava çok soğuk olabilir."

Kaşlarım çatıldı - sanırım *yağmur ormanı* doğru terim değildi. "Hiç yağmur yağmazsa nasıl bitki falan yetiştiriyorsunuz?"

"Toprak kendi kendini idame ettirir. Suyu, güneş ışığına, hatta havaya bile ihtiyaç duymuyor. Bu oldukça büyüdü."

Hareket eden ağaçları ve geriye doğru akan suyu görmüş ve bu çıkarımı çoktan yapmıştım. "O zaman neden sizden daha fazla yok? Eğer gezegen erzakla ve hiçbir şeyin tükenmeyeceği araçlarla bu kadar doluyorsa, neden bu kadar... insansız?"

Başını öne eğdi. "İnsanlar mı demek istiyorsun?" "Genel olarak."

Dirseklerini masaya dayayarak, "İnsanlar söz konusu olduğunda, ne gezegenin varlığından haberdarlar ne de tesadüfen karşılaşabilirler," diye açıkladı. "Uzaylılara gelince, doğurgan bir lee-zurd sadece üç yılda bir doğum yapabilir ve yavrular *sadece* bir erkeğin yıllık üreme mevsiminin iki günü boyunca, o da iki yılda bir gerçekleşen kızıl ayın altına denk gelirse gebe kalabilir. Dolayısıyla, yeniden nüfuslanma imkansız olmasa da, tüm faktörlerin aynı hizaya gelmesi bazen can sıkıcı olabiliyor."

Cevabını algılamam bir saniye sürdü ve homurdandım. "Eminim öyledir."

"Kabul etmeliyim ki basit bir tür değiller. Kesinlikle mağara adamına daha yakınlar.
modern her şeyden daha fazla davranış."

Dalgınca başımı salladım. "Görünüşe göre kadınlardan çok fazla *erkek* var. Bu da başka bir etken mi?"

Başını iki yana salladı. "Hem erkek hem de dişi lee-zurd yavru doğurabilir, yani bunun bir önemi yok. Ve cinsel tercih bir konu bile değil, bu yüzden her iki şekilde de önemli değil."

Sanırım bu olumlu bir şeydi. 'Erkeklerin bebek sahibi olması' kısmı değil, 'eşcinsel olmam kimsenin umurunda olmayacak' kısmı. Bu tür bir ayrımcılık bardağı taşıran son damla olurdu. Açık olmak gerekirse, benim bebek meselesiyle bir sorunum yoktu, sadece insan olduğum için mutluydum. Hamile kalma ihtimali şu anda endişelenmem gereken son şeydi. Ama onlar için iyi olmuş.

"Güzel, güzel." Büzdüğüm dudaklarımdan hava üfledim, düşüncelerimin bir anlığına dağılmasına izin verdim, sessizliğin ritmine çok ihtiyacım vardı. "Sanırım herkesin kim olduğunu öğrenmem gerekecek, o zaman?"

"Evet," diye kabul etti muzaffer bir gülümsemeyle. *Onları yenemiyorsan, onlara katıl* ve tüm bu caz, ama gerçekte, yorulmuştum ve işleyecek çok şeyim vardı. Tamamen pes etmiyordum -en azından henüz- ama şimdilik

Yenilgiye uğramış bir kabullenişin parçası. "Zaay-el, Oak-taana, Eyk-layoo ve Knee-tar ile zaten tanıştınız. Diğerleriyle de zamanla tanışacaksınız."

Başımı salladım. "Bu isimleri bana hecelemeden gerekecek çünkü onları yanlış söylediğimden ve çok kaba davrandığımdan eminim."

"Oraya varacaksın," diye bana güvence verdi. "Yardım edeceğim."

Bu kadın muhtemelen bir kaçış planı yapmam gereken süre boyunca benim dayanağım olacaktı. Nazik ve burada olduğum için gerçekten mutlu görünüyordu - bu canlandırıcı bir değişiklikti. Onun varlığında kendimi rahatlatmaya, omuzlarımın sarkmasına ve kaslarımdaki tüm gerginliğin gevşemesine çok yaklaştım ki, bir gürültü ve hareket bulanıklığı çadıra daldı, ciyaklamama ve altı metre havaya zıplamama neden oldu.

"*Lanet olsun.*" Elimi göğsüme götürüp derin bir nefes aldım ve yüzünde endişeli bir ifadeyle üzerime doğru gelen uzun boylu kızıl kızı *-uzaylı-*değerlendirdim.

"Puu-kah," diye azarladı şifacı, yumruklarını kalçalarına vurarak. "İnsanlara gizlice yaklaşmak konusunda ne demiştin ben?"

Uzaylı Puu-kah, ne yapacağını bilemiyormuş gibi şifacı ile benim aramda gidip geldi. "Özürlerimi sunuyorum," dedi zayıf ama müzikal bir sesle, başını eğerek. "Kan kardeşimin eşiyle tanışmak istedim. Sizi korkutmak gibi bir niyetim yoktu."

"Bu... bu iyi," dedim, küçük bir gülümsemeyi zorlayarak. İngilizceyi şu ana kadar tanıştığım diğerlerinden daha iyi biliyordu. Fiona ile aralarındaki yakınlığa bakarak, burada çok zaman geçirdiği için böyle olduğunu tahmin ettim.

Kabulüme gülümseyerek başını kaldırdı ve ağzındaki dişlerin eksikliğini fark . Dişleri tam kare değildi ama kesinlikle diğer uzaylılarınkı gibi keskin de değildi. Ayrıca o kadar uzun değildi ama yine de benden birkaç santim uzaktaydı. Kuyruğu uzundu ve heyecanla sallanıyordu ve saçları Zaay-el gibi iki örgülü uzay topuzuna bağlanmıştı, bu da bana onun her sabah onun saçını yaptığını hayal ettirdi. Ayrıca kısa bir süreliğine tüm dişi lee-zurd'ların bu farklılıklara sahip olup olmadığını ya da sadece onun mu daha genç olduğunu merak ettim.

"Ben, Puu-kah," dedi yavaşça, bir elini kalbinin üzerine koyduktan sonra selamlama hareketiyle dışarıyı işaret etti.

Hareketi beceriksizce yansıttım.

"Reuben." "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Roo-bin."

"Sizinle tanışmak *bir zevk*," diye nazikçe düzeltti Fiona ve Puu-kah ayağını yere vurarak sinirli bir ses çıkardı.

"Diliniz çok sert."

Onaylarcasına küçük bir kahkaha attım. "Evet, öyle. Harika gidiyorsun."

Kadın zevkle sırttı. "Çok teşekkür ederim."

Bir süre sessizlik oldu ve Puu-kah büyük bir cesaretle ve utanmadan beni değerlendirdi. Gözleri saçlarımdan ayaklarıma doğru kayd, yüz ifadesi huşu ve bir tür bulaşıcı mutlulukla doluydu. Terazisinden çıkmaya hazır görünüyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı canım?" Fiona bir süre sonra, sesine eğlence karışmış bir şekilde sordu.

"Ah, evet." Bocaladı, bakışlarını bir an için kaçırdı ve sonra tekrar bana çevirdi. "*Merhaba* demek istedim ve... *Bah...*"

Fiona anlamadığım bir şeyler söylemeden önce ona, "Sorun yok, tatlım," diye güvence verdi. Puu-kah kendi dilinde cevap verdi ve ben de orada oturup bir ileri bir geri konuşmaları izlemekle raflardaki şişeleri saymak arasında gidip gelmekten başka bir şey yapamadım.

Sonunda ikisi de bana döndü ve ilk konuşan Fiona oldu. "Kardeşinin sinir bozucu bir toerag olduğunu ama sana iyi davranacağını bilmeni istiyor ve senin çiftleşmeni sabırsızlıkla bekliyor çünkü her zaman başka bir kardeş istemiş."

Bir süre boş gözlerle ona baktım. "Um, teşekkürler?"

Puu-kah'ın gülümsemesi bir şekilde genişledi. "Şimdi sana huzur vereceğim," diye cıvıldadı ve sırtımı neredeyse beni uçuracak kadar sert bir şekilde sıvazlayarak çadırdan dışarı fırladı.

Sırtım çok fena ağrıyordu.

Başımı komik bir şekilde yavaşça Fiona'ya çevirdim. "O... arkadaş canlısı mı?"

Başını sallayarak bir kahkaha attı. "Daha on beş yaşında ve çok fazla enerjisi var ama zararsızdır. Buna alışacaksın."

Mecburdum, çünkü o 'zararsız' tokatlardan bir tane daha yersem omurgam kalmazdı.

Dikkati dağılan doktor ellerini masanın üzerine vurdu ve bir *oof sesiyle* ayağa kalktı. "Pekâlâ, hadi seni yıkayalım ve tören elbiselerini giydirelim, aşkım."

Hay sikeyim. Kral herif geciktirmiyordu, değil mi?

Elimdeki son silahı kullanarak alt dudağımı çıkardım ve kirpiklerimi kıptım. Görünüşe göre çirkin bir herif olmam çok kötüydü. "Üzerinde uyuyamaz mıyım?"

"Hayır," dedi hiç vakit kaybetmeden, benim dramatizmime bağışıklık kazanmış bir şekilde. "Üzgünüm."

Nefesimi üfledim. "Denemeye değer. Sanırım tartışmak da pencereden dışarı çıktı?"

"Deneyebilirsin -iyi bir tartışmayı severim- ama kaybedersin." Elime dokunmak için eğildi, kızgınlıkla sıçramama kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Bu gecedan sonra yalnız kalacaksın. Bundan emin olacağım. Ama... onların gelenekleri yüzünden bu kısım benim elimde değil."

Bu konuda gerçekten başka seçeneğim yoktu. Ya *teslim* olacaktım ya da *pes* edecektim ve dürüst olmak gerekirse şu anda pek bir fark yokmuş gibi geliyordu. Ayağa kalktım, taburemi masanın altına sıkıştırırken Fiona dolaplardan birine doğru ilerledi ve bir şeyler bulmak için sıraları taradı.

Zorla evlendirildiğim bir suç ortağı için biraz fazla neşeli bir melodi mırıldandı. "Başlamadan önce..." Parmaklarını çenesine vurdu. "Daha önce anal ilişkiye girdin mi?"

Tükürükle boğuldum. "Ne? Neden-"

Fiona homurdandı ve ben bağırsaklarımı deşerken sırtıma vurmak için olabildiğince rahat bir şekilde masanın etrafında dolaştı. "Sakin ol. Sadece ne tür banyo tuzlarının sana iyi geleceğini bilmem gerekiyor," diye açıklık getirdi ve bu soruyu daha iyi hale getirmedi. "Eğer anal ilişkiye girmediysen, gevşemene yardımcı olacak çiçek kokulu hoş bir yağım var-"

"Tamam, tamam." Ellerimi teslimiyetle salladım, sesim biraz kısıktı. *Tanrım*. Onun bir şifacı olduğunu biliyordum ve ben de kızaran bir bakire değildim ama bu bana teyzemin bir dergide terimleri gördükten sonra masumca üst mü yoksa alt mı olduğumu sorduğu ilk Şükran Günümü hatırlattı. Ama bu kadın açıkça varsayımlarını çoktan yapmıştı -doğru olsalar da. "Evet, yaptım. Seks yaptım yani. O yüzden açıklık yağına gerek yok. Teşekkürler."

". Bir rahatlama kokusu yeterli olacaktır."

"Peki," diye homurdandım, boğazımı bir kez daha temizleyerek. "Sadece sihir saçmalığı yok." "Büyücü olabileceğimi düşünmen beni çok etkiledi," diye küstahça konuştu ve eğer düğün gecemde -ya da sonraki herhangi bir günde- ölmeseydim, dost olabileceğimizi hayal edebiliyordum. "Ama ben sadece sıradan bir şifacıyım.

işlerin nasıl yürüdüğünü."

Ona yarım yamalak bir bakış attım. "Sırf bir pislik olmak için bir açıklama istemek istiyorum."

Sırıttı. "Ben bir hemşireyim. Tıbbi hiçbir şey beni utandırmaz." "Görünüşe göre." Onu kitap raflarının arkasına kadar takip ettim, orada küçük bir Ahşap küvetin yarısı dolmuştu bile. Buhara baktım ve kaslarımın beklentiyle inlediğini hissettim - bu kadar uzun süre nasıl sıcak kaldığını da merak ettim, ama burada her şey başka nasıl işliyordu?

Fiona banyoyu hazırladı, birkaç kuru yaprak ve biraz yağ ekledi. Bu sırada aklımda bir şey, ufacık bir ayrıntı vardı. "Bu adamın adı ne ki?" Müstakbel kocam hakkında *tamamen* karanlıkta kalmamanın sinirlerimi biraz yatıştıracağını umarak sordum.

İsmi bir başlangıçtı sanırım.

Fiona bana döndü ve adamı çok sevdiğini belli eden bir şekilde sevgiyle gülümsedi. En azından bir referansı vardı. "*Voh-ack*."

REUBEN

Voh-ack, yani beni satın alan adam, ormanda tanıştığım yabancıydı. Bu küçük Paskalya yumurtası, Fiona'nın çadırından dışarı adımımı atar atmaz kendini gösterdi; derim can havliyle temizlenmiş ve bir mağara adamının ıslak rüyası gibi kalın, tüylü gri bir postla sarılmıştı. Yorgun bakışlarım mıknatıslanmış gibi Fiona'nın kilerle buluştu ve kampın ortasındaki dev ağacın önünde durmuş, gelinini bekleyen heybetli figüre doğru çekildi. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca birbirimize baktık. Nefesim ciğerlerimde çok ağırlaşmıştı ve onun yüzgeç gibi kulakları her açıldığında ve benim sarsılmaz gözlemim altında huzursuzmuş gibi seğirdiğinde içimde bir tür çırpınma hissi oluşuyordu.

Fiona bana kaderimi söylediği anda, koridorun sonunda göreceğim kişinin o olacağını tahmin etmeliydim. Elbette o olacaktı. O ormanda çok zengin ve önemli görünüyordu.

Etkileyici vücudunu örten giysileriyle, iskeletten yapılmış atının üzerinde oturuyordu. Eğer bir taç takmış olsaydı, kral olduğu bundan daha açık bir şekilde belli olamazdı. Aslında, bilgisizliğimi yüzüme vurmak istercesine, 'çiftleşmemiz' için daha da şık giyinmişti; omuzlarında kocaman, kürklü bir pelerin, kalçasında kınına sokulmuş obsidyen bir kılıç ve kaslı, çıplak iliştirilmiş bir hançer vardı. Kulakları hâlâ çemberlerle, parmakları gümüş bantlarla süslüydü ve kumlu kireç yeşili patikada ona doğru yürürken gözlerimin vücudunda gezinmesine engel olamıyordum, başka bir yerinde piercing olup olmadığını merak ediyordum.

Muhtemelen düşünülecek en iyi şey değildi, özellikle de sikimi zar zor örten bir toga içindeyken.

Gerçi yukarı bakmak daha da büyük bir hataydı. Her ne sebeple olursa olsun, odağımı değiştirmem dengemi kaybetmeme ve yere yaklaştığımı bile anlayamadan ayaklarımın üzerinde tökezlememe neden oldu. Utanç verici derecede tiz bir ses çıkardım, gözlerimi kapatıp çarpmaya hazırlandım ama neyse ki burnumu ikinci kez kırma şansım olmadı. Sağlam ama dikkatli parmaklar pazularımı çevreledi ve ya kollarım düşündüğümünden daha inceydi ya da bu eller son derece büyüktü, çünkü *kutsal cehennem*, sakar kığım ayaklarıma geri çekilip sıcak, sağlam bir göğse yaslanırken dokunulmamış tek bir deri parçası bırakmadılar.

Uzun bir an boyunca o kırmızı, dikenli karın kaslarına odaklandım ve bir kez daha benden kaçmış gibi görünen nefesimi yakalamak için hafifçe mücadele ettim. Çevresel görüşümde bir hareket oldu, aynı nazik parmaklar şimdi çenemin altında duruyordu ve her şey daha sakin hissettirdi, sanki kontrolü yeniden kazanmak için ihtiyacım olan tek şey bu basit dürtmeydi. Bakışlarım *onunkilerle buluştu-Voh-ack*, müstakbel kocam, Tanrının *cezasıChrist-* ve içimde bir şey onun hınzır ağzının köşesinde oturan kolay sırtışa yerleşti. Bu tamamen küstahlık değildi, sanki o küstahlık dokunuşu olmadan gülümseyemiyor gibiydi ama yine de beni rahatlatmak istiyordu. Sanırım bu onun tarzıydı ve tüm bu saçmalıklar başka bir şey olsa bile dürüst hissettiriyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandığımı duydum ve bana kelimelerle cevap vermek yerine, o uyumsuz gözleriyle beni sabitledi ve başını salladı, elini yüzüme doğru götürdü ve parmak uçlarını yanağımda gezdirdi. Bu jest çok nazikti ve ben daha onun içinde eriyemeden ya da ürkemeden bitti. Dürüst olmak gerekirse hangi tarafa düşeceğimden emin değildim, ama artık o engeli aştığımıza göre, görünüşe göre aramıza herhangi bir mesafe koymayı reddetti, ritüel başlarken vücutlarımızı aynı hizada tuttu ve kolunu belime doladı.

Sanırım uzaklaşmamış olmam benim cevabımdı.

Tören bölük pörçük bir bulanıklık içinde geçti. Sanki yaşlı bir adam topallayarak önümüze çıkıp lee-zurd söylemeye başlar başlamaz kendimi kapatmışım. Korkudan değildi, sanmıyorum. Elbette gergindim ve Voh-ack'le aramızdaki boyut farkından dolayı biraz terlemiştim ama adam şeytani görünmüyordu. *Zack de* öyle görünmüyordu, zihnim yardımcı olmayan bir şekilde bunu söyledi ama ben aldırmadım. Daha önceki beceriksizliğimize rağmen, Voh-ack hala göz korkutucuydu, o tecrübeli savaşçı tarzında ve tipik, ukala bir adam gibi davranıyordu, ama zihinsel yokluğumun nedeni bu değildi.

Düşüncelerimin dağılmasına izin vermek, söz sahibi olmadığım her küçük ayrıntının farkında olmaktan daha kolaydı.

İnsan geleneklerinden sapan sadece birkaç unsur vardı, gerçi bu tamamen benim yararına da olabilirdi. Belli belirsiz el düğümüne benziyordu ama yemin edilmiyor ve biraz daha fazla kan akıtılıyordu. Birbirimizin avuç içlerini kesmemiz, bağlı parmaklarımızı bir deri şeridiyle sarmamız ve karışık kanımızın - benim kırmızım ve onun mavisini - yanardöner bir su havuzuna damlamasına izin vermemiz gerekiyordu. Önemi anlamamışım ama bir şeyler sezmişim, özellikle bileğimde garip bir his hissettiğimde, aşağıya baktığımda daha önce olmadığı yerde parlayan ince beyaz bir dövme buldum. Voh-ack'in vücudundaki işaretlere benziyordu ve bileğinde beliren aynı çizgiyle aynıydı ve bir an için hissizleştiğimi hissettim, ima karşısında, kalıcılık karşısında içim daraldı.

Benzer bir senaryonun anısı - daha acı verici ama aynı derecede sahiplenici -Kafamın içinde titreşip durdu, ama beni güçten düşürmeden önce, klan gırtlaktan gelen tezahüratlarla patladı ve hayıflanmamı kısa kestti. Voh-ack birleşen ellerimizi zafer kazanmışçasına şeftali rengi gökyüzüne doğru kaldırdı, eşleşen bantlarımızı gururla gösterdi, prangam beni boynumdaki bir tasma kadar bariz bir şekilde ona bağladı.

Bu noktada, sahiplenilmek benim kaderimmiş gibi görünüyordu.

Dikkatimi daha da dağıtmak için 'diğer yarım' bıçağı uyluk kılıfından çıkardı ve kararlı bir şekilde boğazıma doğru kaldırdı. Geriye doğru öyle bir irkildim ki kığımın üstüne düşmediğime şaşırdım. Dövme bir şeydi - aptalca küçük bir çizgiyle başa çıkabilirdim - ama aynı yara izlerini taşıyalım diye boğazımı kesmek çok ileri bir adımdı.

"Roo, tatlım," diye mırıldandı Fiona, diğer herkes benim *son derece makul* tepkim karşısında tamamen şaşırmış görünürken beni yatıştırmak için sıraların arasından sıyrıldı.

"Merak etme, sana zarar vermeyecek. Sadece mikroçipini çıkaracak. A&R'da aldığıın."

Aslında diğer her şeyin arasında bunu unutmuştum, ama şimdi varlığına dair farkındalığım geri döndüğüne göre, bölgeyi ovmaktan kendimi alamadım. Voh-ack elindeki bıçağı göstererek başını salladı ve teklifin cazip olduğu inkâr edilemezdi ama biraz uyarı da fena olmazdı. Ayrıca bunun bir başka kontrol jesti, "içinde olmasını istediğim tek yabancı varlık *benim*" türünden bir şey olup olmadığını da merak ettim. Ya da bu özgür iradeye doğru atılmış bir adım olabilirdi, her ne kadar amaç çarpıtılmış ve dövme ile kelimenin tam anlamıyla üç adım geri atmış olsak da.

İçimi çektim, ona erişim izni vermek için başımı eğdim. Muhtemelen boktan niyetleri bir yana, uzay istasyonuyla tüm bağlarımı bir an önce koparmanın en iyisi olduğuna karar verdim - bir efendiyi bir başkası lehine kaybetmek için. Voh-ack şaşırtıcı derecede nazikti. Kesiğin kendisi sadece bir saniyeliğine acıttı - ya da belki de pençesi etimin altına girip küçük silindiri çıkarırken boynumdaki parmakları sıcak ve sertti, hain bedenimin tepki vermesine ve acının yerini zevke bırakmasına neden oldu. Kim gerçekten söyleyebilirdi ki?

Voh-ack rahatsız edici çipi ağacın altındaki suya attı, yüzey dalgalandı ve sanki teknolojiyi varoluştan eritiyormuş gibi köpürdü. Aslında bu bir tür rahatlamaydı ve yan tarafa baktığımda, kuyruğu arkasında sallanırken adamın memnuniyet gördüğümde, omurgamdan aşağı bir ürperti geçti

-Kötü türden de değil.

Çoktan delirmiş miydim?

Bu tatsızlık sona erdikten sonra parti sonrasına geçtik. *Geleneksel* bir resepsiyon yoktu, ama bir şenlik ateşi ve yeni kocamın bana ısırmalar yedirmeye çalıştığı bir yığın taze kızarmış et vardı. Kaşlarını çatarak dudaklarıma dayadığı etin ne tür bir et olduğunu bilmediğim gibi, pek iştahım da yoktu. Bir ay içinde evimden çalınmış, yeni bir gezegene götürülmüş, satılmış, bir hayvanat bahçesi hayvanı gibi muamele görmüş ve uzaylı bir kralla çiftleştirilmiştim.

Düşünmek için bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Önceden Fiona'ya halka açık bir 'gösteri' olup olmayacağını soracak kadar aklım başımda olduğu için geçmişe minnettardım - eğer olursa bir aleti ısırp koparmakla tehdit etmiştim. O da bana olmayacağını garanti etmişti. *Aslında* Voh-ack'i bu türden her şeyi özel olarak yapmaya ikna etmeyi başardığını söylemişti, bu yüzden onun etkisi olmadan tüm günün ne kadar farklı sonuçlanacağını hayal etmekten korkuyordum.

Hadi, Fiona.

Sanki düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi, doktor bir kütüğün üzerinde tek başıma oturduğum yere doğru yürüdü, botlarımı kuma sürtüyordu, yüzünde bana tatsız bir şey söylemeye geldiğini gösteren üzgün bir gülümseme vardı. Bir anlık dalgınlığım sırasında *kocam* uzaklaşmıştı, bu yüzden söyleyeceği şeyin onu ilgilendirdiğini tahmin ettim.

"Nasılsın, aşkım?"

Maalesef alkolsüz olan küçük tahta bardağımı kaldırdım.

-Selam vererek. "Hâlâ kaçırılıyorum. Sorduğunuz için teşekkürler."

Omzumu okşadı ve yanıma oturdu, dizleri takırdayınca homurdandı.

"Endişeli olduğumu bildiğim için şımarıklığını görmezden geleceğim."

Başımı öne eğdim. Burada olmam tam olarak onun suçu değildi, sadece kötü ruh halimden nasibini alacak kadar şanssızdı. "Özür dilerim."

"Sorun ."

Bir süre sessizce oturduk ama zihnim bundan sonra olacaklarla ilgili olasılıklarla çalkalanmaya başlamıştı bile. Daha fazla gerilimi kaldıramazdım. "Ne söylemeye geldin?" Neredeyse yalvarıyordum, onun hafifçe yüzünü buruşturmasına kahkahalarla güldüm. "Merak etme, ben koca adamım, üstesinden gelebilirim."

"Voh-ack bağı mühürlemeye hevesli." Boş bakışlarım üzerine ekledi, "Tamamlamak için."

"Ne? *Hemen şimdi* mi?" Aletini almadan önce adamla arkadaş olma şansım olacağını düşünmenin saçma olduğunu biliyordum, ama hadi ama, önce yediklerimi sindirmeme izin veremez miydi? Kramp girmiş bir halde ata binmek hiç de eğlenceli değildi.

"Özür dilerim, aşkım." Ses tonundan ciddi olduğu anlaşılıyordu. "Ama liderin eşi olarak, bağı bağlı olmadan bırakma riskini alamaz. Bu seni tehlikeye atar."

İçimi çektim. "*Lanet olsun.*" Voh-ack itici biri değildi -tam tersi- ama her şey çok hızlı geliyordu ve adamın öfkeli olup olmadığını ya da dizginleri ele almama izin verip vermeyeceğini bilmiyordum.

Çok etkileyiciydi.

"İyi olacaksın," dedi ve beni yatıştırmak istercesine kolumu ovdu. "Söz veriyorum."

Senin için söylemesi kolay, diye düşündüm acı acı, ama yine de gülümsemeye zorladım. Son sekiz yılda neler yaşadığını bilmiyordum ve varsaymamalıydım. Boktan bir durumda elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

İkimiz de öyleydik.

Voh-ack arkamda belirdi, homurdanarak elini uzattı ve beni kolayca ayağa kaldırdı. Hiç vakit kaybetmeden beni kampın uzak tarafındaki bir çadıra doğru yürüttü, niyeti gören herkes için açıktı. Biraz paniklemeye başlamıştım, göğsüm sıkışıyor, avuçlarım nemleniyordu. Adamın kız kardeşi Puu-kah, sığınagın girişine yakın bir yerde oyalanıyordu ve bana genişçe gülümseyerek iki orta parmağını kaldırdı, sanki bu hareketi başparmakla karıştırmış gibiydi.

Ya da bana gidip kendimi söylemeye hevesliydi, Evet. Desteğiniz için teşekkürler.

Voh-ack bir centilmen gibi çadırın kapağını kaldırdı -asılı post demek daha doğru olur- ve önce benim içeri girmemi işaret etti. Klanın tezahüratları arkamızdan sel gibi akıyordu ama ben onları bastırdım ve örtülü seyircilerimizin teşviki yerine yeni evime bakmayı tercih ettim. Ev gibiydi. Basit. Mobilya ya da dekorasyondan çok silah standları ve yanan mumlar vardı ama sıcaktı, bu yüzden şikayet edemezdim.

Ortada güzelce yontulmuş ahşap bir masa ve yerleştirilmiş birkaç taş tabure vardı. Köşede hayvan kürkleriyle kaplı devasa bir tümsek, yani yatak duruyordu. Mutfak ya da banyo yoktu ama gördüğüm kadarıyla ateş çukuru ve yerdeki çukurlar ortak kullanım alanıydı ve açık havada kullanılıyordu. Fiona'nın çadırındakine benzeyen, ancak iki katı büyüklüğünde, bir tarafı bezle kaplı büyük bir ahşap küvet vardı, ancak ormanda bir banyo kaynağı olduğunu da öğrenmiştim, bu yüzden çok kullanıldığından şüpheliydim. Tabii benim yararına başka bir yaratım değilse.

"Bu... güzel," derken buldum kendimi, sadece garip sessizliği doldurmak için. Voh-ack ya ne dediğimi anlamıştı ya da maço bir mağara adamı gibi göğsünü şişirirken onayımı hissetmişti: "*Ben, iyi dostum.*" Gözlerimi devirip masaya doğru yürüdüm ve parmaklarımı pürüzsüz ahşap üzerinde gezdirdim.

Doğal gövde şekli ve bacaklarına oyulmuş desenleriyle gerçekten güzeldi, ama aynı zamanda biraz tuhaftı, çünkü ürkütücü ağaçlar gibi kan kırmızısı değildi. Ya da kalamar gibi. Normal sert meşe veya huş ağacına ya da uzaylı eşdeğerine benziyordu ve daha sonra Fiona'ya kökenini sormak için aklıma bir not aldım.

Geceyi atlattığımı varsayarsak.

Bu tüyler ürpertici düşünce üzerine, gözle görülür bir şekilde huzursuz olan kocama döndüm -ona böyle seslenmeyi gerçekten alışkanlık haline mi getirmiştim- ve önce konuşalım tartışmasını başlatmanın bir yolunu bulmayı umdum, ama Voh-ack, görünüşe göre, başlamak için biraz fazla istekliydi. Sanki

Onun türünden olmadığımı, dayanıklı olmadığımı ya da zorla evlendirilmeye alışık olmadığımı unutarak çadırı üç adımda geçti ve önümde durdu, büyük, iri ve çok sertti.

Ne yazık ki benim için çirkin olma durumu adamı caydırmadı. O da benim gibi dokunmaya aç mıydı, yoksa dövmeli, az beslenmiş eski uyuşturucu bağımlılarına karşı bir ilgisi mi vardı? Beni göğsüne doğru sürükledi, boynuma, kollarıma, sırtıma dokundu, bir yandan da bacaklarımı titreten bir ses çıkardı. Gözlerindeki bakış çok ilkel, çok açtı ve kendimi kapana kısılmış hissettim. *Korkmuştum*. İlgilenmediğim için değil -vücudumun *tüm bunları* tamamen kabul etmesi için fazla bir şey gerekmezdi- *ama* başım dönüyordu ve nefes almak için sadece bir saniyeye ihtiyacım vardı.

Normalde baskı altında gayet iyi başa çıkabilirdim ama her şey bir üstüme üstüme geliyordu. Hayatımdaki değişiklikler, ailemi bir daha göremeyecek olmam, yeni... hava. Ne olduğunu bilmiyordum. Çok fazla ve çok hızlıydı. Sarsılmıştım ve göğsümdeki basınç artmaya devam ediyor, görüşüm kenarlarda bulanıklaşıyordu. Bir düğmeye basılmıştı ve anılar, kaçamadığım sert yumruklar ve nefretle dolup taşıyordu.

İstediği şeyi yapmamıştım, ya bu da farklı değilse?

Kulaklarımdaki kan uğultusu arasında, yanağıma nazik bir dokunuş ve güven verici ve sabırlı, yatıştırıcı bir mırıltının boğuk sesini hissettim. Elimi sert bir göğsün üzerine koydum, sabit *ba-dum, ba-dum, ba-dum* sesi parmaklarıma çarpıyor, kalbimi hızına uymaya zorluyordu. Derin nefes aldım, tanıdık gelen sakinleştirici bir kokuyu içime çektim, görüşüm her göz kırpışımında yavaşça geri dönüyordu. Panik atak geçirmeyeli aylar olmuştu. Ne temizlendiğimden beri, ne de o-

Başımı salladım, gözlerimi sıkarak kapattım ve ciğerlerimi doldurdum. *Unutmak*. Neyse ki bu hafif bir sarsıntıydı ama yine de hiç bu kadar çabuk geri çekilmemişim.

Ya da o kadar özenle.

Gözlerimi açtığımda Voh-ack'in bakışlarıyla karşılaştım ve yüzüne kazanmış endişe her türlü sevimliydi. Ondan nefret etmeliydim, onu alanımdan itip atmalıyım - *beni satın almıştı*, ben onun esiriydim - ama onda bir şeyler vardı. Yerini bulamıyordum, çözemiyordum ama coşkısına, hakkında hiçbir şey bilmememe ve tüm bu bağlanma olayının benim seçimim olmamasına rağmen ona çekilmişim.

Muhtemelen onun yanında bu kadar kolay rahatladığım için pişman olacaktım ama yüzümü kavrayan sıcak el gerçekten çok hoşuma gitmişti.

Çadırın kapağı açılıp doktor aceleyle içeri girdiğinde irkildim. Voh-ack'ın başparmağı yanağıma hafifçe dokunarak beni rahatlattı. Onu mıydı? Fiona bana bir bakış attı ve tüm dikkatini bana vermeden önce Voh-ack'e ters ters baktı. "Ne oldu?" Vücudumu taradı, sanırım yaralarımı arıyordu. "İyi misin canım?"

Omuz silktim. "Evet, sadece küçük bir panik atak. Önemli bir şey değil."

"Seni zavallı aşkım." Sırtımı ovdu ve Voh-ack'a onun dilinde bir şeyler mırıldandı. Geniş İngilizce aksanıyla karışan kırpılmış uzaylı kelimeleri kulağa biraz eğlenceli geliyordu, ama öğrendiği için ona güç veriyordu.

Voh-ack sanki ondan bir mesaj iletmesini istiyormuş gibi beni işaret ederek bir şeyler söyledi. Her kelimenin etrafında kıvrılan dudaklarının hareketini izledim ama hiçbirini okuma umudum yoktu. "Ne diyor bu?"

Fiona içini çekti. "Size korkacak bir şey olmadığını söylememi istiyor; nazik davranacak."

"Ha, ne kadar asil bir davranış değil mi?" Biraz manyakça güldüm, nefesim tekrar hızlandı.

"Sadece nefes al, aşkım," diye ısrar ederek beni derme çatma yatağın kenarına oturttu. Voh-ack onu takip etti, yanımda durdu, görünüşe göre beni terk etmeyi reddediyordu. "Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum ve bunu sen seçmedin ama Voh-ack sana zarar vermeyecek. Sen artık onun eşisin. Seni korumak ve sana bakmak onun ayrıcalığıdır."

"Eve gitmeme izin verecek mi?" Hüzünlü bir kahkaha attım ve dudakları inceldi. Voh-ack sorgulayıcı bir ses çıkardı, o da tek bir kelimeyle geçiştirdi. Kendini tüylü battaniyelerin üzerine bıraktı, yatakların onun gibi yaşlılar için çok alçak olduğuna dair bir şeyler mırıldandı ve elini dizime koydu. Bu sadece masum, dostça bir okşamaydı ve onun bariz inceliğine aldırmadım - büyükannem gibiydi - ama nedense Voh-ack'i kızdırdı. Ona hırladı, duyduğum en tehditkâr sestı ve ben sözlü bir kavgaya hazırlanarak gerildim, ama o sadece onu uyardı

bir annenin çocuğuna baktığı gibi baktı.

Üç saniye sonra, huysuzca oflayarak geri çekildi. Bu kadını sevmiştim.

"İhtiyacın olduğu kadar dayan," diye beni rahatlattı ve dilimin ucuna 'sonsuz kadar' diye karşılık vermek geldi. "O... istekli. Eşler, lee-zurdar arasında büyük bir onurdur ve türlerinin hayatta kalması için çok önemlidir. Bu

Sadece *olan* bir şey. Bir içgüdü. Bir kez bağı hissettiklerinde, onlar için başka kimse yoktur, bu yüzden bağlama bir sonraki bariz adımdır."

Kulağa bu kadar tatlı gelmesinden nefret ediyordum. Bir çift penguen gibiydik ve kısa bir süre onun yıldönümümüz için bana en güzel çakıl taşını bulmak için sahili araştırdığını hayal ettim. Bu beni biraz neşelendirdi.

"Onunla elimden geleni yaptım," diye ekledi, hâlâ somurtan Voh-ack'a gözlüklerinin üzerinden yan yan bakarak. "Ama bunların hiçbirinin bizim dünyamızda olmadığını henüz kavrayamadı. Neden onun için olduğu gibi senin için de ikinci doğa olmadığını anlamıyor. Ama öğrenecek. Sen de öğreneceksin."

Alt dudağımı çiğneyerek başımı salladım. Anlattıklarının yarısını anlamamıştım, kafam hâlâ biraz bulanıktı ve her şey sanki fantastik bir filme ışınlanmışım gibi geliyordu. Ama kız kardeşim ve onun veteriner olma hevesi sayesinde, bazı hayvanların hayat arkadaşlarına bağlandığını biliyordum ve eğer bu da benzer bir durumsa, o zaman Voh-ack'ın de benim kadar seçeneği vardı, sadece daha hazırlıklıydı. Bu, durumu daha az ortaçağa özgü kılmıyordu ama açıklığa kavuşturulması katlanılmasını biraz daha kolaylaştırıyordu.

Düşüncelerim Voh-ack'ten gelen yumuşak bir mırıltıyla ve ense kökümün etrafında geçici olarak kıvırdığı eliyle bölündü. Kaşlarımı çattım ama aynı zamanda onun içinde eridim. "Ne diyor bu?"

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Fiona. "Seni sakinleştirmek için bildiği tek numarayı yapıyor. Bu, yavrularını sakinleştirmek için kullandıkları bir hareket."

Ve şimdi adam için kötü hissediyordum. Belli ki bir insanla nasıl başa çıkılacağı konusunda benim bir uzaylıyla olduğum kadar bilgisi vardı. Benim türümle daha uzun zaman geçirdiği için belki biraz daha fazla, ama kendi yöntemleriyle mücadele ediyordu ve bunu göstermeyecek kadar kibirli olmamasına biraz şaşırdım.

"Neden paniklediğimi bile bilmiyorum," diye yarı yalan söyledim. Hayat hikâyemi bilmesine gerek yoktu ama dürüst olmak gerekirse bu kadar heyecanlanmam da benim için alışılmadık bir durumdu. "Bana zarar vermiyordu ve o kadar da korkunç biri değildi. Ben sadece..." İçimi çektim, parmaklarımla saçlarımı taradım. "Cehennem gibi bir ay oldu ve sanırım her şey bir anda yüzüme tokat gibi çarptı."

Sempati ile gülümsedi ve teselli edilmek güzel hissettirdi. "Mhm. Eğer yardımı olacaksa..." Bana doğru dönmeden önce devam etmek için başımı sallamamı bekledi. "Kontrolü ele al. Ona ne yapacağını ve nasıl yapacağını söyle. Kendi hızında git, ister gözlerini kapatıp İngiltere'yi düşün ister bütün gece sürsün. O buna uyacaktır. O bir canavar değil."

İyi adamların köle ticareti yapmadığını iddia etmek istedim ama doktor ben cevap vermeden devam etti. "Ne yazık ki, bu benim

uzlaşmaya ikna edemedim. Ona her şeye alışmak için zamana ihtiyacın olduğunu söyledim ama bu gece olması konusunda ısrarcıydı, yoksa riske girecektin." Sanki bu düşünce ona gerçekten acı vermiş gibi bana baktı. "Buna itiraz edemem."

"Sorun yok." Değildi ama şu an için öyle olmalıydı. "Elinden geleni yaptığına eminim."

"Bu seni daha iyi hissettirmeyebilir ama bu onun senin pantolonuna girmek istemesinden çok seni korumak ve aramızdaki bağı sağlamlaştırmakla ilgili. Yine de, görünüşe göre..." Başını salladı, dikkatimi Voh-ack'in örtüsündeki şişkinliğe çekti ve dudak büktü. "O kısım da hiç zor değil."

Homurdandım, şimdiden biraz hafiflemiş hissediyordum. "Yaşasın benim için." Şimdi de göz hizamda duran sikine göz atmadan edemiyordum. *Teşekkürler doktor.* Boğazımı temizleyerek kıpırdandım. "Gidebilirsin... gidebilirsin herhalde? Özür dilerim. Sanırım şimdi iyiyim."

Beni inceledi, doktordan hastaya ve bana inanmış olmalı çünkü gülümsedi, gözlerinin etrafındaki kırılganlıklar derinleşti. "Anlıyorum tatlım. Bir şeye ihtiyacın olursa ara ve onun kendi başına hareket etmesine izin verme. Burada yetkili olan sensin, o değil."

"Not aldım," dedim, gülümsemesini yansıtarak. "Ve teşekkür ederim. Minnettarım."

Bir kez başını salladı ve ayağa kalktı, Voh-ack'e boştaki elini kalbinin üzerine koymasını ve başını saygılı bir şekilde eğmesini sağlayan bir şey söyledi, neredeyse söz veriyormuş gibi. Tatmin olmuş bir şekilde koluna anaç bir dokunuş yaptı ve çadırın kapağını arkasına bırakarak dışarı çıktı.

Sessizlik.

Voh-ack elini ensemden çekti ama alanımı terk etmedi. Teması, birinin beni topraklaması hissini özlemiştim ama yakınlık yine de güzeldi.

Duyularım hızla aşırı hızdan geri dönmeye başladı.

"Yaralandın mı?"

Voh-ack'in sert, dumanlı sesinin dilimin etrafında kıvrıldığını duyunca sersemlemiş ve hafifçe tahrik olmuş bir şekilde başımı kaldırdım. Gerçekte ne kadarını bildiğini merak ediyordum. "Hayır, incinmedim," diye temin ettim onu, yüz ifadesini dikkatle izleyerek. "Bunalmış."

Bu kelime ona yabancı geliyordu; açıklamam için beni cesaretlendirmek istercesine başını eğmesinden bunu anlayabiliyordum ama . Elini tekrar kaldırdı

Yavaşça yüzüme yaklaştırdı, ama tereddüt etti, sorgulayıcı bir çıkardı - dokunmak için izin istedi. Voh-ack mihrapta durduğumuz sırada yaptığı gibi parmak eklemine yanağıma dokundurup kaçtığını fark etmediğim bir damla gözyaşını silerken kendimi başımı sallarken buldum. "Üzgün müsün?"

"Hayır," dedim, sesim hoşuma gitmeyecek kadar solukluydu ve yüzümü inceledi, gözlerinde merak uyandıran yumuşak bir bakış vardı. Bu, bana zarar vermeyi planlayan bir yaratığın bakışı değildi ve istediği her şeyi alabileceğine hiç şüphe olmamasına rağmen, isteksizliğime lanet olsun, almamıştı. Paniklediğimde durdu, bana rehberlik etti ve kültürüne ya da kertenkele *çiftleşme ritüellerine* dair hiçbir şey bilmediğimi anladığından beri bana sabırla davranıyordu - bunu yapmak içgüdülerini reddetmek anlamına gelse *bile*. Bu beni rahatlattı ve durumumu değerlendirmem için bana açıklık kazandırdı.

Gerçekten o kadar korkunç muydu?

Ugh. Dokunma açlığı çekiyordum, tamam mı? İlgi görmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve birinin benim için çaba göstermesi güzeldi. Yani, acınacak derecede düşük standartlarım olduğu bir sır değildi, ama dürüst olmak gerekirse, en kötüsü olursa ve kaçamazsam, son seçeneğim burada yaşamaksa, tamamen becerilebilir bir uzaylıyla evliysen, bundan en iyi şekilde yararlanmak gerçekten o kadar angarya olur muydu?

Belki haddimi aşıyordum ama bu gece en azından ihtiyacım olan şeyi kendime verebilirdim. Ben kolay yolu seçmiştim. Ayrıca, onun *tam* bir pislik olmadığını bilmek onu benim standartlarıma göre yeşil bayraklı yapıyordu, yani...

İkna edecek kim kaldı?

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirerek ayağa kalktım. "Tamam."

Tamam, *ne*? Tamam mı? Irzına geçmeye hazır mıydım? Tamam, bu adamın karısı rolünü telaşsızca oynayacak mıydım? Tüm küçük biliyorsam ne olayım, ama Voh-ack beni anlamış gibiydi, çünkü bana yaklaştı, adımları temkinliydi, ani hareketler yapmıyordu ve kendisine özgürce verilmeyen hiçbir şeyi almıyordu. Beni koklamak için öne eğildi, burnu nabız noktamın üzerinde geziniyor, sanki nefes alması gereken tek şey benim kokummuş gibi içine çekiyordu. Çok sıcaktı ve ona daha iyi erişebilmesi için başımı eğerek tepki vermeme engel olamadım.

Çıkardığı onaylayıcı ses doğrudan sikime vurdu.

Bir elini kalçama koyup beni biraz daha yaklaştırdı diğer eliyle kolumu sıyırdı; söz verdiği gibi yumuşak ve nazikti. Nefesi tenime ağır geliyordu, aleti bacağıma çelik bir çubuk gibi dayanıyordu. Kahretsin, çok büyük hissettirdi. Biraz gözüm korkmuştu ve nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum.

ama kendimi zorlamak yerine, Fiona'nın önerdiği gibi yapmaya ve kontrolü ele almaya karar verdim - en azından yönümü bulana kadar. Uzaylı bir kral tarafından seks yapılmasına razı olduğumu *söylemek* bir şeydi, ama bu adımı atmak başka bir şeydi.

Acele etmek ve kendimi ömür boyu seksten uzak tutmak hiç kimse için eğlenceli olmaz.

"Derin nefes al, Roo," diye mırıldandım göz göze gelmeden önce. "Seni görmek istiyorum."

Voh-ack'in kaşları çatıldı. "Bilmiyorum."

Tanrım, onun sesi beni öldürebilirdi. Dudaklarımı yaladım ve tekrar denedim. "Çıplak mı?"

Yüzünde kısa bir heves titreşimi belirdi ama sonra onu bastırdı. Anlamıştı ama tam olarak değil; açık konuşmamıştım, bu yüzden doğal olarak togamı çözecekmiş gibi uzandı ama başımı salladım ve ellerimi onunkilerin üzerine koyarak onu durdurdum.

"Sen," dedim, göğsünü işaret ederek ve kelimenin içime işlemesine izin vermeden, pelerininin yakalarını geçici olarak kavradım ve onayını almak için yukarı baktım.

Bir kez başını salladı, ben de biraz çaba sarf ederek ağır postu geniş omuzlarından ittim ve yere düşüp bir yığın oluşturmaya izin verdim. Ardından göğüs kemerini çözdüm ve kılıcıyla birlikte dikkatlice tüylü yığının üzerine yerleştirdim. Voh-ack kılını bile kıpırdatmadı, dikkatle izliyordu, ben her bir giysiyi çıkarırken gözleri yüzümden hiç ayrılmıyordu. Fazla bir şey yoktu, sadece kalçasına bağlı hançer kılıfı ve kürklü iç çamaşırı vardı, onları da çıkarıp diğerlerinin yanına koydum.

Resmin tamamını görebilmek için bir adım geri çekilmem gerekti.

Voh-ack sabırla orada durdu, çıplaktı ve en ufak bir utangaçlık belirtisi göstermeden bana bakmama izin verdi. Çıplaklığı konusunda hiçbir çekincesi olmaması şaşırtıcı değildi; muhteşemdi ve göğsünün kabarıklığına bakılırsa farkında değildi. Onu suçlayamazdım. Onun yarısı kadar bile etkileyici bir vücudum olsaydı ben de aynısını yapardım ve eğer bu kendime tanıdığım tek fırsat olacaksa, her santimini keşfetme şansını kesinlikle değerlendirirdim.

Bunu yapmamak kabalık olurdu.

Göğsüne ve kollarına dokundum, hafif parmaklarımı her kasın üzerinde gezdirdim, parmak uçlarımda altındaki her bir çıkıntı ve dikenini hissettim. Dilediğimi yapmama izin verdi, yara izlerini takip ederken gözlerimi merakla ellerimi takip etti, bir parıltı hissetti

birkaçının kalınlığı karşısında acıma hissi duydum. Bu kadar yakinken, boynundaki ve gözündeki izleri inceleme dürtüsü görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü, bu yüzden yukarı baktım, tepkisini ölçerken geçici olarak uzandım.

Ancak başını hafifçe arkaya yatırdığında parmaklarımı kabarık derinin üzerinde gezdirdim ve boğazımdan sorgulayıcı bir ses çıkardım. "Bu nasıl oldu?" Muhtemelen ilk randevumuz için fazla müdahaleci davranarak sordum ama benden bir şeyler yapmamı bekliyordu, yani adil olan adıldı. Bana cevap verebilir ya da işime bakmamı söyleyebilirdi ama tüylerini kabartmaya hazır bir tavus kuşu gibi esnediğine bakılırsa, beni etkileme seçeneğini tercih edeceğini tahmin ediyordum.

"*Huu-nidler*. Korkunç yaratıklar," diye vurguladı eğlenerek. "Sürü gençken etrafımı sardı. Cesurca savaştım, galip geldim ama"-gözünü ve boğazını işaret etti-"önce yaralandım."

"*Bütün* bir paket mi?" Soluk soluğa kalmış gibi yaptım ve o da başını salladı, sanki egosu üç kat büyümüş gibi göğsü şişmişti. Konuşma tarzından, ölümcül pençeleri ve keskin, salyalı dişleri olan altı veya yedi büyük, korkunç ayı tarafından köşeye sıkıştırıldığını hayal ettim, ama brownie puanları için pekala abartıyor olabilirdi. Gerçek olayın *tek bir* hayvandan ibaret olma ihtimali vardı ve o da ördek gibi bir şeydi. Ama kendisiyle gurur duyuyor gibiydi, bu yüzden destekleyici bir koca gibi, anını yaşamasına izin verdim. "Vay canına, bu takdire şayan."

Voh-ack çenesini kaldırdı, kendini beğenmiş bir pislik gibi kendini beğenmiş bir şekilde sırttı ve yemin ederim, daha fazla kendini beğenmişlik yaparsa kasları patlayacaktı.

Hafif bir kahkaha attım ve dövmelelerinin haritasını çıkarmaya devam ettim. Parlak ve , ışıldayan beyaz desenler bordo teniyle güzel bir kontrast oluşturuyordu. Sırtının etrafında daireler çizdim, kürek kemikleri boyunca ve kıcının kıvrımları boyunca yolumu hissettim. Güzel bir kıçtı, sıkı ve kavranabilirdi ve kıvrımın tepe noktasından kuyruğu çıkıyordu, uzun ve dikenliydi, sabırsızmış gibi sallanıyordu. Omurganın ucuna bağlandığı yerde kalındı, sivri, üçgen bir uca doğru inceliyordu - sakallı bir ejderhanın kuyruğu ile şeytanın kuyruğu arasında bir yerde. Tekrar ön tarafına doğru ilerlerken tabanı rahatça okşadım ve Voh-ack irkilerek derin, memnun bir mırıltı çıkardı.

Bu tepkiyi daha sonra kullanmak üzere dosyaladım.

Tekrar yüz yüze geldiğimizde, sanki beni çıplak keşfetme sırasının kendisinde olup olmadığını sorar gibi kıyafetlerime başını salladı ama ben başımı hafifçe salladım. İstiyordum ki

önce her şeyi incelemekti ve bu da artık dikkatimi odadaki seğiren filden uzaklaştıramayacağım anlamına geliyordu.

Aleti... gerçekten de gülünçtü. Artık görmezden gelemiyordum, ucu neredeyse göz hizasındaydı. Tamam, biraz abarttım ama yine de çok büyüktü. Şaftın alt tarafından, uzunluğu boyunca uzanan iki parlayan dövmenin arasından dikenli küçük V şekilleri çıkıyordu. İlk bakışta keskin görünmüyorlardı, daha lastiksi ve esnektir, ama *lanet* olsun, *sikinde dikenler* vardı. Bu ne kadar çılgıncaydı? İçime masaj yaparken nasıl hissettireceklerine dair bir düşünce, tüm iyi noktaları yoğuran ekstra sürtünme, aklımdan geçti, ama kısa sürdü.

Sindirilmesi gereken çok fazla şey vardı.

Şekli belli belirsiz bir insaninkine benziyordu ama daha koyu renkliydi, sünnet derisi ya da görebildiğim kadarıyla taşakları yoktu. Kökü diğerlerinden çok daha kalındı, bu da kış deliğim için endişe vericiydi ve vücudu gibi kılsızdı. Daha fazla kertenkele-uzaylı havası katan şey, tabanın her iki yanında nefes alıyormuş gibi yayılan solungaçlara benzeyen şeylerdi. Ucundaki yıldız şeklindeki delikten sızan ince pre-cum'dan farklı olarak kalın, ışıldayan bir kayganlık sızdırıyorlardı ve her ikisinden de o kadar çok vardı ki, bana sahip olmaya hazır olduğundan şüphe etmek için yerim yoktu.

Yutkundum.

O canavarı içime nasıl alacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu ama en azından kayganlaştırıcı sorun olmayacaktı.

Voh-ack çenemin alt tarafına dokunarak, rahatsızlığımı hissetmiş gibi bakışlarımı kendisine doğru kaldırdı. "Korkmana gerek yok."

Bu basit sözler içimdeki gerilimi eritti ve gözlerim uzaylının ağzına kaydı. Bu bir refleksti, içinde bulunduğumuz durumun doğal bir ilerlemesiydi. Endişeyle alt dudağımı yaladım ve kendimi bundan vazgeçiremeden iki elimi Voh-ack'in geniş göğsüne dayadım, ayak parmaklarımın ucuna kalktım ve ağızlarımızı birleştirdim. Aramızdaki boy farkından dolayı biraz zorlandım ama başardım. *Sayılır*. Tükürük alışverişi ya da bademciklere batan aşırı hevesli diller olmadığı için, bir şekilde... garip gelmedi mi?

Benim için değildi, ama Voh-ack dokunuşun altında sertleşiyor gibiydi ve anında geri çekildim. Eğer öpüşmek ona göre değilse, biraz canımı sıkardı ama üstesinden gelirdim. Ancak ayak parmaklarımın üzerinde dengede durup ona baktığımda, yüzünde reddetme değil, huşu gibi bir şey vardı. Hafif bir

Dudaklarımı bakarken kaşlarını çattı, sanki karıncalanmayı kovalıyor ve tekrar olmasını hayal ediyormuş gibi kendi dudaklarını büzdü.

Bekledim, ayaklarım biraz ağrıyordu ve vücudum titremeye başlamıştı ama destek için yaslanabileceğim etkileyici göğüs kasları sayesinde hareketsiz kalmayı başardım. Voh-ack'in çenemi geriye yatırması ve gözleri kapalı bir şekilde dudaklarını yavaşça dudaklarımın altına indirmesi sadece bir an sürdü. İçine doğru sarktım. Sanki bunu daha önce hiç yapmamış gibi çok emin ve nazikti.

Peki bu neden kanımı hızlandırdı?

Cesaretimi toplayarak kollarımı Voh-ack'in boynuna doladım ve inisiyatifi ele alarak öpüşmeyi derinleştirdim. Ağzının kenarını yaladım, göğsünden benimkine doğru titreşen ilkel gümbürtüyle içimi bir ürperti kapladı. Dudaklarımı kaplayan sırtışının gıcıklaması içimi sıkılaştırdı. Voh-ack çabuk öğreniyordu ya da ağzıma sahip olup beni tadarken içgüdüleri devreye girmişti; hâlâ yavaştı ama çok kapsamlı ve kirliydi. Hiçbir incelik, zarafet yoktu. Özensiz ve açgözlüydü, çıkardığı sesler utanç vericiydi ama hayalarım zonkluyordu ve sonunda tüm dikkatimi bırakıp dilimi onunkiyile birleştirdiğimde kafamın patlayacağını sandım.

Voh-ack'in dili bir insanınkinden daha kalındı ve en uç kısmı hariç ipeksi bir pürüzsüzlüğe sahipti, o da ince çatallı ve... yapışkandı. *Sakallı bir ejderha gibi*, diye düşündüm ve bu yararlı karşılaştırma zihnimi döndürdü, şimşek hızıyla dışarı fırladığı ve kırımın derinliklerinde ne kadar iyi hissedebileceği düşünceleriyle doldu. İnledim, daha da yakınlaştım, daha sert öpüştüm ve boğuk sesin benim coşkumla eşleşmesi Voh-ack'i çılgına çevirdi, sanki son yıpranmış ipliği kesmişim gibi kararlılığı parçalandı.

Bir kolunu sırtıma doladı, göğsümüz göğsümüze yapışana kadar beni daha da yaklaştırdı ve sanki kaçmamı istemiyormuş gibi beni oraya sabitledi. Diğer eli boynuma dolandı, sıkıyordu, sadece *yutabilmesi* için beni yerime sabitliyordu. Şimdiye kadar yaşadığım en ateşli öpüşmeydi ve teknik olarak o kadar iyi bile değildi. Dağınıktı ve biraz fazla ıslaktı, ama aletim kaya gibi sertleşmişti ve bitmesini istemiyordum.

Kalçalarını ileri doğru iterken kürklü togamın içinden sızan kayganlık beni cesur hissettirdi. Nefes nefese geri çekildim ve Voh-ack'in ne kadar lezzetli bir şekilde darmadağınık görüldüğü konusunda son derece kendini beğenmiş hissettim. Ayrılmaya hazır olmadan tekrar dudaklarımı yakalamaya çalıştı ama ilerlemesini durdurmak için bir parmağımı kaldırdım. Hem huysuz hem de sabırsız bir sesle boğazından bir şeyler gümbürdedi ve ben de kahkahamın patlamasına engel olamadım.

Kaşlarının arasındaki kırışıklık anında yumuşadı.

"Başka bir şey denemek istiyorum," diye açıkladım ama Voh-ack anlamayarak burnunu kırıştırdı.

"Daha fazla," diye tekrar denedim ve Voh-ack'ın başını sallamak için duraklamasına bile gerek kalmadı.

Tabii ki o kelimeyi biliyor.

Onu kulübenin köşesindeki yatağa doğru yönlendirdim ve oturması için ısrar ettim. Kendimi bacaklarının arasına dizlerimin üzerine çöktürürken daha önce hissettiğim gerginlik açıkça azalıyordu. Kararlıydım ve yedi ayak boyundaki güçlü bir uzaylıyı tek bir öpücükle biraz vahşileştirmek gerçek bir özgüven artışıydı. Ancak yere bakmak gibi bir hata yaptım ve bu benim dengemi biraz bozdu. Ayakları çok büyüktü ve parmaklarında pençeler vardı. Bunu diğerleriyle kampa yaptığım yolculuktan biliyordum ama yakından ve kişisel olarak görmek farklı bir konuydu.

Ereksiyonum büzüşmeden önce başka tarafa baktım.

Ayakları özellikle iğrenç olduğundan değil, sadece genel olarak hayranı değildim, bu yüzden hiç yokmuş gibi davranmak ve gözlerimi daha seksi şeylerde tutmak en iyisiydi. Onunla ilgili diğer her şey gibi.

Voh-ack yeni pozisyonum karşısında kılsız bir kaşını kaldırdı ve ben de yumuşak engel olamadım. "Sakso çekmenin uzaylı dünyasında da bir şey olmadığını söyleme bana?"

Ne söylediğim hakkında hiçbir fikri yoktu, bunu biliyordum. Bu noktada sadece yüksek sesle konuşuyordum çünkü sessizlik tuhaf geliyordu. Voh-ack aldırıyor gibiydi, özellikle de ona dokunarak ne demek istediğimi gösterdiğimde. Önce ellerimi kalın, pullu kalçalarında gezdirdim, avuçlarımın altında kıvrılan kasları hissetmeye çalıştım, sonra da aynı yolu öpücüklerle boğdum. Kirpiklerimin altından Voh-ack'ın tepkilerini izledim - her kas spazmı ve çene sıkma. Beni bakarken yakaladı ve bacaklarını bir tür ukalalıkla daha da açtı, erkekçe yayıldı, varlıklarını sergiledi ve ben o lanet olası kendini beğenmişliği silmek için sabırsızlanıyordum.

Ben yaklaştıkça duraksadı, nefes nefese kalmakla nefesini tutmak arasındaki o garip düzlemde sıkışmış gibi göğsü inip kalktı. Bir parmağımı tüy gibi hafifçe uzunluğunun alt tarafına doğru sürüklemekte tereddüt etmedim, her süngerimsi dikenini hissettim ve kayganlığı topladım, ama Voh-ack sarsıldı, sanki onu yaralamışım gibi dişlerinin arasından homurdandı.

İrkildim, elimi geri çektim. "Acıdı mı?" Voh-ack'ın daha önce aynı kelimeyi kullandığını hatırlayarak sordum.

Voh-ack'ın gözleri kapalıydı ama zor bir yutkunmanın ardından gözlerini açtı ve başını salladı. "Hayır."

Derin nefesler alırken göğsünün nasıl inip kalktığını, ellerimin altında titreyen kalçalarını inceledim. Pençeleri kürklere gömülmüştü, burun delikleri sanki o kadar tahrik olmuştu ki kendini tutmak zorundaydı.

Sırıttım.

Şimdi o kadar da kibirli değilsin, ha?

Geriye doğru eğilerek dilimi kullandım ve kökten uca doğru geniş bir şerit halinde yaladım. Birlikte inledik, Voh-ack'in kalçaları yukarı doğru tekmeliyor, ben onun ön spermini meyve suyu gibi yutarken bu hissi kovalıyordu. Tadı beklediğim gibi miskli ya da tuzlu değil, bal gibi tatlıydı ve daha fazlası için tekrar dalmadan önce tadını çıkarma şansını kendime zor verdim. Yanaklarımı çukurlaştırarak başını ağzıma çektim ve Voh-ack belli ki ya saksocu bir bakireydi ya da *ekstra* hassastı, çünkü vücudunun seğirme şekli ve boğazında gürleyen alçak, sürekli hırıltının aciliyeti, çoktan boşalmanın eşiğindeymiş gibi görünmesine neden oldu.

Yalan söylemeyeceğim, kendimi seks tanrısı gibi hissettim.

Kayganlığının her damlasını yalayıp yutarken siki nabız gibi atıyordu ama saçımdan çekiştirince kendimi kaybettim. "Ne-"

"Doğru değil," diye araya girdi ve içgüdüsel olarak sertleştim.

Yanlış yaptığımı mı kastetti? Yoksa eylemin kendisinin yanlış olduğunu mu? Patlamadan ve ona siktirip gitmesini ve kendi lanet olası canavar aletini emmesini söylemeden önce yüz ifadesine baktım. Hareketi tamamen protesto ediyor gibi görünmüyordu -aslında durmak zorunda kaldığı için oldukça acı çekmiş görünüyordu- ama belli ki düzeltilmesi gereken bir şey vardı. Sanki bana koçluk yapmaya çalışıyor gibiydi ama *nedenini* bilmiyordum. Egom muhtemelen bir dayak yiyecekti ama bilmem gerekiyordu.

İleride başvurmak için.

Başımı salladım. "Anlamıyorum." "Yanlış delik."

Oh. Kaşlarımı çattım.

Oh. O...?

. Aletin nereye gittiğini bilmediğimi mi sanıyordu?

"Yanlış değil," diye düzelttim onu bir süre sonra, sevgiyle eğlenerek. "Sadece farklı."

"*Diff-runt*," diye papağan gibi tekrarladı, kelimenin üzerinde düşünerek. Saçlarımı serbest bıraktı ve yavaşça, neredeyse şefkatle, pençelerinin arkasını yanağımın üzerinde, tükürük kaygan dudaklarımın hâlâ aletin üzerinde durduğu yere kadar takip etti. "Hoo-man diff- runt."

Başımı salladım. "Sanırım öyle."

Gülümsedi, başını sallayarak karşılık verdi ve bana durmamı söylemediği için kaldığım yerden devam ettim. Hepsini alamadım, ucundan fazlasını alamadım ama adamın bunun için puan kıracağını sanmıyordum. Emdim ve salladım, dilimi sızan yarığın üzerinde gezdirdim ve ağzımın ulaşamadığı yerlerde ellerimi kullandım, sıktım ve salladım, baskıdan en çok hoşlanıyor gibi görüldüğü daha kalın tabana özellikle dikkat ettim.

Şaftının yan taraflarındaki dokulu, solungaç benzeri yarıklar, uyarılmasıyla sızdı ve çırpındı, cilt kavurucu ve o kadar kaygandı ki yaz güneşinde eriyen bir dondurmayı tutmak gibiydi. Hem büyüleyici hem de *gerçekten* çok sıcaktı. Aletimin ne işe yaradığını anladığımdan beri pek çok tuhaf ve sapıkça porno izlemiştim ama hepsi insandı. Hiçbir zaman canavar sikici trenine binmeye kalkışmamıştım ya da uzaylı siki, dokunaçlar ve benzerleri hakkında fanteziler kurmamıştım ama son otuz günde öğrendiğim en önemli ders asla asla dememektir.

Ve dürüst olmak gerekirse, uzaylı kaçırma için yee-haw çünkü lee-zurd popsicle'ı mastürbasyon yapmak ve emmek çok ateşliydi.

O kadar sertleşmişim ki canım yanıyordu. Voh-ack'in cehennem kadar seksi homurtuları ve hırıltıları ağzıma ve yumruklarıma doğru sallanırken, ağrıyı hafifletmek için bir elimi şişkinliğime sokmak için çaresiz kaldım. Ama yapmadım. Yabancımlı çıkarmak, ondan daha fazla inilti çıkarmak ve geçen ay olan her şeyden uzaklaşmak için iki elime de ihtiyacım vardı.

Sonunda bir şeyin kontrolünü ele almak.

Bileklerimi büktüm ve dudaklarımı bir santim aşağı indirdim, başının etrafında öğürdüm ve boşalmanın eşiğinde olduğunu hissettim. Hırlayıp gerilirken göğsü kabardı ve pençeli parmakları saçlarımı sıktı. Aleti nabız gibi atıyor, biraz daha sertleşiyordu ve ben de boğazıma boşalması için hazırlandım ama olmadı. Tüm işaretler oradaydı ama o *daha da ıslanmıştı*.

O da bizim gibi gelmedi mi?

Bir çeşit iç orgazm mı yaşıyordu?

Ona baktım, dişlerini göstermişti, yüz ifadesinden zevkin doruğu anlaşılıyordu. Uzaylı anatomisi hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirdim ama bir O yüzü gördüğümde tanırdım ve *bu*, baylar ve bayanlar, muhtemelen şimdiye kadarki en ateşli olanıydı. Ağız dolusu inledim, çenemden aşağı kaygan ve tükürük damlıyordu ama umurumda değildi, o sakinleşene kadar ellerimi çalıştırmaya devam ettim.

Titremesi durur durmaz, Voh-ack tekrar hırladı -bu sefer daha yüksek sesle, daha ilkel, daha sahiplenici ve korkmadığımı fark ettim- beni aletinden sürüklemeyen önce, ellerimi koltuk altlarımdan geçirerek beni kucağına kaldırdı. Utanç verici bir şekilde, bu kolay manevra karşısında şok içinde ciyaktım ama o ağzını benimkinin üzerine kapattığında bu ciyaklama bir iniltiye dönüştü. Boğulmakta olan bir adamın son oksijen kabarcığıymışım gibi öpülmeye karşı değildim.

Hiç de bile.

Dudaklarımızı birleştirmeye devam ederek, giyinik kığımın hâlâ sert olan sikine sürtünmesini hissetmek için çaresizce onun üzerine çıkana kadar çabaladım. Voh-ack ağzımın içine hırladı ve ben de boğazımdaki titreşimden sızlanarak sesi ciğerlerime çektim. Yanıyordum, ısı karnımdan omurgama doğru yükseliyor, koklayabildiğim, duyabildiğim ve hissedebildiğim tek şey *Voh-ack* olana kadar duyularımı sislendiriyordu. Pantolonumun önü yapış yapıştı, sikim sırlıslılandı ve şu anda çıplak olmadığım için gerçekten nefret ediyordum - daha önce hissettiklerimden tam seksen derece farklıydı.

Bu adamın spermi afrodizyak mıydı?

Yoksa sadece *o muydu*?

VO'AK

Roo-bin Caar-tur. Olağanüstü Dünya yaratığı için alışılmadık ama uygun bir isim.

Hayal kırıklığına uğramadım.

Bölgemdeki varlığını, göğsümdeki o aşinalık tınısını hissettiğim anda, aykırı birinin değerli bir ruh yoldaşı olabileceğinden şüphe etmiştim. Bu inancımda aceleci davranmıştım. Tüm galaksideki tek bir varlık bile onun bir ödül, lezzetli bir lokma olduğunu inkâr edemezdi -karşı çıksalar bağırsaklarını deşerdim- ve şimdi tadı dudaklarıma yapışmışken, onu *tüketmek* için yanıp tutuşuyordum. Onun inişinin, düşüncelerime hükmedip klan meselelerine odaklanmamı engelleyerek bir kargaşaya neden olmadığını iddia edemezdim ama tenimdeki yumuşak, pulsuz elleri ve kaygan dilinin ağızımla ve sıkımla çiftleşmesi, bu müdahaleye değmişti.

Un'tymt Ormanı'ndaki karşılaşmamızdan beri, nefesi sıkıştığında ve soluk mavi gözleri oniks yelesinin örtüsü arasından benimkilerle buluştuğunda, göğsümde ilkel bir ihtiyaç koru yanmış ve artan yakınlığıyla daha da parlamıştı. Kıvranan vücudu, ona vermeyi planladığım zevkler için sıcak ve istekli, kucağıma sıkıca oturmuştu ve *istiyordu*. Elbette istiyordu. Birçok özelliğimden habersiz değildim. Ly'zrd'ların en güçlüsü ve en hızlısıydım, ayrıca yüzüm ve vücudum da çekiciydi. Çiftleşmek için can atması, dokunuşumu arzulaması çok doğaldı. Başlangıçta arzusuyla savaşmış, kadere direnmiş olabilir, ama kararsızlığı ve sikime duyduğu hayranlık bile -İçindeki ateşi gizleyemezdi. Entrikayı. Peştamalındaki küçük, seğiren şişkinlik karnıma sürtündü, parmakları sırtıma battı ve şüphesiz benim için hazır olduğunu biliyordum.

"Çıplak mı?" İkimizin de bildiği bir kelimeyi kullanarak, onayını kazanmayı umarak ısrar ettim. Bu girişimimi bir kez reddetmişti ya da anlamamıştı, görünüşe göre kendi ibadetini yerine getirmekten memnundu ama onu tören kıyafetlerinden kurtarmak için sabırsızlanıyordum. Onuruna katlettiğim kutsal alfa'wlyf canavarının kürküne bürünmüş sütlü derisiyle ne kadar iştah açıcı görünse de, yüzünü ve yuvarlak kulaklarını süsleyen gümüş mücevherler dışında hiçbir şey olmadan göz kamaştırıcı olacağına inanıyordum.

Küçük hoo-man başıyla onaylayıp soyunurken bana yardım etmeye başladığında neredeyse sessiz mırıltımı tutamadım. Bunun bir önemi yoktu; çıkardığım ilkel sesler onu tahrik etmişti; güzel, zayıf siki bunu kanıtlamak için aramızda gerilmişti. Bakışlarım açıkta kalan her santim teni yerken bir başka gümbürtü boğazımı gıdıkladı. Hızım azaldı ama ihtiyacım arttı.

Otuz dört yıllık hayatımda hiç bu kadar... enfes bir şeyle karşılaşmamıştım.

Garip bir şekilde dikkatliydim, pençelerimin uçlarıyla omuzlarındaki her bir kabarıklığı ve keskin kenarı takip ediyordum. Üreme mevsimi dışında bordo rengini koruyan pullu etimin aksine, Roo-bin'in hastalıklı yanaklarında dokundukça büyüyen pembe lekeler vardı. Boynu ve göğsü zaten lekeliydi ama ben baktıkça daha da koyulaşıyordu ve çakıllı meme uçları dikkat istiyordu, esnek ve uyarılmayla doluydu. Benim meme uçlarım yoktu; sadece üreme için olgunlaşmış doğurgan Ly'zrd'lar ya da halihazırda yavru taşıyanlar beslenebiliyordu.

Dünya yaratıkları için durum farklı mıydı? Yoksa eşim yetiştirilebilir miydi?

Yumurtalarımla şişmanlaması ve yavrularımı taşıması fikri ilgimi çekmiş, sikim zıplamıştı. Şifacı Fee-oh-nah hoo-man erkeklerin taşıyamayacağı konusunda ısrar etmişti ama belki de yanlış söylemişti; ne de olsa dilimizi akıcı konuşamıyordu. Ama bekleyecekti. Bir olasılık olsa bile vücudu böylesine köklü bir değişim için uygun değildi ve bu fanteziden zevk alsam da hayatını riske atamazdım. Eğer eşim de bu arzuları paylaşıyorsa, genç olmanın pek çok yolu vardı.

Zamanla.

Roo-bin'in süslü dudakları bir iniltiyle ayrıldı, ben tomurcukları sıkıştırıp çekiştirirken başı geriye eğildi. Titredi, ben de tekrar, daha sert ve daha sert yaptım, ta ki kıvrana, sırtı kamburlaşana ve kalçaları yuvarlanana kadar. Bu baştan çıkarıcı hareket gözlerimi göğüs kafesine , belirgin ve narindi. Kucağımdaki hafifliğinden az beslendiğinden şüphelenmiştim. Olmamaları gereken yerlerde çıkıntı yapan kemiklerinin dış hatlarını görmeye hazırdım ama yine de tedirgin ediciydi. O Ly'zrd değildi; sert derimizin ya da yüksek gücümüzün doğal avantajlarından hiçbirine sahip değildi. Bu onu daha az cazip kılmıyordu ama zayıflığını derisinin kırılabilirliğiyle birleştirence, daha sert hava koşullarına karşı savunmasız ve çok sayıda canavar için daha kolay bir av olacaktı. Fazladan özen gösterilmesi gerekecekti. Bol miktarda taze av sunacak ve onu bizzat besleyerek dolgun ve sağlıklı kalmasını sağlayacaktım.

Çaresiz yaratığın ihtiyaçlarını karşılama fikrinden dolayı derin ve tatmin edici bir hırıltı çıkardım ama çıkardığım diğer seslerin aksine bu ses hoo-man'in irkilmesine neden oldu. Memnuniyetinden nefesi kesildi, gövdesini siper edip içine kapanmadan önce endişeli gözleri benimkilere kaydı. Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi ve ben uzanıp ensesini kavradım ve korkusunu yatıştırmak için sıktım. Ona hayran olmak, ona zevk vermek istiyordum, onu utandırmak değil.

Benim yanımda utanmasına gerek yok.

"Saklanma," diye mırıldandım konuşmadığı dilde. "Sen ilahi bir yaratıksın ve burada sana hiçbir zarar gelmeyecek."

Roo-bin'in tek kelime anlamayacağını biliyordum ama sesim ve dokunuşum onu yatıştırmış gibi vücudundaki gerginlik gevşedi. "*Tamam.*"

Onaylayan sözlerine başımı salladım ve kollarını açtım. Şifacı Fee-oh-nah'dan hoo-man dilinin kırıntılarını öğrenmiştim; kardeşlerimden daha az ama sabrım yettiği kadar. Bu kadarı yeterliydi. Hoo-man duyguları karmaşıktı ve Ly'zrd'ın aksine yüksek sesle ifade edilirdi.

Sadece gerekli olanları açıklardım; böylece Roo-bin'in vücut dilini kullanarak kulaklarımın anlayamadıklarını anlardım. U'suhk'un Büyük Lideri olarak yükselmeden önce Av Şefi'ydim. Avı takip ederken sessizlik çok önemliydi, bu yüzden parmak işaretleri ve yüz ipuçları gibi diğer iletişim biçimleri kullanılıyordu. Bu bana iyi hizmet eden bir beceriydi ve şimdiden dostumun değişken ruh hallerini ve söylemekte zorlandığı her şeyi yorumlamayı başarmıştım. Bulutlu gözleri dudaklarından daha doğru konuşuyordu, tıpkı misk kokusu ve cıvıltılarının hırıltılı tonu gibi. Bana bir c'karuucha'yı hatırlatıyordu; boyutlarına rağmen en sıcak ateşlere ve en şiddetli rüzgârlara dayanabilen küçük, dayanıklı bir yaratık.

Ayrıca kontrolsüzce kıpırdanıyor ve çıkardığı sesler niyetine göre değişiyor, bu da onu okunması kolay bir yaratık haline getiriyordu. Tıpkı boynundan yanağına doğru kaydırduğım elime sokulan Roo-bin'im gibi, kokusu zengin ve hoş kokuluydu, açıkça onu ciyaklatan tüm hassas noktalardan yararlanmamı bekliyordu. Onu sanki bir hazineymiş gibi şefkatle kürklerin üzerine yatırdım. Kırılğandı. Kıymetliydi. Çok sert vurursam etinde çürükler oluşurdu, çok hızlı vurursam kemiklerini kırma riskim vardı. Sırf bu yüzden kendimi onun yanına koydum, diğer elimin de girmesine izin vermek için ön kolumun üzerine yaslandım.

İçimdeki sahiplenme arzusuyla tezat oluşturan bu hoşgörölü tempo karşısında kendi davranışlarımla alay etmekten kendimi zor alıkoydum. Dürtülerimi hiç bastırmamıştım. Hiç oyalanmak istememiştim. Ayın düşüşünde, büyük Wy'loa'nın önünde durup kendimizi birbirimize bağladığımızda, herkesin şahit olması için ona orada binmeyi düşünmüştüm. Hoo-man benimdi ve ona sahip çıkacaktım ama... varlığından haberdar olmadığım bir yanıma hitap etmişti. Kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış titreyen uysal bir yavru değildi. Karnındaki ateşi, katlandığı fırtınaları hissediyordum ama güven vermiyordu ve geleneklerimizden emin değildi, bu yüzden düşünceli davranacak ve sınırlarını öğrenene kadar hayvani doğamı evcilleştirecektim.

Ya da gözyaşlarını akıtıp daha fazlası için yalvarana kadar.

Dudaklarımı ve parmaklarımı en yüksek sesleri çıkaran bölgelerin üzerinde gezdirdim: kulağının kabuğu, göğsündeki çakıl taşları ve geniş . O kadar zayıf birine göre, poposunda benim ve sikimin takdir ettiği bir dolgunluk vardı. Sallanıyordu, diye düşündüm ve ben ona vurdukça kalçalarımaya çarpıyordu.

Dişlerimi sıkarak devam ettim, vücudunun verdiği işaretleri takip ederek hoo-man'in nasıl zevk aldığını öğrendim. Mürekkepli çizgileri teninde gezdirdim, tıpkı benimkiler gibi ve şimdi paylaştığımız kazımalar -

güç ve statü-ama daha karmaşık bir şekilde tasarlanmıştı. İpe benzer bir yaratık omzunun üzerinden sarkıyor, sivri kuyruğu göğüs kafesinden aşağı kıvrılıyor, çatal dilli şişkin kafası ise boynunun yan tarafına uzanıyordu. Bu bana tanıdık gelen bir hayvan değildi, kanadında süzülen kanatlı yaratıklar da öyle... U'suhk'ta gökyüzü sakinleri vardı ama hiçbiri bu kadar yuvarlak ve yaklaşılabılır değildi. İşaretlerinin sonuncusu, kıcının etrafında kıvrılan katlanmış bir taç yaprağıydı. Tamamını göremiyordum ama yakında deseninin izini sürebileceğim gerçeğinden keyif alıyordum; bu da çok hoşuma gidecek bir manzaraydı.

Ama henüz değil. Sabır öğrenmem gereken bir dersti.

Hoo-man inledi, dudaklarından bir sürü kelime döküldü ama sadece birkaçını tanıyabildim. Sesi işkence çekmiş, çaresiz, kalçaları sanki bakışlarımı ihmal edilmiş sikine doğru çekiyormuş gibi gıcırıyordu. Talihsiz küçük şey mırıldanıyor ve inliyordu, o gri gözlerinde açlık parlıyordu. Mecburen, daha önce yaptığı gibi yaptım ve ağızlarımızı birleştirdim, cıvıltılarının titreşimini içime çektim, dilim alt dudağının altındaki gümüş sivri uçların üzerinde gezindi. Bu hoşuma gitmişti -dillerin çiftleşmesi. Onun özünü tatmak, ilgime boyun eğdiğini hissetmek hoşuma gidiyordu.

Bağımlılık

yapıyordu. Ve

dikkat

dağıtıcıydı.

Körü körüne, elim daha aşağıya, hoo-man'in karnını geçerek sikinin altında asılı duran hassas keseye doğru ilerledi. Bu da bende yoktu ve pençelerimi geri çekip iki parmağımı altından geçirerek çiftleşme deliğini aramadan önce amacını merak ettim. Kürkle beneklenmişti ve alışık olduğumdan daha küçüktü ama onun boyuna uyuyordu. Bu bir engel teşkil etmeyecekti. O benim için yaratılmıştı, vücudu benimkini karşılamak için yaratılmıştı. Tam köküne kadar sığacaktım ama rahatsızlığını hafifletmek için onu almadan önce sıırıslam olduğundan emin olacaktım.

Bir parmağımı o kıvrımlı açıklığın etrafında dolaştırdım, yaratık irkilerek dudaklarımdan ayrıldığında ucu neredeyse deliniyordu. "*Loob*," diye soludu, bu kelime bana yabancıydı. "*Loob*'a ihtiyacım var."

Hoo-man önemli bir şey söylemeye çalışıyordu ama sondajımı karşılayan kuruluk dikkatimi dağıttı. Bu... garipti. Ly'zrd'lar eşleri için ıslak ve esnek olurlardı - tohumu kimin alacağına bağlı olarak hem erkek hem de dişi. Bu bağa karşı içgüdüsel bir tepkiydi. Roo-bin'im salgılayamıyor muydu? Sertleşmiş siki ve baş döndürücü kokusu uyarıldığını kanıtlıyordu ama belki de daha fazla uyarılmaya ihtiyacı vardı. Bu bir kusur muydu, yoksa tipik bir

onun türü için bir olay mı? Yargılamazdım ama gururum, eşimin susuzluğunu gidermek için her sırrı bilmekte ısrar ediyordu.

Kürk konusundaki cehaletimle tanınmazdım.

Şimdi de olmayacağım.

Çok fazla gecikmiş olmalıyım, hayranlıkla bakıyordum, çünkü hoo-man sabırsız bir inilti çıkardı ve sikimi eline aldı. Keskin bir nefes aldım, şaftımı ovuştururken gerildim, gylllerimden doğal gevşetici topladım. Kaşlarım hem şaşkınlık hem de uyarılmışlık içinde çatıldı ama yaratık merhamet göstermedi. Bacaklarını daha da açtı ve bir parmağını içeri daldırmadan önce nabızı atan yüzüğünü okşadı.

Oh.

Hınzır bir sırıtışla dişlerimi gösterdim ve kalbini hoplattım. Kendini hazırlıyordu. *Benim için.* Ben de önce bir, sonra iki parmağımın o küçük pembe mağaranın içinde kaybolmasını aynı derecede büyülenmiş bir halde izlemekten başka bir şey yapamadım. Buruşuk kaslar gerildi ve gevşedi, hoo-man daha derine inerken nefesleri titriyordu. Kendi elim huzursuzdu, eşim performans göstermek için çabalarken boşta kalmanın baskısıyla esniyordu. Sonunda günaha teslim oldum, bir parmağımı onunkinin yanına batırmadan önce kabarık deriyi okşamak için durakladım, sıkı oturuştan homurdandım.

Dokunulamayacak kadar sıcak, şık ve ipeksiydi ve sikim onu kavramak, kalçalarından aşağı akana kadar onu tohumla doldurmak için istekle titredi. Kızgın bir canavar gibi bacağına karşı sallandım, sürtünme gerçekten aç olduğum şeyle alay ediyordu. Kontrolümün sınırları vardı ve iç organlarının bu tatlı örneği bir ipliğin son kopuşuydu.

Onu hazırlama sürecini hızlandırmak için bağlanmış parmaklarımı yönlendirdim, kıvırdım ve çektim. Onu sarsan ve inleyen şişmiş tomurcuğu keşfettiğimde bu zahmetsiz bir arayıştı. Nefis kokuyordu, teni çift ayın ışığında bir har'kol mücevheri gibi misk kokulu terle parlıyordu, dokunuşumu kovalarken, neredeyse ateşli bir şekilde çıkıntılı parmak eklemlerime doğru eğiliyordu. O inleyene kadar o noktayı yoğurdum, dört parmağı kolaylıkla yuttu, onları çıkardıktan sonra bile açıklığı göz kırptı ve açıldı.

Bir elimle Roo-bin'in kalçalarını sabit tutarken, diğer elimle sikimi okşuyor, gyll'lerimi sağlıyor ve her santimini özsuuyuyla köpürtüyordum. Başını hoo-man'in girişine dayadım ve ilkel bir uyarılma titremesi omurgamı kırbaçladı. Ağzı sanki beni çağırıyormuş gibi çırpınıyordu ve içeri dalma davetine karşı koyamadım, ne kadar mükemmel gerildiğine ve ucumu saran eriyen sıcaklığa bakarak hırladım.

Ama daha ileri gitmeden donup kaldım, gözlerim onunkileri buldu ve oyalandığım yeri işaret etti. Eğer o anda durmasaydım, asla duramayacağımı biliyordum. "İstiyor musun?" İzin istediğimi ve daha kötü bir şey istemediğimi anlamasını umarak dişlerimin arasından zoraki bir hırıltıyla seslendim.

Roo-bin bacaklarını daha da açarak kuvvetle başını salladı. "Evet, istiyorum."

Zevkten inleyerek tek bir hamlede eşimin içine daldım. Hiç bu kadar yumuşak, bu kadar gergin bir şey hissetmemiştim. Vücudumun üzerindeki işaretler beyaz-sıcak ışıkla köpürürken, gyll'lerim dar alana duyarlı olarak nefes aldı ve genişledi. Ama kendimi kabzasına kadar gömdüğümde, kaslarım kasıldığında ve ellerim pazılarına doğru uzanıp sıkıca kavradığında hoo-man acı dolu bir tıslama çıkardı.

Sustum. "Acı mı?"

Roo-bin'in kalçaları bunu test etmek istercesine kıpırdadı ama yüzünü buruşturdu, kör dişleri alt dudağını ısırды. Ardından kederli bir baş sallama geldi. "Bir *lee-tle*."

Dirseklerimin üzerine alçaldım ve o benim boyutuma alışırken ben de onun üzerinde durup beklemeye başladım. Benim şeklimde şekillenene kadar onun sıcaklığını istila etmek için sabırsızlanıyordum ama yaratığa gerçekten zarar vermek istemiyordum. Ağzımı onunkine değdirmek iyi bir oyalanmaydı ve tatlı dilinin içeri girmek için çıkardığı gıdıklanma kuyruğunu arkamda sallandırdı.

"*Sen* çok büyüksün," dedi, dudaklarına bir hava fısıldayarak. "Büyük" aşına olduğum bir kelimeydi ve hoo-man'in cüssemenden haberdar olduğunu -hatta bundan zevk aldığını- bilmek beni gururlandırdı.

Ben büyüktüm. Zae'l ve kan kardeşi Ok'tna dışında klanımdaki herkesten daha büyüktüm. Onu savunabilirdim. Gerekirse dövüşür, sonra da kan pençelerimi ıslatırken onu sikimin üzerine kaldırabilirdim.

Hırlayarak içime doğru kıvrıldım ve yüzümü boğazının kıvrımlarına gömüp tatlı, kremsi kokusunu içime çektim. Bu hareket yatıştırmış olmalı ki, eli ve gövdesi gevşedi ve "*Aaa*, çok iyi," dedi.

Bu kelimeyi ben de biliyordum.

"Evet, iyi hissediyorsun," diye kabul ettim boynundaki yumuşak yalamalar ve zonklayan damarın üstündeki diş sıyrıkları arasında. Kunduracının kısa kahkahası kulağımı çınlattı ve başımı eğerek kaldırdım, yüzünü incelerken kaşlarım çatıldı, bu tepkiden emin değildim. Hoo-man'in soluk gözleri, eğlence olduğunu hissettiğim şeyle parıldıadı, ancak daha fazla kelimeyle açıklamak yerine, topuklarını sırtıma soktu ve kalçalarını döndürerek hareketi teşvik etti. Bu his karşısında inledim, artık onun ihtiyaçlarını tamamen anlamıştım.

Dirseklerimin üzerinde yükseldim, ellerim başının iki yanındaki kürklere gömüldü, sıkıca kavradım ve küçük hoo-man'imi istediği gibi becerdim. İlk başta yavaşça. Bir ritim oluşturuyor, neredeyse sonuna kadar çekmeden önce derinlemesine sürüyor ve tekrar içeri kayıyordum. Roo-bin'in nefesi kısa soluklarla geliyor, inlemeleri güçleniyordu, ham ve utanmazdı. Benimle birlikte hareket ederken tırnakları pullarıma batıyor, sikime biniyor ve ona sadece benim verebileceğim zevki körü körüne kovalıyordu.

Klanımın onun çığlıklarını duyacağını, Ulu Liderlerinin eşini ne kadar iyi tatmin ettiğini bileceğini bilerek sııttım. Bu bilgi kibir ve gurur gibi baskın yönlerimi harekete geçirdi ve ruhumu ateşledi. Kankamın itiraz eden ciyaklamasına aldırmadan geri çekildim ve onu elleri ve dizleri üzerine çevirdim; bu, bağlantı kurmak için daha iyi bir pozisyondu. Yanaklarını ayırdım, tekrar içeri sokmadan önce sol elimin altındaki büyük samur çiçeğine bir bakış attım.

Eskisinden daha derine uzandım ve eşimden şimdiye kadarki en tiz iniltileri çıkardım. Bu beni teşvik etti, adımlarım hızlı ve kararlıydı. Çiftleşmemizin sona ermesini istediğimden değil - eğer hoo-man bu kadar uzun süre dayanabilseydi, ay yeniden doğana kadar onu boyuma kazığa oturturdum - ama onu tamamen işaretlemem, kimsenin bana ait olduğuna itiraz edemeyeceği şekilde iddiamı ortaya koymam gerektiği için.

"*O-mai-gawd*," diye mırıldandı Roo-bin, altındaki postu yumruklarken sırtı içe doğru kıvrıldı ve teslim oldu, duvarları sunduğum her şeyi kabul ederek ayrıldı. "Evet... *ngh*. Evet."

"İşte bu, küçük Dünyalı. Kendini bana sun. Sana verilen her şeyi al." Pençelerimi uzatırken kuyruğum hararetle arkamda sallanıyordu, keskin uçları hoo-man'in kemikli kalçalarına batmaya çok yakındı. "Düğümüm şişene kadar sana bineceğim, tohumumu deliğinin derinliklerine akıtacağım ki herkes *benim* olduğunu bilsin."

Roo-bin dilimden dökülen tek bir kelimeyi bile bilmiyordu ama yine de karşılık olarak inledi, kürklere doğru akılsızca daha fazla evet dedi. Vücudum onun cesaretlendirmesine kendi başına tepki verip beni sıkıca emen sıcak, ıslak kılıftan tamamlanma arayışına girdiğinde, midemdeki ısı azaldı. Birleştiğimiz yere doğru baktım. Etli yarattığı sikime doğru çekeştirirken, ben aldıkça onu inletip itip kakarken çiftleşme seslerimiz şüphesiz tüm ormandan duyulacaktı.

Hoo-man'in sağırları, tahmin ettiğim gibi, her amansız tokadın momentumuyla dalgalandı, ama gözlerim sırtını kaplayan eski yara izlerine takıldı, şiddetli bir geçmişin duvar resmi. Dişlerimi gösterdim ve bakışlarımı kaçırdım, pençelerim derisini deldi ve kendi kalıcı izlerimi bıraktı. Kanının karıncalanmasıyla uyarılmışlığı arttı ve sahiplenici öfke şimdi her hamlemi körüklüyordu.

Aletimin tabanı zonklayıp ağrıyana, salıverilmem tehlikeli bir şekilde yaklaşıp kadar ona vurdum. Neyse ki, Roo-bin' zevki kendi sonuna doğru hızla ilerliyor, kalçaları titriyor, küçük ayak parmakları sıkıca kıvrılırken sızlanmaları acil ve acı verici hale geliyordu. Daha ne kadar dayanacağımı bilmiyordum ama ondan daha uzun süre dayanacaktım.

Eşimin tatminsiz gitmesine izin veremezdim.

Altına uzandım, küçük horozunu elime aldım ve itişlerimle aynı anda çekiştirdim. Kankam şaşkınlıkla ciyakladı ve önce ancak iki kez okşamam gerekti, harcaması parmaklarımı kapladı ve tüm vücudu bunun şokuyla kilitlendi. Görülmeye değer bir manzaraydı, benim için nasıl hıçkırıldığı, nasıl gerildiği ve kasıldığı. Tüm bunların yankısı içimdeki canavara içgüdüsel bir düzeyde sesleniyordu ve artık kontrol bende değildi.

Görüşüm bulanıklaşırken göğsümde vahşi bir hırıltı gürledi, basınç kırıldı. Sikim tekmelendi, döllerim eşimin içine aktı ve onu derinden sahiplendi. Düğümüm şişmeye başladığında, kukumu dolu dolu pompalayarak yapmacık hareketlerle sallandım.

Bundan daha iyi bir duygu olamazdı. Kanım kaynıyor, sinirlerim heyecandan boğuluyordu. Eğer izin verseydi kendimi günlerce içine hapsedebilirdim, ama son bir kez daha sokup tohumumun hak ettiği yerden kaçmasını engellerken, hoo-man'in kokusu panikle bulanıklaştı, ekşi ve nahoştu.

Saniyeler içinde kendime gelmemi sağladı.

Göğsümü sırtına yasladım, onu susturup okşarken kıvrınmasını engellemek için iriliğimi kullandım. "Kıpırdama, c'karuucha," diye homurdandım. "Kendine zarar vereceksin."

"*Waa-iz-thaa?*" diye ciyakladı, sesi sadece insanların duyabileceğini düşündüğüm bir perdeye yükseldi. Yorumlanamayacak kadar hızlı konuşmasına rağmen niyeti belliydi. "Neden *iz-yew-r cock grro-ween?*"

Sabırsız göz devirmemi bastırdım. "Düğüm."

"Evet, öyle," diye karşı çıktı inatçı küçük canavar, uyarıma rağmen kıpırdanmaya ve mırıldanmaya devam etti. "*Senin dii-ck* olup olmadığını hissedebiliyorum-"

"Hayır," diye düzelttim, ses tonumu yumuşatarak ve her kelimeyi hızlandırarak. Onun Ly'zrd olmadığını hatırlamam gerekiyordu, bu onun için yeni olabilirdi. "Bu benim düğümüm."

Hoo-man duraksadı, ağzı açılıp kapandı. Uzun bir sessizlik oldu, nefesleri duruldu, bu yüzden anlamın yerleştiğini düşündüm, ama bir an sonra ofladı ve kükrere doğru sarktı. Yenilmişti. "Anlamıyorum."

İçime alışılmadık bir acıma duygusu çöktü. Bu onun suçu değildi ve ona açıklama yapacak ya da gönlünü alacak imkânım da yoktu. Şifacı Fee-oh-nah yapabilirdi ama dostum utangaçtı ve onu hoşuna gitmeyecek şekilde daha fazla bunaltma düşüncesi dişlerimin kaşınmasına neden oldu. Onun sıkıntısını hafifletmek benim sorumluluğumdu ve bunu yapacaktım. Böylesine başarılı bir çiftleşmenin ardından düğümümün çözülmesi zaman alacaktı. Bunu kontrol edemezdim ama dikkatini başka yöne çekebilirdim ya da en azından bu olayı kendi yararına kullanabilirdim.

Aldırmıyor gibi görüldüğü için Roo-bin'i altımda tutarak eğildim, dudaklarımı elmacık kemiğinde gezdirdim ve "Canın yandı mı?" diye sordum.

"Hayır, sadece..." Tekrar çırpındı ama anında kaskatı kesildi, boğazından telaşlı bir ses çıktı ve bu ses hafif bir iniltiye dönüştü. Kokusu derinleşti. "*Wee-rrd*."

"Ama... hoşuna gidiyor mu?" Kulağının kabuğunu yalamak için dilimi çıkardım. Yaratık sakinleşmişti, deliği ekstra genişliğime alışmıştı, bu yüzden içerideki o hassas yere baskı uygulayarak yere bastırdım. Sarsıldı ve yüksek sesle inledi.

"Evet." İçini çekti ve neredeyse isteksiz bir şekilde "Memnuniyet verici" diye ekledi.

Bunun üzerine sinsice sırttım ve devam ettim, kendi salınımımı uzattım, ahlaksız şey miyavlarken eşimi ağzına kadar doldurdum, kaçacağından korkuyormuş gibi düğümümü boğdu. Kancık adam iki kez daha boşaldı, zevkten içi dışına çıkıyordu. Çırpındı ve pençeledi, sanki bu hisler onu hem acıtmış hem de tatmin etmiş gibi merhamet için ağladı, sonra da bitkin ve gevşek bir halde postların üzerine yığıldı. Onun paramparça oluşuna tanıklık etmek, buna sebep olmak baş döndürücüydü ve erkekliğimi kanıtlamak için bunu tekrar tekrar yapmayı arzuluyordum. Ama bu çelimsiz küçük şey kendi türümün dayanıklılığından yoksundu. Bu kadar küçük birinden bu beklenirdi ama yine de hayal kırıklığı yarattı.

Eğer dokunuşumu tekrar hoş karşılırsa onu eğitirdim.

Birleşen vücutlarımızı daha rahat bir pozisyona getirdim, kukucunun şişmiş daha fazla acı vermemek için dikkatlice karıştırdım.

Onu arkadan kavradım, savunmasız bir şekilde yatarken kollarımı göğsüne dolayarak onu korudum. Göz kapakları sarkmış, uyku onu ulaşamayacağı bir yere çekmişti. Nefes alış veriş i düzleşti, sakin ve sabitti ve onu rahatsız edilmeden, düzgün bir şekilde inceleme şansına karşı koyamadım.

Küçük hoo-man'imin sahip olduğu tuhaf bir güzelliği - çok keskin ve sert. Siyah ve beyaz. Kol ve bacak sayımızın aynı olması dışında aramızda hiçbir benzerlik yoktu. Kuyruğu yoktu, dikenleri yoktu. Yelesi kesikti, dişleri kare şeklinde yontulmuştu ve daha küçük kulakları, gereksiz ama sevimli bir burnu ve karanlıkta hiçbir iş e yaramayan yuvarlak göz bebekleri vardı. Bu onu ilginç kılıyordu, beni arzulatıyordu. Saçlarını okşadım, parmaklarımı yumuşak tellerin arasından geçirdim, bir başkasına karşı hiç olmadığı ya da olabileceğimi hiç düşünmediğim kadar nazıktım. Hiçbir şeye kırılabilirmiş gibi davranma dürtüsünü hiç hissetmemiştim. Hiç ihtiyacım olmadı. Ama şimdi...

Hoo-man kıpırdandı, yarı uykusunda daha da yakınına sokuldu. "Hala içeride misin?"

İçeride... Sıkimi mi kastediyordu? "Ait olduğu yeri, evet," diye cevapladım. "Şimdi dinlen."

Hoo-man emredileni yaptı, sanki tek ihtiyacı olan izinmiş gibi kendinden geçti. Dudakları ayrılmıştı, çiğ ve salyaları kaygandı ve kendi ağzım onların yumuşaklığının anısıyla karıncalandı. Ağızların birleşmesi konusunda cahil değildim ama bunu kendim denemek için hiç istek duymamıştım. Artık bu değişmişti. Artık bunu sık sık yapmak ve onun benimkini yuttuğu gibi ben de onunkini yutmak istiyordum. Belki o da benim dilimin onun güzel pembe deliğini işgal etmesine razı olurdu -bana ait olan her parçayı tatmak için.

Parmaklarımı bükerek Roo-bin'in karnına bir el attım, düşüncelerimi başka yöne çevirmeye çalışıyordum ama bunun yerine avucumun altındaki hafif şişkinlik inlememe neden oldu. Bir yaratık uykuda bile nasıl bu kadar baştan çıkarıcı olabilirdi? Harekete zorlaştırdı ve cesur girişimlerime rağmen, aletim seğirdi, onu bu kadar dolduran ve yuvarlayanın *benim* spermim ve düğümüm olduğu bilgisiyle kendini beğenmiş. Kolayca tekrar sertleşebilir, ona sürtünebilir ve özümden bir yük daha ekleyebilirdim ama yapmayacaktım. Şifacıya ona karşı yumuşak davranacağıma söz ve ayrıca huzur içinde uyumayı hak ediyordu, iyileşme şansı vardı.

Roo-bin pek çok değişikliğ e katlanmıştı ve bunların onu ürküttüğüne şüphe yoktu. Başlangıçtaki isteksizliğini, ıslak gözlerini ve sığ nefesini unutmamıştım. Yüzünü gölgeleyen o uzak korkuyu. Geçmiş yaşamında dehşeti ve hatta sefaleti tattığını hissetmiştim.

Sırtındaki iyileşmiş yaralar. Dirseklerinin ve kasıklarının kıvrımlarındaki kırmızı lekeler. Bunların kaynağını bilmiyordum ve bu acıyı her kim verdiyse onun üzerinde hiçbir gücüm yoktu ama eşim yanımda durduğu sürece, yaşayan herhangi bir yaratığın ona tekrar zarar vermesini engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ettim. O *benimdi*. Kelimenin her anlamıyla. Almak için benim, işaretlemek için benim, sahip olmak için benim.

Korumak için benim.

Ona daha sıkı sarıldım, gümbür gümbür atan kalbim horlamalarının yumuşak uğultusunu bastırıyordu.

El üstünde tutmak için benim.

REUBEN

Kertenkele Kral'la çiftleşmemin üzerinden üç gün geçmişti ve kığım *hâlâ* ağrıyordu. O gece düşündüğüm saçma plan her neyse, *en yap, Roo. Onun küçük azgın karısı ol ve iyi bir çocuk gibi bacaklarını aç, Roo.*

-Hepsini unut. Bu tek seferlik bir şeydi, uzaylı siki havuzuna bir dalıştı ve o ampulü bir daha deliğime almamın imkânı yoktu. Hayır. Lanet olsun. Hayatta olmaz.

Belki eninde sonunda. Ama en azından yüzümü buruşturmadan oturana kadar değil.

Şu anda şikayetlerim bu kadardı. Kertenkele uzaylılar arasındaki hayat *iyiydi*. Dövülmemiştim, düzenli olarak besleniyordum, adil davranılıyordu ve aslında biraz daha iyi uyuyordum ki bu garip bir duyguydu. Buraya geldiğimden beri ne kâbus gördüm ne de soğuk terler içinde uyandım.

bir ilerlemeydi. Sanırım yanımda birinin olması, bütün gece ahtapot gibi sırtıma yapışması hoş değildi.

Yine de eve dönmek hâlâ arka planda sönüp giden bir umuttu. Katlanılabilir yaşam koşullarına rağmen -çok daha kötülerinde de kalmıştım- U'suhk gezegenine ait değildim, buraya ait olmak da *istemiyordum* ve bir evcil hayvan olmayı kabul etmek karakterime uygun olsa da bunu yapamazdım. Birincisi, tüm bu özgürlükten yoksunluk meselesi beni çok rahatsız ediyordu, yani prensip böyleydi. Boynumda tasma olmaması önemli değildi, hala kapana kısılmıştım ve bu da gitme isteğimi artırıyordu, anlıyor musunuz?

Burası da yeni ve bilinmez bir yerdi. Uzaylılar arasındaki geleceğim hakkında sadece yüzeysel bir fikrim vardı ama Dünya'daki hayatımın nasıl sonuçlanacağına dair oldukça canlı bir fikrim vardı ve pek heyecan verici olmasa da tanıdık geliyordu. Aşinalık biraz daha güvenliydi. Dünya'da iyileşebilirdim. Kaçırıldığım gece yapmak için yola çıktığım gibi ailemle aramı düzeltebilir ve artık sürekli bir huzursuzluk ya da suçluluk duygusu içinde yaşamak zorunda kalmazdım. Pişmanlıklardan pek de eğlenceli hayat arkadaşları çıkmazdı.

Kabul ediyorum, şimdiye kadar ciddi bir şeye kalkışmayarak muhtemelen kendimi mahvetmişim - kaçırılmamın üzerinden *tam* bir *ay* geçmişti - ama motivasyon benim için nadir bir şeydi, bu yüzden idare etmek zorundaydım. bu benim lehime de olabilirdi. Teknolojinin yokluğunda, burası kaçması çok daha kolay bir hapisane olabilirdi. Güvenlik kamerası olmayan bir süpermarkette hırsızlık yapmak gibi olurdu.

Bu konuda tecrübem olduğundan değil.

Bugünlerde tüm mağazalarda kamera var.

Şu anda kaçmaya çalışmak anlamsız ve aptalca olurdu, biraz tahmin edilebilir olduğundan bahsetmiyorum . Ayrıca yakalanırsam sonuçlarının ne olacağından da emin değildim. Elbette, Voh-ack 'düğün' gecemizde bana biraz özenli davranmıştı ve o anın sıcaklığıyla, onun tarafından düzenli olarak becerilmeyi düşünmüştüm, ama akıllara durgunluk veren orgazmlarla geçen bir gece güvensizliğimi silememişti. Tam olarak değil. O bir liderdi, istediği her şeyi elde etmeye alışkındı ve ben onun türünün eski moda ideallerinin tadına çoktan varmıştım, bu yüzden evlilik disiplini konusundaki yaklaşımının ne kim bilebilirdi?

Şimdiden onda farklı bir şeyler hissettiğimi kabul edebilirdim - sakın ve tanıdık, sanki onu üç günden daha uzun süredir tanıyormuşum gibi - ama bunların hepsi kafamda olmalıydı, değil mi? Evet, içimdeydi ama teknik olarak hâlâ bir yabancıydı ve bu tek karşılaşmadan nasıl emin olabilirdim ki?

onu terk etmeye kalksam delirmez miydim? O çekici sırtışlar ve dikkatli dokunuşlar bir maske olabilirdi. Beni kendi tarafına çekmek ve uyumlu olmamı sağlamak için bir hile. Daha önce de kandırılmışım ve bir daha yakışıklı bir yüzün ve tatlı sözlerin beni bu kadar çabuk kandırmasına izin vermezdim.

Bana mal olan onca şeyden sonra olmaz.

Durumu değerlendirmek için zaman ayırırdım ve artık çoğu insana yaptığım gibi Voh-ack'ın etrafında da gardımı alırdım, atlamak yerine. Burayı ve işleyişi iyice anlayacak ve bir plan yapacaktım. Fiona'nın söylediklerine rağmen, bir yolu olmalıydı. Belki ticaret merkezine geri dönersem gemilerden birine kaçak olarak binebilir ya da birini kaçırabilirdim. Bunları nasıl yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu ve harcayacağım çabayı hayal etmek beni bu fikirden uzaklaştırıyordu ama o köprüyü de zamanı geldiğinde geçecektim. Sadece mükemmel fırsatın ortaya çıkmasını beklemem gerekiyordu.

Ama bu başka bir zaman için bir baş ağrısıydı. Kıçım çürük gibi hissetmediğinde.

Acınası bir inilti çıkardım ve son üç günün çoğunu geçirdiğim kürk yuvamda yuvarlanıp kendime acıdım. Hayır, *tam* bir inzivaya çekilmemiştim ama dışarı çıkma cesaretini gösterdiğim tek tük durumlarda da kampın etrafında ayak sürüyerek yürüyor, kalabalıktan kaçırıyordum çünkü beni topallarken yakalayan her ahmak sırtıyor ya da bilerek çene çalıyordu. bir aşağılanmaya ihtiyacım yoktu. Ayrıca bu adamların mutlu bir aile mi yoksa bir tarikat mı olduğundan hâlâ emin değildim, bu yüzden zamanımın çoğunu yalnız başıma, kozamda ya da Fiona'yı rahatsız ederek geçirmek mantıklı görünüyordu.

Aldırmıyor gibiydi.

Yine de bu rutin hızla sıkıcı olmaya başlamıştı. Bana en kötü anlarıma geri dönmek için çok fazla zaman veriyordu ki bunu burada Dünya'da hiç yapmadığım kadar sık yapmışım. Benim dışımda herkesin bir görevi vardı, onları meşgul edecek ve gruba faydalı olacak bir şey, ama benim sadece Büyük Patron'la bağlantım vardı. Bu berbat bir durumdu ve her ne kadar çalışmanın gereksiz bir işkence olduğuna inanan tembel bir piç olsam da, eğer öngörülebilir bir süre boyunca burada sıkışıp kalacaksam, yapacak bir şeylere ihtiyacım vardı yoksa delirecektim.

Çok yorucu bir şey değil . *Saçmalamayalım.*

Kendimi rahat post dağımdan çıkardım ve geçmiş yaşamımda korsan geceliği olarak ikiye katlandığından emin olduğum yeni gömleğimi giydim. Manşetleri ve dikişleri elle dikilmiş, yumuşak, dökümlü kumaştan bir dikedörtgendi ama kürklü togadan daha fazla örtüyordu ve etrafta dolaşmayı yendi

yarı çıplak. Kilometrelerce büyüktü ve *biraz* şekil vermek için beline deri bir şerit bağlamak zorunda kaldım, ama iyiydi.

Kâğıt inceliğindeki uzay patiklerimin bende kalmasına izin verilmişti, yani küçük merhametler. Yatağın yarı düzenli olduğundan emin oldum ve çadırdan çıkmadan önce mataramdan bir su aldım. Etrafta beni seyretmek için toplanmış çok fazla insan yoktu. Hepsi kendi işleriyle meşguldü, kampı ayakta tutmaya çalışıyorlardı. Liderin arkadaşının yeniliği insan olmanın etkisi açıkça geçmişti.

Teşekkürler.

Dışarıda hava kararmaya başlamıştı bile. Gerçekten bütün gün tembellik mi etmişim? Ağaçlardaki boşluklardan kampa doğru süzülen kertenkele adamlar vardı, ganimet çuvaları geniş omuzlarına asılmıştı.

Her gün aynıydı. Birkaç küçük grup farklı yönlerde doğru yola çıkar, ancak saatler sonra taşlar, dallar, meyveler ve avladıkları hayvanlarla geri dönerlerdi. İyi yağlanmış küçük bir topluluktuk. Herkesin bir yeri, ailelerine dönmeden ya da başka bir yere yardım etmeden önce her gün yerine getirmesi gereken bir işi vardı.

Beni en çok şaşırtan şey, hiç kimsenin özellikle kırgın görünmemesiydi. -Çalışmak bir angarya gibiydi ve başka bir yerde olmayı tercih ederlerdi. Dünyada ise tamamen farklı bir hikâyeye olurdu. Biri dinlenme odasında sinir krizi geçiriyor, bir diğeri mesai saatleri *dışında* yapılan ekip kurma egzersizinden şikâyet ediyor ve bir diğeri de giyilmiş boxer'ları satıp milyoner olmak için Google'da en iyi siteleri arıyor olurdu.

Zordu ama bir şekilde son yerimde bu üç rolü de yerine getirmeyi başarmıştım.

Beefy Buns'ın bana bir terfi borcu var.

Topallamamı bastırmak için elimden geleni yaparak Fiona'nın çadırına doğru yürüdüm. Olayın ertesi günü içeri girdiğim ilk andan beri bir şeyler olduğunu biliyordu ama bu konuda konuşmak istemeyişime saygı duymuş ve tek kelime etmeden masanın üzerinden bir merhem uzatmıştı.

Çok yardımcı olmuştu.

Atölyesine o kadar sık gitmişim ki muhtemelen oraya gözüm kapalı gidebilirdim. Kamp ateşinin gürültüsünden en uzak çadırdı, mahremiyet ve huzur için demişti. Her ikisini de mahvetmemden bıktığına şüphe yoktu ama siktir et. Konuşamadığım uzaylılarla dolu bir kampta başka ne yapabilirdim ki?

Voh-ack'ın kız kardeşi Puu-kah beni koca bir yalancı gibi göstermek kulübelerden birinin arkasından çıkageldi. Tamam, Fiona dışında sohbet edebileceğim bir kişi daha vardı ama demek istediğim hâlâ geçerliydi. Puu-kah beni görür görmez heyecanla el salladı ve Noel'deki bir çocuk gibi sırtarak yanıma geldi. Dudaklarımın karşılık olarak kıvrıldığını hissettim.

Neşesi bulaşıcıydı.

"*Roo-bin*. İyi misin?" Sesi gerçekten meraklıydı ve selamlamak için sırtıma vurdu.

Daha sonra orada bir çürük olacaktı.

"Evet," diye yarı yalan söyledim. "Ben iyiyim. Teşekkürler."

"Bu iyi haber." Gözleri etrafı taradı, biraz kaygılı davranıyordu.

Anlaşması neydi? "Sana bir hediyem var."

Koşum takımındaki keselerden birini karıştırdı ve ortasında küçük bir oyma taşla sabitlenmiş örgülü bir deri şerit çıkardı. "Bu bir bilek süsü," diye açıkladı ağzı burkularak. "Sizin dilinizdeki karşılığmdan emin değilim."

"Bilezik," diye sabırla teklif ettim ve o da gülümsedi.

"*Braay-ss-lit*," diye yansıttı, biraz tıslayarak ama yakındı. Onaylarcasına başımı salladım. "Bu senin için. Bir çiftleşme hediyesi."

İnsanların yaptığı protesto ritüelini yapamadan elimi kaldırmamı işaret etti. Kaldırdım ve bileziğı bileğimdeki çiftleşme dövmesinin üzerinde gevşekçe düğümledi, pençeleriyle deriyi kesmemeye dikkat etti.

Bu adamlar hak iddia etme konusunda takıntılı mıydılar yoksa? "İşte."

"Teşekkür ederim," dedim ve kolumu hafifçe sallayarak oturup oturmadığını test ettim. "Çok güzelmiş."

Bir elini kalbinin üzerine koydu ve saygıyla eğilerek başını eğdi. "Rica ederim kardeşim."

"Puu-kah!" diye bağırdı uzaktan bir kadın sesi ve ikimiz de irkilerek gözlerimizi kaynağa çevirdik. Ateş çukurunun diğer tarafında duran, yüzü gök gürültüsü gibi yaşlı, kadın bir lee-zurd vardı. Onu tanıımıyordum ve ne istediğini de bilmiyordum ama Puu-kah bu kesintiyi bekliyormuş gibi görünüyordu.

Kendi dilinde bağırarak için dönmeden önce gözlerini devirerek gökyüzüne doğru inledi. Diğer uzaylı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kesinlikle etkilenmemiş görünüyordu. Puu-kah yüzünü tekrar bana döndü. "Öğrenmem gerek," dedi utangaç bir ifadeyle, azarlanmış bir çocuk gibi parmaklarını oynatarak. Sanırım

benimle konuşmak için dersi ekti. Neredeyse gurur duyuyordum. "Başka zaman konuşur muyuz?"

Bu bir soru gibi dile getirilmişti ve ben daha düşünmeden ağzım hareket etmişti. "Elbette."

Işıl ışıl gülümsedi ve uzaklaşmadan önce omzuma dokundu. Çok kısa bir karşılaşmaydı. Tam bir kasırgaydı, her zaman iki yerde birden olmak zorundaydı ve kamçı darbesinden muzdarip olmamasına şaşırıyordum. Bana Kat'in gençliğini hatırlatıyordu; gülümsemesi, dalgalı kolları ve hareketli ayaklarıyla. Ağabeyiyle birlikte görünmekten asla utanmazdı, ne zaman bir odaya girsem hep mutlu olurdu.

Bu kadar çok şeyin değişmiş olması korkutucuydu.

Fiona'nın çadırının kapısı kapalıydı, ben de ziyaretçi kabul edemeyecek kadar meşgul olmadığından emin olmak için içeri baktım. Masasının üzerinde kambur durmuş, iksirler için otlar öğütüyordu ama varlığını hissedince beni içeri buyur etti. "Oh, içeri gel, aşkım. Gölge yapıyorsun."

İçeri girdim, kendimi en yakındaki taş tabureye yavaşça bıraktım - ki bunu daha önceki ziyaretlerimde yapmayı başaramamıştım, bu yüzden bunun için yaşasın - ve dirseklerimi çalışma masasının kenarına dayadım.

İçimi çektim.

Fiona yumuşak bir homurtu çıkardı, başını masadan kaldırmadı bile. "Bunun hakkında konuşmak ister misin, tatlım? Yoksa bu da başka bir sessiz ziyaret mi?"

Tahmin edilebilir olmaya başlamıştım. "Çok sıkıldım." "Görevleriniz hoşunuza gitmiyor mu?"

"Hiçbir görevim yok," diye homurdandım, kollarımı masanın üzerinde kavuşturdum, başım çukura doğru sarktı. "Benden ne yapmam bekleniyor?"

"Lütfen liderimiz."

Bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söyledi ki alay etmeme neden oldu. Yüzümü ona dönmek için başımı çevirdim. "Ciddi misin? Tek kullanım alanım bu mu? *Ugh*. Kafayı yiyeceğim." Yüzümü kollarıma gömdüm, kendi kendime adaletsizlik ve seks oynacağı olmanın ne kadar aşağılayıcı olduğu hakkında mırıldandım.

Fiona zavallı kıcıma acımış olmalı - ya da benim saçmalıklarımından bıkmıştı - çünkü iç çekti ve "Yeteneklerin neler?" diye sormak için aletlerini bıraktı.

Bunu düşündüm ve yavaşça dirseklerimin üzerine çıktım. "Gitar çalabilir miyim?"

Nazıkçe gülümsedi. "*Pratik* beceriler, aşkım."

"Oh, um..." Sorunlarımdan kaçmakta ve kafa tutmakta harikaydım ama bu sadece protesto ettiğim rolün işine yarıyordu. "Tığ işi yapabilirim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, çocukken büyükannem öğretmişti. Beni hiç terk etmedi." Yedi ay önce rehabilitasyonda tekrar öğrendiğimi itiraf etme zahmetine girmedim. Gereksiz geliyordu.

Dalgınlıkla masanın üzerindeki bitkilerle oynamak için elimi uzattım ama Fiona parmaklarımı tokatlayarak uzaklaştırdı ve suratımı asmama rağmen devam etti. "Pekâlâ, bu sadece bizim için olsa bile soğuk aylarda işe yarayabilir. Uzaylıların vücut sıcaklıkları farklıdır."

"Evet, fark ettim." Voh-ack'in pullarının ne kadar sıcak olduğunu düşünerek ofladım. Çiftleşmemizden bu yana her gece, beni bir daha becermeye çalışmamış olsa da - ki bu da ne demek oluyordu - etrafımda kıvrılmış, beni koruyucu bir şekilde göğsüne yaslayarak uyumuştı.

O bir fırındı.

"Fiona, "Yaptıklarınızdan bazılarını ticaret sepetlerine ekleyebilir ve geri kalanını diğer klanlarla paylaşabiliriz," dedi.

"Sepetler mi? Ticaret merkezinde bırakılanları mı kastediyorsun?" "Evet."

Köpekbalığı ve kuş uzaylıların gemilerini iniş pistine yüklemelerini izledikten sonra tüm bunlar hakkında daha fazla şey sormak istemiştım ama biraz meşguldüm. Şimdi her zamanki gibi iyi bir zamandı. "Bu *ticaret* meselesi de neyin nesi?" Fiona soru soran bir kaşını kaldırdı, ben de detaylandırımdım. "U'suhk'ta diğer daha teknolojik gezegenlerde olmayan ne var? Eminim bu yolculuğu ev yapımı mızraklar ve trikolar için yapmıyorlar."

Yanındaki pembe taş tabureye oturdu, açıklama yapmaktan mutlu görünüyordu. "Galaksideki her gezegenin sunduğu benzersiz bir şey var. Örneğin, *Oshee-an-ee-ah*'daki *Sah-rk* halkının sadece kendi topraklarında yetişen bir bitkisi var. Bizim bambu dediğimiz bitkiye benziyor ama gerçekten iyi bir besin değeri ve sağlığa faydaları var." Başımınla onayladım, büyük bebek mavisi köpekbalığı adamlar tarafından gemiden kuma taşınan devasa sandıkları hatırladım. İçlerinde sadece bitkiler olduğunu öğrenmek biraz hayal kırıklığı yaratmıştı.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama lanetli bir antika idol harika olurdu.

"U'suhk'ta sadece bizim dağlarımızın altında oluşan bir mücevher var -*arr-kawl*. Biz onu sadece ticaret amacıyla çıkarıyoruz, çünkü bize bir faydası yok, ancak diğer gezegenler için, makineleri ve gemileri için gerçekten enerji tasarruflu bir yakıt.

Hava için diğer tüm kaynaklardan daha sağlıklıdır ve çok çok daha uzun süre dayanır." Uzaylıların bu kadar çevre dostu olduğunu kim tahmin edebilirdi ki? Ama tabii ki öyleydiler. Sadece insanlar gezegenlerini mahvetmekten zevk alırdı.

"Vermek istedikleri her şeyi takas ediyoruz," diye devam etti. "Bambu gibi kendimizin hasat edemeyeceği malzemeler, aynı zamanda bize özgü olmayan bitki ve çiçekleri yetiştirmek için tohumlar - şifa amacıyla kullanabileceğim her şey. Buna karşılık, eğer haar-kawl vermiyorsak, kürklerimiz oldukça popüler. Buradaki hayvanlar çok daha sert şeylerden yapılmış."

"Mantıklı," dedim, "ama benim bobble şapkalarım muhtemelen karşılaştırılmaz."

"İnsanlarla birlikte olurlar. Her gezegenin kendine has bir iklimi ve bununla mücadele yolları olsa da, insanların çoğunun insan yapımı bir şeye sahip olmaktan memnuniyet duyacağına eminim."

Durduramadan yüzüm komik bir ifadeye bürünmüş olmalı, çünkü bana alaycı bir bakış fırlattı. "Sana söyledim, karşılaştığım tüm insanlara iyi davranılıyor ve saygı duyuluyor. Donarak ölmeye terk edilmeyecekler ya da ev konforundan mahrum bırakılmayacaklar."

"Tamam, tamam," diye teslim oldum. Bu kadın gerçekten de buranın cennet olduğu ve kâğıt üzerinde görüldüğü kadar korkunç olmadığı konusunda kararlıydı. *Belki de ona inanmalıyım?* "Biraz iplik ya da başka bir şey bulabilirsem, stok yapmaya başlayacağım."

Başını salladı. "Ne yapabileceğime bakacağım. Bu arada, ormanda bir gezintiye çık ve düşmüş bir iki dal topla. Doğal hallerinde yumuşacıktırlar ama ateşlendiklerinde sertleşirler. Bir kroşe iğnesi için mükemmel olurlar."

"Gerçekten mi? Yine o sürünge festivaline cesaret etmek zorunda mıyım?" Ben homurdandım, o da homurdandı.

"Burası senin için güvenli," diye beni temin etti, ama yine de temkinliydim. "Sadece kenar mahallelerden uzak dur, iyi olacaksın."

"Tamam. Yarın giderim." Ne kadar erken , kendimi meşgul edecek bir görevim o kadar çabuk olurdu. Bu bana yabancı bir gezegende bir kralın kişisel sikik deliği olmaktan başka düşünecek bir şey verirdi.

Pft. Artık o bile değildim. Üç gün olmuştu ve daha önceki homurdanmalarına rağmen, aslında biraz ihmal edilmiş hissediyordum.

Fiona, "Bütün gün tığ işi yapmaya ara vermek istediğinde gelip burada bana yardım edebilirsin," diye önerdi ve ben de bu plana karşı çıkmadım. "Sana şifacı olmayı öğretecek vaktim yok ama temel bilgileri verebilirim."

"Güzel." Canlandım, ama rahatsızlığımı unutarak taburemde çok hızlı kaydım ve omurgama keskin bir ağrı saplandı.

Tısladım.

Fiona'nın eli bir anda benimkini kapladı, endişeyle alnını kırıstırıyordu. "İyi misin?"

"Evet, ben sadece..." *Üç gece önce kıcıma devasa bir ampul aldım, önemli değil.* Kahretsin, daha önce seksten sonra hiç bu kadar uzun süre ağrımamıştı. Düpedüz acı değildi, sadece eski bir çürüğe benzer bir hassasiyetti ve ne kadar uzağa ulaştığından, hangi organımın bu hisse neden olduğundan emin değildim.

Voh-ack açıkça 'patlatmak' deyimini gerçek anlamıyla almıştı.

"Biraz ağrıyor, hepsi bu," dedim, sanki sihirli bir şekilde iyileşecekmiş gibi o noktayı ovuşturarak.

Fiona ikna olmuş görünmüyordu. "Emin misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Bir iksir ya da her neyse onu kastettiğini biliyordum ama kocamın anatomisinin mekaniğini bilmeyi tercih ederdim. Sadece daha hazırlıklı olmak için. "Um... Sana her şeyi sorabilirim, değil mi?"

"Tabii ki."

Kısa bir süre durakladım. *Ne demişti ona?* "Düğüm nedir?"

Sevgiyle kıkırdadı, elini geri çekti, ifadesi klinik bir hal aldı. "Biyolojik amaç gebe kalmaya yardımcı olmaktır. Bir erkeğin penisinin tabanı boşalmandan sonra şişer, sıvıları partnerinin içine hapseder, böylece yumurtaların yakalanma şansı daha yüksek olur."

Yumurta mı? Ne yumurtası? Elim refleks olarak karnıma gitti. "Beni bayıltmaya mı çalıştı?!"

Lanet olsun, insan olduğum için lee-zurd üremesine karşı bağışıklığım olduğunu düşünüyordum. Karnımda döllenmiş kertenkele yumurtalarıyla dolaşmak için ihtiyacım olan tek şey buydu. Üreme sapkınlığı için her şeyi yapardım ama *Tanrım*. Bu kesinlikle kaçmayı zorlaştırırdı.

"İçgüdüsel olarak evet," dedi memnun bir sakinlikle. "Gebe kalamasanız da, vücudu sizi bir eş olarak tanıyor ve mevsimi dışında bile denemekten vazgeçmiyor."

Rahat bir nefes aldım. "Hamile kalamaz mıyım?"

"Şu anda hayır."

Gözlerimi kıstım. "Neden *şu anda*?"

"Teknolojide her geçen gün ilerleme kaydediliyor, bu yüzden asla asla demeyeceğim." Omuz silkti ve tıbbi açıdan bunun mantıklı olduğuna emindim.

"Ama şimdilik, hayır. Yapamazsın."

Tamam, bu güven vericiydi. Omuzlarımdaki gerginlik gevşedi. "Düğüm her seferinde olacak mı?"

"Artık çiftleştiginize göre, evet."

"Doğru." Masanın üzerindeki şişeyle oynadım, bunun gerçekten kaderim olup olmadığını, hayatımın geri kalanında sürekli açık bir delikle dolaşıp dolaşmayacağımı merak ediyordum.

Fiona ses tonumdan bir şeyler anlamış olmalı ki elimi tekrar sıkmak için uzandı. "Senin fazlasını almayacaktır. Ayrıca, solungaçlarından gelen kayganlık, vücudunu bağlamaya hazırlamak için doğal bir rahatlatıcıdır. Asla onarılamaz bir hasara neden olmaz."

Bu, onu yırtılmadan almayı nasıl başardığımı ve her şeyin neden bu kadar ıslak olduğunu açıklıyordu. Dostum muhtemelen sırf insan olduğum için iki katını üretmek zorundaydı. "Peki, neden hâlâ hassas? Kıcımdan boğazıma kadar gibiyim."

Sempati içinde mırıldandı. "Kıyaslandığında oldukça küçüksün ve bu ilacı ilk kez alıyordun. Etkileri zamanla daha da azalacaktır."

"Düzenli kullanımla, değil mi?" Ben tersledim, o da gülümsedi.

"Dediğim gibi, sizin verebileceğinizden ya da vermeye istekli olduğunuzdan fazlasını almayacaktır."

Bu, iyileşmeme izin vermek için geri çekildiği anlamına mı geliyordu? Gerçi teknik olarak yapabileceğimiz başka şeyler de vardı - geçen gece ona gösterdiğim gibi - bu yüzden bana mantıklı gelmiyordu. Şikayet ettiğimden değil, gerçekten, ama bana dokunmaya ve öpmeye *çalışmak* yerine, bu olasılıktan tamamen kaçınıyor, geceleri bana sarılıp uyuyor ve ben uyanmadan ortadan kayboluyordu. İlk başta memnun olmuştum ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bilinçaltımda bir ya da iki kez uykumda ona kızgın bir kedi gibi hırlamıştım. Bana on metrelik bir sopayla dokunmasını istememiştim ama şimdi...

Kendimi yalnız mı hissediyordum?

Kafam karıştı, bu kesindi, bedenim zihnime çok fazla karışık sinyal gönderiyordu. Kendini tekrar bana için neredeyse gücenmişim, ama aynı zamanda işleri olması gerekenden daha fazla karmaşıkleştirmede olduğu için de çok memnundum - hadi ama, bir duygu seç. Muhtemelen bunu çirkin şey yüzünden yapıyordu. Görevini yapmıştı ve artık uzak durabilirdi.

Bunu düşünmemeliydim bile. Adamdan hoşlandığımdan değil. Evet, günah kadar ateşliydi, ama bir erkek olduğu için memnun olmam gerekmez miydi?

tek ve bitmiş bir şey mi? En başta bunların hiçbirini istememiştim.

Ve yine de...

Sert elleri tenimde gezinirken kendimi iyi hissetmiştim. Dudakları dudaklarıma değiyordu ve siki... Tüm hassas noktalarıma vurmasını ve içimi doldurmasını özlemiştim.

Kes şunu.

Fiona kendini ayağa kaldırmak için masayı kullandı. "Şişliği azaltmak ve her şeyin daha hızlı toparlanmasını sağlamak için sana daha güçlü bir merhem ve içindeki her şeyi yatıştırmaya yardımcı olacak bir çay verebilirim. Nasıl olur?"

Dalgınca başımı salladım. "Evet, harika. Teşekkürler."

Çadırın arka tarafındaki cılız kitaplığın üzerindeki şişe ve kâse sıralarına yöneldi. Önceden hazırlanmış bir kavanoz yeşil losyon ve birkaç demet kurutulmuş kırmızı yaprak alıp masaya geri getirdi.

"Sana hissiyatını artıracak bir şeyler hazırlamamı ister misin?" diye sordu, bazı bitkileri toplayıp küçük bir keçe torbada karıştırarak. "Daha iyi hissetmek için mi?"

O bir sorun yoktu. Nasıl oturduğunu, prostatıma nasıl sıkıştığını, hiçbir şeyim kalmayana kadar orgazm olmaya zorladığını hatırladım. "Hayır, değil," dedim. "Zaten muhtemelen bana bir daha dokunmayacaktır." Bu önemsiz, baştan savma bir yorumdu, ama onun bana bir daha dokunmayacağı düşüncesinden kurtulamıyordum.

sırf klanın iyiliği için beni becermeye zorladı.

Aptalcaydı. Ona acıyor muydum yoksa kendi güvensizliğimi mi yansıtıyordum? Neden güvensiz olayım ki? Görünüşümü beğenmemesi umurumda bile değildi. Siktir et onu. Nasıl göründüğüm umurumda bile değildi, o zaman onun ne düşündüğü neden önemli olsun ki?

Burada şüpheli bir şeyler olduğuna yemin edebilirim.

Bitki torbasını salladı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sana bu fikri veren nedir, aşkım?"

"Şansını bir daha denemedi." Omuz silktim, kayıtsız kalmaya çalıştım ama muhtemelen hedefi yüzde bir milyon ıskaladım. "Ayrıca zevk gezegeni için fazla çirkindim, bu yüzden muhtemelen onun tipi değilim."

Fiona ellerini masaya bıraktı, sinirli bir boğa gibi burnundan nefes verdi ve ben onun ciddi olduğunu anladım. "Öncelikle, tekrar denediniz mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, ama-"

"Doğru. Bana ortak bir karar gibi geldi," dedi, sesi kısık ve tartışmaya cesaret edemedim. "İkinci olarak, Fu-huk-yoo için seçilmemenizin nedeni yetersiz beslenmenizdi. Sistemlerinde 'sağlıksız' olarak işaretlenmiş olacaksınız ve vücudunu buna maruz bırakma riskini asla almayacaklar. Bunun görünüşünle hiçbir ilgisi yok canım ve bu saçmalıkları daha fazla duymak istemiyorum." Başımı sallayana kadar beni işaret etti, iyice azarlanmıştım. "Uzaylı standartlarına gelince, çalışmalarımda öğrendiğim kadarıyla, dövme ve piercingler, soluk gözler gibi oldukça arzu edilir, bu yüzden endişelenmene gerek yok."

"Tamam."

Başka bir şey söylemedim. Savaşlarımı nasıl seçeceğimi biliyordum ve kafamdaki küçük ses bana bu bir metre boyundaki yaşlı kadının esir almayacağını söylüyordu. Bu konuda beni büyükannem gibi sert bir şekilde düzeltecek kadar güçlü hissetmesi hoş bir şeydi. Bunca zaman uzaylılar için çekici olmadığımı inanmıştım ama şimdi yanıldığımı kesin olarak biliyordum. Ben aslında uzaylı yemiştim.

Garip bir şekilde, bu egom için harikalar yaratıyordu.

Derin düşüncelere dalmışken Fiona'nın masaya geldiğini fark etmemiştim. Omzuma dostça bir dokunuş yapmadan önce yumuşak bir gülümsemeyle bana ilaclarımı uzattı. "Her şey yoluna girecek, aşkım," diye beni temin etti ve kendimi ona güvenirken buldum. "Ama şimdilik halletmem gereken bir iş var ve her ne kadar senin arkadaşlığından hoşlansam da konsantre olmam gerekiyor."

"Oh, evet. Tabii ki." Ayağa kalktım, şişeyi ve çantayı tuttum. "Bunlar için teşekkürler."

"Her zaman, tatlım."

Bununla birlikte oradan ayrıldım ve yavaşça kulübeme geri döndüm. Boştu ama şaşırmadım. Voh-ack genellikle ben uyurken gizlice içeri girerdi, sanki arkamdan sıvışmadan önce nefes alış verişlerimin düzleştiğini duyana kadar beklerdi.

Losyonumu ve çay yapraklarımı masanın üzerine koydum ve odayı taradım. Her yer tertemizdi, bu yüzden temizlemek için uğraşmaya değmezdi. Yapılacak tek şey ya açık havadaki banyo kaynağına gitmek ya da yatmaktı. Bir grup yabancıнын önünde soyunup aletimi yıkamaktan rahatsız olamazdım, bu yüzden eleme sürecine göre yatma zamanıydı.

Yine de bu seçeneğe de pek inanmamıştım. Sadece 'kocamın' benden kaçtığı teorimi doğrulamak için beklemeye kararlıydım. Nerede durduğumuzu bilmek istiyordum. Nedenini bilmiyordum, sadece bilmek istiyordum.

Bu noktada hareketlerim kontrolüm dışında görünüyordu.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca volta attım, toprakta bir delik açmadığıma şaşırdım. Bunun ne kadar aptalca ve umutsuzca olduğunu fark ederek pes etmek üzereydim - birbirimizi bile anlayamıyorduk, nasıl cevap almayı bekliyordum ki?

O da benim gibi dondu kaldı, beni hâlâ uyanık görünce biraz afallamış görünüyordu ama mutsuz değildi. Merakla başını eğdi ve o dumanlı, *cehennem* gibi sıcak sesiyle, "*Cah-ka-rook-uh?*" dedi.

Yine o isim vardı. En azından, sevişirken bana böyle seslendiği için bunun bir isim olduğunu varsaymıştım. Bir lanet olsa bile fark etmezdi. Ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Özür dilemek için ona yarım bir gülümseme gönderdim. "Anlamıyorum."

Sert bakışları beni olduğum yere mıhladı ve normalde yaptığım gibi gözlerimi kaçırmak yerine bakışlarını üzerimde tuttum. Sanki başka seçeneğim yokmuş gibi, sanki evren dikkatimi çekmek için onu yoluma çıkarmış gibi hissettim. Kalbim tekmeledi ve ağzı her zamanki lanet sırtışının en hafif ipucuna dönüştü. Benimle alay ediyor, onu istediğimi *bildiğini* ama direndiğini, ilk hamleyi benim yapmamı beklediğini gösteriyordu.

Ukala piç.

Peki neden bu kadar hoşuma gitmişti? Beni panik ataktan kurtaran adam ile şu anda karşımda duran kibirli kral arasında nasıl bu kadar zahmetsizce geçiş yapabildiği, tüm o lezzetli erkeklik sızıntısı muhtemelen sahip olduğu ve övündüğü birçok yetenekten sadece biriydi.

Yani, onunki kadar büyük bir sikle, biraz kendini beğenmiş olduğu için onu suçlayamazdım.

Bu hakkı kazanmıştı.

Boynumun dibinde boncuk boncuk ter birikti ve yanaklarıma bir sıcaklık seli vurduğunu hissettim. Burası neden birdenbire bu kadar sıcak olmuştu? Midemde bir kıpırtı vardı, sanki beni ileri doğru çeken, kendimi ona vermem için beni çağıran bir sarmal çözülüyordu. Utancımdan sikim kıpırdadı ve ayaklarımın üzerinde sallanarak odanın diğer ucuna atlamaya ve çok uzun, çok seksi bir ağaç gibi uzaylıya tırmanmaya hazırlandım.

Bana ne oluyordu böyle?

Voh-ack beni yakalamak istercesine bir adım öne çıktı ama başımı sallayarak sisi dağıttım. Sarsıldı, gözlerini hızla kırıştırdı, parmakları sanki kontrolü geri almak istercesine iki yanında yumruk oldu. İçinden sorgulayıcı bir ses çıkardı.

Boğazım düğümlendi ve tüm bunların ne olduğunu anlamak için enerjim kalmadı, bu yüzden sinirli bir şekilde ofladım ve kendimi yatağa attım, yüzüm postlara gömüldü.

Eğer A&R'daki o pislik bana bir çevirmen verseydi her şey çok daha kolay olurdu. Ona sert ifadeler içeren bir şikayet mektubu gönderirdim, eğer o mektup ulaştığında yaşlı ya da ölü olma ihtimalim bu kadar yüksek olmasaydı.

Arkamda bir hışırtı duydum ama bakmaya zahmet etmedim. Yatak eğildi, omzuma bir battaniye çekilmeden önce sıcak, sert bir göğüs sırtımla aynı hizaya geldi. Parmaklarıyla saçlarımı tarayıp kafa derimi hafifçe kaşırken Voh-ack'ten yumuşak bir titreşim, rahatlatıcı bir gürleme geliyordu. Cennet gibiydi ve içinde bu kadar çabuk erimekten nefret ediyordum.

Gerçekten de beni esir alan kişinin okşaması bile beni bir kedi yavrusu gibi mırıldatacak kadar dokunmaya aç mıydım?

Kendi kendime cevap veremedim uyuyakalmışım.

Yanımda boş bir alanla uyanmıştım ama başka türlüünü beklemiyordum ve bir kişilik mini bir acıma partisinden sonra, bu başka bir düşünceyi boşa harcamamaya karar verdim. Yiyecek bulmak için kancalarım vardı ve onlara sahip olmak, yuvarlanmak için çok meşgul olacağım anlamına geliyordu - yuvarlandığımdan değil, ama yine de.

Meşgul, meşgul.

Dışarı adımımı atar atmaz kendimi tekrar yuvama gömmek istedim ama kendimi zorladım, derin bir ciğer dolusu temiz yabancı havayı içime çektim ve uzaktaki röntgenci Tom'u anında fark ettim. Homurdandım.

Voh-ack bana bir muhafız atamıştı. Ya da en azından Knee-tar'dan her hareketime göz kulak olmasını ama şüphe çekmemek için araya mesafe koymasını istemişti. Öyleydi. Hem de çok. Adam seçebileceği tüm uzaylılar arasında en az kurnaz olanıydı ve dikkat etmediğimi düşündüğünde gözlerini üzerimde hissettim. Üzerimde gezinmiyordu ama bunu yapmak istediğini hissediyordum ve bu da kaçma fikrini daha da imkânsız hale getiriyordu.

Daha hileli.

Mantıklı geliyordu. Onlara güvenmiyordum, o halde bana güvenmelerini nasıl bekleyebilirdim? Voh-ack pek çok şey olabilirdi ama aptallık ederek lider olabileceğinden şüpheliydim. Belli ki orada olmak istemediğimi hissetmişti ve onun balonunun içinde kalmamı sağlamak için ekstra önlemler alıyordu. Bu

Rahatsız edici ve boğucu, ama bölgede tamamen refakatsiz dolaşmama izin verseydi daha çok şaşırdım. En azından bu şekilde kişisel alanıma saygı göstermiş oluyordu. Bu sadece sabırlı olmam ve Voh-ack'in ve klan üyelerinin güvenini kazanmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bunun kulağa ne kadar soğuk geldiğini biliyordum, tıpkı bir filmdeki kötü adamın, insanların inancını kazanarak onlara ihanet etmesi gibi ama yapmak zorundaydım. Bir zamanlar bildiğim o mutlu hayata dönme şansından vazgeçecek değildim.

Burada kalamazdım.

Ormanın kenarına doğru ilerlemeden önce bir sepet ödünç almak için Fiona'nın kulübesine uğradım. İhtiyacım olan tek şey kırmızı bir pelerin ve sahne hazır - acaba orada büyük, kötü kurtlar var mıydı? Ağaçlar beni içeri çekmek istercesine sallanıp duruyordu ve tüm bedenimi bir ürperti kapladı. Neden yabancı-tehlike dokunaçları arasında malzeme aramaktan başka bir işte iyi olamıyordum ki? Yemek pişirmek ya da temizlik yapmak gibi. Bunlar kampın *içinde* yapıldı. Zararsız.

Tabii benim yerimde olup da bir şekilde mısır gevreğini yakmayı başaramadıysanız, o başka.

Fiona'nın dün söylediklerine tutunmuştum - kenarda kalırsam dışarı çıkmamın güvenli olacağını söylemişti - ve bu da ayaklarımı adım adım yaklaştırdı. Derin bir nefes aldım, tam ağaç sınırını aşmak üzereydim ki önüme iri bir beden fırladı ve ilerlememi durdurdu.

Knee-tar'dı. Sanırım sonunda uzaktan gözetlemekten sıkılmıştı. "Nereye gidiyorsun?"

"Şurada." Ormanı işaret ettim ve sepetimi kasıtlı olarak salladım. "Dallara ihtiyacım var." Kelimeleri sindirmesi bir saniye sürdü, bu yüzden etrafından dolandım, kendimi vazgeçiremeden içeri girip çıkmayı umuyordum.

Kolumu gevşekçe kavradı, emin olmayan gözlerle ağaçları taradı. "Takip ediyorum."

"Hayır," diye terslendim ve yüzündeki şaşkın ifadeden anında pişmanlık duydum. İçimi çektim. "Kaçmayacağım, söz veriyorum. Sadece... Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Tamam mı?"

Knee-tar, isteklerimi reddetmekle saygı duymak arasında sıkışıp kalmış kayıp bir köpek yavrusu gibi iki arada bir derede kalmış görünüyordu. Onun için biraz kötü hissettim. Samimi görünüyordu ve ben ondan sırf beni mutlu etmek için kralına itaatsizlik etmesini istiyordum. Sonunda iç çekti, kuyruğu ve kulakları sarktı ve kolumu bıraktı. "Ben burada bekliyorum," dedi. "Çabuk ol."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Fikrini değiştirmeden önce omzumun üzerinden bakarak gerçekten de tam olarak söylediği yerde kalıp kalmadığını kontrol etmek için uzaklaştım. Yalan söylüyor değildim, kaçmayacaktım, henüz değil, ama güvenlerini kazanma umudum varsa, kampın dışında olaysız bir şekilde yalnız kalabileceğimi kanıtlamam gerekiyordu. Bugün ormanın eteklerinde, yarın biraz daha uzakta.

Bebek adımları.

Ağaçlar geçen sefer olduğu gibi kendi hallerindeydiler, yolumdan çekiliyorlar ve sanki bana her zaman bir ışık huzmesi vermek istercesine önümdeki patikadan ayrılıyorlardı. Onlar... yardımcı ağaçlar mıydı? Hâlâ tuhaf ve yapışkanlar ama idare edebilirdim. Dallarının nazikçe sallanışı aslında dinledikçe rahatlatıyordu, tıpkı gelgitte yuvarlanan dalgalar gibi. Gözlerimi kapattım ve çocukken gittiğim sahili, küçük ayak parmaklarımın altındaki altın rengi kumu, kahkahaları, ailemi hayal ettim. Bu, rahatlamaya en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda aklıma gelen anılardan biriydi, hala peşinden koştuğum ve tekrar yaşamayı umduğum bir anı.

"Diz-tar..."

Şimdiki zamana geri döndüm, uzaktaki gürleyen ses kendi dillerinde kelime kelime ilerliyordu. Beni buraya getiren uzaylılardan bir başkasıydı, ilgisiz olan -Eyk-layoo, zihnim yardımcı oldu. Şimdi o kadar da kayıtsız görünmüyordu, gülümsüyor ve Knee-tar'la sıradan kankalar gibi sohbet ediyordu. Belli ki sadece benimle sorunu vardı ve bunu kesinlikle araştırmam gerekecekti.

Gıcıklık olsun diye değil, bir süre onları izledim. Dostça gidip gelmeleri, şakacı dürtmeleri ve

"Arkadaş" doğru etiket olmayabilirdi. Eyk-layoo kendimi davetsiz misafir gibi hissedeceğim kadar yakınıma eğilmiş, pençelerini kızaran Knee-tar'ın kolunda gezdiriyor, yüz ifadesi ve vücut dili agresif bir şekilde flört ediyordu. Sevgili miydiler? En büyük hayranım olmamasının sebebi bu muydu? Knee-tar kampa kadar tüm yolculuk boyunca yanımda kalmıştı. Eliyle beni beslemiş ve ayaklarım ağrıdığında sırtıma binmişti. Eyk-layoo kıskanmış mıydı?

Benden mi?

Önemli değildi, çünkü öyle olmasa bile Knee-tar'ın ilgiye verdiği tepki... çok yararlıydı. Dikkati dağılmıştı, baştan çıkarılmak uğruna hücumuna hiç etmiyordu. Muhtemelen bağırp çağırabilir ya da tepelere doğru kaçabilirdim ama o bakışlarını sevgilisinin dudaklarından ayıramazdı. Onu suçlayamazdım, bu uzaylılarda kötücül bir şeyler vardı. Bir güçleri vardı, bundan emindim.

Doğru zaman geldiğinde kullanmak üzere bu bilgiyi dosyaladım ve bir ağacın arkasına geçerek ormanın derinliklerinde dolaşmaya başladım. Knee-tar'ın ortadan kaybolduğumu fark etmesinin ne kadar süreceğini gözlemleyerek sınırları test ediyordum, ama aynı zamanda şu ana kadar tek bir dal bile almamıştım, bu yüzden daha uzağa gitmekten başka seçeneğim yoktu.

Ağaçlar neden bu kadar cimri davranıyordu?

Çöpçü avımla o kadar meşguldüm ki, hissi fark edene kadar takip edildiğime dair işaretleri açıkça gözden kaçırdım. Başımın yan tarafını delen gözler, kuma çarpan pençelerin hışırtısı ve omurgamın üzerinden geçerek kulaklarımı dolduran alçak, sürekli bir hırıltı. Donup kaldım, dilimin altında biriken tükürüğü yutkunarak yuttum ve uzun bir an boyunca, ağaçların arasındaki gölgelerden sinsice çıkan yaratığa bakarken zihnim bomboş kaldı.

Hadi oradan.

Gözleri ateş turuncusuydu, vücudu siyahtı ve bir jaguar ya da panter gibi zarifti. Tek fark sırtındaki sivri uçlardı; uzun, keskin ve kırmızı uçlu. Geri çekilirken sepetim ellerimden düştü, adımlarım yavaş ve sessizdi ama çok geçmeden bir ağaca yaslanmıştım. Kapana kısılmıştım ve bunun tek suçlusu benim aptal kıcımdı. *Burada bir beyin hücresi bile yok, Sayın Yargıç.* Ne yapacağımı bilmiyordum. Çılgılık atmak ve Knee-tar'ın bana zamanında ulaşmasını ummak seçeneklerim arasında yoktu. Eyk-layoo'nun ona fırlattığı sık beni gözlerini görmüştüm ve sırf bu yüzden bile şu anda bana badem ezmesinden yapılmış bir dildo kadar faydası olabilirdi.

Hayır, ya bu şekilde savaşıacaktım ya da ölecektim. Seçim yapmakta zorlanıyordum.

Canavar hırlayarak beni kötü zamanlanmış düşüncemden kopardı ve saldırmaya hazırlanan bir ev kedisi gibi gövdesini aşağı indirdi. *Harika.* Gerçekten ölecektim. Evimden bir milyar ışık yılı uzaktaki bir gezegende, dokunaçlı bir ağacın altında uzaylı-panther bir şey tarafından parçalanacaktım. Gerçekte ne kadar uzak olduğunu bilmiyordum, sadece kulağa şiirsel geliyordu.

Gözlerimi kapattım, parmaklarımı kalamar ağacına soktum ve panterin yemeğini yemeden önce ona işkence edecek bir tip olmamasını umdum. Bu kesinlikle günümü mahvederdi. Ama yakıcı bir acı yerine, yabancı bir savaş çılgılığı, ardından bir uluma ve tıslayan bir kum sürüklenmesi duyuldu. Voh-ack'in sırtını görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı, kollarını uzatmış, vücudunu bana kalkan olarak kullanıyordu.

Onu öpebilirdim.

"Yaralandın mı?" diye sordu omzunun üzerinden, sendeleyerek ayağa kalkan hayvana kilitlenmişti bakışları. Kahramanım hiç tereddüt etmeden ormana dalmış olmalı, elleri çıplaktı ve silahını çekmemiştir, sadece hayvanı yere sermek için kaba kuvvet kullanıyordu.

Keşke görseydim.

"Yaralı değil," diye cevap verdim ve panterin dikkatini çekmek için göğsüne vurarak yan adım atmadan önce başını salladı.

Birbirlerinin etrafında dönerek dişlerini gösterdiler, aralarındaki boşlukta tehditkâr gümbürtüler yankılandı. Voh-ack çömelirken kılıcını dikkatlice çekti, emin ve hesaplı hareketlerle kuyruğunu savaş davulu gibi yere vurarak canavara doğru savurdu. Onu korkutmaya mı yoksa kıskırtmaya mı çalışıyordu? Anlayamadım ama planı ne olursa olsun, belli ki eğleniyordu. "Bana gel," diye alaycı bir şekilde havlarken yüzüne yayılan sırıtma ihtiyacım olan tek kanıtı.

yapıyordu. Benim çıkarım için.

Canavar hiçbir uyarıda bulunmadan saldırdı, pençelerini kaldırdı ve dünya ağır çekime geri dönmüş gibiydi. Ortada çarpıştılar, kırmızı pullar ve siyah kürk, pençeler ve dişlerden oluşan bir telaş vardı ve ben nefesimi tutarak avucumu ağzıma kapattım. Onun dikkatini dağıtamazdım. Yaralanmasının sebebi ben olamazdım. *Ya da daha kötüsünün.* Kulaklarımda boğuk olsa da çok fazla gürültü, itiş kakış ve bağırış vardı. Çok hızlıydı ve orada öylece durmaktan başka bir şey yapamıyordum. Bekliyordum. *Endişeleniyordum.* Düzensiz nefeslerim elime çarpıyor, boğuluyordum ve bir an için her şeyin durduğunu hissettim.

Acı dolu bir çığlık paniğimi dağıttı, üzerimdeki ağırlık kalktı ve beni geriye savurdu. Nefesim kesildi.

Sessizlik.

Bitmişti.

Canavar ormanın zeminine yığıldı, gevşek ve cansızdı, boynundaki bir yarıktan mavi kan fışkırıyordu. Titrek bir elimi göğsümün üzerine koydum, Voh-ack'in bütün ve zarar görmemiş bir şekilde boyuna yükselişini izlerken kalbimin diledim, serulean lekeleri vücudunu boyuyordu, kılıcı sırılsıklamdı.

Rahatlama, varlığımın her bir zerresini ıslattı. Benim için savaşmış, beni savunmuştu ve şimdi orada duruyordu, gözleri simsiyahtı, kanla kaplıydı ve ilkel görünüyordu. Birden düşünceler çok zor gelmeye başladı.

Voh-ack gözlerini benden ayırmadan kılıcını temizleyip kınına soktu ve köşeye sıkıştıran bir yırtıcı gibi yavaşça ilerledi. En çok

Gördüğüm en erotik cinsel olmayan hareketti. Vücudunda esneyen her kas seksapalite yayıyordu ve o da bunun farkındaydı.

"Roo-bin," diye mırıldandı aramızdaki boşluğu kapatırken, eğilip dudaklarını ve burnunu yanağımda gezdirebilmek için birkaç santim önümde durdu.

Yutkundum, kalbim hızla çarpıyor, derim karıncalanıyor ve sinirlerim altüst oluyordu. Voh-ack'in terinin ve canavarın iç organlarının kokusu etrafımı sarmış, ciğerlerimi doldurmuştu.

Kahretsin, neden bu kadar tahrik olmuşum?

"Kokunu alıyorum, Cah-ka-rook-uh," dedi ve sesindeki sırıtışı *duyabiliyordum*. Son konuşmamızdan bu yana daha fazla İngilizce mi öğrenmişti, yoksa bana mı öyle geliyordu? Bu yüzden mi onu birkaç kez Fiona'yla gizlice dolaşırken görmüştüm?

Ya öyleydiler ya da gizli sevgililerdi, ama bu sıfatla ona katlanmayacağından tamamen şüpheleniyordum.

"Sen baştan çıkarıcı bir lokmasın," diye devam etti. "İzin verirseniz sizi burada çiftleştirmek isterim."

Fuuuck.

Bir erkeğe karşı koymak nasıl bu kadar zor olabilirdi? Evet, için için yanıyordu ve onunla seks yapmak harika hissettirmişti ama teslim olmaya bu kadar yakın olmamalıydım ve artık nedenini bile kendimden emin bir şekilde söyleyemiyordum. Başımı ona doğru eğdim, boynumun sütununu yalayıp nabız noktasını nazıkçe ısırırken nefes nefese bir inilti çıktı. Ellerim her bir ölçeğini ve sivri ucunu hafızama kazıyarak yanlarını sıyırdı, parmaklarım göğsünün tümsekleri üzerinde gezindi ve-

Duraksadım, iki kez baktım. Voh-ack'in omzunda bir çizik vardı ve hayvana ait olmayan *mavi* bir kan akıyordu. Yüzümün tüm rengi soldu.

"Yaralandın mı?"

Voh-ack geri çekilip yere baktı ve sanki o da fark etmemiş gibi kaşlarını çattı. Omuzlarını yuvarlayarak hareket kabiliyetini test etti ve omuz silkti. "Hayır."

Nedenini tam olarak bilmiyordum -bir tür içgüdüydü, içimde birdenbire filizlenen derin bir endişe patlamasıydı- ama kırmızıyı gördüm.

"Hayır mı? *Hayır mı*?! Sen..." Hırladım, midesinin katı duvarını ittim ama hiçbir şey elde edemedim. Nasıl bu kadar olabilir? Bu kadar lanet

Dikkatsiz mi? "Bu kadar maço saçmalığı yeter. Kan var, Tanrı aşkına.
Senin kanın. Ne demek hayır?"

Muhtemelen daha önce yaptığı gibi ensemini sıkmak için elini uzattı. "Roo-"
"Roo yapma bana." Dokunuşundan kaçarak bir adım geri attım. Boğazından acınası bir ses çıkardı ve bu beni daha da sinirlendirdi. Hiç düşünmeden hayatını nasıl böyle riske atabiliyordu? Tam bir aptaldı. "Seni temizlemem gerek yoksa enfeksiyon kapacaksın."

Tam adamı ormandan çıkarmak üzereyken, üzerimde bir fırtına bulutu gezinirken, Knee-tar koşarak yanıma geldi, saçları darmadağın, dudakları şişmiş ve göğsü kabarmıştı. Tamamen sefahat içinde görünüyordu ama kanlı liderine bir kez baktığımda yüzündeki *o lanet* ifadesi görebiliyordum.

Ve ciddi mi?! Dünya'ya gidip . Uzaylı siki gerçekten
Bu kadar dikkat dağıtıcı mı?

Bu retorikti.

Bana doğru kaydı, muhtemelen güvence arıyordu ama bulamadı. "R-Roo-bin?"

Voh-ack tehditkâr bir şekilde hırlayarak beni arkasından sürükledi ve Knee-tar gözle görülür bir şekilde küçüldü, sürünün alfasına boyun eğ gibi kendi üzerine kıvrıldı. Yüzgece benzeyen kulakları geriye kıvrılmıştı, bakışları yerdeydi ve öfkeme rağmen bir horoz dövüşüne tanık olacak havada değildim.

Bunu kendi zamanlarında yapabilirler.

"Yeter," diye seslendim ve gerginliği yatıştırmak için ellerimi çırpıttım. Neyse ki işe yaradı. Voh-ack , dişleri gıcırdayarak kapandı ama klan arkadaşına dik dik bakmayı bırakmadı. "Diz-tar," dedim dikkatini çekerek. Beni hayal kırıklığına uğratmadı. "Şifacıyı kulübemize getir."

Bunu anlaması bir saniye sürdü ama başını salladı ve koşarak uzaklaşmadan önce Voh-ack'e son bir özür dileyen bakış atmayı göze aldı. Umarım bu ikisine de sakinleşmek için bir şans verirdi. Ya da daha sonra birbirlerini öldüreceklerdi ama bu beni hiç ilgilendirmezdi.

Voh-ack'i yaralanmamış kolundan tutup kabaca sürüklerken klanın eğlenen bakışlarını görmezden gelerek kampa geri döndüm. Şikayet etmedi. Buna cesaret edemezdi. İnimize döndüğümüzde, su derimi ve temiz bir bez toplarken, bir yandan da nefesimin altında küfürler mırıldanarak onu yatağın kenarına tünemeye yönlendirdim.

Sinirliydim, tamam mı? Düşünmek için ne kadar çok zamanım olursa, o kadar karamsarlaştım ve sessizlik bana düşüncelerimde gerçekten kaybolma şansı verdi. Bu yüzden

Aptal herif ölebilirdi ama o bunu düşünmedi. Hayır, sadece içeri girdi ve günü kurtardı, *beni* kurtardı ve şimdi yaralandı ve muhtemelen hepsi benim hatamdı.

Her şey hep benim hatamdı.

Ona yaklaşıırken, yarayı temizlemek için en iyi açı olan bacaklarının arasına girerek, "Sen bir aptalsın," mırıldandım. "Saçma uzaylı."

Sabırım tükenmek üzere olsa da çok bastırmamaya dikkat ederek nemli bezle kanlı bölgeyi sildim. Voh-ack irkilmedi, itaatkâr bir şekilde orada oturdu, ben pisliği silerken gözleri yüzüme sabitlendi ve aslında tüm yaygaranın gösterdiğinden çok daha küçük bir kesik ortaya çıktı.

Sertçe nefes verdim.

"İyi olacak. Kanama çoktan durdu." Tekrar odaya geçtim ve Fiona'nın kışım için verdiği merhemi aldım. Uygun görünüyordu. "Bunu süreceğim. Acıtmaz."

Parmağıma küçük bir boncuk aldım ve yaranın üzerine sürdüm. Gürleyen kalbimin beklediğine kıyasla kâğıt kesiydi. Yine de benim için kendini tehlikeye atmış, beni korumak için tereddüt etmemişti ve bu beni rahatsız etmiş, tüylerimi diken diken etmişti.

Nedenini bilmiyordum.

"Dikkatli olmalısın," diye uyardım, tıpayı şişeye geri koymaya çalışırken hırlayarak, ellerim muhtemelen sinirden titriyordu. "Bu çok daha kötü olabilirdi. Kim bilir? Bir dahaki sefere ürpertici ağaçlardan senin parçalarını kazıyacağım ve bu hiç eğlenceli olmayacak. O lanet şeylerden gerçekten nefret ediyorum-"

Voh-ack bir elini benimkinin üzerine koyarak şişeyi beceriksiz parmaklarımdan aldı. Mantarı zahmetsizce içeri soktu ve yanağıma dokunmak için uzanmadan önce yatağın üzerine koydu. Ona izin verdim, kelimelerim ve öfkem geldikleri gibi hızla beni terk ettiler.

"Roo-bin."

Burnumu çektim. "Bunu yapma, tamam mı? Ben..." *Uğruna ölmeye değmem.* "Roo-bin, dostum," dedi, gözlerimden süzülen yaşı silerken. Yanak. Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Her zaman sakla."

"Hayır. Yapmak zorunda değilsin-"

"Ben yetenekliyim." Şeytani bir şekilde sırtarak söyleyeceklerimi yarıda kesti. "Beni yenmek için çok şey gerekir. Asla endişelenme."

"Ukala piç." Yumuşak, ıslak bir kahkaha attım ve bunun boş bir çaba olduğunu anladım. Ne söylersem söyleyeyim, ne isterse yapacaktı ve bu da gitmem için başka bir neden değil miydi? Onun incinmesi için daha az şans. "Neden ormandaydın ki? Bana güvenmiyor musun?"

Başını salladı, yine de biraz tereddüt ettiğini hissedebiliyordum. "Seninle bağ kurdum," dedi ve sanki kelimeler doğru çıkmamış gibi anında yüzünü buruşturdu. "Senin huzurunda olmak istedim."

"Sen..." Kalbim isteğim dışında sıkıştı. "Benimle vakit geçirmek mi istedin?"

Voh-ack başını salladı. "Hoo-man'imle vakit geçir."

"Ah." Bakışlarımı indirdim, ağzımın kenarında küçük bir gülümseme seğirdi. "Biz ne yapardık?"

"Keşif bölgesi," diye cevap verdi, sesi *tam olarak* hangi bölgeyi keşfetmek istediğini anlatan bir perdeye düştü. "Ya da sana kılıç kullanmayı öğretmek."

Homurdandım, bu ses son sınırlarımı de bozmaya yetti. "Ne dediğini çok iyi biliyorsun, değil mi?" Sanki bunu doğrulamak istercesine sırtıttı. "Pis piç."

Farkındalık geri geldi ve aramızda neredeyse hiç boşluk kalmadığını fark ettim, Voh-ack konuştuğu yavaş yavaş yaklaşıyordu. İnsanlık dışı vücut ısısı kolları gibi beni de sarmış, olduğum yerde sabitlemişti. Öne doğru sallandım, bakışlarım gözlerinden dudaklarına ve tekrar yukarıya doğru kaydı.

Sırtışı genişledi ve göbeğim benden önce davrandı, onu öpmek için o kadar sert daldı ki dişi dudağıma battı. Bakırın hafif tadı ağzıma damladı ama durmadım. Kanı yalayıp geçtim ve hiç düşünmeden ağzına girdim, dilim sanki ölmeyecekmişim gibi onunla çarpıştı. Ben inledim, o da derinden gürledi, gömleğimi kavrayıp beni kucağına sürüklerken ses içimde titreşti. İsteyerek onu takip ettim, kalın kalçalarının üzerine oturdum, kalçalarımın bilinçsizce sürtünmeye çalıştığını umursamayacak kadar azgındım.

Kısa süre sonra, günlerdir yüzeyin altında fokurdayan gerginliğin gecikmiş rahatlamasını kovalayan çılgın bir hayvan gibi pantolonundaki şişkinliğe çılgınca karşı koyarken hava inlemeler ve homurdanmalarla doldu. Voh-ack'in elleri kıcımlı avuçluyor, hareketlerimi teşvik ediyor, zevk almama izin veriyor ve görünüşe göre yaptığımdan hayrete düşüyordu. Anlamadığım ama kulağa ateşli gelen kelimeler homurdanıyordu ve ne kadar bastırılmış olduğumu, duygularımı

savaşırken, o tanıdık hissin omurgamın dibinde kıvrılması ancak bir dakika sürdü.

"Siktir, siktir, siktir."

"Evet, Cah-ka-rook-uh," diye mırıldandı Voh-ack, sesi kadife gibiydi, sikimin etrafını sarıyordu. "Eşin için gel."

Başımı geriye attım, parmaklarım omuzlarını kavrarken gözlerim yuvalarından fırladı ve-

"Şimdi gidip kendine ne yaptın, seni *aptal-Oh*." Üzerime bir kova buz atılmış gibiydi, doktorun sesi midemde oluşan kör edici gerilimi kesip atıyordu, patlamaya çok yakındım. Knee-tar'ın onu almaya gittiğini unutmuştum ve lanet olasıca zamanını almıştı. "Geri geleceğim."

Voh-ack homurdandı, Fiona'ya hançer gibi bakarken ben ayağa kalkmaya çalıştım, dudaklarım tükürük içindeydi ve göğsüm kabarıyordu, beni geri çekme çabasını görmezden geldim. "Hayır, hayır, içeri gel," dedim, sesim istediğimden daha hırıltılıydı. "Elimden geleni yaptım. Ben..." Boğazımı temizledim ve hızla azalan ereksiyonumu gizlemek için gömleğimi çekiştirerek kapıya doğru ilerledim. "Gidip biraz su alacağım."

Voh-ack odanın karşısına geçip başladığımız işi bitirmek gibi düşüncesizce bir şey yapmadan önce çadırdan kaçtım. İzleyici olsun ya da olmasın, onu reddedecek iradeye sahip olduğumu sanmıyordum ama buna ihtiyacım vardı. Neden bunu kalın kafama sokamıyordum? Neden beynim programa ayak uyduramıyor ve en son sıfır ahlaklı bir adama şans verdiğimde nasıl sonuçlandığını hatırlayamıyordu?

Vücudumun onun için nasıl acı çektiğini, geri dönüp aptalca davranmamı, onun bütün ve güvende olduğundan emin olmamı haykırmasına rağmen, kendimle kulübe arasına mesafe koydum, kendimi akli başında ve mantıklı olmaya zorladım - başka hiçbir şey olmasa bile kaçış planlarımın iyiliği için.

Bağlanma riskini göze alamazdım.

Her şeyi tekrar mahvetme riskini göze alamazdım.

VO'AK

Kendimi kollarımdaki sıcak pakete bıraktım, burun deliklerimi dolduran kremsi tatlılığın, zevk vaadinin esiri oldum. Uykunun sisi yavaş yavaş kalktı, ama ben onun eziyet verici yanılmasına tutunarak ihtiyacımı körü körüne takip ettim. Kalçalarımı öne doğru ittim, sert sikim yumuşak, dolgun tümseklere sürtünerek ağrıyı hafifletirken hırladım.

Sevimli bir şekilde tanıdık gelen bir homurtu gözlerimi açtı.

İrkildim, kürklerden kalktım, dişlerimi gıcırdatarak hoo-adamımın oturmak için nasıl çabaladığını görmezden geldim, güzel, mücevherli yüzü alarmla doluydu. Konuştu, ama ayların ötesinde, anlayamadım, karşı konulmaz kokusundan kaçarken acele ettiğim için bir anlam çıkaramadım. Kulübeden kaçtım, hüsrana uğramıştım ve üzerimdeki örtüler dökülmek üzereydi.

Kankam rüyamda bile çok güzel kokuyordu, önüme, kollarıma yapışmış, usulca nefes alıp verirken çok doğru hissettiriyordu. Bu büyük bir sır değildi.

Onu tekrar almak, mandallanana kadar çiftleştirmek için can atıyordum ama küçük canavarın her oturuşunda irkildiğini, yürürken topalladığını ve vücudu benim için inlerken bile coşkusunda nasıl bocaladığını görmek elimi zorlamıştı. Şifacı Fee-oh-nah'a yarattığı bunaltmayacağıma, dürtülere karşı koyacağıma, gerekirse mesafe koymasına izin vereceğime ve sadece tereddüt etmeden yalvardığında çiftleşeceğime söz vermiştim.

Bu hiç de kolay bir iş değildi. İçgüdülerim ona tekrar binmemi gerektiriyordu ama onu kürklere sabitleyip, acı ve tatmin içinde, tohum damlatarak tutma fikri çok çekici gelse de, eşime zarar verme ya da onu ürkütme riskini göze alamazdım. Kısıtlama tipik bir sorun değildi. Genç değildim, bu yüzden onu tutmak ve koklamaktan, o temel dürtüleri tatmin etmekten memnundum ama Roo-bin'in Fee-oh-nah'ın araya girmesinden sonra kulübeye dönmesi bu kontrolü zayıflatmıştı. Eşimin ihtiyacını, rahatlamasını ve harcamasını hissetmişim. Sadece benim müdahalem olmadan kendini tatmin etmekle kalmamış, bunu inimizin sınırları dışında, bir başkasının tanık olabileceği bir yerde yapmıştı ve bu beni çılgına çevirmişti.

Homurdandım, ağaçlara doğru yürüdüm, aletimin üzerindeki baskıyı azaltmak için örtülerimi yırttım ve kızgın eti serin esintiye maruz bıraktım. Klan arkadaşlarımın beni yakalaması umurumda değildi; şehvetle kışkırtılmış bir erkeği, özellikle de çiftleşmiş bir erkeği rahatsız etmemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Kendimi en yakın ağaca yaslayarak, ağlayan uzunluğumu avuçladım ve içime işleyen zevk fısıltısına hırladım. Pişmanlık duyacağım bir riske girmeden önce hızlı bir şekilde serbest kalmayı arzuluyordum. Eşim altıma mükemmel bir şekilde oturmuştu, kıvranıyor ve düğümümü boğuyordu ve sadece bu anı bile tehlikeliydi.

Çiftleşmeler *günlerce* sürerdi, kişinin damarlarında pompalanan ihtiyaç o kadar güçlüydü ki sürekli beslenmeyi gerektirirdi. Bu benim türüm arasında bilinen bir gerçektir ama eşim bu tür geleneklerden habersiz ve tamamen hazırlıksız bir Dünyalı idi. Onun türü Ly'zrd kadar hızlı iyileşmiyordu. Küçük bedeni benim boyutuma uyum sağlamak ve erkekliğimle eşleşmek için gevşemek ve gerilmek zorundaydı, bu da ona zarar veriyordu.

Şimdilik, kendi yumruğumdan aldığım tatmin, kıyaslandığında sönük kalsa da yeterli olacaktı.

Halkalı parmaklarım sert şaftın etrafını sıkıca kavradı, acımasız bir hız ayarlarken gylllerimden kayganlığı çıkardı. Tadını çıkaramadım. Roo- bin'in evcilleşmemiş miyavlamalarının yankıları, onu memnun ettiğimde uyarılmasının kalıcı kokusu, acımın olasılığı karşısında öfkeli bir ateşle yanması ve

Sağlığıma kavuşmam için beni ikna eden hafif parmaklar hareketlerimi teşvik etti. Yakıcı deriyi büküp okşadım, sıkılı dişlerimden tükürükler uçtu, pençelerim esnek ağaç kabuğunu kazdı.

Roo-bin'in serbest bırakılmamın ne kadar kısa sürdüğüne tanıklık etmek için etrafta olmadığına neredeyse rahatlamıştım. Vücudumun köşeye sıkışmış bir canavar gibi nasıl titrediğini görmesine ya da onun adını söylerken çıkardığım hayvani homurtuları duymasına gerek yoktu; bu benim dayanıklılığımı göstermezdi. Neyse ki, düğümüm sadece eşimin varlığında genişledi, bu yüzden ayak sesleri arkadan ilerlerken aletim yumuşaktı.

Dikkatsizliğime lanet ettim, ama daha çok küstah aptalın benim bir anlık huzuruma duyduğu saygısızlığa lanet ettim.

"Çok yazık. Yardım edebilirdim."

Onlar konuşmadan önce yaklaşan kim olduğunu bilmeme rağmen sırtım kaskatı kesildi. O mide bulandırıcı tatlı ses sırtımı tırmalarken hırladım ve omzumun üzerinden bakarak gelenin yakındaki bir ağaca yaslanmış, yüzünde boğucu bir sırıtiş olan Ik'lyu olduğunu doğruladım.

Aylar bana güç verir.

"Hayır." Tam boyuma doğru doğrulurken çıplak halimi umursamadım. Ly'zrd'in alçakgönüllülük gibi bir takıntısı yoktu. Aslında, göğsümü şişirdim ve varlıklarımı esneterek ona bir daha sahip olamayacağı şeylerle eziyet ettim.

"Eşin seni memnun etmiyor," diye mırıldandı, sinsî gözleri vücudumda gezinirken karanlıktı, özlem dolu bir bakışla sıkime sabitlendi. "Yapabileceğimi biliyorsun."

Dalgınca elimi kaplayan kayganlığı ağaca sildim - bağılılıklarının karşılığı olarak. "Eşim beni çok memnun ediyor. O mükemmel."

Ik'lyu homurdandı ve ima karşısında tüylerim diken diken oldu ama görmezden geldim.

O buna değmezdi. "O zaman neden onun içinde değil de buradasın?" "Seni ilgilendirmez."

Saptırmama omuz silkti, ağaçtan inip öne doğru yürüdü, kalçaları abartılı bir güçle sallanıyordu. "Ulu Liderimizin acı çektiğini görmekten nefret ediyorum."

Zayıf gövdesi boşluğuma yerleşirken gözlerimi devirdim. Kırpılmış yelesine rağmen çekici bir erkek değildi. Yüz hatları orantılıydı ve klandaki diğer vahşi hayvanların çoğundan daha güzeldi ama yapışkandı ve ne zaman geri çekileceğini bilmiyordu. En önemlisi de Roo-bin değildi. "Eğlendirecek bir yatak arkadaşın yok mu?"

"Pft, Nie'tr eğlenceli ama beceriksiz bir aptal."

Haksız değildi, kuzenim bir aptaldı ve benim kanımdan olmasına rağmen, bu konuda onu savunmayacaktım. Kürklerin işlerine karışmak gibi bir işim yoktu. Ya da *ruh*, hangisi . Kendi başlarına .

Benim sessizliğim içinde Ik'lyu boynunu dikleştirdi, cazibe için çabaladı. "Bana *gerçek* bir beni tatmin edecek erkek-"

Sikime uzanırken bileğini kavradım ve rahatsız edici uzvunu sertçe sıktım. "Ellerini. Çek."

Ik'lyu yüzünün buruştuğunu gizleyemedi -ses tonumdan mı yoksa acıdan mı, umurumda değildi. Kolunu benden çekti, hassas noktayı ovuşturdu, bok yiyen gülümsemesi bocaladı. "Eşin de sertlikten hoşlanıyor mu?"

"Beni rahat bırak, Ik'lyu," diye tükürdüm, sabrım tükenmişti. "Artık olmadığımızı biliyorsun."

Suratını astı. "Öyle diyorsun ama ben nedenini anlamıyorum. Biz uyuyoruz."

"Ben çiftleştim ve ona bu onursuzluğu *asla* yapmam." Yatak arkadaşlarımla sayısı ne olursa olsun, kalbim her zaman ruh eşime ayrılmıştı ve şimdi ona sahip olduğuma göre, daha öncekilerin hiçbirisi bana denk değildi. "Sen ve ben *asla* çift olmadık. Cilveleşmelerimiz sadece karşılıklı zevk içindi."

" yapma," diye alay etti, inanmayarak. "Senin için bundan daha fazlasıydım. Ayrıca, o bir Dünyalı, hem de kusurlu bir Dünyalı. O bizim türümüzden değil."

Gözlerimin arkasında gürleyen bir kırmızı bulut patladı.

Klan arkadaşımın üzerinde yükseldim, damarlarımda kan kaynıyor, kuyruğum telaşla kırbaçlanıyordu. "O *her şeydir*. Ya buna saygı duyacaksın ya da gideceksin. Canım çektiğinde bir delik, kaşınmak istediğimde bir pençe oldun. Bu. Hepsi buydu. *Hepsi bu*."

Ik'lyu'nun baştan çıkarıcı soğukkanlılığı bozuldu ve bana dik dik baktı, dudakları meydan okurcasına dişlerinin arasından sıyrılmıştı. Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona yeniden düşünme şansı tanıdım ve sıkılmış bakışlarımla onu kıştırdım. Beklediğimden birkaç saniye daha uzun sürdü ama sonuçta o kadar da beyinsiz değildi. Oflayıp pufladı, bir başkasının kucağında yaralarını sarmak için hışımla uzaklaştı, şüphesiz beni de yokluğunda iç çekmeye bıraktı.

Sert davranmıştım ama bu gerekliydi. Eşime yapılan saygısızlığa müsamaha gösterilmeyecekti. Gösterisine rağmen, Ik'lyu'nun kötü bir niyeti yoktu, bunu biliyordum.

-Eğer olsaydı, hor görülmüş bir eski sevgili olarak onu Roo-bin'ime yaklaştırmazdım- ama o iğrenç bir hödüktü ve bir delikanlı kadar meydan okuyordu. açıkça belirtmişim ki taklalarımız kürkler içinde tamamen içindi karşılıklı

Ama Ik'lyu'nun gururu henüz bunu kabul etmedi. Bağlanmıştı ve şimdi de benim sevgimin bir başkasına yönelmesini kıskanıyordu. İyileşmesi için zamana ihtiyaç duyan ham bir yaraydı, ancak kendi özelini bulduğunda bunu unutacağına inancım tamdı.

Umutla, onu dizlerinin üzerine yatırarak ve biraz saygı aşılacak bir erkek.

Karşılaşmayı bir kenara bırakarak, kuzeydeki ayaklanma fısıltılarıyla uğraşmadan önce temizlenmek ve serinlemek niyetiyle banyo kaynağına doğru yöneldim. Tehlikeli bir görevdi ama Büyük Lider olarak birçok görevimden biriydi. U'suhk'a barış aşılama ve bunu tehdit edenleri bastırmak zorundaydım. Korunması gereken bir eşin baskısı da eklenince, isyancıları kendi bölgelerinin sınırları içinde tutmak artık her zamankinden daha önemliydi.

Değer verdiğim her şeyden uzakta.

O zamana kadar Roo-bin'i kampa ve sınırlarına hapsedmekten, asla yalnız bırakmamaktan başka çarem yoktu; bu da şimdiden zorluğunu kanıtlıyordu. Omzumdaki jagya çiziginden kalan başıboş bir kan lekesi gözüme çarptı. Şifacı Fee-oh-nah, Roo-bin çadırdan kaçtıktan sonra onu sarmış ve tahrik kokusunu da beraberinde götürmüştü. Tüm bu süre boyunca ona ters ters bakmıştım.

Kankamın ilgisi sayesinde yara bir gecede iyileşmişti, parmak uçlarının hayaletleri örülmüş etin üzerindeki anılardan ibaretti. O benim için endişeleniyordu, ben de onun için. O canavar bu kadar küçükken onu bütün olarak yutabilirdi ve ben sadece zamanında yetişebildiğim için minnettardım. Birinin eşi için hasar almak bir onurdu ve onun bana yaltaklanması daha da büyük bir onurdu.

Ama yine o kadar şanslı olmayabilirim.

Her zaman onun yanında olmak istesem de bu mümkün değildi ve başıboş ayaklarını zincirlemek de bir seçenek olmadığına göre, küçük canavarın kabul edebileceği bir alternatif aramak zorundaydım. Belki de onu şişmanlatmak, tehlike sınırlarımızı aşarsa diye ona savunmayı öğretmek yeterli olabilirdi? Sabah Sahrk türlerinden bambuuh toplamak için bir ticaret ekibi gönderebilirdim. Kilo aldırان besleyici bir bitkiydi ve etkisini gösterdikten sonra ona basit dövüşlerde rehberlik etmek benim sorumluluğum olacaktı.

Evet. Bu sağlam bir plandı.

Yüzümde hoşgörölü bir sırıtış belirmesine izin verdim. Bunu dört gözle beklerdim.

Düşüncelerim dağılmış bir halde pınara yaklaşıırken, burnum kan kuzenimin varlığını gözlerimden önce fark etti. Bir an için içimdeki öfke alevlendi, onu lime lime etme arzusu çirkin başını kaldırdı. Eşimin tehlikeye düşmesinin sebebi oydu. Dikkatsiz davranmış, hayati görevini yerine getirmek yerine Ik'lyu'yu yatağa atmıştı. Cezayı hak ediyordu ama Roo-bin'imın güvende olduğu bilgisi, iyi ruh halimle birleşince öfkemin en kötüsünü bastırdı.

Bugün akrabalar arasında savaş yapılmasına gerek yoktu. Yine de ters ters baktım.

Nie'tr suyun kenarında uzanıyordu, görüş alanıma kulaklarını indirdi ve zaten affetmeye niyetli olsam da, ona bir dokunuşla acı çektirme dürtüsüne engel olamadım.

Ne de olsa dostumu tehlikeye .

"Nie'tr," diye onayladım, pınara girerken sesim sıcaklıktan yoksundu. Cevap olarak çıkardığı mızımız ses acınasıydı ve yalvaran bakışları bana alay etmenin bu kadar kolayken hiç de eğlenceli olmadığını hatırlattı. İçimi çektim.

Yumuşuyordum.

"Sakin . Affedildin."

Kulakları dikildi, kuyruğu arkasında sallandı. "Gerçekten mi?"

"Evet, ama kendini kanıtlamak için *tek bir* şansın var." Ona sert bir bakış attım, umarım dikkate alırdı. "Beni bir daha hayal kırıklığına uğratma, yoksa yerine bir başkası atanır."

Nie'tr sevinçle titriyor, öfkeyle başını sallıyordu. "Anlaşıldı. Bu bir daha olmayacak. Yemin ederim."

Kötü ya da beceriksiz bir erkek değildi. Gençti, güzel şeyler dikkatini kolayca dağıtıyordu ve öğrenmesi gereken çok şey vardı ama emirlere kötü niyetle itaatsizlik etmeyeceğini biliyordum. Aslında, eşimin yuvarlak dişlerinin ardında gümüş bir dili olduğunu varsayıyordum, bu yüzden kuzenimin görevinden alınmasından sorumlu olması beni şok etmezdi. Nie'tr benim küçük Dünyalı'ma düşküncü; şüphesiz gözcüsü olmak için yalvarmasının nedeni de buydu. Zae'l'den sonra en güçlüsü olduğu için Ok'tna'yı görevlendirecektim ama kuzenim henüz bu kadar önemli bir görev almadığı için beni onun lehine ikna etmişti. En değerli hazinemi bir başkasına emanet etmek zordu ama buna mecburdum.

Keşke bütün gün, her gün onunla olabilseydim.

", " dedim, yüzümü ovmak için ellerime su aldım. Nie'tr'in yüzü gülüyordu ama ifadesinde ekleyecek sözleri olduğunu gösteren bir gerginlik vardı. Burun deliklerim alevlendi. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Ruh yoldaşınızı koruyamadığım için özür dilerim," diye içtenlikle karşılık verdi. "Ve yaralanmanıza neden olduğum için."

Sorumluluğunu takdir ettim ama belli etmek yerine irkilmesine homurdanarak ona su fırlattım. "Ben affettim. Yarayı açık tutmaya gerek yok."

Kuzenim yüz ifademi inceledi ve dudaklarının kenarında küçük bir sırıtışla başını salladı. Elini kavradı ve yüzüme sıçrayan bir dalga yaratmak için kullandı, su burnuma ve ağzıma doldu. Tehditkâr bir şekilde kükredim ama bu küstah aptalı daha da azdırdı. yaptığımız gibi itişip kakışmaya devam ettik, amacımız diğerinin dengesini bozmaktı.

-Ayağını ilk kaydıran, kaybeden.

Çocuk .

Benim güzel bir anım.

"Yeter," diye emrettim neredeyse dibe battıktan sonra, efordan nefes nefese kalmıştım. Bir elimi yüzüme sildim ve sahte bir meydan okumayla çenemi kaldırdım. "Ben böyle yakışıksız davranışların üstündeyim."

Nie'tr gözlerini devirdi, sırıtışı geniş ve şakacıydı ama teslim oldu ve kuyruğunu yıkamak için yüzmeye başladı. O hazırlıksız ve arkası dönükken avantajımı kullandım, ağırlığımı kullanarak kafasını yüzeyin altına daldırdım, yüzeye çıktığında öksürüp kustuğunda kıkırdadım.

"Hile yapıyorsun."

Kendimi beğenmiş bir sırıtışla dişlerimi gösterdim ve zaferimin tadını çıkardım. "Ben boşuna Büyük Lider değilim."

Oyun bitti, Nie'tr kıyıda tembellik etmeye dönmeden önce sessizce yıkandık, ben görevlerimden yakındım ve birkaç gündür olduğumdan çok daha rahatlamış bir şekilde pınardan ayrıldım.

Konsey kulübesini hedefleyerek kampı geçerken, hoo-man'imin inimizin dışında bacakları birbirine dolanmış bir şekilde oturduğunu gördüm. Bu beni durdurdu. Çok tuhaf bir yaratıktı; kürklerin içinde utangaç ve kızarmış bir haldeyken, tüm klanın gözleri önünde esnekliğini mi sergiliyordu? Eğlenerek homurdanmamı engelleyemedim. Onun türü hakkında daha öğrenecek çok şey vardı. Aynı gelenekleri ya da alışkanlıkları paylaşmıyorlardı. Örneğin, Roo-bin'im ruh bağları hakkında hiçbir şey bilmiyordu, Büyük Lider'in eşine verilen geleneksel, uysal rolü protesto etti ve vücudunu çok fazla kumaşın altına sakladı. Orada

Minik ayaklarında neredeyse her zaman örtüler vardı ve ne zaman uyumadan önce onları çıkarmaya çalışsam, ciyaklar ve sürünerek uzaklaşırdı. Hassas mıydılar? Grotesk olmadıklarını biliyordum, bu yüzden utanması için bir neden yoktu. Zevkle kıvrıldıklarına tanık olmasaydım bile, hiçbir parçası sevimsiz olamazdı.

Büyük ön dişlerinden burnundaki çıkıntıya ve kuyruksuz sağrısına kadar her yönüyle mükemmeldi.

Narin ayak parmakları da farklı değildi.

Şaşırtıcı yaratık, giysi yapmak için kullandığı sopayla oynadı. Hoo-man kıyafetlerini hiç sevmezdim, ama bu onu memnun ediyordu, arkasına saklanabileceği bir kalkan gibi, aynı zamanda diğer Dünya yaratıklarına da benzer bir rahatlık sağlıyordu. Elbette, hobisi hiçbir işe yaramasaydı bile, bunu ona asla söylemezdim. Normalde bu konuda rahat görünüyordu, çevik parmakları o karmaşık desenleri yaratmak için çok çalışıyordu ve ben bu huzuru bozmak istemezdim. Dikkatini dağıtacak bir şeyi hak ediyordu. Küçük şey geceleri sık sık kıpırdanır, uyuyamazdı ve onu göğsüme yaklaştırdığımda rahatlasa da, acı çektiğini görmek bana acı veriyordu. En azından bu çıkış onu biraz dengeleyecek gibi görünüyordu.

Ya da *vardı*.

Bu sabah özellikle melankolik görünüyordu, gözleri sanki bir arkadaş arıyormuş gibi kampın etrafında geziniyordu. Ne Puka ne de Şifacı Fee-oh-nah yakınlarda değildi, bu garipti ama ya henüz kalkmamışlardı ya da kendi görevleriyle ilgileniyorlardı. Nie'tr hâlâ yayda tembellik ediyordu ama yine de ona hoo-man'i rahat bırakmasını emretmiştim. Başka bir erkeğin eşimin etrafını koklamasını istemiyordum, hele ki aramızdaki bağı sadece bir kez sağlamlaştırmışken. Bu da Roo-bin'in etrafında kimsenin olmadığı anlamına geliyordu.

Yalnız mı?

Başka bir gün olsa onu rahatsız etmez, sadece rutin işlerini yaparken uzaktan izlerdim ama onu böyle görmek kalbimi acıttı ve huzursuzluğun bekleyebileceğine karar verdim.

Üzgün küçük hoo-adamımı teselli etmek istedim.

Yaklaştım ve kokusu içimi kaynattı, onu almak için şiddetli bir ihtiyaçla doldu. Bunu görmezden geldim. Kızılsan bir erkekten daha fazlası olabilirdim. Mutsuz eşlerimizi cinsel olarak memnun etmenin Ly'zrd yolu buydu ama hoo-man'in bağlanma gecemizdeki tepkisini ve şifacıya verdiğim sözü düşünürsek, bir alternatif bulmam gerekecekti. Bir çeşit hediye. Ben

Kulübemizde zanaatımı takdir ettiğini fark ettim; belki bir oyma onu memnun ederdi.

Yanına çömeldim ve küçük şeyin yüzü kısa bir süreliğine aydınlandı, sonra gözleri çıplak sikime kaydı ve şok içinde genişleyerek görevine geri döndü. Yanaklarında çarpıcı bir kızarıklık oluştu ve belki de yaklaşımadan önce giyinmeliydim, ama onun kıvrınmasını izlemekten zevk aldım.

Eline dokunarak nefesinin kesilmesine neden oldum. "Ne oldu?"

Roo-bin göz kırptı ve dudaklarımda oluşan sırtma refleks bir tepkiydi.

"Oh, *um*, *itz-a scaarf*."

Bu kelimeye aşına değildim, ancak Şifacı Fee-oh-nah'ın sevdiği boyun kundaklarından birine benziyordu. "Öğretmek mi?"

Şaşkınlıkla bana baktı, yüzümü inceledi. "Sana *karga ötüşünü* öğretmemi mi istiyorsun?"

Başımı salladım.

Bir süre durakladıktan sonra "*Awl-rrite*," dedi ve bunun *evet* anlamına geldiğini tahmin ettim. Ayaklarını sürüyerek aramızdaki mesafeyi açtı ama daha kaşlarım çatılmadan yanındaki yeşil kumu okşadı ve "Otur," dedi.

Eğer bir başkası bana bu emri vermiş olsaydı, onu dişlerimi gıcırdatmakla ve sürgüne göndermekle tehdit ederdim ama... İstedğimden daha az zarif olsa da, onun pozisyonunu taklit ederek bacaklarımı onun gibi çaprazladım. Roo-bin nefesinin altından homurdandı ve sesini öksürükle gizledi.

Ona kuru bir bakış gönderdim.

"Özür dilerim," dedi, ses tonu aksini ima ediyordu. "Neden, *um*... Neden *d-yaa*

öğrenmek ister misin?"

Kaşlarımı çattım, cevap açıkça ortadaydı. "Kankamla vakit geçirmek."

Yüzünün kızarması gerçekten de çok güzeldi. "Oh-tamam, ben *deh-mon-stray-t* yapacağım, o zaman beni takip edebilirsin, tamam mı?"

Başımı salladım, yarı dinliyor, yarı konsantre oluyordum ama Roo-bin bana tatlı tatlı gülümseyerek bunu zorlaştırdı. Crow-shay ile çok fazla uğraşmak gerekiyordu. Onu bir ipi zar zor açılan bir delikten geçirip çekiştirirken yakaladım, bir şekilde bir zincir elde etmişti ama ondan sonrası beni şaşırtmıştı. Ona boş boş baktım, bu hileye nasıl devam edeceğimi bilmiyordum ve kendimi içine soktuğum şeye lanet ediyordum.

Roo-bin kolayca güldü ve tekrar göstermeden önce neredeyse kolumun altına girerek daha da yaklaştı. "Tamam... *Daha yavaş*..."

Odaklanmak için elimden geleni yaptım ama vücudunun sıcaklığı dikkatimi dağıtıyordu. "*Yah-rn*"'ı kancanın üzerine sar, bu *bawe-tum* ucunu dışarı çek, sonra kaydır

"Ve tekrar, daha da yavaş. "Arkaya doğru, kancayı *tak*, kaydır. Al, sen dene."

Bana kancayı ve ipi uzattı; beceriksiz parmaklarımla ve kaşlarımı çatarak onun hareketlerini taklit etmeye çalıştım. İşe yaramadı. Benim ilmeğim onunkiyle aynı değildi ve tekrar denediğimde daha da kötüleşti. Alay ederek, şeytani yaratığı geri vermek istedim ama dostum bir elini benimkinin üzerine koydu ve başını salladı.

"Tekrar dene."

"Mahvoldu," diye homurdandım ve o da elimi daha sıkı sıktı. "Mahvolmuş değil, *farklı*. Daha fazlasını yapabilirim. Devam et."

Ben de ona uydum, ne zaman bir adım kaçırırsam hırladım, ama ne zaman başarsam böbürlendim. "Tamam mı?"

"Evet, *thah-t-zit*," dedi, sesi cesaretlendiriciydi, ben güven kazandıkça coşku kazanıyordu. "Geri, *tweest*, kay. Geri, *tweest*, slide. Vo'ak, ! *Karga-şay* yapabilirsin!" Omzumu sıktı, gururlu bir ifadeyle bana baktı.

Dostumun övgüsü karşısında göğsümü kabarttım, içimde zevkle dolup taştım ve devam ettim. Roo-bin daha önce olduğu gibi gergin görünmüyordu ve ben de aylardır hissetmediğim bir huzur hissettim. Dostumla oturmak, ondan bir şeyler öğrenmek daha sık yapmaya çalışacağım bir şeydi. Sabırlı ve titiz bir öğretmendi. Belki de bu beceriyi gençlere aktarmaktan hoşlanacaktır.

"Bunu kız kardeşime de *söyledim* ama pek ilgilenmedi. Sen daha iyi bir *stoo-dunt*'sın." Ne demek istediğini anlamamıştım ama kulağa olumlu geliyordu, bu yüzden sırttım, iyice memnun olmuşum.

Roo-bin bana karga samanında daha karmaşık döngüler göstermekle konuşmak arasında gidip geliyordu. Çok rahattı. Ailesinden bahsetmesi gibi sadece birkaç önemli ayrıntıyı yakalayabilsem de, dinlemek ve güzel, süslü dudaklarının nasıl hareket ettiğini izlemek hoşuma gidiyordu. Soluk gözleri inanılmaz derecede etkileyiciydi ve bir kez tam akışa geçtiğinde, duyguları ve kokusu konuşma yoluyla anlayamadığım her şeyi basitleştirdi. Dostumun omuzlarından bir yükün kalktığına şahit oldum; sanki tek ihtiyacı olan kelimeleri serbest bırakmış gibi, her müzikal nefesle birlikte sırum gibi gövdesi gevşiyordu.

İç savaş tehditleriyle uğraşmaktan çok daha tatmin ediciydi ve bunun için hazır bulunacak kadar güven kazanmış olmaktan gurur duyuyordum.

Eskiden olduğu gibi yine de Şifacı Fee-oh-nah ile birlikte oturup Dünyalı dilinde ekstra dersler alıyor, dostumla sohbet edebilmek ve onu sürekli keder içinde tutan şeyin ne olduğunu gerçekten öğrenebilmek için daha fazla cümle öğreniyordum. Hoo-man'ın rolüne ve yeni hayatına alışmak için zamana ihtiyacı olduğunu farkındaydım ve geçmişı hakkında belli belirsiz konuşsa da, onu daha derin bir şeyin üzdüğünü, zekâ ve çekincenin altında gömülü bir şey olduğunu hissettim.

Onunla ilgili her şeyi bilirdim. Ve her parçasına değer verirdim.

REUBEN

Uyandığımda başımın yanındaki kürkün üzerinde küçük bir heykelcik vardı. Bir hediye olduğundan şüphelenmiştim. Uzaylıların silahlarıyla aynı saf siyah taştan oyulmuş böcek benzeri sevimli bir yaratık. Doğrulduğum, parçayı ellerimde evirip çevirdim ve her bir incelikle yontulmuş, ince ayrıntıya hayret ettim. İşçilik masadakine benziyordu -alttaki küçük işaret bunu ele veriyordu- sadece farklı bir hammadde kullanılmıştı.

Vo'ak ikisini de oymuş muydu?

Son birkaç günümü doktorla geçirmiş, herkesin ismini -ve *aslında* nasıl telaffuz edileceğini- ve Ly'zrd dilinde kullanacağım zaman muhtemelen unutacağım birkaç cümleyi öğrenmiştim. Vo'ak'tan kaçmıyordum. En azından bilerek. Ona nasıl dantel örüleceğini göstermekten, onun yanında cinsel gerilimden boğulmadan vakit geçirmekten keyif almıştım. Anlamasa da konuşmama ve anlatmama izin veriyordu.

Böylesi daha iyiydi, çünkü ona tam olarak güvenmiyordum, ama kartlarımı kapalı tutsam bile, bir dakikalığına rahatlamak iyi geldi. Sessiz bir tanık için dertlerimi dökmek. Sanki neye ihtiyacım olduğunu biliyordu -uzun zamandır kilit altında tuttuğum ve görmezden geldiğim yüzeysel sorunları göğsümden atmak- ve bunu bana vermekten çekinmiyordu.

Güzeldi.

Bununla birlikte, onu krallık görevlerinden alıkoymak istemedim, bu yüzden tekrar geri çekildim - ya da kendime böyle söylüyordum. Etkileşimlerimizdeki değişimden dolayı kesinlikle gergin hissetmemiş ve *kaçmamıştım*. Hayır, bu hiç bana göre değildi. *Buraya boş bir surat yerleştirin*.

Bu yüzden mi bana hediyeler gönderiyordu? Beni kendisine çekmenin bir yolu muydu? Ya da belki de bir tür uzaylı kur yapma ritüeliydi - çiçek yerine bir oyma mı aldım? Her iki durumda da bu çok tatlı bir jestti ve bunu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Figürü avucumun içinde bir kez daha çevirip inceledim. Yaratık belli belirsiz bir böceğe benziyordu, sadece daha şirin ve -taşla ölümsüzleştirilmiş olsa da- daha uzun bir antene sahipti. Karmaşıktı ve belli ki zaman ve emek harcanmıştı, bu yüzden vicdanım rahat bir şekilde Vo'ak'la bu konuda yüzleşemedim. Ya da ona teşekkür edemezdim. Onu görmeye elim boş gitmek biraz garip hissettiriyordu ama bekleyip, kendisini bundan nefret ettiğime inandırmasına izin vermemek daha iyiydi.

Nedense bu düşünce midemi bulandırdı.

Doktorun başka bir klandan iksir alıp takas ettiği yeni kürklü gömleği ve pantolonu giydim. Bir terzileri vardı ve Fiona yarı çıplak dolaşmaktan hiç hoşlanmadığı için kendi kıyafetlerini genellikle ondan alırdı ve benim de aynı şeyi takdir edeceğimi düşünmüştü. Takdir ettim. Hem *de çok*. Sıcak tutuyorlardı ve hava koşullarına maruz kalarak dolaşmak yerine tamamen örtünmek iyi hissettiriyordu. Ayrıca kemerli sırt çantasından daha iyi oturdular, bu da bir bonus oldu.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek perçemleri gözlerimden uzaklaştırdım. Yağ bu konuda yardımcı oldu ve birkaç gündür yıkanmadığımı acı bir şekilde fark etmemi sağladı. *Muhtemelen buna devam etmeliydim*. Çirkinlik unvanı geri alındığına göre artık gıcık olarak anılmak istemiyordum.

Kulübeden ayrılarak kocamı aramaya koyuldum - bu biraz 'onu görevlerinden alıkoymak istememe' düşüncesini gereksiz kılıyordu ama bu ayrıntıyı görmezden gelebiliriz. Vo'ak muhtemelen savaş çadırının etrafında takılıyordu. Yanımda uyumadığı zamanlarda onun en sevdiği yerdı. Orası

'yaşlıların' ve bazen de diğer şeflerin gezegenle ilgili şeyler hakkında konuşmak için toplandıkları yer. Görünüşe göre. İçeriye hiç girmemiştım ve hakkında daha fazla soru sormamıştım, bu yüzden Fiona'nın iddia ettiği kadar masum olup olmadığını ya da orada kurban kesilip kesilmediğini kesin olarak söyleyemezdım. Her ikisi de mümkündü. Demek istediğim, kampın kenarında ticaretin, şefliklerin ve halkın genel geleceğinin tartışıldığı belli bir kulübenin olması tam bir ortaçağdı, bu yüzden Ly'zrd tanrıları için bir tapınak muhtemelen o kadar da uzak olmazdı.

Ben yaklaşırken çadırdan birkaç ses yükseldi ama kendimi koruma içgüdülerimi harekete geçiren bir şey olmadı. Belirli bir ses tonu vardı, buz gibi, duygusuz bir emir, tüylerimi diken diken ediyor gibiydi ama neyse ki burada duymamıştım. *Henüz* duymamıştım. Vo'ak'ın saten gibi gürleyen sesini de duyamıyordum ama bu onun orada olmadığı anlamına gelmiyordu, en büyük destekçilerinden bir grup için bir taburenin üzerine yayılmış, şeytan gibi sırtıyordu.

Aklıma gelen görüntü karşısında karnım istemsiz bir şekilde döndü ve kendimi bundan vazgeçiremeden gölgeleri takip ederek içeri daldım.

İlk başta kimse varlığını fark etmemiş gibiydi, muhtemelen asla öğrenemeyeceğim bir şey hakkında kendi aralarında tartışmakla meşguldüler. En azından kurban töreni yapılmıyordu ama belki de erkenciydim? Sunak yoktu, odanın ortasında duran büyük taş levha ve etrafına dizilmiş tabureler dışında başka bir mobilya da yoktu - çoğu doluydu. Vo'ak masanın başında, biraz daha büyük, taht benzeri bir koltukta oturuyordu, Zae'l ise onun yanında durmuş, sıkılmış görünüyordu.

Ve ben haklıydım. Uzaylım erkek yayıyordu.

Tanrım, merhamet et.

Bu adamın beni gerçek uzaydan hissedebilmesine rağmen, muhtemelen düşük dereceli, yıkanmamış uyarılma kokan birkaç metre uzakta oyalanırken beni tespit edememesine şaşırdım. Tabii kokuma o kadar alışmıştı ki tepki vermeyi bırakmıştı. Kim bilebilirdi ki? Doğru anda bakışlarını yakalamak niyetiyle ileri doğru bir adım attım ama ayağım kuma çarpar çarpmaz uzaylımın gözleri bana çevrildi ve şaşkınlıkla genişledi. Diğerleri onun tepkisini ancak bir saniye sonra fark etti, her yüz bana dönüp kaşlarını çatarken grubun üzerine ölü bir sessizlik çöktü.

Çok mu garip?

Farlara yakalanmış bir geyik gibiydim, olduğum yerde donup kalmıştım ama de bir şekilde yavaşça elimi kaldırmayı başardım - barış teklifi mi yoksa bir el sallama mı, emin değildim. "Um... Selamlar?"

Zae'l homurdandı, beceriksizliğimle eğlendiği belliydi ve diğer birkaçı kendi aralarında fısıldaşmaya başladı - sanki ses tonu ne olursa olsun onları anlayabilirmişim gibi. Vo'ak sağ koluna bir şeyler havladı, o da başını salladı ve bir kralın tüm zarafetiyle ayağa kalkıp odayı geçerek yanıma geldi. Kızgın görünmüyordu, bana değil, bu yüzden sırtımdaki sıcak, ağır elinin beni dışarıya yönlendirmesine izin verdim.

Bir şekilde çuvalladığımı tahmin ettim. Önemli bir şeyi bozmuş ya da söylenmemiş kurallarından birini çiğnemiştım.

Cahil olduğumu iddia ederdim. "Üzgünüm, ben-"

"Roo-bin?" Sözümlü kesti, parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırdı. Uyumsuz gözleri neden orada olduğuma dair herhangi bir ipucu bulmak için yüzümü taradı. "Bir sorun mu var?"

Neden kalbim her zaman aptalca bir dans yapıyordu? "Yanlış bir şey yok," dedim, yüzümü onun elinden kurtararak Cebimden oymayı çıkarıp ona doğru tutuyorum. "Bunu sen mi yaptın? Benim için mi?"

Vo'ak'ın omuzları gözle görülür bir şekilde gevşedi - gergin olduklarını bile fark etmemiştim - ve başını salladı. "Senin için, Roo-bin."

Dudaklarım izinsiz olarak hafif bir gülümsemeye dönüştü, ben de bunu saklamak için başımı eğdim. "Teşekkür ederim. Bu çok hoş."

Vo'ak'ın göğsünde memnun bir gümbürtü titreşti ve taş heykelciği avucumdan nazikçe almadan önce tepkimi merak etmiş gibi görünerek çenemi tekrar kaldırdı. "Cah-ka-rook-uh."

Mırıldandım. "Öyle mi?"

Başını salladı ve kasıtlı olarak böceğe dokundu. "*Cah-ka-rook-uh.*"

Kaşlarım çatıldı ve güzelce oyulmuş siyah kayaya baktım, numara yapmasını ya da başka bir şey yapmasını bekliyordum. Küçük yaratık elinde hareketsiz duruyordu, kırılğan sürüngen bacakları ve tüylü, yuvarlak poposuyla... şimdi gözlerimi kısarak baktığımda üzerine küçük bir gül işlenmişti.

Bekle bir dakika.

Oldukça geç bir zamanda, sonunda anladım. Şunu mu demek istemişti-

"Sen..." Tokat yemiş gibi geri çekildim ve onun ne demek istediğini anlamam bu kadar uzun sürdüğü için utandım. "Bana taktığın isim *hamamböceği* mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?" Çığlık attım ve onun sert, kımıldamaz, aptal göğsünü bir kez ittim. "Seni pislik. Teşekkür etmeye ve nazik davranmaya geldim ama

"*Bunca zamandır* buradaydın, aletini sallıyordun ve benimle alay mı ediyordun?" Parmağımı göğüs kafesine soktum. "Siktir git, o kendini beğenmiş, mükemmel suratını da sikeyim. Ben yokum."

Vo'ak bocaladı, ben gitmek için dönerken kolumu tuttu. Şaşkınlık ve şaşkınlığın sağlıklı bir karışımı gibi görünüyordu, belli ki neyi yanlış yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama onun için üzüleliyordum. Henüz değil. "Roo-bin, yaralandın mı?"

"Hayır, yaralanmadım," diye homurdandım, dokunuşundan kaçınmak için kollarımı kavuşturdum ve buradan kaçmak için olmadığı sürece yuvamı bir daha asla terk etmeyeceğime karar verdim. Dışarıda olmak berbattı. "İnanamıyorum. Tam bir aptalım."

Lanet bir *hamamböceği*. Ciddi miydi? Benim bir haşere olduğumu mu söylüyordu? Yardım edemedim ama alay ettim. Bu ilişkideki baş belası ben değildim. Olsa olsa o öyleydi. Beni lanet bir mağara adamı gibi inine sürüklüyor, bu gezegende, *bu kampta* rehin tutuyordu. Madem o kadar baş belasıydım, neden eve gitmeme izin vermedi? Hamamböceği. Bu ne cüret? Beni delerken böyle bir haşere olduğumu düşünmüyordu-

"Cah-ka-rook-uh küçüktür," diyerek içimdeki şirretliği bölmeye çalıştı, dalgali bir el hareketi yapmadan önce bir sonraki kelimelerini çiğnedi. "Kıvranıyor."

Boyum 1.80'di ve hiç kıvranmadım. *O* kadar da değil. Sadece onun kucağındayken ve o...

Surat astım.

"Güçlü," diye ekledi, sesi daha önce hiç duymadığım kadar saygılıydı. Parmaklarını kaşlarımın arasına hafifçe sürterek kaşlarımı çatmamı düzeltti ve belli ki çok kızmamıştım, çünkü ona izin verdim. "Roo-bin'im, güçlü."

Oh.

Gerçekten böyle mi düşündü?

Başımı salladım. Önemli değildi, somurtuyordum.

Çenemi kaldırarak burnumu çektim, bakışlarına karşılık vermedim. Vo'ak iltifatına karşı koyma çabam karşısında küçük bir kahkaha attı ve ekledi, "Gürültülü."

"Ha?"

Böceğe tekrar başını salladı. "Gürültü yap. Yüksek sesle." Kaşlarımı çatтым.

Dünya'daki hamamböceklerinin tıslayıp cıvıdayabildiklerini biliyordum ama bu pek de *yüksek* bir *ses* değildi. Elbette burada farklı olacaklardı -burada her *şey* farklıydı- ama ruh halime rağmen yine de duymayı merak ediyordum.

Vo'ak beni işaret etti ve sırtıttı. "Benim sikimle doluyken yüksek sesle."

Yanaklarım kızardı.

Peki, tamam. Bana neden öyle dediğini anladığımı sanıyordum. Şehvet düşkünü ama sevimli bir şeydi. Yine de *hamamböceği* mi?

Kelebek ya da daha az böceğe benzeyen bir şey olamaz mıyım?

"Roo-bin..." Dikkatimi çekmek için sesini o seksi gürültüsüne alçaltarak alay etti.

Ona ters ters baktım. "Ne?"

"Roo-bin..." Tekrar denedi, gizlice yaklaştı.

Dudaklarım kıpırdadı, kararlılığım kırıldı ama ona bu zevki tattırmak istemediğim için başka tarafa baktım. "Sana kızgınım."

Üzerimde belirdi, dokunabileceğim kadar yakındı. Sıcak, odunsu kokusu burnuma doldu ve iliklerime işledi. "Roo'm."

Çok hızlı bir şekilde inledim, kollarımı iki yanıma indirdim ve lanet bir çim sandalye gibi katlandım. Neden bu kadar çekici olmak zorundaydı? Ve ben neden ona karşı bu kadar zayıftım?

"Sen koca bir pisliksin ve senden nefret ediyorum, bilesin diye söylüyorum," diye çıktım ve belimi saran kollarının arasında eridim. Zaferle sırtıttı ve beni öpecekmiş gibi eğildi. Kaçmadım - dersini başka zaman alabilirdi.

Ancak dudaklarımız buluştuğunda, arkamızda bir kargaşa oldu ve beni onun alanından dışarı fırlattı. Kesintiden dolayı hırladı ve dişlerini gösterdi, açıkça ipinin ucundaydı, tüm horoz engelleyicileri bizi geciktiriyor ve kirleniyordu. Bu noktada, çalılar arasında saklanıp içeri atlayıp beni kendimden kurtarmak için bekliyor olmalıydılar.

Kusursuz zamanlamalarının başka bir açıklaması olamazdı.

Gürültüye doğru döndüm ve tanımadığım bir grup uzaylının ağaç hattından kampa doğru aktığını görünce şaşırdım. Vo'ak gergin görünmüyordu, yani belli ki bir tehdit değillerdi, ama bilinçaltımda güvende olmak için ona yaklaştım.

Komşu bir klandan mıydılar? Sayıları fazla değildi, yani muhtemelen *bütün* bir kabile değildi, ama yine de burayı düzensiz göstermeye yetecek kadardı. Grubun en arkasında tek kolu ve göz bandı olan, uzun olduğu kadar geniş, tuğla yığını bir adam vardı. Yüzünde soğuk bir ifadeyle kampı taradı ama Vo'ak'ı görür görmez elindeki mızrağı baston gibi kullanarak ona doğru ilerledi.

Şef o olmalıydı.

"Vo'ak," diye selamladı, sesi o kadar alçaktı ki neredeyse duyulmuyordu. Mızrağının ucu vücudunu çaprazlamasına geçerken bir yumruğunu kalbine dayadı ve aşına olduğum bir hareketle başını eğdi.

Krallarına bir selamdı. Ve onun eşi olarak bana.

"*Raawk-nick*," diye onayladı Vo'ak, sesi donuk ve resmiydi. Bir an için bir şey mi var diye düşündüm ama sonra yüzleri ikiz, ışıltılı sırtıslara bölündü ve devasa bedenleri agresif bir ayı sarılmasıyla birbirine çarptı.

Bunda bir sorun yok o zaman.

Ayrıldılar, eski dostlar gibi omuz tokatlıyorlar, sanki çok uzun zamandır konuşmamışlar gibi Ly'zrd dilinde sohbet ediyorlardı. Ben duruşumu değiştirene kadar Vo'ak varlığımı hatırladı ve sahiplenici kolunu sırtıma dolayarak beni kendine çekti.

"Roo-bin," diye tanıştırdı beni ve kendimi en son ne zaman kum havuzunda arkadaşı olmayan bir çocuk gibi hissettiğimi hatırlayamadım. "Arkadaşım."

Raawk-nick Vo'ak'a yaptığı selamın aynısını yaptı ve ben de karşılığında yarım bir gülümseme verdim. "Seninle tanışmak güzel, Roo-bin. Sen değerli bir Dünyalı'sın."

Vo'ak tehditkâr bir şekilde hırladı, ben de onu durması için dürttüm. "Teşekkürler." İçim burkuldu.

Raawk-nick içtenlikle kıkırdadı ve Vo'ak'ın alay edip gözlerini devirmesine neden olan Ly'zrd dilinde şakacı bir şeyler havladı. Bunun 'çok kırbaçlanmışsın'ın uzaylı versiyonu olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe vardı ve homurdanmamı engelleyemedim.

İki şef, olgunlaşmamış okul çocukları gibi birbirlerine sataşmaya devam ederken, klanla kaynaşan diğer acemileri gelişigüzel izledim. Vo'ak'ın bir noktada dilini dışarı çıkardığından bile oldukça emindim ve bayanlar baylar, işte tam orada koca bir gezegenin lideri vardı.

Özellikle içten bir kahkaha dikkatimi başka yöne çekti ve bakışlarım kamp ateşinin yanına yerleşmiş biri erkek, biri kadın iki yeni insana takıldı. Fiona yanlarındaydı, kızın şişmiş midesini değerlendirmek için uzanmadan önce bitki ve ilaç keselerini uzatıyordu.

Onlara baktım - bir sürüngen gibi değil, sadece rahat tavırlarına dikkat ettim ve kocamı bırakıp oraya gitmemin kabalık olup olmayacağını merak ettim. Fiona harikaydı ve ben de Dünya'dayken pek sosyal bir Sally sayılmazdım ama bu adamlar benim yaşıma yakın görünüyorlardı ve belki de

tüm bu kaçırma-kesme-sığır pazarı-kesme-köle durumu hakkında daha insani görüşler.

Mutlu görünüyordlardı ama bu bir numara olabilirdi.

Gözlerim beni zaten bilmiş bir bakışla izleyen Vo'ak'a döndü. Gülümsedi, istercesine başını salladı ve iznine ihtiyacım olmamasına rağmen yine de teşekkür edip ateşe doğru ilerledim - ancak alnıma bir öpücük kondurduktan ve böcek heykelciğini elime tutuşturduktan *sonra*.

Karnımın çırpınmasının durması çok uzun sürdü.

"İşte orada. Günün adamı," diye neşelendi Fiona ve beni yaklaştırmaya çağırdı. "Gel canım, seni tanıştırayım." İtaat ettim, o oval yüzlü, sarı saçları örülmüş, orada olduğu için çok mutluymuş gibi sırıtan genç kadını işaret ederken yanına sokuldum. "Bu Beatrice."

"Heya, tatlım," diye seslendi Beatrice, sabahın o saatine göre fazlasıyla enerjikti. "Seninle tanışmak için can atıyordum."

Elimi garip bir şekilde salladım, aniden nasıl insan olunacağını unutmuştum. "Merhaba."

Kimse bana bunu söylemedi.

Fiona, ateşin üzerindeki kazana kırmızı yapraklar karıştırmakla meşgul olan adama döndü. "Ve bu da Jonathan."

"Johnny olur," dedi tatlı bir gülümsemeyle, aksanı hızlı ve biraz dalgalı. Yakından bakınca benden büyük olduğunu söyleyebilirdim; çok değil, belki sadece birkaç yıl, ama ellerindeki yaştan belliydi. Kendinden emin ama utangaç görünüyordu - ya da en azından Beatrice'ten daha az sosyaldi - ve tombul, çilli yanakları ve çenesinde bir miktar kirli sakalı vardı.

Belli ki ikisi de çok arkadaş canlısıydı, ama benim kökleşmiş temkinliliğim nedeniyle, en azından onları daha iyi tanıyana kadar temkinli kalacaktım.

Fiona sırtıma vurarak beni öne doğru itti. "Ben sizi yalnız bırakayım, Damon için şu tonikleri hazırlatayım." İki yeninin arasını işaret ederek, torunlarını azarlayan şefkatli bir büyükanneye yakışır bir bakışla onları düzeltti. "Kendinize dikkat edin, duydunuz mu?"

"Evet, Fee," diye hep bir ağızdan mırıldandılar, her ne kadar sevecen görünse de.

Doktor gülümseyerek kolumu bir kez daha sıvazladı ve beni kurtların arasında bir kuzu gibi bırakarak uzaklaştı. Beatrice hiç vakit kaybetmeden kütüğü kaldırdı ve muzip bir sırıtışla bana oturmamı teklif etti.

"Gel." Yanındaki boşluğa dokundu ve ben de ikisine de bakacak şekilde kendimi eğdim. Ve çıkış yoluna. "Reuben, değil mi?"

"Evet." Omuz silktim. "Ya da Roo. Hangisi iyiye."

"Günlerdir kasabanın dilindesin," dedi, kemiğe sarılmış bir golden retriever gibi. "Bu yüzden buradayız, lidere ve eşine saygılarımızı sunmak için." Bana bir dürtme ve göz kırpma hareketi yaptı. "Ama daha çok senin için."

Gergin bir kahkaha attım. "Kendimi özel hissediyorum."

"Öyle olmalı," diye araya girdi Johnny ve bana kendi göz kırpışını fırlattı. "Nasıl yerleşiyorsun?"

"Um..." Kahretsin, demek istedim ama onun yerine bir tahterevallli hareketi yaptım.

İkisi de anlayışla mırıldandılar.

Beatrice, "Kabul etmesi çok zor," dedi ve ben de dalgınca başımı sallayıp nefesimi verdim.

Birden fazla şekilde.

Koltuğumda kıpırdandım. "Ne zamandır buradasınız?"

"Benim için iki yıl," diye cevap verdi Johnny'ye başparmağını sallamadan önce. "Onun için on bir ay."

İki. Bütün olarak. Yıl mı?! Kahretsin, bu kulağa bir ömür gibi geliyordu ve zaten anladığım kadarıyla günler burada da Dünya'daki kadar uzun sürüyordu, yani her birini hissedecektim. Aslında şaşımamam gerekirdi; Fiona sekiz yıldır buradaydı ama bir yanıma kaçış planlarımın için onun özel bir durum olduğunu ve diğer herkesin bir yıl içinde bir çıkış yolu bulduğunu ummuştum.

Sanmıyorum.

Johnny'nin hala zamanı var.

Ve düşününce, eğer kaderimde burada sıkışıp kalmak varsa, eninde sonunda onların yerine oturacak, en yeni kaçırılanları yatıştırarak, cesur bir yüz takınırken yirmi sorularını yanıtlıyacaktım. Bu kesinlikle benim arasında değildi. İyi bir günde yabancılarla konuşmak konusunda becerikli değildim, onlara yalan söylemeyi de bir kenara bırakın.

"Klanınızda başka insanlar da var mı, yoksa sadece siz ikiniz mi?"

"Damon var," dedi Beatrice, kaşları sempatiyle çatılmıştı. "Ama o biraz kötü durumda. Gelemediği için çok üzgün."

Damon. Fiona'nın iksir yaptığı adam. Hastalığının ne olduğunu sormak kabalık mıydı? Çünkü eğer etrafta bulaşıcı bir uzaylı böceği varsa, hemen yatağıma dönüyordum.

Johnny sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi homurdandı. "Bu kadar ürkmüş görünmene gerek yok. Sadece hoşuna gitmeyen bir şey yedi." Elindeki tahta kepçeyi havaya kaldırdı. "Benim yaptığım bir şeyden değil, seni temin ederim."

Bir parça gevsedim. "Senin işin bu mu yani? Yemek yapmak mı?"

"Evet. Belfast'ta oldukça önemli bir yerde baş aşıydım, yani yleydim. *Yemek pişirmekten* ok yemek bilimiyle ilgiliydi." Omuz silkerek tencereye bir tutam daha bir şey ekledi. Bildiğim kadarıyla arsenik katarak zehirlemiş de olabiliridi. "Burada da aynı pozisyonu almak mantıklı geldi. Ve aslında bunu çok daha fazla seviyorum. Daha az stres var ve seyahat edebiliyorum."

Bundaki ekiciliği görebiliyordum. "Peki sen ne yaptın?" Bakışlarımı Beatrice'e çevirdim. "Senin için ev neredeyse oraya mı döndün?"

"Benim için İngiltere'nin kı ucu ve ben bir mhendistim," dedi, sanki hiçbir şey değilmiş gibi rahatça. şu anda kesinlikle ciddi beceri eksikliğimi kabul edecek değildim. *Bina mı tasarlıyorsun? Pft, iyi bir hırka rebilirim, buna ne dersin?* "Yani, tamir edilecek ya da yapılacak bir şeye ihtiyaınız olursa, ben sizin kızınızım."

Kendi kendine giden bir uzay gemisi istemek çok mu fazla olur? Boğazımı temizledim. "İkiniz de memnunsunuz o zaman?"

Başlarını salladılar ve bu samimi görünüyordu. "Evet," diye cıvıladı Johnny. "İstiridyeler kadar mutluyuz."

"Yani..." Parmaklarımı oynattım. "Siz hiç kaçmayı düşünmediniz mi?"

Johnny kepeesini bırakıp yüzünü bize dönerek kuma uzanmadan önce, benim kasıtlı olarak konuşmayı değiştirmeme baktılar. "Başlangıçta, elbette," diye itiraf etti dizlerini göğsüne çekerek. "Hayatlarımızdan koparıldık ve adını bile duymadığımız bir gezegende uzaylılara satıldık. Tabii ki çok kızmıştık. Aslında buraya geldiğimde bir adamı dvmştm. Fiona'yla ilk kez böyle tanıştım, çünkü bileğimi kırmıştım."

İkisi de homurdandı ve kaşlarım sa çizgime ulaştı. Onun bir sineği incittiğini hayal bile edemezdim.

Her zaman sessiz olanlardı.

"Ama bir süre sonra düşünmeye başladım... Dünyada gerçekten uğruna savaşmaya değecek neyim ? Geride sevgi dolu bir aile ya da boğucu bir mutfak dışında tonlarca anı bırakmış değildim. Çok çalışmaktan ve yalnızlıktan geldim. Sahip olduğum tek şey işimdi. Ne kadar üzücü değil mi?"

Bu tanıdık geldi. Ya da, en azından, aynı acınası hayat hikayesi dalga boyunda. Yine de anılarım vardı. Biraz eski de olsa iyi anılar. Bu anılara tutunmuştım, bırakmayı reddediyordum ama belki de -Johnny'nin de fark ettiği gibi- bu noktada sadece boşa kürek çekiyordum?

"Zamanımı aldı," dedi Johnny gülümseyerek. "Ama geri dönme ihtiyacının gerçek bir *istekten* çok bir içgüdü olduğunu fark ettim."

Bu adam kafamın içinde miydi? Lanet olsun.

Beatrice, "Burada Dünya'dakinden daha iyi hayatlarımız var," diye araya girerek ortamı yumuşattı. "*İyi* hayatlar. Bana gerçekten önemliymişim gibi davranılıyor. Yeteneklerim hafife alınmıyor ve bana orada hiç olmadığım kadar ihtiyaç duyuluyor." Bir elini karnına dayadı ve birlikte geldiği uzaylılardan birine hüzünlü bir bakış fırlattı - sürekli alaycı bir tavır takınan, yoldaşlarından biraz daha zayıf olan ve sanki sosyalleşme düşüncesi gerçek bir cehennemmiş gibi kampın kenarında oyalanan bir adam. *Ruh hali*. "Seviliyorum. Ve bekliyoruz."

Tahmin etmiştim ama varsaymak istememişim. "Oh, tebrikler!"

Şaşırmış gibi yapma çabama kıkırdadı. "Dünya'daki doktorlar yıllar önce bana çocuk sahibi olamayacağımı söylediler." Omuz silkti. "O yüzden bu konu üzerinde daha fazla düşünmemiştim ama şimdi gerçekten gerçekleşiyor, anne olacağım için çok heyecanlıyım. Yine de çok korkuyorum. Yani, yarı Ly'zrd, bu yüzden çıkarken beni parçalayacak." Johnny ve ben irkildik, dizlerimiz refleks olarak içe doğru katlandı. "Ama *Eh-fee* benim üzerime titriyor. Şu anda yanımda olmamak için tüm iradesini kullandığını söyleyebilirim." Eli göğsünün ortasına doğru hareket etti. "Aramızdaki bağ sayesinde bunu hissediyorum. Bu inanılmaz bir şey. Başka bir varlıktan bu seviyede bir bağlılık görmemişim."

Zihnim Vo'ak'a kaydı - her ne sebeple olursa olsun sık sık yaptığı gibi. Her şeye rağmen nazikliği ve ikimizin de bedeninin istediği bu olmasına rağmen beni tekrar yatağa zorlamaması. Yanımda olmadığı zamanlarda bile beslendiğimden ve korunduğumdan emin oluyordu, ne zaman fazla uzaklaşsam hep tetikteymiş gibi görünüyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Eski sevgilim ve ondan önceki herkes beni elde tutmak için en azını ya da daha azını yapmıştı. Bu benim ayrılmam için bir işaret olmalıydı, ama hiçbir şey beklememek benim için bir norm haline gelmişti, böylece asla hayal kırıklığına uğramayacaktım. Bunun tam tersini yapan biriyle hiç deneyimim olmamıştı ve bu konuda bir şey beni biraz sıcak hissettirdi.

Ve keyifsiz.

"Uzun zamandır mı çiftleşiyorsun?" Dikkatimi dağıtmak için sordum ve ki fark etmedi.

Küçük sırıtışından, Johnny'nin öyle olduğundan şüphelendim.

"oldu." Gözleri parladı, bakışları sanki değilmiş gibi tekrar arkadaşına yöneldi. "Şey, o hemen *hissetti*, ama neredeyse

Resmiyete dökmemiz için bir yıl gerekti. Önce ayaklarımın yere basmasını ve buradaki hayata alışmayı istedim. Gerçekten uzun bir flört dönemi geçirdik."

Kaşlarımı çattım. "Ve o... bunu sorun etmedi mi?"

"Başka seçeneğim yoktu," dedi, sanki ilişkilerinin gidişatını onun yönetmesi fikri çok saçmaymış gibi. "Yerimden kıpırdamıyordum."

Kendimi hafifçe gülümserken buldum. "Senden hoşlanıyorum."

"O inatçı bir boğa, öyleyse öyledir," diye alay etti Johnny ve Beatrice onu itti. Farklı bir şey bilmesem kardeş olduklarından şüphelenirdim.

Bana Kat'le bir zamanlar nasıl olduğumuzu hatırlattılar.

"Sanırım bu kararlılığa sahip olmak iyi bir şey, yoksa hiçbir şey senin şartlarına göre olmazdı." Zayıfça gülümsedim, bunun kulağa ne kadar acınası geldiğini çok geç fark ettim.

İkisi de bana sempatik bakışlar gönderdi.

Beatrice omzumu sıkmak için eğildi. "Vo'ak bekleme riskini göze alamazdı," dedi ve evet, bunu daha önce de duymuştum. "Ama umarım burada hâlâ biraz rahatlık ve mutluluk bulabilirsin. Onunla birlikte."

Gerçekten mutsuz muydum? Yoksa işleri olması gerekenden daha da zorlaştırmaya mı kararlıyım? Çemberlerden atlıyor, geçmişte kalması daha iyi olabilecek bir fantezinin peşinden koşuyordum.

Tek söylediğim "Teşekkürler," oldu. Başka ne diyebilirdim ki? "Peki, senin adam sana çalışmamamı mı söyledi, yoksa ben bu konuda da özel bir durum muyum?"

"Oh, kesinlikle denedi," dedi alaycı bir ifadeyle, elini sallayarak. "Çiftleşen çiftlerden birinin kulübede kalıp diğerinin bakıcılık yapmasının kendi türlerine özgü olduğunu söyledi ama ben kabul etmedim. Bebek doğduktan sonra biraz dinleneceğim ama bir şeyleri tamir etmeye bayılıyorum. Çok tedavi edici. Ve sana söylüyorum, bu kalabalıkla yaşarken bir tür çıkış noktasına *ihtiyacın* var, yoksa delireceksin." Güldü ve hem Johnny hem de ben başımızı sallayarak onayladık.

Bu kesinlikle zaten bildiğim bir şeydi.

Bir ateş çukurunun etrafında oturmak, yabancı bir gezegende yabancılarla sohbet etmek tuhaftı ve buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Arkadaşa ihtiyaç duyan insanlardan değildim ama burada olmak tam bir akıl tutulmasıydı, o yüzden belki bir iki arkadaş o kadar da kötü olmazdı. Üç farklı geçmişten gelen, birbirinden tamamen farklı üç insandık ama şimdiden bir tür akrabalık ve dayanışma hissetmeme yetecek kadar ortak noktamız vardı.

Rahatlık hissi.

Yani, rastgele bir Pazartesi gecesi uzaylılar tarafından kaçırlmanın ortak deneyimi insanları yakınlaştırmadıysa, neyin yakınlaştıracığı konusunda hiçbir fikrim yok.

Orada ne kadar oturduğumuzu söyleyemem ama Beatrice'in arkadaşının bu ayrılıktan bıktığına karar verip yanımıza gelmesine yetecek kadar uzun bir süreydi. Uzaktan bakıldığında yaklaşılmaz görünüyordu -aslında biraz korkutucuydu- ama Beatrice'in yanındayken bambaşka bir adam olmuştu. Ona bakışı çok sevimliydi. Sanki tüm dünyayı ona veriyormuş gibi, pençeli elleri yuvarlak karnının etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılırken, alnına sokuluyordu. Kalp gözü diye bir şey olsaydı, bu adam bir çizgi film karakteri olurdu.

Onun adına sevinmişim, biraz da kıskanmışım.

Arkadaşının dikkatli yardımıyla ayağa kalkarken, "Kusura bakma tatlım ama bir saniyeliğine ortadan kaybolmam gerekiyor," dedi. "TMI, ama bu sabah yüzüncü kez işlemem gerekiyor. Bu küçük yaratık bana *hiç* huzur vermiyor."

Bir kakhaha attım. "Stres yok. Biz burada olacağız."

Gülümsedi ve parmaklarını eşinin parmaklarının arasından geçirdi, o da onu ormana doğru yönlendirmeden önce bana saygıyla başını salladı. Bu iç açıcıydı ve kendimi onun yerinde hayal etmemeye çalıştım, kendi uzaylım tarafından özürsüzce sevilme izin verdim.

Hamile göbeği hariç tabii.

"Çiftleştiniz mi?" Fazla düşünmeden konuştum ve Johnny'ye döndüm.

dizine dayarken yanaklarında benek benek bir kızarıklık belirdi. "Hayır," diye kekeledi, görünüşe göre soru karşısında irkilmişti. "Henüz değil."

"Henüz değil mi?"

Omuz silkti, bakışlarını indirdi. "Olmak isterdim ama buna layık olmadığım ortaya çıktı."

Yüzümün değiştiğini bile fark etmeden kaşlarımı çatmışım. "Bunu sana kim söyledi? Şu A&R piçleri miydi? Çünkü devam edip beni emebilirler-"

"Hayır, hayır," dedi hızla, tepkime gözleri kocaman açılmıştı, ki bu da *haklıydı*. "Kimse beni sahiplenmek için öne çıkmadı. Yani tahminimce ya iyi değilim ya da bir uzaylının eşi değilim. Hatta bölgelerin çoğunda dolaştım ama çıt çıkmadı."

Mırıldandım, önerecek bir şey, *herhangi bir* şey düşünmeye çalıştım. "Belki de henüz ziyaret etmediğin bir klandadırlar?"

"Ly'zrd'lar dostlarını yüz mil hissedebilirler. Eğer orada benim için biri olsaydı, ben gelir gelmez bağlantıyı hissederlerdi. Tabii başka birine aşık değillerse."

Zavallı adam çok umutsuz görünüyordu, sarkık kahverengi gözleri kör bir umut ve hüznün karışımıyla doluydu, sanki birinin onu sevmesi için çaresizdi ve bu olasılığa canı pahasına tutunuyordu. Kalbim sıkıştı ama ona sarılmak için duyduğum alışılmadık dürtüye direndim.

"Bunun gerçekten istiyor musun?" diye sordum. "Hem de çok."

"Arkadaşımı alabilirsin," diye şaka yaptım, başkalarının dertleriyle uğraşacak kadar donanımlı değildim, kendiminkilerle zar zor başa çıkabiliyordum. Johnny bir kahkaha attı, sesi düzdü ama bunun onu biraz neşelendirdiğini söyleyebilirdim. Şakacı bir şekilde omzunu dürttüm. "Pes etme dostum. Ne olacağını asla bilemezsin. Uzaylılar tarafından kaçırılmayı ve krallarına satılmayı beklemiyordum ama işte buradayım."

Tekrar güldü, daha içten. "Umarım kuzeydeki hain kabileden değildir," dedi yüzünü buruşturarak. "Şefin insanlara karşı dangalak olduğunu duydum. Nedenini bilmiyorum. Diğer klanların çoğu bizim türümüzün onlar için ne kadar özel olduğunu anlatıp durur, ama bu... Evet, büyük bir eskiz titreşimi."

O klan hakkında henüz hiçbir şey öğrenmemiştim. Ya da herhangi biri hakkında, gerçekten - doğru düzgün değil - ama bu ilginç detayı daha sonra sormak üzere 'Fiona'ya sor' kutuma atacaktım. 'Hain kabile' lakabını kazanmanın oldukça ilginç bir geçmişi olması gerektiğini tahmin ediyordum.

"Ama tüm bunlara rağmen," diye devam etti Johnny, dudakları orantısız bir sırtışa dönüşürken gözlerini hiçbir şeye dikmeden. "Bence bu gezegen oldukça ölü. Burası benim *evim* ve bir uzaylının beni eş olarak kabul etmesi sadece bir bonus olurdu."

Aramıza sessizlik çöktü ve ben düşünürken Johnny tencerede kaynayan şeyi karıştırmak için ayağa kalktı. Haksız değildi. Gezegenin kendisi iyiydi ve *teknik olarak* bir mahkûm olduğum gerçeğini göz ardı edersek, kötü muamele görmemiştim. Aletini nasıl kullanacağını bilen gerçekten seksi bir uzaylıya bağlıydım, bu yüzden kalmak biraz mantıklıydı - hatta mantıklıydı - ve daha çok değil, daha akıllıca çalışmaya inanan biriymdim. Burada bir yuva kurmak, geriye kalan azıcık motivasyonumu geri dönmek için harcamaktan çok daha kolay olacaktı ve dışarıdan bakıldığında bunu düşünmek bile delilik gibi görünüyordu.

Yani, nasıl bir hayata dönmek için bu kadar çaresizdim?

Ailemin beni terk etmesi mi? Tacizci bir eski sevgiliden sonrası mı? *Ne kadar eğlenceli*. Bu sorunlardan biri kendiliğinden çözülmüştü ama diğerini çözme şansım olmadığı için kendimi eksik hissediyordum.

Yapmış olsaydım her şeyin yoluna gireceğinden hâlâ çok emindim.

İçimi çektim ve cebimden çıkardığımı bile fark etmediğim küçük Cah-ka-rook-uh böceğine baktım. Göğsümde bir sıcaklık hissettim. Bunu anlamıyordum ve gerçekten anlamak da istemiyordum, ama beni toprakladı, yatıştırdı, küçük baloncuğumun dışındaki her şeyi önemsiz kıldı.

Belki Johnny haklıydı.

Belki de burada olmak o kadar da korkunç değildi.

REUBEN

Sarsılarak uyandım, kalçalarım kürk dağına çarpıp duruyordu, kâğıt gibi ince iç çamaşırimdan sızan bir döl havuzu vardı. *Kahretsin*, en son ne zaman ıslak bir rüya gördüğümü bile hatırlayamıyordum - ya da beni daha kötü hissettiren bir rüya.

Çiftleşmenin üzerinden yaklaşık iki hafta geçmişti. Dürüst olmak gerekirse günlerin sayısını unutmuştum. Zaman bulanıktı ve zar zor işliyordum. Tek bildiğim, inanılmayacak kadar büyük bir cinsel hayal kırıklığı ve en ufak bir rüzgârda bile sikimi kabartan, karnımda sürekli bir ağır olduğuydu. Uyanırken ve değilken her düşüncemin Vo'ak tarafından ele geçirildiği bir noktadaydım. Bana doğru gönderdiği her ateşli bakış, her yumuşak dokunuş, her mırıltı beni ateşe veriyordu ve aklım başımdan gitmişti.

Bu garip bağ şeyiyle ilgili bir şey olmalıydı, çünkü daha önce hiç bu kadar azgın *hissetmemiştim* ve kesinlikle olmamalıydım.

Beni kelimenin tam anlamıyla satın alıp köleleştiren bir adamın aletinin yasını tutuyordum - en azından bu ölçüde değil. Öfkeyle meşgul olmaya çalışıyor, parmaklarım acıyana kadar tığ işi yapıyordum ama işe yaramıyordu. Üç battaniye ve dört bobble şapka yapmıştım, ancak her birinin dikişine akılsızca gizlediğim küçük penisleri keşfettim. Yeni bir çıkış yolu bulmalıydim, yoksa patlayacaktım.

Ya öyle yapardım ya da kralı bulup ikimiz de ağlayana kadar ona binerdim. Tercihim yok.

Vo'ak beni istiyordu, bu çok açıktı. Adam kendini beğenmişliğin vücut bulmuş haliydi, genellikle bakışları ve dokunuşlarıyla çok nazik ve taktikseldi ama son birkaç gündür kendini kaybetmişti. Kendini beğenmiş sırtışları geçip, sanki hayatı buna bağlıymış gibi beni koklamaya kadar vardı, sanki o da benim gibi mücadele ediyordu.

Fiona içeri girdiğinden beri birkaç kez sevişmeye yaklaşmıştık ve hâlâ beni rahat bırakmaya *çalışsa* da ben uyanmadan gitme rutinini aksatıyordu. Her sabah kış yanaklarımın arasına sıkıştırılmış sert, sızan bir penis ve kulağıma doğru titreşen yumuşak gümbürtüler vardı. Uyurken bile beni kaya gibi sertleştiren ve bir şekilde anlık olarak acımı dindiren *seksi* gümbürtüler.

Ama sonra Vo'ak yataktan fırlar ve gün boyunca ortadan kaybolur, bizi tekrar başa döndürürdü. Bu çok yorucuydu ve seks yasağı konusunda ben de aynı derecede suçlu olsam da, Vo'akın beni ikna etmeme konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu anlamıyordum, özellikle de ilerlemeden sonra. Sanki başlangıçtaki isteksizliğimi dikkate almış ve beni *gerçekten* dinlemiş gibiydi. Rıza, ne vahşi bir kavram, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, öğrendiği için uygulanmışım ama bu noktada, beni sıkıştırıp bir oyuncak gibi kullansa muhtemelen adama tapardım.

O kadar çaresizdim.

Evet, hâlâ gitmek istiyordum ve hayır, başıma gelenlere göz yummuyordum ya da özgür irademın olmamasına sevinmiyordum ama her ne sebeple olursa olsun, canım bir sik istiyordu. Ona *dün* ihtiyacım vardı, yani onu almanın ne zararı olabilirdi ki? Tam olarak bir zorluk olmazdı. Çok güzeldi, bu yüzden kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmış olacaktım. Bu tür durumlarla o kadar çok ki, hemen içine dalmak ikinci doğam olmalıydı ama oyalanıyordum.

Düğün gecemizde, düzenli olarak sevişme ihtimaline biraz ısınmıştım. Elbette, bu hayatımın bir santimine kadar gerilmeden ve aklım başıma gelmeden önceydi, ama bir parçam asla gerçekten kaybetmemişti

bu arzu. Kafamın içinde, oldukça kararlı bir şekilde, sahibimi yatıştırmanın ve zevk almanın tamamen iyi olduğunu iddia edebilirdim. Demek istediğim, asıl sorunum eve dönme şansımı engelleyecek hiçbir şey istemememdi ama birazcık karşılıklı zevk almak kaçış planlarımı zorlaştırmak zorunda değildi. Bağlanmadan da seks yapabilirdim elbette. Bu sadece seksti ve zamanımı beklerken kendimi bu basit rahatlıktan mahrum etmek oldukça kendine zarar vericiydi.

Hadi ama, ben bir tren enkazıydım, ama bir adama aşık olmamın imkanı yoktu... Tamam, bu tartışma sıkıcı olmaya başlamıştı, ama demek istediğim hala geçerliydi. Akıllara durgunluk veren orgazmlardan başka bir şeyle ilgilenmiyordum. Hem de bir sürü. Yani şu anda sırtüstü yatıp bacaklarımı havaya kaldırmamamın nedeni inattan başka bir şey olamazdı. Vücudum aptalca becerilmeye istekliyken, kafam açıkça hala kin tutuyordu.

Şimdi, beynimi kapatmanın bir yolunu bulabilseydim, bu harika olurdu.

Postun üst katmanını yırtıp attım ve pantolonumun içini kaplayan yapışkan pisliğe bakarak yataktan fırladım. Sırılsıklam kumaşı soyma, nemli bir bezle üzerimi silme ve gömlek-elbisemi giyme hızıma rağmen, kendimi pek de enerjik hissetmiyordum. Ben ne zaman enerjik oldum ki? Biraz buhar atmam gerekiyordu -*cinsel* buhar, eğer bu zaten açık değilse- tam da şu anda, bu yüzden oyalanacak havamda değildim.

Serinlemek amacıyla sendeleyerek pınara indim, berrak ve temiz sularda tek bir canlının bile olmadığını görünce rahatladım; bunun en büyük nedeni, aletimin yolda tombullaşmaya karar verip *tişörtümün* içinde çadır kurmasıydı ve bunu açıklamak istemiyordum.

Klan muhtemelen ilkbaharda tembellik yapamayacak kadar işleriyle meşguldü. Yıkama zamanı genellikle erken ya da geç olurdu ama asla gün ortasında olmazdı - ne şanslıyım ki benim için. Avcıların ayak parmaklarını daldırmak ya da öldürdükleri hayvanların lekelerini yıkamak için ara verdikleri olurdu ama bugün görünürde kimse yoktu.

Şükürler olsun, çünkü içinde bulunduğum durum beni gerçekten durduramazdı.

Gömleğimi yırtıp havuza girdiğimde en ufak bir mahcubiyet bile hissetmedim. Turkuaz su ısınmış tenime karşı serindi, geçici bir rahatlama sağladı. Başımı eğdim, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve yüzümü ovalamadan önce geriye doğru taradım. Dün banyo yapmışım, bu yüzden

Yıkanmama *gerek yoktu* ama tenimi pembeye boyamak ellerime odaklanacak bir şey verdi ve kısa süreliğine zihnimi... durumumdan uzaklaştırdı.

Gerçi o bile kısa sürdü. Adil olmak gerekirse, onu aramalıyım. Bu döngüyü kıramıyor gibiydim. Parmaklarım hassas cildimi fırçaladıkça, daha sert ellerin, pulların ve pençelerin okşadığını ve tırmaladığını hayal ediyordum. Boynumdaki sıcak nefesinin puflarını neredeyse hissedebiliyordum - dudakları, dişleri, hem tatlı hem de sahiplenici, beni işaretliyordu.

Beni *onun* yapıyor.

Gökyüzüne doğru iç çektim. Güç için dua etmenin bir anlamı yoktu, çünkü muhtemelen yine de sikimi takip edecektim. Havuzun ortasındaki düz bir kayaya doğru yürüdüm, körü körüne pürüzlü yüzeye yaslanmanın beni bir şekilde topraklayacağını umuyordum. Ama olmadı.

Kaynak çok güzel, renkli ve dingin bir yerdi. Arka plandaki şelale mükemmel bir ambiyans yaratıyordu ve normalde bu kayanın üzerine bir gemi enkazındaki siren gibi uzanıp etrafı izler ve güneşlenirdim ama şu anda ilgimi uyandırmakta güçlük çekiyordum. Kaçmayı, planlar yapmayı ya da mahkûmlar ne yaparsa onu düşünüyor olmalıydım ama bunun yerine bir kayaya yaslanmış, bir elimi aletimin etrafında kıvrıyor ve mastürbasyon yapıyordum. Yapmam gerekiyordu. Rahatlamaya ihtiyacım vardı, yoksa *gerçekten* delirecektim ve o zaman kime ne faydam olacaktı?

O kadar tahrik olmuşum ki gerçekten canım yanıyordu, sikim uzun bir vuruşla kaya gibi sertten katı elmasa dönüşüyordu. Taşaklarımdan ayak parmaklarıma kadar uzanan bir şimşek çaktı ve gözlerim başımın arkasına yuvarlandı. Neden kendimi çok daha duyarlı hissediyordum? Meme uçlarım zonkluyor, normalde uyuşuk hissettikleri halde çimdiklenmek için yalvarıyorlardı. Garip ve garip bir şekilde iyiydi. Çok fazla ama yeterli değil. Çok kafa karıştırıcıydı. Bu aptal gezegene inmeden önce hiç böyle olmamıştım.

Hepsi uzaylıların suçuydu.

Vo'ak'ın aleti zehirli gibi bir şeydi. Öyle olmalıydı, çünkü ölüyordum. Tabii bu aynı zamanda onun panzehir olduğu anlamına geliyordu ve bu da teoriyi güçlendiriyordu. Beni canavar penisıyla zehirlemişti, böylece onu arzulayacaktım, *sadece* onu. Seks düşkünü beynime mantıklı geliyordu ama herkesin içinde otuz bir çekmek de öyle, yani tam olarak iyi bir yargıç sayılmazdım.

Uzunluğumu sevdiğimi bildiğim her şekilde yumrukladım - uca baskı, boğulma sınırında kavrama - ama hiçbir şey işe yaramıyordu. Ne kadar çaresiz hissetsem de boşalamıyordum. Yaklaşmıştım ama o yapıya takılıp kalmıştım, sanki beni tepeden aşağı itecek bir ivmeye ihtiyacım varmış gibi. Ayrıca büyüyen bir boşluk vardı.

İçimde doyurulması gereken bir huzursuzluk vardı ve artık buna dayanamıyordum. Neyim olduğu ya da neden kızışmış bir sürtük gibi davrandığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu önemsemek enerji gerektiriyordu ve benim harcayacak hiç enerjim yoktu.

Kayanın üzerine doğru kıvrıldım ve bir bacağımı kaldırarak kenarda dinlendim. Kayganlaştırıcı yoktu ve kayganlaştırıcı sızdıran kertenkele de yoktu, bu yüzden idare etmek zorundaydım. Boştaki elime tükürdüm ve iki parmağıma sürdükten sonra parmaklarımı dar kasların arasından geçirdim. Onları yerleştirmek için gerildiğimde biraz yanma oldu -Fiona'nın losyonu harikalar yaratmıştı- ama kısa sürede içten gelen bir zevkle gölgelendi. Bu hisleri kovalamakta tereddüt etmedim, göğsüm hızla yükselip alçalırken içimi çektim ve zevkimin yayda yankılanmasına izin verdim. Bir yaş boyunca, parmaklarımı gidebildikleri yere kadar soktum, kancaladım ve çektim, ama açığı ve ilgiye en çok ihtiyaç duyduğum yere tam olarak ulaşamadım.

Vo'ak'ın sikinin ve düğümünün çaba harcamadan vuracağı yere.

Hayal kırıklığı içinde inleyerek bacaklarımı daha da araladım, parmaklarımı daha derine soktum ve nihayet prostatımı sıyırdıklarında daha yüksek sesle inledim, ancak uzaktaki bir gümbürtü beni dondurdu ve aletim daha da fazla salyalanmaya başladı. Kalbim hem panik hem de heyecanla çarparken, gözlerimi kırıştıtararak açtım, klandan bir dikizci görmeyi bekliyordum, ama bu Vo'ak'tı.

Benim uzaylım.

O buradaydı, uzun boyu ve sert kaslarıyla, gözleri aç, dişlerini göstermiş, ben kendimi tika basa doldururken, ıslak, kıvranan ve çaresiz bir halde ağaçların arasından beni izliyordu. Normalde, çok açık ve halka açık bir banyoda kendimi parmaklarken yakalandığım için utanırdım ama onun varlığından duyduğum rahatlama başka bir şey hissedemiyordum.

Peki bu tam bir sekizlik için nasıl?

Parmaklarım makaslamaya ve çekiştirmeye devam ederken bakışlarım onun üzerinde geziniyor, tutsak izleyicilerim için kendimi gevşetiyordum. En yakındaki ağacı kavradı, sanki onu dik tutan tek şey ağaçmış gibi ağırlığını ağacın gövdesine verdi. Kürklü külotundaki şişkinlik müstehcendi, kalçaları zaten damlayan kayganlıkla parlıyordu ve ağzım sulandı.

İçimde buna ihtiyacım vardı.

Hemen şimdi.

"Lütfen?" Yalvardım ve Vo'ak'ın gözleri benimkilere kaydı, araştırıyordu. Ona doğru bir el uzattım, yalvardım ve tekrar denedim. "*Lütfen.*"

Vo'ak'ın sırtışı şeytaniydi ve saniyeler içinde çırılçıplak suyun içinde bana doğru ilerlemeye başladı. *Çok uzun* diye düşündüm. Önümde dururken dövmeleeri özellikle parlıyordu, büyük ve heybetliydi ve dokunmak için uzanan elimi kontrol edemiyordum, pullarını parmak uçlarımda hissetmek için çaresizdim.

Neyse ki, çiftleşme ihtiyacımı fark ederek ipucunu almış görünüyordu ve bunu yerine getirmeye fazlasıyla istekliydi.

"Cah-ka-rook-uh," diye mırıldandı kokumu içine çekmek için eğilirken, iri elleri kalçalarımın ve belimin ince kıvrımlarının üzerinde geziniyordu. Her hareketi yavaş ve nazikti, tüm tatlı noktalarımı öpüp okşarken dudakları yumuşaktı, bana panikten bir dokunuş uzaktaymışım gibi davranıyordu - sanki geri çekilmemi bekliyormuş ve bunu yaptığımda çok fazla yatırım yapmak istemiyormuş gibi. Temkinli olmasına kızamazdım, tamamen haklıydı ama istediğim şey şefkat *değildi*.

Bu sefer değil.

Vo'ak'ın anlamasını umarak, "Nazik olmak yok," dedim. Tanrım, ama acıtsa ve yaksa bile *alınmak* istiyordum - biraz acıya *aldırmıyordum*. Tereddüt edemeyecek ya da kızarmış bakireyi oynayamayacak kadar öfkeliydim. Bu adamın bana vermekten mutlu olduğu her şeyi istiyordum. "Sana şimdi ihtiyacım var."

Vo'ak baş ve işaret parmaklarını kullanarak çenemi yukarı kaldırdı ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Yüzümü inceledi, şaşkınlığın yerini anlayış alırken istediğini bulmuş gibi görünüyordu. "Acı yok mu?"

Gözlerimi kırptım, anlamı gözümün önünden geçti. Parmaklarımı kıvırdım, sisi konsantre olacak kadar evcilleştirmek için içimdeki iyi noktaya vurdum. "Acı mı?"

Vo'ak bir pençesini vücudumda gezdirdi, çok hassas ve dolgun olan kabarık ağzımın etrafında dikkatlice dolaştı. Hafif bir dokunuş içimde bir şimşek çakmasına neden oldu - nasıl bu kadar iyi olabiliyordu? "Acı yok mu?" diye tekrar sordu ve *oh*.

"Hayır, acı yok," dedim başımı çılgınca sallayarak. "*Ngh...* G-Gitmek için iyi. İyiden de öte. Buna ihtiyacım var, gerçekten, gerçekten-"

Dudaklarıma yapıştı, gevezeliğimi kesti, belli ki yağmur gibi sağ olduğumdan ve aleti alabildiğimden memnundu. *Hele şükür*. Memnun bir şekilde inledim ve göz ucuyla Vo'ak'ın kuyruğunun sallandığını gördüm ama daha önce gördüğüm gibi tedirginlikle değil. Neredeyse... sallanıyordu. Neşe mi yoksa uyarılma mı, bilemedim ama muhtemelen ikisi birden ve o kadar sevimliydi ki ağzının içine doğru gülümsemekten kendimi alamadım, yumuşak bir kahkaha attım.

Ses, uzaylımdan korkunç bir gümbürtü çıkardı ve sudan kaldırılıp arkamdaki kayanın üzerine tamamen tnemedenden önce parmaklarımı geri çekip iki kolumu boynuna dolamak için yeterli zamanım vardı. Pozisyon değişikliği onun kalın, sümüksü uzaylı sikini benimkine sürtüyordu ve basınç inanılmazdı. Sızlandım -gerçekten *sızlandım*- neredeyse sadece o yoğun sürtünme pcğnden geliyordum. Başım dönüyordu, vücudum çok sıcaktı, çok gergindi ve daha fazla tensel temas peşinde koşmaktan kendimi alamıyordum.

Vo'ak Ly'zrd dilinde bir cümle mırıldandı, anlamamıştım ama kulağa iğrenç geliyordu ve dudaklarındaki sırtışla karışık gözlerindeki şakacı bakış dizlerimin titremesine neden oldu. Açılmış bacaklarımın arasına daha fazla girip bizi göğüs yapıştırırken, boğazımı, kulaklarımı, omuzlarımı ısırıp kalçalarımı istediğim kadar dndrmeme izin verirken benimle dalga geçmeye meyilli görünmüyordu.

Dişlerinin ya da pençelerinin her sürtünmesi aklımı başımdan alıyordu. "Tehlike, tehlike" diye bağırarak kaçıyor olmalıydım ama kendimi kaptırmıştım, sikiinin üzerimde yarattığı büyünün etkisi altındaydım. Normalde bu kadar keskin bir şeyin hayati organlarıma bu kadar yakın olması beni rkteceği için bu küçük cesaret nöbetinin nereden geldiğini bilmiyordum ama öne doğru eğiliyor, dişlerini ve pençelerini daha derine batırması ve bana biraz acı vermesi için onu teşvik ediyordum.

Parmaklarımı sırtına geçirdim, kendimi daha hızlı hareket etmeye zorladım, her bir dalgalanma özensiz ve ritimsizdi. Aletim sırlıskılandı ve bunun kendi pre-cum'um mu yoksa solungaçlarından sızan kayganlık mı olduğundan emin olamıyordum. *Islaktı*, kaygandı, ona karşı ileri geri kaymayı kolaylaştırıyordu, her bir diken aletimin ucunun altındaki hassas noktayı yakalıyordu.

Vo'ak müdahale etmiyor, kontrolü ele almaya alışmıyor, hatta beni kışkırtmıyordu. Muhtemelen bu durumdan daha önce şphelenmeliydim ama o sırada doğru düzgün düşünemiyordum ve doruk noktam baş döndürücü ve gecikmiş bir şekilde yüzeyde gezinmeye başlamıştı bile. Uzaylı kocamın tam boşalmanın eşiğindeyken beni durdurmayı uygun göreceği fikri düşüncelerimin tam olarak n saflarında yer almıyordu.

Yeterince komik.

"Hayır, hayır, hayır," diye hıkırdım, bir adım geri çekilirken ona doğru hamle yaptım - sadece aletimin ulaşamayacağı kadar uzağa. "Neden durdun?"

Kendinden fazlasıyla memnun görünerek dudaklarımı öptü. "Sabırlı ol, hoo-man'im."

Alay ettim. *Sabırmış, kıcımın kenarı.* "Tamam, kendimi boşaltacağım." O daha başını eğip anlamadan, ben aşağı uzanıp muhtaç sikimi yumrukladım, her şeyden çok gösteriş için inledim. "Çok iyiydi."

Vo'ak kılsız bir kaşını kaldırdı, dişli sırtışı neredeyse *gururlu* görünüyordu. Onun bakışları altında tenim karıncalandı, tüm vücudum pembeleşti. Bir sonraki yukarı vuruşta bileğimi büktüm, başını en hassas hissettiği yerden sıktım. Tekrar yaklaştım ve Vo'ak'ın bunu bildiğini hissediyordum. Havada kokusunu mu alıyordu yoksa beden dilimde mi görüyordu, emin değildim ama gözlerinde kalbimi hoplatan üstün bir bakış vardı.

"Benim *şartlarımla geleceksin,*" dedi bakış. "*Benim olandan elini çek.*"

İsa merhamet etsin.

Yabancı bir dilde bir şeyler seslendi ve aniden kollarımdan aşağıya doğru kayan, pazularımın etrafında kıvrılan bir varlık hissettim. Sümüksü kırmızı dallar ağaçlardan aşağıya doğru yemek arayan yılanlar gibi kıvrılırken refleks olarak sikimi bırakarak sarsıldım.

Tabii ki bu piç kurusu lanet ağaçlara hükmedebilir.

Ormana ilk girdiğim andan beri aklımda olan senaryo tam olarak buydu - ürpertici ağaçlar beni hissediyor, el yordamıyla dokunmamaları gereken yerlere dokunuyorlardı ve daha kötü bir şey olamayacağını hayal ediyordum.

Ama şimdi...

Dokusu tuhaftı elbette ama garip bir şekilde... hoş muydu? Tenime karşı serindiler ve Vo'ak bir kelime daha mırıldanarak onları bileklerime gevşekçe sarıp başımın üzerine doğru sürüklediğinde karnım sıkıştı ve boğazımdan izinsiz bir inilti koptu.

Ürkütücü ağaçlar beni yakaladığına göre kesinlikle aklımı kaçırmış olmalıyım.

Kapalı.

"Roo-bin, evet?" diye sordu ve dallar kayarak sanki durdu Cevabımı bekliyorlar. Rızaya dayalı ağaçlar. Ne kadar ferahlatıcı.

Bağları çekiştirdim, verip vermediklerini test ettim ve her dirençle karşılaştığımda sikim karnıma damladı, mutlu izim pre-cum ile parlıyordu. Aslında bu savunmasız hissi bir kez olsun sevmiştim, açık olmak ve istediği her şeyi yapabilmesi için sıkıştırılmış olmak. Evet, ağaçlara hâlâ yan gözle bakıyordum, ama *kelimenin tam anlamıyla* beni etkiliyorlardı ve seksi zamanlar için onları gerçekten jelatinimsi ipler gibi kullanmak mantıklı geliyordu.

'Toprağın meyveleri' ve tüm bu caz.

"Evet," dedim ve Vo'ak'ın başını sallamasıyla ağaçlar tutuşlarını sağlamlaştırarak beni bir açıda tuttular -neredeyse yarım bir crunch gibi, ama karın egzersizi olmadan. İri eller alt kısımlarını kavradı ve beni yukarı katlamak için geriye doğru itti. Ne olacağını tam olarak biliyordum ama Vo'ak başını eğip hevesle deliğimi aramaya başlamadan önce bana aç bir gülümseme attığında nefesimi tuttum.

Sıcak, yapışkan dili ağzımın etrafında süzülüp beni tadarken "Siktir," diye soludum. Kirli, sapıkça ve samimiyetin garip bir kombinasyonuydu, özellikle de kış yanaklarımın üzerine çırpınan öpücükler bastırıldığında, sadece bir saniye sonra burnunu büzölmüş cilde sokup derin bir inilti ile nefes aldığında.

Pislik herif.

"Benim kokumu alıyorsun," diye mırıldandı, keskin tırnakları dizlerimin arkasındaki ince deriyi çimdikliyordu. "Tadın tatlı nektar gibi. İyi bir ziyafet çekeceğim, Cah-ka-rook- uh."

Çıkardığım sızlanma acınası sınırlardaydı -beni neyin ele geçirdiğini bilmiyordum- ama Vo'ak bunu eğlenceli buldu ve tekrar dalmadan önce bana karşı içten bir şekilde kıkırdadı. Kıpırdanmaya çalıştım, duyumlar çok fazlaydı ama kalçalarımındaki güçlü tutuşu beni hareketsiz tuttu, dili dışarı fırladı, beni tekrar tekrar derinlere soktu.

Bana hiç merhamet göstermedi ve ben gevezelik eden, titreyen bir karmaşa olana kadar hiç zaman almadı. İçten ve dıştan uzun, amaçlı yalamalar arasında gidip geldi ve dudaklarını girişime yapıştırıp sertçe emdi. Söylediği gibi, avını yiyen açgözlü bir canavar gibi benimle ziyafet çekti. Yirmi altı yaşındaydım ve daha önce hiç bu kadar coşkuyla ağzıma almamıştım. Akıllara durgunluk veriyordu.

Ayak parmaklarım falan kıvrıldı.

"Evet..." Tısladım, içimde ezici bir zevk akarken başım bir o yana bir bu yana dönüyordu. "Bunu yapmaya devam et."

Sözlerimden ya da ses tonumdan beni anladı, çabalarını ikiye katladı ve dilini acımasızca kışıma sokup çıkararak beni becerdi. Uçurumun kenarına o kadar yaklaşmıştım ki hangi tarafın yukarı olduğunu bilmek zorlaşıyordu, mutluluktan o kadar sarhoş olmuşum ki Vo'ak hayatımın aşkı gibi görünmeye başlamıştı. İki haftadır kendi elimden başka bir şeyim yoktu ve her şeyi riske atmaya hazırdım. Bu çok saçmaydı ama lanet olsun, nasıl sevişileceğini biliyordu ve bir daha giderse onu öldüreceğime yemin ettim.

Gelmem gerekiyordu.

Çok kötü.

Her iki bacağım da Vo'ak'ın sırtına asılmıştı, bu yüzden topuklarımı içeri soktum, onu pozisyonunda sabitledim ve yüzüne sürdüm. Kıcıma doğru hırladı ve hassas tenimde titreşen ses yıldızlar görmemi sağladı. Haykırdım, boş bir kabuktan başka bir şey olmayana kadar aletimden fişkıran dölleri gibi bir yay kirişi gibi gerildim. "Fu-huuck."

Tenta dallarının ağırlığını taşıyabileceğini ve beni yüksekliğimden aşağı inerken asılı tutacağını varsayarak sarktım. Bir bacağım hâlâ Vo'ak'ın omzunda gevşekçe asılı duruyordu ama o diğerini indirdi ve bir parmağını karnımdaki dölde gezdirip tadına bakarken kayanın üzerinden suya doğru sarkmasına izin verdi. Son damlasına kadar emmek için eğilmeden önce parmağını emerek temizledi ve yüksek sesle mırıldandı. Yumuşak sikim bu görüntü karşısında hafifçe sarsıldı -çok *pis*, *tamam mı*, *beni rahat bırak*- ve Vo'ak bunu görmüş olmalı, çünkü bir nefesten diğerine daha da alçalarak ucunu ağzına aldı.

Aşırı uyarılmaktan inleyerek ve onu yerinden çıkarmak için kıvranarak kıpırdandım. "Hayır, hayır, hayır."

Hemen geri çekildi, yüzünde endişeli bir ifade vardı ve "Sorun mu var?" dedi.

Başımı bir o yana bir bu yana çevirdim. "Çok fazla. Çok fazla." Sonunda anladı ve ayağa kalkmadan önce sikime son bir kez kederli bir bakış attı.

Bacağım diğer omzundan kaydı ve beni açıkta tutmak için ayağımı kayaya dayayarak dizimden büktü. İhmal edilmiş deliğimin etrafında bir pençe gezdirdi ve "Çok mu fazla?" diye sorarken hafifçe vurdu.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyordum. "Devam et. *Daha fazla*."

Vo'ak başıyla onayladı ve pençelerini geri çekip parmağını boğumuna kadar içeri sokmadan önce solungaçlarından kaygan bir madde topladı. Sonunda daha kalın, daha uzun ve *yivli* bir şey tarafından doldurulduğum için rahatlayarak iç çektim. Çok iyi hissettirdi ve o gelmeden önce kendimi esnettiğim için geçmişe övgüler yağdırdım, çünkü o tek parmağın üçe çıkması, derinlemesine sokulması, beni doldurması, ağzımı çekmesi ve prostatımı cezalandırması hiç zaman almadı.

Ölmüş ve cennete gitmişim. Bundan emindim.

"Hazırım," diye kekeledim, kelimeler kuru boğazımda tıkırdıyor, nefesim kesiliyordu. "Ben hazırım. Becer beni, Vo'ak, lütfen."

Adının dilimden düşmesi bardağı taşıran son damla olmuş olmalı ki Vo'ak parmaklarını, hizaya geldi ve sertçe içime daldı.

Dur.

"Sikeyim evet!" Kollarım hâlâ ağlarına dolanmış halde dallara doğru gerinerek haykırdım. Bu duyguyu özlemiştim; doluluğu, bütünlüğü. Bağırsaklarıma yerleşmiş olmalıydı, beni başkaları için mahvediyordu, ama çok inanılmaz ve çok doğru hissettiriyordu.

Vo'ak homurdandı ve bana uyum sağlamam için bir saniye bile vermedi, geri girmeden önce bir santim geri çekildi, sikinin başı karnımın iç kısmına çarptı, derinin *kuvvetle* şişmesine neden oldu - Tanrım, bu neden bu kadar ateşliydi? Bir sonraki hamlesini karşılamak için yukarı doğru sallandım, hızı tek başına kontrol etmesine izin veremeyecek kadar çaresizdim, ama arkasındaki ivme kıcımlı kayaya sürttü, acı sırtımdan yukarı doğru fırladı.

"Ah, kahretsin," diye tısladım, acı keskin ve ısıricıydı. Vo'ak dişlerini sıktı ve durakladı.

"Roo-bin?"

"Sırtım," diye inledim, başımı aşağı doğru sallayarak. "Kaya."

Uzaylım anladı. Dalları bir el hareketiyle uzaklaştırdı, kollarımı boynuna doladı ve beni serbest bıraktı. Sıkıca tutundum, iki yanağımı da elleriyle kavrayıp kaldırdığında kıcımdaki acı zevke ikincil oldu. Doğruldu, beni sikinin üzerine oturttu, benimki onun karın kaslarına sürtünüyordu ve fırlayan hisler beni ele geçirdi, o kadar sert ve aniden boşaldı ki görüşüm karardı.

Vo'ak kaskatı kesildi, vücudumda tepeden tırnağa şok üstüne şok yaşanırken şaşkınlıkla bana baktı. Başım öne düştü ve gözlerimi kırıpıştırarak odaklandım, sonra aletimin hala sert olduğunu ve seğirdiğini gördüm. Bu... kuru bir orgazm mıydı? Kahretsin, iki kez bu kadar çabuk boşalmayı başarabileceğimi hiç düşünmemiştim, sadece kıcımlı bir uzaylı sikiyle doldurulmasından dolayı içten boşalmayı bir kenara bırakın.

Vo'ak her iki konuda da yanıldığımı kanıtlamıştı.

Vo'ak'ın yüzünde bir sırıtma belirdi. "Hevesli hoo-man," diye alay etti. "İçinde benim sikimden başka bir şey olmadan kendini harcıyorsun. Ne kadar hoş."

Bu adamın normal bir cümleyi zar zor bir araya getirebilmesi komik, ama seks konuşması? Hiç sorun değil. On üzerinden on.

Önceliklerini tartışamazdım.

Homurdandım, vücudum son bir sarsıntı geçirdi ve kendini beğenmişliği arttı. Ne piç ama. Ve en kötüsü? Beynimi *iki kez* boşaltmama rağmen tam olarak tatmin olmamıştım. İçimdeki her şey devam etmek, daha fazlasını almak için çılgık atıyordu, bu yüzden sadece daha da ukala olacaktı.

Sikerler. Bana bir pislik gibi vurmaya devam ettiği sürece istediği kadar pislik olabilirdi.

Bacaklarımı beline doladım, ağaca tutunmuş bir koala gibi yapıştım ve yere çöktüm. Kendimi aşırı uyarıyordum ama Vo'ak'ın hırlayarak kıcıımı sertçe kavraması ve programa ayak uydurması hoşuma gidiyordu. Acımasız bir hızla kaldırılıp sikinin üzerine bırakıldım, ihtiyaçlarını karşılamak için bir kılıftan, deliği olan bir bez bebekten başka bir şey olarak kullanılmadım.

Bu *tam da* benim istediğim şeydi. Vahşiydi, tamamen dengesizdi, sanki çok uzun zamandır tek bir saç teline tutunmuş gibi içime giriyordu. O hissi biliyordum. Tenin tene ıslak, gıcırtilı tokatları ormanda çınlıyor, ağaçlardan sekiyor ve benim inlemelerimle karışıyordu, kamptaki herkesin bizi duyamayacağı yanılsamasına kapılmamıştım.

Çok vahşiceydi.

Uygun bir çiftleşme.

Başımı boynunun kıvrımına soktum, içimde genişleyen beyaz sıcak, ezici zevkle titriyordum. Sanki kesintisiz bir orgazm gibiydi. Bir enerji akımı kanımı, damarlarımı, sinirlerimi aydınlattı. Cildim aşırı hassastı ve kafa derimdeki her saç folikülünü, her ter damlasını hissedebiliyordum. Kaslarım kasılıyor ve gevşiyordu, taşaklarım aletimi ne kadar sıkı sardıklarıyla ağrıyordu. Hayatımda hissettiklerimin en iyisiydi. Uyuşturucunun canı cehenneme. Bu gerçek bir coşkuydu ve kimse beni başka türlü ikna edemezdi.

Vo'ak'ı öpmek için başımı kaldırmaya zorladım, dillerimiz çarpıştı, ıslak ve dağınıktı ve sikinin tabanı yavaş yavaş şişmeye başladı, her itişte ağzımı daha fazla çekti. Artık ne olduğunu bildiğim için onu kucakladım ve içimdeki ekstra genişliği karşılamak için eğildim. "Evet, hepsini bana ver," diye yalvardım. "Düğümle beni."

Vo'ak vahşi bir hayvan gibi homurdanıp hızlanarak içime girip yarın yürüyemeyeceğimden iki kat emin olunca kısa süreli bir panik yaşandı. Yine de çabucak yatıştı, donuk, gerici acı, şişman ampul tatlı noktama yerleşip her sinir ucunu yoğururken yerini coşkuya bıraktı.

Üçüncü kez boşaldım, sessiz ve kemiklerimi paramparça ederek. Sonunda sikim zonklamaya başladı, boşaltmam gereken son döl damlasıyla birlikte salyalarım akıyordu. İnledim, kollarına yığıldım, daha da fazla hissin dalgalarına binmek için gevşek ve kemiksiz hale geldim. "Bu nasıl oluyor?"

Uzaylı siki sihirliydi.

İşte böyle.

Kalçalarının son bir hamlesiyle Vo'ak'ın zonklayan düğümü içeride kilitlendi ve kapasitesine kadar şişti. "Roo-bin," diye homurdandı, kalçaları gıcırıyor, sıcak döl selleri karnıma pompalanırken titriyor, beni derinden sahipleniyordu. Hareket edemiyordum, Vo'ak kulağında nefes nefese kalırken zar zor nefes alabiliyordum, ikimiz de artçı şoklarla titriyorduk, anlamsızdık. Dünya bulanıktı, değişmeyen tek şey kalbinin gümbürtüsüydü, bu yüzden her atışa odaklandım, anın sürüklenmesine ve yerleşmesine izin verdim.

Vo'ak bizi kaynağın kenarına kadar götürdü ve dikkatlice kıyıya uzanarak beni üzerine bıraktı. Sırtıma desenler sürdü ve saçlarıma öpücükler kondurarak kokumu içine çekti. Sıcak hava ve uzaylının ısınmış pulları arasında, cildimdeki su tanecikleri hızla kurudu, güneş üzerime vuruyordu. Güzeldi. Hoştan da öte. Rahatlatıcıydı, yatıştırıcıydı.

Güvenli kollar belime dolandı ve ben daha da yakınlaştım - hoşnut, güvende ve doygun. Dakikalarca, saatlerce, günlerce ışığın tadını çıkardık. Umurumda değildi, çünkü Vo'ak bana değerliymişim gibi davranıyordu ve o sıcak ışınların altında, damarlarımda dolaşan zevkle, bir kez daha bu hayatın bu kadar korkunç olup olmayacağını düşünmeden edemedim.

Bu fikri kafamdan silmem gerektiğini biliyordum. Bir evim vardı. Bir *ailem* vardı. Kabul, aramız pek iyi değildi ama bana yaptıkları gibi tek bir 'siktir git' ya da 'hoşça kal' demeden milyonlarca kilometre ötede yeni bir hayat kuramazdım.

Kaşıntıyı kaşımanın bu geçici düşünceleri engelleyebileceğini ve ihtiyaçlarımdan kafamı toparlayacak kadar uzun bir süre için dağılmasını sağlayabileceğini ummuştum. yerine, bağı daha da güçlendirmiş, tam da korktuğum şeyi yapmış ve kendimi onun kollarına ait hissedecek kadar açgözlü olmamı sağlamıştı. Bu seviyede bir delilik tehlikeliydi.

Özellikle de güçlü bunun bitmesini istemezken.

REUBEN

Bir ay geçmiş, mevsim sıcak hava ve parlak renklerden soğuk gecelere ve daha karanlık gökyüzüne dönmüştü. Dünya'da yazın sonbahara dönmesi kadar net bir değişim değildi ama kesinlikle bir değişim vardı - birden fazla şekilde. Kaçmamıştım. Besbelli. Aslında, U'suhk'tan ayrılmak için yollar aramak eskisinden daha az acil hale gelmişti. Bu arzu hâlâ aklımın bir köşesindeydi ama buradaki yaşam dikkatimi dağıtmıştı. İnsanlar, toprak, iş. Plan yapmak için zaman ve enerji bulmak gittikçe zorlaşıyordu ve başlangıçta fazla bir şeyim olmamasına rağmen, umudumu yitirmek üzereydim. Yani, kendimi önemsiz şeylerle meşgul etmemek için daha fazla çaba sarf edebilirdim ama beleşçi olmak da istemiyordum.

Ve cidden, ne zamandan beri hapisane müdürlerimin onayını almak eve gitmekten daha öncelikli oldu?

Stockholm Stockholming olsun.

Doc başka bir klana bir iş için çağrılmıştı, bu yüzden onun kulübesine göz kulak olmakla görevlendirildim. Aslında benim yapabileceğim bir şey yoktu, sadece Ok'tna'nın bitki stoklarını yağmalamasını engellemek -görünüşe göre onlarla çay yapmayı seviyordu- ve eğer istenirse iksirleri dağıtmak, ama o isteneceğinden şüpheliydi. Her ihtimale karşı hepsini etiketlemiş ve sıkıştığında başvurmam için güvenilir şifacı İncil'ini bırakmıştı. Sorumluluğu üstlenecek başka birini seçmesi için ona yalvarmıştım, biraz olsun akıllı olan birini. Pepto-Bismol'ün uzaylı eşdeğeri yerine müshil vermek gibi aptalca bir şey yapacağımdan korkuyordum ama bana güvendiğini söylemişti.

Zavallı kadın.

Ayrıralı sadece iki gün olmuştu ve henüz kimse uğramamıştı, çok şükür. Gezegeni daha iyi görebilmek için onunla gitmek istemiştım ama bu hızlı bir gezi olmadığı için Vo'ak benden o kadar uzun süre ayrı kalmayı reddetmişti. *Görünüşe* göre içgüdüleri beni avlamasını, güvende olduğumdan emin olmasını ve ormanın ortasında üzerime binmesini gerektiriyordu, o kadar.

Yine de bunu ileride başvurmak üzere bir kenara bırakıyorum.

Doktor, gelecek hafta onunla birlikte komşu bir klana gitmeme izin vermesi için onu ikna söylemişti, bu yüzden kaleyi tutmaktan çok rahatsız değildim. Ayrıca, parmaklarımı ve zihnimi meşgul etmek için tığ işimi de yanımda getirmiştım. Dışarısı daha soğuktu, bu yüzden şapkalarım ve eldivenlerim popüler oluyordu ve ticaret siparişleri beni meşgul ediyordu.

Elbette, azgın piç Vo'ak nöbet görevlerimi beni kitaplık seksine, çalışma tezgahı seksine ve kulübenin her yerinde seks yapmaya ikna etmek için mükemmel bir fırsat olarak görmüştü. Yeni bir oyuncağı olan tipik bir adam gibiydi, ama bu durumda, becermek için yeni bir yerdi. Tabii ki reddettim. Fiona'nın iş yerine böyle saygısızlık edemezdım. *Biraz* klasım vardı.

Onun yerine küvetin üzerine eğildiğimde kıcıımı yedi.

Bu da geçen ayki bir başka gelişmeydi. Uzaylı kocam söz konusu olduğunda kendimi dizginlemekten sıkılmıştım ve yapabiliyorken zevk almaya karar vermiştim. Düşündüğümde kulağa kalpsizce geliyordu ama sanki ben onu onun beni kullandığından daha fazla kullanmıyordum. Ben onun posta siparişi eşiydim, yani, *hadi ama*. Bu konuda suçlu hissetmeyi reddettim. Buradaydım, o beni istiyordu, ben onu istiyordum, vahşi ve akıllara durgunluk veren bir seks yapıyorduk ve hepsi kendi rızamla olmuştu. Sorun değildi. Eğer gerçekten kaçmayı başarırısam, o zaman kendimi kötü hissetmeme izin verebilirdim, ama şimdilik,

Buradan ayrılma ihtimalim Nobel Ödülü'nü kazanma ihtimalim kadar yüksekti, bu yüzden burada kalmaya devam edebilirdim.

Hepimiz fedakarlık yapmak zorundaydık. Ben bir azıddım, gerçekten. "Roo-bin."

Tıgla ördüğüm atkıdan başımı kaldırdığımda Puka'nın öğretmeninin kapıda dikildiğini gördüm. Adını hatırlamaya çalışarak bocaladım. "Ma'lor...?"

"Na-lor." Beni sert ama sabırlı bir ses tonuyla düzeltti. "Toniğe ihtiyacım var. Diş ağrısı için."

Diş ağrısı, doğru.

Bununla başa çıkabilirim.

İpliğimi ve kancamı yere bırakıp ayağa fırladım ve aramak için ilk kitaplığa gittim. Rafları dolduran şişeler ve kaseler vardı. Migren, mide bulantısı, ayak-pençe mantarı için bir şeyler... Biraz ağzıma kustum. Fiona'nın hepsini benim için adları ve kullanım alanlarıyla etiketlemesi yıllar sürmüş olmalıydı, o bir melekti, ama her sırayı iki kez taradıktan sonra bile diş ağrısı için kullanılabilecek bir şey göremedim.

Hayatımı sikeyim.

"Um..." Biraz terlemeye başlamıştım. "Sana yardımcı olabilecek bir şey göremiyorum." Birkaç şişe aldım, sanki sihirli bir şekilde ihtiyacım olan şeye dönüşecekmiş gibi salladım. Lanet olası bir dil merhemi ve bir kuyruk merhemi vardı ama dişler için hiçbir şey yoktu. Bunun olması gerekmez miydi? Diş ağrısı o kadar yaygın değilse ya da Fiona diş sorunlarıyla ilgilenmiyorsa. Hiçbir fikrim yoktu.

Bu bok için biçilmiş kaftan değildim.

Elimde olmadan, "Fiona sana daha önce *dişlerin* için bir şey verdi mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi kararlılıkla. Bana başka bir şey vermedi.

"Doğru." Yetki bendeyken böyle bir şey olması çok normaldi. Hayatım bir komedi gösterisiydi, yemin ederim. "Size verecek bir şeyim yok. Şifacı dönene kadar bekleyebilir misin? O-"

Na'lor başını salladı. "Ağrı kötü. Uyuyamıyorum."

Lanet olsun.

Yani, onu anlıyordum. Diş ağrısı berbat bir şeydi ve Ly'zrd'lerin bir tür olarak çivi gibi sert ve gururlu olduklarını biliyordum, bu yüzden muhtemelen bana gelmesi için çok şey gerekmişti.

Yine de daha az sikildiğim anlamına gelmiyordu.

"Tamam, ay düştükten sonra gel," diye teklif ettim, Fiona'nın şıfacı günlüğüne baktım, orada bir tür çare olduğunu umuyordum. *Beni hayal kırıklığına uğratma doktor.* "Senin için bir tonik hazırlatacağım."

Başını sallayıp çadırdan çıkmadan önce bir süre bana baktı. Dudaklarımdan kocaman bir nefes çıkmasına izin verdim, üst tarafım masanın üzerine sarktı. Rahatlamak için erken olduğunu biliyordum ama onu göndermek bana bir çözüm bulmam için birkaç saat kazandırmıştı. İster sorununa bir çare bulmuş olayım, ister Fiona'nın yarınki dönüşüne kadar onu oyalayacak bir yol bulmuş olayım, umurumda değildi. şu anda sadece *bir şeye* ihtiyacım vardı.

Doğrulup içimi çektim ve kalın deri ciltli kitabı kendime doğru çekerek sayfalarını çevirmeye başladım. Farklı otların, çiçeklerin ve bitkilerin karakalem çizimleriyle doluydu. Hatta bazı kurutulmuş örneklerin detaylı tanımları, kullanımlarına dair açıklamalar ve çeşitli iksirlerin yapım yöntemleri de vardı. Bilinen bir kullanımı olmayan bazı malzemeler vardı ve diğerlerinin yanında altı çizili ZEHİRLİ ibaresi vardı. Baskı yok.

Sanki saatlerdir oradaymışım, masanın üzerinde kambur duruyormuşum, sırtım ağrıyormuş ve gözlerim kaymaya başlamış gibi hissediyordum ama muhtemelen sadece yirmi dakika kadar sürmüştü. Yorgundum ve Na'lor'a baş ağrısı için bir tonik vermeyi düşünüyordum, çünkü benzer bir şey olmalıydı, değil mi?

İnledim, yanağımı elime yasladım ve bir sonraki sayfaya geçtim, karmakarışık metni yüksek sesle okudum çünkü artık hiçbir şey aklıma yatmıyordu. *"Ja'nyp, mütevazi bir bitki, sadece su altında yetişir. Belirli bir yere bakın: Batı kaynağının yatağında."* Bu, klanın sık sık içme suyu aldığı havuzdu. Kamptan çok uzakta değildi. Aslında, Vo'ak'la -ormanda transparan bir atın üzerindeki ateşli, gizemli yabancımla- ilk tanıştığımızda durduğumuz yerdi.

Homurdandım ve devam ettim. *"Yeşilimsi pembe kayalarla karıştığı için fark edilmesi zor... Yada, yada. Kullanım alanları: şarap tonlarında yaprakları olan pembe renkli meyveleri tüketilebilir-"* Gözlerimi kısarak iki kez baktım. *"Eşler arasındaki bağı maskeleyin."*

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

Canlandım, artık yorgun ya da kambur değildim. *"Sadece eşin ölümü durumunda ya da düşmanca durumlarda alınmalıdır. Doğrudan yenildiğinde, meyveler çiftleşme bağına geçici olarak koparır. Semptomları -artan uyarılma, sahiplenme içgüdüleri ve ayrılık hastalığı- azaltırken, aynı zamanda*

çiftin iddia ettiği koku. Meyveler kalıcı etkiler için diğer malzemelerle birlikte ezilebilir."

Çırpınarak bir kâğıt parçasına ve kaleme uzandım, öfkeyle ve dağınık bir şekilde alevlenmiş yaprakları ve mücevhere benzeyen meyveleriyle küçük bitkinin kabataslak bir taslağını, rengini ve tam olarak nerede bulabileceğimi karaladım.

Bu kadar.

Buradan çıkış biletim. Ve düşününce, bunca zamandır çok yakınımda saklanıyormuş.

Tek yapmam gereken Nie'tr ve Ik'lyu'yu yeterince uzun bir süre birlikte çobanlık etmekti, böylece bahara kaçabilir, kokumu azaltmak için meyveleri yiyebilir ve sonra bir gemide saklanabilirdim. *Çok kolaydı.* Ondan sonra afalladım ama bir yolunu bulacaktım. Belki şu aşırı dost canlısı köpekbalığı insanların birini eve dönerken beni bırakması için ikna edebilirdim? Bu kulağa mantıklı geliyordu. İhtiyacım olan tek şey ticaret merkezine dönüş yolunu bulmak için bir harita ya da başka bir şeydi ve belki de her ihtimale karşı bir silah. Gerekli şeyleri şimdi toplamaya başlayabilir, doğru zaman gelene kadar onları saklayabilirdim.

Kalbim güm güm atıyordu -baş dönmesi mi, endişe mi, bilemiyordum-sayfayı saklamak için bir kenara koydum ve tekrar diş ağrısına çare bulmaya koyuldum. Artık gitme ihtimali benim lehime olduğuna göre, depomda biraz daha gaz vardı. Tek yapmam gereken sabırlı olmak ve mükemmel açılışı beklemektir.

Bunu yapabilirim.

Vo'ak bana kalmam için daha fazla sebep vermediği sürece.

Hayır. Gardımın düşmesine izin veremezdim. Şimdi olmazdı. Elbette, adamdan hoşlanmaya başlamıştım - sikiyle arası iyiydi ve doyumsuzdu da, artık o engeli aşmıştık - ve bana muhtemelen hak ettiğimden daha iyi davranıyordu, ama bunun bir önemi yoktu. Eve gitmeli, ailemle aramı düzeltmeli ve hayatımı nasıl yaşamak *istiyorsam* öyle yaşamalıyım.

Zack'in dairesinin zemininde dayak yemiş ve kanlar içinde yatarken, her ölebileceğimi bile bile çocukluğumun mutlu anılarına sarılırdım, ama en azından bana eşlik edecek onlar vardı. Sebep olduğum bu durumdan kurtulmayı başarırısam, o günlere dönmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair kendime hep söz vermiştim. Aptalca bir karar vermeden önceki, tek iyi şeyi de mahvetmeden önceki hayatıma geri dönecektim. Bu sözü bu kadar erken bozamazdım, değil mi?

Ayrıca... şimdi rotayı değiştirmek çok fazla iş olurdu.

Söz verdiği gibi, Fiona Vo'ak'ı, komşu klandaki tıbbi sandık teslimatına benim de katılmama izin vermesi için ikna etmişti. Johnny ve Beatrice'in konuşlandığı yer değildi, ama karşı taraftaydı ve aralarındaki mesafenin çok az bir kısmıydı.

Gidiş-dönüş birkaç saat. Koca aptal hâlâ homurdanıyordu, sonra da iyi bir önlem olarak yüzüme iki kez boşaldı, ama kabul etmişti ve bu kesinlikle güvende büyük bir artıydı. Her ihtimale karşı Nie'tr'i yanımıza eskort olarak göndermişti ama bu bir ilerlemeydi.

Oraya yolculuk hızlı ve olaysız geçti. Zamanımın çoğunu sakar kıcımın takılıp yüzüstü düşmemesini dileyerek geçirdim, bir yandan da Nie'tr tarafından kurutulmuş et parçalarıyla beslendim - ilk kez değil, gerçekten özenli bir eş olacağını düşündüm. Kamptan çıkmak iyi hissettirdi, her ne kadar ormanda tekrar gezinmek ve o ürkütücü ağaçların neler yapabileceğini hatırlamaktan kurtulamamak anlamına gelse de. İstemsiz bir ürperti içimi kapladı. İçlerinden bir ya da ikisinin yanımdan geçerken benimle flört etmeye çalıştığına yemin edebilirdim ama bunu aşırı aktif hayal gücüme yordum.

Neyse ki, bacaklarım sallanmaya başlamadan önce bölgeye ulaşmıştık. Bizimkinden daha küçüktü, bir köyden çok bir koruluğa benziyordu, kulübelerin yanı sıra ağaç evler de vardı ama daha az uzaylı olduğu için bu mantıklı geliyordu. Bunu biliyordum, çünkü hepsi beni selamlamak için kampın bir ucundan diğer ucuna sıralanmıştı. Bir sürü baş eğme ve coşkulu el sıkışmanın yanı sıra birden fazla Ly'zrd bana Vo'ak'ın Büyük Lider olarak ne kadar harika olduğunu ve ne kadar harika bir eş seçimi yaptığını söyledi.

Bu saydıklarımın birine katılmak zorundaydım ama hangisine katıldığımı açıklamayacaktım. "Hey, neden tanıdık geliyorlar?" Fiona'yı hafifçe dürterek

Kalabalığın en önünde duran iki uzaylı. Daha genç ve şen şakrak olan beni gördüğüne çok sevinmiş gibiydi, gözlerimin üzerinde olduğunu fark ettiğinde bir tür el çırpma dansı .

Fiona'nın kaşları konsantrasyonla çatıldı, tanıdığını haykırmadan önce onlara bir göz attı. "Ah, *Del-taar* ve *Ee-ganas*." Onlara nazikçe el salladı, ikisi de mutlulukla karşılık verdi. "Ticaret karakolunda insanlara eşlik ediyorlar. Muhtemelen onları orada görmüşsünüzdür."

Oh, şimdi hatırladım.

Diğer üç insanın nereye gittiğini merak ediyorum.

"Bir izlenim bıraktığıma sevindim." Homurdandım, onaylayan bir gülümseme ve yarım bir el sallama gönderdim. Kendimi bir film yıldızı gibi hissediyordum. Bunu kim tahmin edebilirdi ki? "Reuben Carter, uzaylı bir paparazzinin ıslak rüyası.

"Şuradaki" -gizlice kalabalığı araştıran daha çekingen, daha yaşlı uzaylıyı işaret etti- "*Ee-ganas*, Ok'tna'nın sevgilisi. Eş olduklarına dair bir söylenti var ama ikisi de ödülleri tüm diyara yaymaktan vazgeçmeye hazır değil, ne demek istediğimi anladıysanız."

Hayali incilerime tutunarak dramatik bir şekilde nefesimi tuttum. "Fiona, dedikodu yapıyorsun."

Omuz silkti. "Benim gibi bir ihtiyar bir şekilde eğlence bulmak zorunda. Ve hey, yargılamak yok." Dirseğini kasıtlı olarak yan tarafıma sapladı ve göz kırptı. "İkisinin de tohumlarını benim bölgemde ekmesine pek aldırılmazdım."

Tökezledim, çenem neredeyse kuma çarpacaktı. Kendi kendine hınzırca kıkırdayıp hızla uzaklaşırken kafasının arkasına baktım.

Kesinlikle büyükanne gibiydi.

"Ayak uydurmaya çalış, yavaş çocuk," diye seslenerek beni acele etmeye çağırdı. "Karanlık çökmeden eve varmak istiyorum."

Başımı sallayarak onaylamadan önce bir kez göz kırptım ve tekrar çevrimiçi oldum. Burada görebildiğim kadarıyla hiç insan yoktu, bu yüzden sert ya da değil, kalmak için fazla bir neden yoktu. Sadece bu da değil, 'kral eşini iyi seçmiş' cümlesinin bir varyasyonuna daha katlanmak zorunda kalırsam çığlık atacaktım. Nie'tr hayal kırıklığını hissetmiş olmalı ki dikkatlerin çoğunu başka yöne çevirdi. Tüm zaman boyunca yakınımızda durdu ama rahat görünüyordu, karşılaştığımız hemen hemen her uzaylıyla sohbet ediyor, sırtlarına tokat atıyor ya da alınlarına vuruyordu. Çok sosyal bir yaratıktı, ama bu kamp bizimkine çok yakın olduğu için muhtemelen burada arkadaşları olduğunu tahmin ettim.

Neyse ki tıbbi malzemelerin bırakılması uzun süren bir iş değildi. Fiona sadece klanın sağlık ve refahından sorumlu adamla konuştu ve notlarını gözden geçirdi. Görünüşe göre, mesleği şifacılık değildi ama öğreniyordu ve Fiona'nın yardımı olmadan da idare edebilecek kadar şey biliyordu. Şefle kısa ve geleneksel bir " faslından sonra

-Sevimli olduğumu düşündüğü için beni kaçırmak istediğinden şüphelendiğim gerçekten sevimli bir kadınla nihayet eve dönüş yolundaydık.

Nefesimin altından alay ederek ve hem Nie'tr'in hem de Fiona'nın bana sorgulayan bakışlar atmasına neden olarak yolumda durdum. Az önce gerçekten de

Geçici olarak *eve* hapsedildiğim uzaylı kampı mı?

Yüce İsa.

Fiona omzumu sıktı. "Roo, canım?"

Başımı salladım ve nefesimi üfledim. Şu anda tüm bu karmaşaya girmek için bir neden yoktu. Karmaşık duygularımın içinde kendi başıma da boğulabilirdim, çok teşekkür ederim. "Yok bir şey, ben-"

Önümüzdeki patikadan bir şey koşarak geçti, yalanımı kesti ve neredeyse yerimden sıçramama neden oluyordu.

Şey, hayır. sayılır.

"Bu da ne böyle?" Sanki onu herhangi bir hayvana karşı kalkan olarak kullanmak başarılı olacakmış gibi Fiona'nın ince bedeninin arkasına eğilerek çığlık attım.

Cesur olduğumu hiç söylemedim. Ya da zeki.

Nie'tr hemen önümüze atladı ama aynı zamanda tehlikeyi incelediğinde ilk kahkahayı atan da o oldu. Fiona da ona katıldı ve kollarımın arasında dönerek omuzlarımdan tuttu ve beni bir lokmada yutabilecek o lanet yaratığa doğru itti. "Bu sadece bir *woom-pa-kah*."

Sadece mi? Topuklarımı kuma gömdüm. "Evet, Oompa Loompa korkunç kışımı buradan çıkarabilir."

"*Woom'pka*," dedi tekrar, daha yavaş, ben hala anlayamayınca heceleyerek. Yaratığı işaret etti. "Ona bak. Sana zarar vermez, aşkım."

İstemeye istemeye ve yüzümü kurtarmaya çalışarak gözlerimi kısıtım ve her hareket ettiğinde irkilmemek için ellerimi yumruk yaptım. Sanırım... sevimliydi? Sırtından çıkan dikenli yeşil büyük boy bir sıçan-vombat melezine benziyordu. Bizi fark ettiğinde, garip dikdörtgen kafası yana eğildi ve uzun mavi dili, kat kat keskin dişlerinin arkasından dışarı çıktı.

Gözlerim büyüdü. *Evet, bana zarar vermez, kışım.*

"Hadi buradan gidelim," diye aceleyle çıktım, canavar bana kıkırdayınca ürperdim. Tacizci bir eski sevgiliden, sakat bırakan bir bağımlılıktan ve uzaylılar tarafından kaçırılmaktan kurtulup kendimi lanet olası bir çikolata fabrikası firmasının pençelerinde bulmamın imkânı yoktu.

Hayır. Bugün olmaz, Şeytan.

Fiona beni o şeyden uzaklaştırdı, sanki her şey çok eğlenceliymiş gibi kendi kendine gülmeye devam ediyordu. "Dışarıda çok daha kötü yaratıklar var, biliyorsun."

"Farkındayım." Bizi takip etmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bir bakış atarak homurdandım. "Beni neredeyse yiyen ve Vo'ak'a saldıran o panter gibi."

"Ah, bir jagya," dedi sanki bu gezegendeki en bariz şeymiş gibi. "Evet, onlar iğrenç yaratıklar. Ama henüz görmediğiniz pek çok ilginç hayvan var."

İkna olmamıştım. "Ne gibi?"

"Vo'ak bir clyp'e biniyor," dedi, belli ki deniz yosunu tüyleri olan, içi görünen atlardan bahsediyordu. "Doğaları gereği çok tatlılar."

Sanki iki bacadan fazla olan her şeyden uzak durmayı zaten planlamamışım gibi mırıldandım.

"Elimizde alfa'wlyf var," diye devam etti, ses tonunu heyecan kaplamıştı. "Kutsal hayvanlardır ama çiftleşmeden önce iyi şans getirmesi için öldürülürler. Çiftleşmede *itaatkâr* rolü üstlenen kişiye kürkü hediye edilir."

Düğünümüzde giydiğim kürklü gri togayı hatırlayarak ona kuru bir bakış gönderdim. "Dur tahmin edeyim," diye kestirip attım, "lanet olası yonca derisini aldım."

Dudakları eğlencesini gizlemek istercesine inceldi. "*Alfa-will-if*," diye telaffuz etti, başını sevgiyle sallayarak. "Ly'zrd üzerinde çalışmamız gerekiyor."

Gözlerimi devirdim.

", başka ne var..." Derin düşüncelere dalmış bir halde birkaç ritim mırıldandı. Nie'tr "*Huu-nids*," diye mırıldandı ve Fiona ona minnettar bir gülümseme verdi.

"Ah, evet, hu'nyds," dedi, bir kez daha benim için heceleyerek ve ben bu ismi tanıdım. Vo'ak'a yaralarını veren canavarlar bunlardı. "Köpeklerle eşdeğerdirler ama daha çok cehennem köpeklerine benzerler." *Kulağa harika geliyor.* "U'suhk'un kuzey bölgesine özgü oldukları için muhtemelen onları görmeyeceksin."

Bu benim ilgimi çekti. "Johnny kuzeyli bir klandan bahsetmişti," dedim anıyı hatırlayarak. "*Hain kabile* mi? Ya da öyle bir şey."

Yüzünden çözemediğim bir ifade geçti ve cevap vermeden önce Nie'tr'e susmasını söyler gibi bir bakış attı. "İşte o," dedi, sesini alçak tutarak, sanki insanların dinlemesinden çekiniyormuş gibi. "Vo'ak kendisine karşı ayaklandıklarından şüpheleniyor ama babası tarafından yürürlüğe konan antlaşma yüzünden, ihanete dair herhangi bir kanıt olmadan eli kolu bağlı. Umarım yakında bir şeyler bulur ya da suçlu vazgeçer. Barışın sürmesinin tek yolu bu. Ama o zamana kadar uzak duracağız ve sadece ticaret ya da müzakere için gerekli olduğunda ziyaret edeceğiz."

Nie'tr ve Fiona'ya baktım, hassas bir konuya girdiğimizi hissediyordum ama yine de şansımı denemeye karar verdim. "Antlaşma mı?"

Fiona derin bir nefes alarak başını salladı ve ben de uzun bir yolculuk için kemerimi bağladım. "Bağlam açısından, Vo'ak'ın babası Bylon başlangıçta liderlik için yarışmıyordu," diye başladı bana 'bir varmış bir yokmuş' havası vererek. "Mevcut Büyük Liderin bir sonraki lideri seçmesi standarttır. Bu ya ölümden hemen önce olur ya da Vo'ak'ın Puka'ya yaptığı gibi yıllar boyunca diğerini bu rol için hazırlayabilirler."

Ah, Vo'ak'tan sonra 'tahta' kimin merak etmiştim, çünkü henüz çocuğu yoktu, ama sanırım bu soruma cevap oldu.

Devam etti, "Bylon'un babası kuzenini ölüm döşğinde seçti ve kimse buna karşı çıkmaya cesaret edemedi. Ancak, bir Ulu Liderin bu makama yükselebilmesi için, klanımızın üzerinde duran söğüt ağacının bu geçişi kabul etmesi gerekir. U'suhk'un ruhu ve kalbidir ve eğer seçilen Ly'zrd'ı uygun bulmazsa, gezegene ettikleri yeminin işaretleri derilerinde görünmek yerine öldürülürler."

Bu işin nereye varacağını tahmin edemeyerek irkildim. "Ve sanırım Bylon'un kuzeni başka bir gün doğumu görmedi?"

Başını salladı. "Bylon hak ettiği yeri aldı ve lider olarak geniş çapta kabul gördü - öldürülen rakibin kardeşi ve birkaç yoldaşının gözünde hariç. Karara karşı çıktılar ve ona karşı silahlandılar. Elbette hızla idam edildiler, ancak Bylon onların soyundan gelenlerin misilleme olarak ayaklanacağı paranoyasına kapılmıştı. Tamamen mantıksız değildi, hepsinin teknik olarak masum olduğunun farkındaydı, ancak bunu riske atamazdı. Bu yüzden, diğerlerinden uzakta yeni bir klan kurdu; hainlerin ailelerinin huzur içinde yaşayıp ölebilecekleri, kendi kendilerini yönetebilecekleri ama yine de eninde sonunda Büyük Lider'e hesap verecekleri bir yer. Evet, bu bir tür sürgündü ama Bylon'un sınırlarını yatıştırırken, halka karşı adil olmaya devam etti. Anlaşma *buydu*. Uzaktan denetleneceklerdi ama çoğunlukla yalnız bırakılacaklardı, müdahale için bir neden göstermedikleri sürece bizden ayrılacaklardı."

"Bir daha tahmin edeyim," dedim hafif bir alayla. "Şimdi de akıl mı veriyorlar?"

Nie'tr de alay ederek bu soruya konuşmadan cevap verdi. "Bylon öldüğünde ve liderlik Vo'ak'a geçtiğinde, o Fiona omuz silkerek sözlerine devam etti. "Mantıklıydı. İşe yarayan şeyi değiştirmenin bir anlamı yoktu. İnsanlar mutluydu, barış vardı.

her şey . Ama yakın zamanda o klan, hiç direnmeyen iyi kalpli bir erkek şeflerini kaybetti, bu yüzden geleneksel olduğu üzere yeni birini seçtiler." İçini çekti ve başını onaylamaz bir şekilde salladı. "*Dacks-ur*, onun beceriksiz en küçük oğlu, görünüşe göre tüm acı hayatını Vo'ak'ın tarafında bir diken olmayı bekleyerek geçirmiş." *Pekâlâ Fi, birkaç mahkûm bırak.* "Kendilerine haksızlık yapıldığını düşünüyor, ki diğer tüm klanlarla aynı ticaret ve erzak erişimine sahip olmasalardı bu doğru olabilirdi. Birkaç kişinin günahı yüzünden adanın uzak ucuna gönderildikleri için kendini aldatılmış hissediyor."

Yüzümü buruşturdum ve dişlerimin arasından yavaşça nefes verdim. "Vay canına, evet, bu..."

Yüzümdeki belirsizliği açıkça okuyarak bana yalvaran bir bakış attı. "Anlamalısın tatlım, buradaki yaşam tarzı Dünya'dakinden farklı. Bir grubu sadece kan bağlarına göre yargılamak etik görünse de, işler böyle yürüyor. Bu gezegen küçük ve bazen güvenliği ve refahı için şüpheli kararlar alınması gerekiyor."

Mizahsız bir kahkaha attım. "Bu sadece politika, değil mi?" "Aynen öyle."

Bu etik değildi ve muhtemelen eve döndüğümde de kabul görmeyecekti ama U'suhk'un pek çok konuda Karanlık Çağ'da sıkışıp kaldığını zaten biliyordum, bu yüzden tam olarak şok olduğumu iddia edemezdim. Evet, yabancı bir gezegenin dinamikleri beni tamamen şaşırtmıştı ama huzursuzluğu anlıyordum. Tıpkı Dünya gibiydi, ülkeler her zaman birbirlerine karşı savaşıyordu, bazen düpedüz farklılıklar veya kin yüzünden, ama çoğunlukla sadece yapabildikleri için.

İçimde neden sarsıcı bir his olduğunu bilmiyordum ama Vo'ak'ın potansiyel olarak bir isyan ateşini söndürmek zorunda kalacağı düşüncesi beni tedirgin ediyordu. Eğer gezegenimdeki darbeler felaketle sonuçlanıyorsa, buradakiler nasıl olurdu? Ly'zrd bizim sahip olduğumuz ölümcül silahlardan yoksun olabilirdi ama sivil huzursuzluk nerede başlarsa başlasın, genellikle ilk hedef tepedekiler olurdu. Ayrılma fikrine sahip olabilirdim ve her beş dakikada bir şikâyet ediyordum ama bu, bu adamların ölmesini istediğim anlamına gelmiyordu.

Sadece Vo'ak değil, Fiona ve Puka da beni etkilemeye başladı. Nie'tr. En iyi muhafız değildi, bunu şekerle kaplamak mümkün değildi ama bana o kadar tatlı davranmıştı ki dişlerimi sıızlatmıştı. Adama -aslında hepsine- ihanet etme planlarım yüzünden zaten kendimi gelmiş geçmiş en kötü piç gibi hissediyordum ama savaş tehdidi beni fiziksel olarak hasta etmişti.

Bu ağır konuyu kafamdan silkeledim, hayıflanmakla ilgilenmiyordum. Yürüyordum, bu yeterince mücadele etmek için yeterliydi. Vo'ak hakkında endişelenmem için bir neden yoktu. O iyi ve güçlüydü, değil mi? Süper uzaylı, kendini beğenmiş ve sorumluluk sahibi ve her türlü saçmalığı daha tomurcuk halindeyken engelleyeceğinden emin.

Umarım.

Kamp alanına geri döndüğümüzde, kürklerimin içinde dürüm yapıp bir hafta uyumaya hazırdım. Her zaman anlayışlı bir kurabiye olan Fiona, savaş konuşmasına devam etme konusundaki isteksizliğini fark etmişti - her ne kadar ben başlatmış olsam da - bu yüzden bana gezegen hakkında daha fazla şey öğretti. O ve Nie'tr, buradan krallığa kadar her bitkiyi ve çiçeği listelemiş, kullanım alanlarını ve hangi bölgeye özgü olduklarını anlatmışlardı. Her şeyi öğrenmiştim. Ayrıca topraktaki diğer ormanlardan ve bunlardan birinin Dünya'dakine benzediğini ama daha parlak ağaçlara sahip olduğundan bahsetmişti. Mobilyalar için odun buradan gelirken, sürüngenler daha küçük şeyler içindi - korundukları ve asla kesilmedikleri için doğal olarak düşen dallardan yapılabilecek her şey. Hiç değilse merakımdan hepsini görmek istediğimi belirtmiştim ve o da Vo'ak'ı bir sonraki gezimiz için ikna edeceğine söz vermişti.

Kalbim biraz ağırlaşmıştı. O zamana kadar hala burada olacak mıydım?

Fiona dirseğiyle beni dürterek bu düşünce zincirini yarıda kesti. "Biri seni özlemiş," diye dalga geçti ve Vo'ak'ın kampın diğer tarafında, elleri iki yanında yumruk olmuş, aç gözleriyle beni olduğum yere mıhlamış halde durduğu yeri işaret etti.

Yorgunluk sohbeti terk etti.

Şehvetten tedirgin, çaresiz ve sahiplenici görünüyordu, aramızdaki boşluğa sıçramaya ve beni yere yatırmaya hazırdı - Ly'zrd'ın çiftleşme dansı. İtiraf etmeliyim ki eve hoş geldin partisi beklemiyordum ama kızmamıştım. Sadece pınara uğrayıp yolda tazelenme öngörüsüne sahip olduğum için mutluydum, çünkü yüzüne yayılan tehlikeli sırıtışa bakılırsa, şimdi bana bu şansın verileceğinden şüpheliydim.

"Roo-bin." Alçak ve boğucu sesi kampın onun tarafından benimkine doğru yankılandı. Yüksek ve net. "*Gel.*"

Koca adam emir yağırdıyordu. *Ne kadar şirin.* Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyordum -muhtemelen içimdeki velet bana ne yapacağını söylediği için geliyordu- ama yavaşça geri çekildim, beğenmiş sırıtışını yansıtırken bakışlarım onu hiç terk etmedi.

Aletim kabardı ve yüzünde ilkel bir şey parladı, tüm klanın duyması için "Yap beni" diye bağırıldığında daha da çıldırdı.

Çok uzağa gitmeyi beklemeden ama yine de kısa süreli adrenalın patlamasının tadını çıkararak ters yöne doğru fırladım. Kalbim hızlandı, ciğerlerim ancak yirmi adım attıktan sonra çift zamanlı çalışmaya başladı. Ayaklarım zaten ağrıyordu, çoğunlukla giydiğim ince patikler yüzünden, tabanlarım ve pürüzlü kum arasındaki bariyer kağıt gibiydi, ama gerçekçi olalım, formsuz kırım egzersiz için yaratılmamıştı. Ya da herhangi bir yorucu aktivite için, gerçekten. Seks hariç. Ama yine de zorladım, alnımda boncuk boncuk ter vardı, Ly'zrds ve çadırların arasından geçip ormana doğru ilerlerken kalçalarım yanıyordu.

Neredeyse ağaç hizasındayken, büyük, tanıdık eller belimi kavradı ve beni döndürdü. Vo'ak'ın vahşi halinden zevk almak ya da beni bu kadar çabuk yakaladığı için utanmak için bir saniyem bile olmamıştı ki, sanki hiçbir şey değilmişim gibi kaldırılıp onun ödülü olarak omzuna atıldım. Çadırımıza doğru yürürken orada sallanıyordum, parmakları kım yanağımın üzerinde gezinerek beni sabit tutuyordu. Biz geçerken klanın kahkahaları ve tezahüratları yüzümü bile kızartmadı. Aslına bakarsanız, kendi boğazımdan çıkan kıkırdamaları ya da avuçlarımın Vo'ak'ın kımını bir bongo davulu gibi çalmasını engelleyemiyordum. Kendimi uçmuş hissediyordum.

Ve çok azgın.

Kulübemize girer girmez Vo'ak postun kapağını indirmeye bile zahmet etmedi, beni ayağa kaldırdı ve bir kez daha beni yerime oturttu, belli ki dalga geçmek ya da oyalanmak için fazla ileri gitmişti. Masanın üzerine eğildim, sert, dokulu tahta gömleğimin ince kumaşından hassas meme uçlarımı sıyırdı, pantolonum dizlerime kadar çekildi ve kaba bir el beni yerimde sabitledi. İki kaygan, pençesiz parmak parmak eklemlerime kadar kolayca içeri batmadan önce yapışkan bir ıslaklık topağı ağzıma tokatlandığında irkildim.

Boğazıma bir nefes düğümlendi, ellerim masanın kenarına tutunmak için dışarı fırladı. Vo'ak beni rahat bırakmadı. Zeki parmakları içimde, midemde sıcaklığın alevlenmesine neden olan yeri buldu ve sertçe çalıştı. Ne kadar yüksek sesle inlersem inleyeyim, ağlarsam ağlayayım ya da hıçkırırsam hıçkırırım, bana verilen her şeyi almam için beni zorluyor, görüşümün köşeleri köpürmeye başlayana kadar sadece o noktayı ovuyordu. Kendimi o kalın, pullu parmakların etrafında kenetlenmiş hissettim, doldurulma hissinin peşine düştüm ve geniş açık ağzımdan inilti üstüne inilti dökülmesine izin verdim.

"Roo-bin'im, çok esnek ve açgözlü," diye mırıldandı Vo'ak, sırtışı duyulabiliyordu ve her pis hece ayak parmaklarına kadar titreşiyordu. "Seni istediğin gibi memnun edebiliyor muyum?"

Sıkılmış dişlerimin arasından "*Siktir-ngh-yesss*," diye tısladım ve onun cevap kahkahası suç sınırındaydı.

Prostatıma yapılan amansız uyarı ve Vo'ak'ın kulağımdaki dumanlı sesi arasında, vücudumun ele geçirilmesi çok uzun sürmedi, boşalırken göğsümden boğuk bir çığlık koptu. Masanın üzerine yığıldım, bacaklarım güçsüz ve titriyordu. Her yerim zevkten karıncalanıyordu, akıl almaz ve çığ.

Vo'ak parmaklarını geri çekti, elini hareket ettirerek kış yanağımı kenara çekti ve artık gevşek ve boş olan deliğimi açıkta bıraktı. Koca sikini içeri sokmasını bekliyordum -hatta bunun için dua ediyordum- ama kaygan, ıslak sesler kulaklarımı doldurdu ve başımı onu öfkeyle kendini okşarken yakalayacak kadar çevirmeyi başardım, düğümü şişmiş, dişleri kabarmış ve kuyruğu kırbaçlanıyordu.

Saniyeler sonra sertleşti ve homurdandı, yükünü kışıma boşalttı, yıldız şeklindeki uçtan akan kalın sıvının ipleri ve ipleri sırtımın dibinde bir su birikintisi oluşturdu. Şişirilmiş kırmızı ampulü tabanda , öne doğru yığılmadan önce bana her damlasını verdi, dirsekler omuzlarımın her iki tarafına destek verdi. Bir duraksama oldu, benim derin nefeslerim ve Vo'ak'ın ensemdeki saçları karıştırması dışında oda sessizdi.

Ağırlığını kaydırdı, bir elini bedenlerimizin arasına sokarak dölünü tenime bulaştırdı ve açgözlü bir şekilde "Benim, benim, benim" diye mırıldandı.

"Kahretsin, sakınleşsen iyi olur yoksa sana aşık olacağım," diye mırıldandım hafifçe kıkırdayarak. Vo'ak cevap vermedi, sadece beni kokusuyla yıkamaya devam etti. Ya beni duyamayacak kadar derin bir trans halindeydi ya da ne söylediğime dair hiçbir fikri yoktu.

Ben biliyor
muydum ki?
Gülüşüm kesildi.

VO'AK

Şafak öncesi avı bol bir ödöl getirdi. Çok sayıda rah'bayr ve ant'leyupe kestik, bu da klanın günlerce ziyafet çekeceği anlamına geliyordu. En büyük avı sevecen bir jest olarak hoo-man'ime bahşettim ve hala geleneklerimize karşı temkinli olsa da, minnettar görünüyordu, teşekkür etmek için birçok ağız dürtüsü sunarken kürk yuvasından tembelce gülümsüyordu.

Beni bakıcısı olarak kabul ettiğini, avcılıktaki becerilerimi övdüğünü ve eşine saygı gösterdiğini bilmek kalbimi ısıttı. Yaratığın derisini yüzmeyi ya da geleneksel olarak hazırlamayı inatla reddediyor, bu öneri karşısında yüzü sağlıklı bir şekilde soluyordu ama ilerleme kaydediliyordu.

Yavaş yavaş.

Uykulu dostum kendi ellerimle beslendikten sonra, onu banyo kaynağına doğru götürdüm.

Doğanın melodisiyle dans eden orman spryte'leri. Şafak vakti kısa bir süreliğine ortaya çıkan, tekrar kaybolmadan önce yeni günle eğlenen küçük, neredeyse görünmez yaratıklardı. Onun takdir edeceğini umduğum büyüleyici bir mucizeydi ve bana da kısa bir süreliğine de olsa onun varlığının tadını çıkarma şansı verdi.

"Ne yapıyoruz biz?" Roo-bin, ben onu soymaya başlarken gözlerini ovuşturarak sordu. "Şu anda sevişecek *halim* olduğunu sanmıyorum."

Onu rahatlatan bir hareketle dudaklarımı alnına bastırdım. "Üzülme küçük yaratık, bu gece sana bineceğim." Kokusu derinleşti. "Ama şimdilik yıkanalım." İkimiz de çıplakken eşime elimi uzatıp onu pınara yönlendirdim, serin su doğal sıcaklığımı yatıştırdı. Ancak Roo-bin titredi ve sızlandı, hoo-man vücudu henüz sıcaklığa adapte olmamıştı. Onu göğsümde tuttum, bana sarıldığında, başı göğüs kafesime yaslandığında, gözleri çırpınarak kapandığında sevgiyle dolup taşım. Memnundu, yorgunluk onu uysallaştırmıştı ve suyu avucuma alıp teninde gezdirirken, benim ya da onun olmayan kokuları yıkarken bu huzuru bozmamaya çalıştım.

Roo-bin, dokunuşum sırtında gezinip hafif daireler çizdiğinde dudaklarından şaşkın bir mırıltı geçmesine izin verdi. "Bu çok hoş bir his."

Gülümsedim, eğilip yelesinin kalın kısmını okşadım ve onun taze, çamursuz kokusunu içime çektim. "Buna sevindim."

"Seni yıkamamı ister misin?" diye sordu ve inanılmaz derecede cazip olmasına rağmen kabul edemedim. Bunların hepsi onun içindi.

"Hayır. Size göstermek istediğim bir manzara var."

Kaynağın ötesindeki çayırılık, spryte'lerin eğlendiği yerd, bu yüzden alıcı eşimi kollarıma aldım ve havuzun karşısına geçtim, onu bankanın yanında ayaklarına geri indirdim ama kendimi onun alanından çıkarmayı reddettim - aksini istediğine dair herhangi bir işaret göstermedi.

Kankamla bağ kurmak muazzam bir keyifti. Yatağında bana eşlik etmesinin tadını çıkarsam da, onunla başka aktiviteler yaparak zaman geçirmenin özel bir yanı vardı ve bu da bir istisna değildi. Özellikle de yüzü nefes kesici bir merakla aydınlandığında, geniş gözleri ateş zerreciklerine sabitlendiğinde, dönüp durduklarında, tepemden geçerken vızıldadıklarında.

"Ben... Çok güzeller," diye soludu, canavarları ürkütmekten korkuyormuş gibi alçak sesle.

"Evet." Doğruca ona baktım. "."

Minnettarlık ve tapınma danslarına başladıklarında şaşkın bakışlarını ayırmadan sordu: "Bunlar nedir?"

"Sprytes." Bu kelimeyi anlayacağından emin değildim ama başını sallayışına bakılırsa anlayabileceğinden şüpheleniyordum. "Ormanı ve burada yaşayan herkesi beslerler."

"Vay canına." Gözleri yaşlarla parlıyordu, ancak üzüntü kokusu almadım, sadece biraz pişmanlık ve ezici bir hayranlık duydum. "Kız kardeşim *meethee-cull* yaratıklarıyla çok *haşır* neşirdi. Bunu görmeyi çok isterdi."

Düşünmesine izin verdim, kısa bir süreliğine onun yanından uzaklaşarak koşumumdaki keseye uzandım, küçük bir rah'bayr bacak kemiği çıkardım ve dostuma sundum. Sorgulayan bir kaşını kaldırdı. "Kayanın üzerine koy," dedim. "Bir nimet. Seni dost olarak görecekler."

Roo-bin hafifçe irkildi ama merakı onu ele geçirdi. Kemiği parmaklarının arasına sıkıştırdı ve bana doğru koşmadan önce suyun kenarındaki pembe sunağa doğru olabildiğince sessizce yürüdü. Spryte'lerin hediyeği fark sessizce bekledik ve fark ettiklerinde, kemiği havaya kaldırıp çırpınan bir sesle inlerine götürmeden önce bir heves girdabıyla üzerine üşüştiler, haracı incelediler.

"Beğendiler mi?" Roo-bin umutla sordu, ben de başımı salladım. "Kabul ettiler. Onların gözdesisin, emin ol."

İşıl işıl parlıyordu ve ben de eğilip onu kucaklamaktan kendimi alamadım, ormanın sessizliğinin tadını çıkarıyor ve görevlerimize dönme zamanı gelmeden önceki son sakin anların tadını çıkarıyordum. Onu yeniden giydirmeden önce son bir kez dudaklarımı dudaklarına yerleştirdim, kumaşın ıslak tene yapışmasından duyduğu homurdanmaya hafifçe kıkırdadım, ama çıplak kalmasını önerdiğim anda şikâyetlerini hemen kesiverdi.

El ele kampa geri döndük ve ben onu orada bırakmaya fırsat bulamadan, küçük yaratık kulübemize geri döndü ve bana becerisini öğretmek için kullandığı *scaarf* ile geri döndü. Yeşil ve kızarmış pembenin vahşi bir çatışmasıydı, çalışmamın kusurlu zincirleri ortada göze batacak kadar açıktı.

Muhteşemdi.

Bana uzatırken gülümsedim, parmakları gergin bir bekleyişle ensesine sürtünüyordu. "Bunu senin almanı istiyorum. Bunu birlikte yaptık." Sanki az önce bana bir hazine vermemiş gibi omuz silkti. "Hoşuna *gideceğini* düşündüm."

"Bunun kıymetini bileceğim," diye söz verdim dudaklarını yakalamadan önce, dudaklarının dudaklarıma değmesinden asla bıkmadım. Onu omzuma atıp yatağa götürmeden gösterebileceğim tek minnettarlık buydu.

Eğer bunu yapsaydım, bir hafta boyunca hareket edemezdi.

"Al," dedi Roo ayrılırken, iskarpini alarak. "İzin ver senin için takayım."

Başımı salladım ve onun boyuna çömelip çevik parmaklarının hantal ipi boynuma geçirip önden düğümlemesini izledim. Pullarıma karşı yumuşak ve rahattı, karmaşık dikişlerden sızan baş döndürücü *kokumuz* sanki onun kolları yerine bana dolanmış gibiydi. Aşırı sıcak olmasına rağmen, sıcaklığa daha fazla dayanamayana kadar saatlerce ensemde taşdım ama ondan ayrılmak istemedim. Bunun yerine, onu bel kemerime ekledim, bir kuşak ya da kupa gibi bağladım, nereye gidersem gideyim bağımızın sembolünü taşımaktan memnun oldum.

O günkü görevlerimi tamamladım, daha önceki çabamızdan dolayı hala enerjiktim ve daha fazla yüksekliğin peşinden gitmeye karar verdim. Eşimi arayıp bir yemek daha paylaşmayı teklif edecektim ama şifacının çadırına yaklaştığımda Roo-bin'in Nie'tr'in yanında gezindiğini ve hararetli bir tartışmaya daldığını fark ettim. Sahnenin kendisi beni biraz rahatsız etti ama öfkemi alevlendiren şey, benim beceriksiz hoo-man'imin ayak kaplamalarına - ya da havaya, hangisi olduğunu anlayamadım- takılıp kuzenimin kollarına yuvarlandığı andı.

Klan üyem eşimi yakaladığı ve daha önce yapamadığı gibi onu zarardan koruduğu için minnettardım. Takdir etmediğim şey ise Roo-bin'imin kendini dengede tutarken belini sıkıca kavramasıydı.

Göz açıp kapayıncaya kadar dişlerimi gösterdim ve pençeli bir elim klan üyemin boynuna dolandı, tehditkâr bir şekilde hırlayarak onu kabaca bir ağaca sabitledi. "Yapma. Dokunma. Dokunma."

"Hey, hey, hey," diye bağırdı Roo-bin, sesi panikle karıştı. "Neler oluyor?"

Nie'tr avuçlarını yalvarırcasına kaldırdı, tereddüt etmeden bana teslim oldu ama yine de içimdeki şiddet çağrısını, kan için uluyan canavarı değiştiremedim.

Küçük bir el yanımda duruyordu, kararsız ve emin değildi. "Yanlış bir şey yapmadı," dedi koo-adamım. "Bırak gitsin."

"Dokunuldu," diye homurdandım, dostumun anlayacağı bir açıklama bulmaya çalışıyordum. "Onun değil. *Asla* onun değil."

Roo-bin'in gözlerinde bir anlık bir merak belirdi, sonra gözlerini kırptırdı. "Beni kurtardı."

Kuzenim neden Roo-bin'in ona göz koyduğunu düşünsün ki? O *bana* sahipti. Büyük Lider. Her açıdan en iyisi. Başka birine ihtiyacı yoktu. Ne cüretle-

"Vo'ak... *lütfe*."

Sanki eşimin sesinin ve dokunuşunun büyüüne kapılmış gibi, kafam bu tür düşüncelerden arındı ve yumuşayarak ikisinin arasına baktım. Nie'tr, ben hangi sonuca karar verirsem vereyim, kaderini asaletle kabul etmişti. Büyük Lider olarak benim kararına tamamen güveniyordu ve bu nedenle tutuşumu gevşeterek merhamet gösterdim.

"Ellerine dikkat et," diye tükürerek uyardım ve kuzenim başını eğerek onayladı.

Ayrılmadan önce, sakinleşmek için zamana ihtiyacım vardı, kankama döndüm, çenesini avucumun içine aldım ve onu kendime . Dudaklarımız birbirine sürtünmekten kıl payı . "Sen, *benimsin*."

Roo-bin'in nefesi kesildi, tereddütsüz gözlerime bakarken yutkunmak için boğazı düğümlendi. Ancak o başını salladıktan sonra, burnumda güçlü bir arzunun misk kokusuyla uzaklaştım. Fazla uzaklaşmadım, kendime gelmek ve sinirlerimi yatıştırmak için en yakın kulübenin arkasında oyalandım.

Ve dinle.

Hoo-man'in alay ettiğini duydum ama ilgisini çoktan hissetmiştim. "Sen *awl-rrite*?"

Nie'tr benden daha iyi Dünyalı dili konuşuyordu, bu yüzden cevap vermeden önce neredeyse hiç duraksamadı. "Evet. Kıskanıyor. Anlaşılabilir."

"Yani etrafta dolaşıp *çişine* zarar verebilir."

Göğsümde bir utanç fısıltısı hissettim, ama aynı zamanda kafa karışıklığı da. Eşim yöntemlerimi tahrik edici bulsa da onaylamıyordu.

O bir bilmeceydi, bu kesindi.

"O Büyük Lider ve bağlı bir erkek. Eşini korumak için ne gerekiyorsa yapar," diye ekledi Nie'tr, davranışlarıma rağmen beni savunarak. "Son zamanlarda... kendinde değil."

Kaşlarımı çattım.

Düşüncelerimi yöneten pek çok şey olduğu doğrudu, özellikle de eşimi gezegenimizin huzursuzluğundan korumak, ama düzensiz içgüdülerimin sebebinin bu olduğunu düşünmüyordum.

"Ne demek istiyorsun?"

Nie'tr tereddüt etti. "Aklında çok şey var. Klan anlaşmazlıkları ve isyancılar.

Ve *sen*."

"Neden ben?" Hoo-man'in sözlerine inanmayan bir ses tonu eşlik etti. "O seni önemsiyor. Her zaman yanında olmak istiyor ama olamıyor. Sen yapıyorsun istemiyorum."

Aralarına sessizlik çöktü ve nedense kalbim göğsümde gümür gümür atmaya başladı. Sahip olduğum tüm gizliliği kullanarak kulübenin etrafına baktım, bakışlarım kuzenimin sözlerini düşünerek alt dudaklarını çiğneyen kankama takıldı.

"Ah," dedi sönük bir sesle ve toparlanmadan önce bir suçluluk duygusu sezdim. Nie'tr'in sözleri doğru muydu? Yoksa kendisinden uzaklaştığının farkına varmış ve şimdi pişmanlık mı duyuyordu? Bilemezdim. "Şey..." Sesi öncekinden daha dalgın geliyordu. "Bunu yapmak zorunda değil."

Kuzenim şakacı bir şekilde sırıtarak hoo-man'in endişesini elinin tersiyle itti. "Biz aileyiz. Olur böyle şeyler. Onu daha sonra kılıç oyununda yeneceğim."

Kankam güldü ve ben o güzel sesi tekrar duymayı diledim.

Benim için.

Günler geçmesine rağmen kuzenim ve Roo- bin'in yakınlığı karşısında duyduğum hayal kırıklığı . Benim olanın üzerinde bir başkasının ellerini görmek, kıskançlığım onda arzu uyandırmış olsa da dostumun sergilediği sorunsuz tavır içimi kaynatmıştı.

Bu aptalcaydı. Nie'tr beni kışkırtmaması gerektiğini çok iyi biliyordu; zaten tehlikeli bir çizgide ilerliyordu ama bu onun hatası değildi. Eşimin cazibesine kapılmıştı. Roo-bin arkadaş arayan yalnız bir hoo-adamdı ve kuzenim de iyi kalpli bir erkekti. Kenara çekilip küçük yaratığın acı çekmesine seyirci kalamazdı.

Yine de Roo-bin'in tamamen bana ait olmasını istiyordum. Hakkım olduğu gibi.

Tek sorun hoo-man'immin sahiplenilmeye uygun olmamasıydı. Otoriteye boyun eğmiyordu ve kürklerin dışında komuta edilmekten hoşlanmadığını vücut diliyle oldukça yüksek sesle ifade etmişti. İnatçı ve meydan okuyan tavrı hoşuma gidiyordu, canlandırıcıydı ama içgüdülerime uymayı ve aramızdaki bağı beslemeyi çok daha zorlaştırıyordu.

Nie'tr tutuşunu geri çektiği anda, eşimi hemen orada eğip bölgemi işaretleyebilir, kuzenime kime saygısızlık etmeye cüret ettiğini gösterebilirdim ama yapamazdım. Küçük yaratık benim vahşi yöntemlerimden çekinirdi ve onun güveninin bir parçasını kazanmak bu kadar uzun sürdükten sonra, bunu riske atamazdım. Bu, onu istediğim sıklıkta memnun edemeyeceğim ya da sahiplenme duygum alevlendiğinde tam olarak kime olduğunu bilene kadar ırzına geçemeyeceğim anlamına geliyordu. Çiftleşmelerimizi Roo-bin başlatmak zorundaydı ve bu kavram benim için alışılmadık olsa bile buna saygı duyacaktım.

Bu, flört etmekten ve sataşmaktan kaçınmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Neyse ki, meydan okumalar karşısında geri adım atacak bir erkek değildim ve istediğimi elde etme alışkanlığım vardı. Bu geleneği bozmak utanç verici olurdu. İşte bu yüzden kankamla oynamaya karar vermiştim. Hamamdaki leziz karşılaşmamızdan bu yana Roo-bin dokunuşuma duyduğu şehvet ve sikime duyduğu istekle daha da cesaretlenmişti. Sürekli uyarılma kokuyordu ve dürtülerini kontrol etmekten vazgeçmiş gibi görünüyordu, kendi kendine koyduğu kısıtlamaları bir kenara bırakmış ve zevklerini daha sık almaya yemin etmişti. O da benim kadar istiyordu ama hâlâ bir tereddüt parıltısı vardı ve benim amacım bu engeli onun şartlarına bağlı kalarak test etmekti.

Temel ihtiyaçlarına yenik düşmesinin ve beni küçük bedeninin açlığını çektiği kadar tutarlı bir şekilde kullanmasının ne kadar süreceğini görmek istedim.

Pençelerimi dostumun hassas teninde kurnazca, masumca gezdirmeye başlamıştım; boynunda, kollarında ve yüzünde en hoş yumuşak tepkileri - kendini bana yaklaştırırken küçük iç çekişler- verdiğini bildiğim noktalardan faydalanmak için sahip olduğum bilgiyi kullanmıştım ama daha ileri gitmemiştim. Cazibemi onun itaatini sağlamak için kullanıyor, her konuştuğumuzda kulağına mırıldanıyor ve mırıldanıyordum, bu seslerin onu titrettiğini ve zayıflattığını biliyordum.

Hevesi arttığında, kankama daha çapkın bir amaçla kur yapmaya başladım. Ne zaman dokunulmaya can atsa, kalçalarını ve sağrısını pençeliyor, avuçlarındaki yastık yumuşaklığını yoğuruyor, ondan miyavlamalar ve inlemeler çekiyordum. Roo-bin'imın anlamadığı ama ses tonumdan hissedebildiği teşvik ve övgü sözcüklerini fısıldayarak uzunluğunu avuçluyor, ona yalvardığı sürtünmeyi hediye ediyordum.

Hatta sınırı zorladığım, klan üyelerimiz her duyduğunda, en tatlı ve en çaresiz özü salgılayana kadar, patlamaya yakın olana kadar sert horozuna okşamalar sunduğum durumlar bile oldu. Türüm arasında başkalarının huzurunda çiftleşmek hoş karşılanmazdı. Bu

Ruh yoldaşlarımızı her zaman ve her yerde memnun etmek normaldi - hatta *teşvik* edilirdi - ama kankama göre bu bir skandaldı, bu yüzden her zaman onun sınırlarını zorlar ve dururdum.

Ne zaman ondan ayrılısam, tatmin olmamış bir halde, siki kaya gibi sertleşmiş ve avuçlarının içinde serbest kalırken, protesto edercesine sıçrarken solgun teninin güzelce kızarmasına neden olmayı asla başaramadı. Her seferinde kendimi muhtaç eşimden ayırmaktan nefret ediyordum ama ödülün çok daha tatlı olacağını biliyordum. Roo-bin sadece tutkularında daha özgür olmakla kalmayacak, aynı zamanda kankamın *beni* istediğini ve sadece bağ delisi olmadığını kanıtlayacaktı.

Çok az şüphem vardı.

Kırılması için ayın dört kez dönmesi gerekti - beklediğimden daha uzun sürdü ama beklemeğe değdi. Tüm okşamalar ve inkârlar, eşimi birçok kez hayal kırıklığına uğratmak, zirveye ulaşmıştı ve bugün erken saatlerde kankam çadırımızda buluşmak istemişti, bu yüzden çabalarımın verimli olduğunu kesin olarak biliyordum. Ancak beklemediğim şey, post kapağından içeri girdiğimde hınzır dostumu kürklerimizin üzerine çıplak bir şekilde yayılmış, üç parmağını deliğine sokmuş ve sikini okşarken bulmaktı.

Odanın kokusu bile tek başına vücudumu hazır hale getirmişti, ama gördüğüm manzara neredeyse erken atılmam için yeterliydi. Daha önce de pınarın yanında benzer şekilde ortaya çıkmıştı ama bu farklı görünüyordu. Saklanmaya çalışmıyordu, sadece onu yakaladığımda bana yalvarıyordu. Bu maksatlıydı, benim için bir gösteriydi. Artık eşimle daha uyumluydum ve bakışlarının ve hareketlerinin anlamını biliyordum, bu yüzden hoo-man'in parmaklarını devralmaya hazırlanarak yaklaştım, ancak göğsümün ortasındaki küçük bir ayak tarafından durduruldum.

"Hayır," dedi Roo-bin, boyun eğmeden. "İzle."

Kaşlarımı çattım ama yatağın ayak ucuna yerleştirilmiş tabureye tünedim ve gerginliğimi azaltmak için kalçalarımı kaşıdım. "Roo-bin?"

"Bütün hafta benimle alay ettin." İnledi, kendini bakışlarıma tamamen göstermek için bacaklarını daha geniş açtı. "Şimdi sıra bende."

Hoo-man'in niyeti açıktı ve göğsümün gururla şişmesini bastıramadım. Roo-bin düşündüğüm gibi kendini merhametime bırakmamıştı, intikam alıyordu ve bu sonuç umduğumdan da iyiydi.

Ta ki parmaklarını deliğinden çekip kürklerin altına uzanana ve tabanı genişletilmiş uzun ahşap bir nesneyi ortaya çıkarana kadar. İlk başta amacını anlamamıştım, ama bir kez sütunu

Uyluklarında, ucu gevşemiş kenarına değdirirken bakışları benimkini yakaladı, farkına vardı.

Benim olmayan taklit bir siki kendine saplarken gürleyen bir hırıltı beni terk etti. Acı verici bir şekilde sertleşmişim, kendimi saldırmaktan alıkoymak için postları yırtılma noktasına kadar tutarken düğümüm çoktan zonkluyordu. Hoo-man hayır demişti, bu yüzden direnmeliydim, ama baştan çıkarıcı lokma bir kol kendini tatmin ederken nasıl yapabiliydim? O zalim biriydi. Görüntülerin, kokuların ve seslerin beni ne kadar şiddetli etkileyeceğini çok iyi bilen işkenceci, zeki küçük bir Dünyalı.

doğrudan uyarmak gibiydi. Duyguların kasırgası.

Roo-bin bir elini gövdesine sokmak için onun uzunluğunu bıraktı, kendini becerirken meme uçlarını sıkıştırdı. Sırtı kemerli, teni pembenin güzel bir tonundaydı, terden parlıyordu ve ağzım her tuzlu damlayı yalamak için sulandı. İnce göbeğindeki kıvrıcık tüyleri kaplayan ince bir kaygan akıntı vardı - şimdi dolgunlaştığını fark ettim ve göğsümde bir *doğruluk* hissi kabardı. Vücudundaki her seğirmenin, gözlerindeki arzu parıltısının tadını çıkardım ve sikimin o ayırık, dudaklarının arasına daldığını, düğümümü dişlerinin arkasına kilitlediğini ve inlemelerini boğduğunu hayal ettim.

Roo-bin yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Beni canlı canlı yemeye hazır görünüyorsun," diye homurdandı ve ben kelimeleri zar zor kaydettim.

Tam boyuma yükseldim, kamburlaşmadan önce onun kıvranan bedenine hayranlıkla baktım, kürklü adamımın açılmış bacaklarının iki yanındaki kürkleri kavradım ve orada asılı kaldım. "Senin sözünle dilimi deliğine sokar ve zevkini tadardım, c'karuucha," diye gürleyerek onu heveslendirdim. "Sana derinlemesine binmem için haykıracaksın, aksini hayal etme."

Henüz dokunmadan, sadece kalçalarım akılsızca çalkalanırken ağır ağır nefes alarak onun üzerinde durdum. Hoo-man fark etti ve gözlerinde şeytani bir parıltıyla, "Çıkar şunu," dedi.

Anlamı bulanıktı. Başımı eğdim, içimdeki her içgüdüye karşı savaşıarak o tahta vahşetini çekiştirdim, bir kenara fırlattım ve eşimi anlamsızca dövdüm. Hazırdık ve pozisyonumuzu almıştık ama o rıza göstermemişti.

"Al. Dışarı. Çıkar. Sikini," diye tekrarladı yavaşça, kasıklarına doğru başını sallayarak.

Anlamıştım, hızla peştemalimi pençeledim ve onun eğlenmesi için ağır, ağrıyan uzunluğumu serbest bıraktım. Ahlaksızca inleyerek, bir elimi etrafına sarmakta ve sıkmakta tereddüt etmedim, kendimi çekiştirmekten alıkoymadım

bir kez, sonra iki kez, sürtünme ilahi. Kankamın dileği bu muydu? Onun üzerinde kendimi tatmin edişime tanık olmak mı? Bunu yerine getirebilirdim. Bolca ilham kaynağım vardı ve sıkı bir yumruğa sürtünme hissi, omurgamın altında kıvrılan baskının bir kısmını hafifletti.

Arkadaşım bir kez konuştuğunda tam dökülmek üzereydim. "Uh-uh." Başını sallayarak mırıldandı. "Dokunmak yok."

Dişlerimi gösterdim ve hayal kırıklığı içinde hırladım, ama itaat ettim, elimi krklerle geri koydum, aletimi ihmal edilmiş ve istekli bir şekilde dışarı çıkmaya bıraktım. Ucu hoo-man'imin karnını sıyırdı, vücuduma bir şok gönderdi ve dudaklarımdan bir homurtu yuvarlandı. Roo-bin etkilenmiş görünmüyordu, tahta şaftı içine sokmakla, sıcak mağarayı tekrar tekrar doldurmakla meşgld, ancak rahat alanı benim kadar iyi oymuyordu.

Onu sınırlarına kadar zorlardım.

"Beni *yendiğini* sanıyordun, değil mi?" diye çıkıştı, bakışlarını sırtarak karşıladı. "Ama şimdi senin yerine kendimi bir *taw-ee* ile becermemi *izliyorsun*."

Penelerim krke saplandı ve kumaşı deldi.

"ok iyi hissettiriyor." Gözlerini kapattı, bir eli hâlâ göğsünü ısırıp bükerken diğeri yuvarlak stnu daha hızlı bir tempoyla içeri ve dışarı doğru hareket ettiriyordu. "ok derinlere ulaşıyor. *Gözlerim* o kadar sert boşalıyor ki."

"İstediğin kadar kışkırt," diye dişlerimi homurdandım, kontrolümü zar zor sağlıyordum. "O... şey seni asla benim gibi sızlatmayacak, ama devam et, eşine kendini nasıl memnun ettiğini göster. Daha fazla dayanamayana kadar o pasaklı deliğine vur, ama sakın benim yerimi alabileceğine inanıyormuş gibi yapma." Daha da alaldım, nefesim ağzının açıklığına doğru yayılıyordu. "Sen *benimsin*."

Kaşlarının arasındaki boşluk kırıştı, yüzü şaşkınlık ve memnuniyet karışımıyla buruştu. Kaygan, ıslak tokatlar kulübede yankılandı, jlelerim damladı, düzensiz ve beceriksiz hareketlerini kolaylaştırmak için daha fazla sıvı ekledi. Kalçaları gerildi, elini karşılamak için sallandı, hissi kovaladı. İnemeleri giderek daha acil, cırtlak ve tiz bir hal aldı. "*Siktir, siktir, siktir...*"

Roo-bin ismimi haykırarak paramparça oldu, dizlerini göğsüne doğru kaldırdı ve sanki zevkten kriz geçiriyormuş gibi kendi üzerine kıvrıldı. Onun mutluluğunun kokusuyla hizalandım, anında onu takip ettim, dokunmadan içten serbest bıraktım, kaslarım kasıldı ve bol miktarda sıvı salgıladım.

Aletimin tabanı şişmeye başladı, düğümüm beklenmedik bir şekilde oluştu. Baskı uygulamak zorundaydım, aksi takdirde acıya dayanamazdım. Benimkine meydan okuyarak

Hoo-man, bir dürtüyle dizginleri kırdım, denge için kürklerin üzerine diz çökerken nefes nefese kaldım ve müstehcen bir şekilde inledim, şişkin eti iki elime aldım ve eşimin deliğinin yapacağı gibi sağdım. Aşırı zevk midemin alt kısmına çarptıkça hırladım -sürekli, vahşi bir ses-. Bir kez daha sertçe çektiğimde kalın harcım dışarı fışkırıp altındaki sersemlemiş kukumu ıslatmadan önce yanacağımı sandım.

Düğümümü kuruttuğumda vücudum güçsüz düşmüştü. Dirseklerimin üzerine çökmüş, ikimiz de geciken dalgalar arasında nefes nefese kalırken başım hoo-man'ın hızla atan kalp atışlarının üzerinde asılı kalarak zar zor dik durmayı başarmıştım. Roo-bin yığılmıştı, döl ve terle doymuş bir halde, deliğinin içindeki cehennem odununu unutmuştu.

Arkadaşımın soluk soluğa gelen sesiyle ağırlaşan başımı kaldırdım. "Bu... çok ateşliydi."

Kaşlarımı çattım. "Sıcak, evet." Garip bir gözlemci ama kafası karışık küçük yaratık memnun ve mutlu görünüyordu, bu yüzden istediği kadar saçmalayabilirdi.

Bu cevabım üzerine hoo-man keyifli kahkahalara boğuldu, güzel gözlerinde yaşlar birikti, burnundan haysiyetsiz homurtular yükseldi. Gösterisi o kadar neşeli ve kaygısızdı ki, şimdiye kadar tanık olduğum en güzel şeydi ve ona gülümseyerek dikkatle izlemekten kendimi alamadım.

O anda, bu mükemmel kusurlu küçük dünyalıyı daha fazla sevmeyi hayal bile edemezdin.

REUBEN

Çağrı üç gün önce gelmişti: uzak klanlardan birinden bir şef, bir hafta kadar sonra ünlü liderimizle bir buluşma talep ediyordu. Tüm detayları bilmiyordum -ya da yeterince iyi dinlememiştim- ama emin olduğum tek şey Vo'ak'ın o çok özel küçük seyahat partisine katılmak istediğim ve reddedildiğimdi.

Görünüşe göre yol tehlikeliymiş ya da öyle bir saçmalık. Evet, barbar bir kertenkele gezegeninde o kadar uzun süre sıfır şans ya da beceriyle hayatta kalmamışım gibi davranalım, çünkü bunun konuyla ilgisi olmadığı açıktı. Ve argümanlarım ne kadar ikna edici olursa olsun, yerinden kıpırdamadı.

Siktir et onu. Zaten aptalca bir yolculuktu.

Tamam, iyi, somurtuyordum ve nedenini bilmiyordum. Bariz olanın dışında -buradan çıkma şansımın reddedilmesi ve hayır denmesi- bu kadar incinmiş ve kırılmış olmam hiç mantıklı değildi. Vo'ak gezilere çıkmıştı.

ve onu takip etme ihtiyacı hissetmemiştim. Kabul ediyorum, gideli bir günden fazla olmamıştı ama sürenin uzunluğu bir fark yaratmamalıydı, değil mi? Vo'ak istediği gibi davranabilir, istediği yere gidebilirdi. Tanrı aşkına, o *kraldı*. Ama yaklaşan gezintiyle ilgili bir şey beni gerçekten tedirgin etti.

Yine kâbuslar görmeye başlamıştım, muhtemelen bunun da etkisi vardı. Demek istediğim, bir insan sürekli yüzeysel bir panik halindeyken ve bir zombi gibi etrafta dolanırken nasıl yaşayabilir, gülebilir, sevebilirdi? Genelde kertenkele ahtapotun etrafıma daha sıkı sarılması işe yarardı ama nedense o bile sihrini kaybetmişti. Gecede iki saat uykuyla zar zor idare ediyordum ve bir parçam Vo'ak'ın yanımda, her zaman *orada* olmasına o kadar alışmıştım ki bilinçaltımın onun olmadığı zamanlara hazırlanıp hazırlanmadığını merak etmeye başlamıştı.

Bu aptalca olurdu. Beni terk edecek değildi ya. Tanrım, en *fazla* bir hafta uzakta olacaktı. Elbette o kadar uzun süre yalnız kalsam da sinir krizi geçirmeyebilirdim. Daha önce aylarca kimse olmadan idare edebilmiş koca bir çocuktum, bu yüzden gerçekten sorun olmamalıydı. Beni terk ediyor olsa bile, neden umurumda olsun ki? Sanki ben-

Dün gece şimdiye kadarkilerin en kötüsüydü. Rüyanın ne hakkında olduğunu bile zar zor hatırlıyordum ama içimi kemiren ihmal ve reddedilmişlik hissi devam ediyordu. Uyandığımda nefes nefese kalmış, ağlamış ve ter içinde kalmıştım; Vo'ak'ın sıkıntılı ve endişeli gözlerine ya da kulağıma ismimi nazikçe okşamasına dayanamadığım için bedenimin kontrolünü tekrar ele geçirir geçirmez pınara kaçmıştım.

Bütün gün onun varlığından kaçtım, meşgulumuş gibi davrandım ve ilgisinden kaçmak için bahaneler uydurdum. Derin meseleler hakkında konuşmak bana göre değildi ve öyle olsa bile, kendi duygularıma anlam veremiyordum, o onları nasıl açığa çıkaracaktım?

Ne yazık ki sorunlarımdan kaçmak ve saklanmak sadece bir yere kadar sürdü. Bir noktada kulübemize dönmem gerekiyordu ve döndüğümde Vo'ak çoktan orada beni bekliyordu. Soğukkanlı davranmaya çalıştım, selamlamak için yanağından öptüm ve çadırın etrafında dolanmaya başladım, sanki bütün gün ona soğuk davranmamışım gibi davrandım. Tabii ki bu, karakterimi bozduğum düşünülürse, motosiklet üzerindeki bir kül tablası kadar işe yaradı.

Onu selamlarken *hiç* yanağından öpmedim.

Vo'ak, yatağa girip uykuyla kendimle dalga geçmeden önce beni köşeye sıkıştırdı. Elleri geçici olarak kalçalarımı kavradı, beni olduğum yere sabitledi, bakışları

yalvarıyor.

"C'karuucha?"

Kendimi biraz kötü

hissettim.

Tamam, birazdan da fazla, ama şimdi pes edemezdim. Yine çuvallamış olma ihtimalimi görmezden gelmek için zaten çok çaba sarf etmişim.

"Ne oldu koca adam?" Dikkatini farklı bir açıdan dağıtmayı tercih ederek sesimi şakacı bir mırıltıya dönüştürdüm. Kirpiklerimi kırıştırdım, kollarımı boynuna doladım ve bizi göğüs göğüse getirdim. "Sevişmek ister misin? Hm? Ağzımı üzerinde ister misin bebeğim?" Dudaklarımı boğazını kaplayan dövme boyunca, çenesinin üzerinde gezdirdim ve hatta dilimi kulağının fırırına değdirerek onu titrettim. "Yoksa kıcıımı düğümünle tıkamak mı istiyorsun?"

Vo'ak'ın burun delikleri alevlendi, çenesi sanki teklifimi kabul etme içgüdüsüyle savaşıyormuş gibi gezinen ağzımın altında sertçe kenetlendi. "Hayır," dedi -olmasını istemediğim halde tam bir itidal timsali- ve parmaklarımı onunkilerle birleştirmek için kollarımı dikkatlice boynundan ayırdı. Parmak eklemlerimin her birine, sonra da çiftleşme bandıma iffetli bir öpücük kondurdu, bu jest içimde bir şeyleri kırdı ve ekledi: "Acı çekiyorsun Roo- bin'im. Nedenini bilirim."

Sert davranmak istememişim ama bedenim izinsiz olarak geri çekildi ve sahte bir gülümseme yüzümü bölerken ellerimi çekti. "Ben iyiyim."

Evet, iyiydim. Gittiği için iyiydim, her zaman olduğu gibi geride bırakıldığım için iyiydim. İyiydim, *iyiydim*, sadece muhteşem bir şekilde iyiydim.

Geri çekildim. Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da. Kendimi koruma sistemim, üzüntünün ilk ipucu içeri sızarken kalbimi yeniden korumak için aşırı hızda çalışıyordu. Tüm varlığımla güvendiğim son adam hayatımın içine etmişti. Beni öylesine bağımlı ve ayrılıktan öylesine korkar hale getirmişti ki, her şeyin çocukluğumdaki haline dönmesini öylesine saplantı haline getirmişti ki, o öldüğünde tüm enerjimi unutmaya odaklamak için kendimi romantik bağlantılara kapatmışım. İkinci kez bir kenara atılmanın kalp acısını göze alamazdım.

Ya da bir zamanlar bildiğim mutluluğu yeniden kazanmamın önünde kimsenin durmasına izin vermeyeceğim.

Vo'ak ben çıkışa doğru koşarken bileğimi yakaladı ve çok az bir çabayla beni kendisine doğru çekti. Onun kucağında kıvrandım, her türlü şımartmayı protesto ettim çünkü bunun önümü mahvedeceğini biliyordum, ama o bırakmayı reddetti. İnatçı piç beni kollarına aldı, çırpınan, tartışan kıcıımı yatağa taşıdı ve benimle birlikte kucağına oturup ürkmüş bir hayvanmışım gibi saçlarımı okşadı.

Bu mutlak *cüretkârlık* beni sersemleterek teslim olmamı sağladı. Ne kadar şikayet edersem edeyim ya da homurdanırsam homurdanayım, nasıl olsa istediğini yapacaktı, bu yüzden rahatlatıcı mırıltıların ve yumuşak öpücüklerin tadını çıkarabiliyordum.

Sürekli duvara bakıp dururdum.

Sonunda iyice gevşedim, sarılmalar ve okşamalar için kendimi ilan etmiş bir sürtük gibi ilginin içinde eridim. Buna karşı koymanın bir anlamı yoktu. Vo'ak'ın kucağında ne kadar uzun süre yığılırsam, kafamın içindeki o boşluğa, aslında ne kadar ağırlaşmış ve sinirli hissettiğimi bana haykıran boşluğa o kadar derin yuvarlandım. Vo'ak bunu açıkça hissedebiliyordu ve beni konuşmaya ya da kızmaya zorlamasa da ısrarcıydı.

Önemsedi.

Büyük yumuşak başlı adam tepemdeki saç tutamına doğru burnunu çekti ve parmaklarını geri kalanında gezdirdi. Sakinleştiriciydi. "Roo-bin. Benim güzel Roo- bin'im," diye mırıldandı usulca, tam bir şair gibi. "Neyin var, tatlı yaratık?"

Neden bu kadar çekici olmak zorunda?

"Beni terk ediyorsun," diye mızızlanan bir aptal gibi göğsüne doğru mırıldandım ve Vo'ak böyle bir şeyi önermemden bile telaşlanmış görünüyordu.

"Neden?"

Burnumu çektim, yastık gibi kaslarına daha da sokuldum. "Sen gidiyorsun ve ben burada kalmak zorundayım. Tek başıma. Ve bazı nedenlerden dolayı bu beni rahatsız ediyor." Pençeli parmakları çenemi kavrayıp bakışlarımı yükseltirken kulağıma küçük bir anlayış sesi geldi. "Kısa bir süre için, c'karuucha. I

geri dönecek."

İsteğim dışında alt dudağım titredi ve onu dişlerimin arasında emdim. Bana sevgiyle ve sabırla bakması kendimi çok savunmasız hissetmeme neden oldu. Bundan nefret ediyordum ama aynı zamanda... bir bakıma etmiyor muydum? Vo'ak beni yargılamadan *hissetmeme* ve *incinmeme* izin veriyordu ve en son ne zaman birinin benim için bunu yaptığını hatırlayamıyordum.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü, kilitli olduğunu düşündüğüm duygularım yüzeye çıktı. "Ben... Terk edilmiş hissetmekten hoşlanmıyorum."

"Ah, küçük şey," diye mırıldandı Vo'ak, başparmağını gözümün altından geçirerek. "Ben buradayım. Her zaman."

Ailem de aynı şeyi söylemişti. Eski sevgilim. Sevdiğim herkes. Artık sözlere inanmak zordu, birine güvenmek zordu. Bunun için kendimi suçlamalıyım; insanları kendimden uzaklaştırmıştım, hayal kırıklığı yaratmıştım ve ister boktan olsun ister olmasın, sonuçlarına katlanmak zorundaydım. Çok yakın zamana kadar

çoğunlukla başarılıydı, ama her ne sebeple olursa olsun, Vo'ak'ın beni terk edeceği düşüncesi iyileşmeyi hayal edemediğim bir şeydi.

Böyle hissetmeye hakkım yoktu. Gitmeyi planlayan *bendim*. Buradaki tek ikiyüzlü bendim ama aynı zamanda berbat durumdaydım.

Çelişkiler beklenebilirdi.

Başlangıçta Vo'ak gibi biriyle tanışacağımı, onu tanıyacağımı ve ona karşı bir sevgi geliştireceğimi tahmin etmemiştim. Kalbimi bundan daha iyi koruyabileceğimi düşünmüştüm. Buradan ayrılmak istememin nedeni geçmişe olan saplantımdı, hayatımın nefret ettiğim kısımlarını silmekti ama bu aptal içeri dalmış ve sahaya bir oyuncu daha eklemişti.

Yalnız olmaya alışmıştım, geçen yıl bunu görmezden gelmek için çok çalışmıştım çünkü kafamda eski hayatıma geri dönmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Nihai hedefim buydu ve oraya ulaşmaya o kadar odaklanmıştım ki bu yol ayrımında tekrar durdurulacağımı tahmin etmemiştim. Tanıdık bir yolu takip etmek ile yeni ve muhtemelen geçici bir şeyin peşinden gitmek arasında sıkışıp kalmıştım. Bu seçimi en son yaptığımda, tanıdığım herkes bir şekilde beni terk etmişti. Ya Vo'ak da aynısını yaparsa?

Ya onu sevmeme izin verirsem ve her şey köpeklerle de giderse?

Zack beni mahvetmişti. Beni ailemden koparmış, sonra da tek bırakmıştı.

Benim için her şeyin eski haline , onun yaptığı her şeyden kurtulabileceğim anlamına geliyordu. Terk edilme ve pişmanlık duygularını silebilirdim, çünkü

yakın zamana kadar bana sahip olduğum tek iyi anıları veren insanlarla çevriliyken, bunların hiçbiri olmamış gibi davranabilirdim. Elimdeki tek strateji buydu; o kadar uzun süredir ki nasıl bırakacağımı bilmiyordum.

Vo'ak'ın bende bu duyguları uyandırması işleri daha da karmaşık hale getiriyordu. Verdiğim tepki, daha fazla önemsedığım anlamına geliyordu, Ve şu anda tek görebildiğim her şeyin yıkılıp yanmasıydı.

Ne yapacağımı bilemedim.

Sessizlik ağır bir pelerin gibi etrafımızı sarmıştı; yumuşak nefes alışverişlerimizden ve Vo'ak'ın kalp atışlarının kulağıma çarpmasından başka bir şey yoktu. Meraklı parmaklar açıkta kalan tenimin her santiminde geziniyor, giysilerimin altından yılan gibi kıvrılıyor, pençeleri beni ürperten her yeri tırmıklıyordu. Cinsel , sadece... hoştu, sürekli bir topraklama dokunuşu vızıltısı. Elleri sırtımdaki kabarık yaraları keşfederken bile kaskatı kesilmedim, sanki hafızasına kazıyormuş gibi her bir çapraz desenin izini sürüyor ve haritasını çıkarıyordu.

"Kim?" diye sordu sonunda ve gözlerimi kırıştırdı.

"Hm?"

"Seni kim incitti?" diye açıklık getirdi, sesi kısık ve bakışlarım kucağıma düştü.

"Oh, um... Ne kadar zamanın var?" Esprili bir şekilde güldüm ve Vo'ak sadece başını eğdi.

, o kafa eğimi için zayıftım.

"Ben... Şey..." İçimi çektim, tam bir cümle kuramamaktan dolayı hayal kırıklığına uğramıştım. Telaşlıydım, bir cevap bulmak için çırpınıyordum. Ona gerçeği söylememin bir zararı olur muydu? Burada daha uzun süre kalacak değildim ve suçluyu tam olarak avlayamazdı, ama bu elimi göstermek anlamına geliyordu ve ben *de az önce* böyle bir şey yapmamam gerektiği konusunda atıp tutmuştum.

Vo'ak beni izledi, bekliyordu ama acele etmiyordu ve ben daha karar veremeden dilim çözülür gibi oldu.

Başımın nasıl hep belaya girdiği hâlâ belli değil miydi?

"Eski erkek arkadaşımdı."

"*Eh-xs bouy-frendah?*" Vo'ak ne anlama geldiğini bilmeden papağan gibi tekrarladı ve ben de onun anlamsız girişimi karşısında hafifçe homurdanmaktan kendimi alamadım.

"Eski sevgili," diye tekrar denedim ve görünüşe göre altımda gerildiğinde, dişleri hafif bir hırıltıyla açıldığında yankılandı. "Sakin ol, kaplan. O öldü."

"Güzel."

Karnım çırpınırken kendimi onun kucağında bir top haline getirdim, her santimimin onun bir parçasına dokunmasına ihtiyaç duyuyordum. "İyi bir adam değildi," diye devam ettim, sesim ancak törpülenmişti. "Başlarda kibardı, komikti, kendine güveniyordu ama beni sert şeylere alıştıtırır alıştırmaz her şey değişti."

Tam olarak nasıl ve ne zaman başladığını bile hatırlayamıyordum - Zack mükemmel bir adamdan mükemmel bir kâbusa dönüşüyordu. O zamana kadar o kadar uçmuştum ki her şeyi bir kenara itmiş, omuz silkmış ve onun dışındaki

herkesi suçlamıştım. Geriye dönüp baktığımda, hissettiğim muhtemelen aşk değildi. Saplantı belki de? Ya da sadece kör bir idolleştirme duygusu. O benim

tek tedarikçimdi, zaman umutsuzca uyuşturucuya ihtiyaç duysam beni uyuşturuyordu ama aynı zamanda sahip olduğum tek şeydi. Plan buydu; beni

kontrol etmek, güvendiğim tek kişi olmak. Ve ne zaman yaygara koparsam,

bana nankör der, sürünerek geri dönüp yalvarana kadar beni sokağa atardı, çünkü bana yardım etmeye cüret eden herkesi tehdit ve sonra... Boğazımdaki

yumruyu yuttum, sırtımdaki izler hayali bir hisle zonkluyordu, kıçımdaki

çiçeğin altındaki tavuk çizigi

Beni yere yatırıp adını tenime kazımasının anısıyla yanıyordum. Özgür irade konusunda bu kadar kararlı olmamın sebebi buydu. Yani, *saçmalık*. Kimse seçme hakkının elinden alınmasını istemezdi ama bu çok derindi. Vo'ak'ın akşamları, hatta her gün sahip olduğu kişi olmak hoşuma gidiyordu, çünkü bu tür bir sahiplenme bana istendiğimi hissettiriyordu, ancak bunun tek taraflı olması endişe verici kısmıydı.

Vo'ak tereddütlerimi sezmiş gibi beni cesaretlendirmek için alnımdan öptü. "Ben buradayım," diye bana tekrar güvence verdi ve bu basit kelimelerin beni nasıl bu kadar korunmuş ve güvende hissettirdiği beni hâlâ şaşırtıyordu. Sanki en derin, en karanlık sırlarımı dökebilirmişim ve o da bana sarılıp artık her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilirmiş gibi.

de sayılır, değil mi? En azından şu ana kadar.

"O... çok gevezelik edersem ya da ona itaatsizlik edersem bana zarar verirdi. Yara izleri buradan geliyor." İtirafın kendisi en ifşa edici kısım değildi, bir kez sel kapıları açıldığında akışı durduramıyordum. Belki de bunun nedeni Vo'ak'ın beni dikkatle dinlemesine ve benim adıma öfkelenildiği belli olmasına rağmen her şeyi anlamaması ve yargılama ihtimalinin düşük olmasıydı. Ya da belki de bana gösterdiği şeffaflığın aynısını onun da hak ettiğini düşünmüştüm. Her iki durumda da, olayı geçiştirmedim. Hiçbir detayı geçiştirmedim. Kendi sözümü bozdum ve tahmin edin ne oldu?

Kendiliğinden yanmadım.

"İlk birkaç seferinde yüzüme bir tokat gibi indi," dedim hafifçe omuz silkerek. "Başa çıkamayacağım bir şey değildi. Ama sonra yumruklara, kemere, spatulaya, eline ne geçerse ona doğru ilerledi. Sadece 'davranışlarımı düzelttiğini', nankörlük ettiğim için beni cezalandırdığını söyledi. Acil serviste ilk uyandığımda, kemiklerim kırıldığında, ölümü dilediğimde gitmeliydim ama... Bilmiyorum. Sanırım korkmuştum. Kimsem yoktu.

"Ailem, onlar... artık benimle konuşmuyorlar ve onları suçlamıyorum. Onlara bok gibi davrandım, yalan söyledim, çaldım, bağımlılığımı beslemek için onları çok tehlikeli durumlara soktum ve onlar da benden vazgeçti. Yalnız kalmam benim suçum, herkesin beni terk etmesi benim suçum. Lanet bir aptal gibi, her şey yerine Zack'i ve uyuşturucuyu seçtim. Orada oturup hayatımı mahvetmesine izin verdim, o zaman kalmaktan başka ne seçeneğim vardı ki?"

Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzölmeye başladığı ya da sesimin çatlamaya başladığı anı tam olarak tespit edemiyordum ama Vo'ak'ın göğsünde yakınlaştığım nokta ıslanmıştı ve boğazım çok kuru hissediyordu. Vo'ak beni sakinleştirmek için yatıştırıcı sesler çıkarıyordu, büyük, nazik elleri hiç boş durmuyordu. O

Bunun dışında sessiz kaldı, nefes almak için neredeyse hiç duraksamadan ağzından kelimeler dökülürken sağlam bir sığınak sundu.

Neden istediğim her şey olmak zorunda?

"En aptalca kısmı ne biliyor musun? O zamanlar etrafta kalıp ona şans üstüne şans vermemin nedeni bana tecavüz etmemiş olmasıydı. Bana o şekilde neredeyse *hiç* dokunmamıştı ve benim gözümde bu onun kurtarılabilir olduğu anlamına geliyordu, değil mi?" Başımı salladım ve kendimi küçümseyen bir alay üfledim. "Beynim yıkanmış amına koyayım. Sürekli uyuşturulmak beni aptallaştırıyordu, ama başka şekillerde yardımcı oluyordu. Kendimden geçip unutabiliyordum, acıyı uyuşturabiliyordum. Acı çekmeme onun neden olduğu, ama benim onunla kalmam gerektiği, yoksa tedaviyi bulamayacağım bir kısır döngüydü bu.

"O öldüğünde kendimi kaybetmiştim. Her şeyi bitirmek yerine parçaları toplamak içimde kalan son kıvılcımı aldı. Bildiğim tek iyilik kırıntısına tutundum ve bunu inşa etmeye başladım... bu cepheyi, böylece bir daha asla o kadar çaresiz hissetmeme şansım olacaktı." Alt dudağım titredi ve parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar Vo'ak'a sarıldım. "Ama tüm bunlardan sonra bile, içime işlediği saçmalıkları görmezden gelmek, iyi olmadığım halde iyiymişim gibi davranmak için *hâlâ* mücadele ediyorum. Bu yüzden eve dönmeyi, her şeyi düzeltmeyi çok istiyorum çünkü o mutlu yer olmadan, böyle birine tekrar güvenirsem, beni kaçınılmaz olarak arkalarında bıraktıklarında kendimi ayağa kaldıracak kadar güçlü olamayacağım."

İşte. Bunu yüksek sesle söyledim ve tek yapabildiğim hıçkırığa hıçkırığa ağlamak ve sanki bütün bir yıl boyunca içime atıp başa çıkmaya çalıştığım bir şarap şişesini ağzına kadar açmışım gibi titremek oldu. Bu böyle devam etti, gözyaşı kanallarım kurumaya başladı. Vo'ak aramızdaki kıl payı boşluktan hoşnutsuz olduğu anlaşılan bir manevrayla beni onun üzerine oturttu. Yüzümü boynunun kıvrımına sıkıştırdı ve kollarını bana doladı, bizi nazikçe sallarken beni tamamen sardı.

Orada ne kadar oturduk, dakikalar mı saatler mi bilmiyorum ama gözyaşlarım dindikten ve yorgunluk üzerime çullandıktan sonra bile yerimizden kıpırdamamıştık. Onca gözyaşı dökmenin beni bu kadar bitkin bırakacağını kim tahmin edebilirdi ki? Vo'ak parmaklarıyla saçlarımı taradı - muhtemelen şimdiye kadar keçeleşmişti- ve yüzümü kaldırmam için beni teşvik etti. Hiç de hoş bir durumda olmayacağımı bildiğim için tereddüt ettim ama o ısrarcıydı.

Nazikçe gülümsedi, o iri elleri yanaklarımı kavrarken öne doğru eğilip alnıma uzun bir öpücük kondurdu - bu öpücük her nasılsa paylaştıklarımızdan daha samimiydi. "Teşekkür ederim."

Kaşlarım çatıldı. "Ne için?"

"Güven için. Keşke daha fazlasını anlayabilsem, ama..." Başparmaklarını gözlerimin altında kalan ıslaklıkta gezdirdi ve bana bakışı, o kadar saygılı ve dürüsttü ki, onun için ne kadar önemli olduğumu ve dünyanın geri kalanının ne kadar önemsiz olabileceğini kanıtladı. "Sana olan sevgimden asla şüphe etme. Hiçbir güç seni terk etmemi istemez, Roo-bin'im. Senin yanında olacağım. Her zaman."

Ona inandım.

Ama bu hiç yeterli olabilir mi?

Vo'ak dört saat önce ay doğar doğmaz Zae'l ve Ok'tna ile birlikte ayrılmıştı. Beni yavaşça ve derinden öpmüş, yanağımı okşamış ve söz vermişti, "Yakında döneceğim, kankam. Asla korkma."

Bu sözler o zamandan beri kafamın içinde çınlıyor, bana eşlik ediyor, bana dört gözle bekleyeceğim bir şey veriyordu ama ormanın gizli bir girişinde durmuş, sırt çantamı omzuma atmış, kaçmak için elimdeki tek şans kullanmaya hazırlanırken özellikle yüksek sesle söyleniyorlardı.

Nie'tr'in dikkati dağılmıştı ve Fiona iksir siparişlerini karıştırmakla meşguldü. Başlangıçta olduğu gibi kimse beni izlemiyordu. Kabiledekiler yanlarından geçerken beni selamlıyor, sık sık nasıl olduğumu soruyorlardı ama artık bir tuhaflık, aval aval bakmaya değer yeni bir oyuncak değildim. Kabilenin bir parçasıydım, ailelerinin bir üyesiydim, bu yüzden casusluk yapmaları için bir sebep yoktu. Onlar... bana güveniyorlardı ve bu tam da beklediğim ve hedeflediğim şeydi.

Peki, neden şansımı denemiyordum?

Son birkaç haftadır, ihtiyacım olabilecek her şeyi bir çantada topluyordum - Vo'ak'ın kendimi savunmam için bana verdiği küçük bıçak, bir su derisi, acayip bir ev yapımı harita, biraz da kilo aldırان bambu - ve her ihtimale karşı yatağın altına doldurmuştum. Hazırlıklıydım. Tek yapmam gereken koşmak, su kenarına giden yolu bulmak, meyveleri yemek ve asla arkama bakmamaktı. Nie'tr'in aklının başına gelip yanıma dönmesi için sadece birkaç dakikam vardı, ama yine de tereddüt ettim.

Tabii ki yaptım.

Geçen gece, kollarında uyuyakalmadan önce Vo'ak'a hayatımı tek tek anlattıktan sonra, nasıl olur da

Çelişki mi? Aslında, terazi kalmaktan yana daha ağır basıyordu, o halde neden hala başka bir fikri düşünmeye devam ediyordum?

Ailem benden nefret ediyordu, hiç arkadaşım yoktu, muhtemelen artık bir işim de yoktu çünkü haber vermeden 'ayrılmışım' ve evet, kaybımın yasını tutan tek kişinin terapistim olduğundan emindim, çünkü ona ödeme yapılmıyordu. Bu gülünçtü, daha önce hiçbir şey için bu kadar çaba sarf etmemiştim, vazgeçmeden bir planı bu kadar uzun süre sürdürmemiştim. Bu konuda inatçıydım, orası kesin.

Ağaçların arasında kolayca geçebileceğim boşluğu incelerken göğsümde bir sıkışma oldu ve burada kurduğum tüm ilişkiler için bir düşünce ayırdım. Fiona'yı. Diğer insanlar. Nie'tr, Puka, hatta yaşlı huysuz Zae'l. Konuştuğum her yeni insanla sanki onları sonsuza dek tanıyormuşum gibi bir yakınlık hissediyordum ve Vo'ak'la olan her etkileşim karmaşık duyguların artmasına neden oluyordu. Bir gece önce bana veda öpücüğü vermesi ve beni yavaşça sikmesi kendimi evrendeki en değerli şeymişim gibi hissetmeme neden olmuştu. Daha önce hiç böyle hissetmediğimi söylerken abartmıyordum, bir başkasının tapınmasında kaybolmaktan bu kadar memnundum ama bunun alev almayacağından nasıl emin olabilirdim?

Bilinmeyen beni korkutuyordu. Dünya tanıdıktı ve kafamın içindeki o kırık sesin bana geri dönmenin, ailemin çevresine tekrar kabul edilmek için elimden geleni yapmanın her şeyi düzeltmenin tek yolu olduğunu söylemesinden kurtulamıyordum. Zack'in beni inanmaya zorladığı tüm saçmalıklardan kurtulacaktım çünkü her şey ondan önceki haline dönecekti. Aynı şeyi U'suhk için söyleyebilir miydim bilmiyordum ve bu beni korkutuyordu.

Ya bir kumar oynasaydım, pervasızca bir şans daha verseydim ve her şey altüst olsaydı? O zaman ne gibi seçeneklerim olurdu? Burada geleceğimi tahmin edemiyordum ve bazıları için bu işin güzelliği, hayatın heyecan verici bir anekdotuydu, ama benim için bu, başka bir şeylerin ters gideceği ve o zaman elimde hiçbir şey kalmayacağı gibi sürekli bir panik durumuna neden oldu.

Neden bu riski alalım?

Şansım *tam oradaydı*, tek yapmam gereken ona ulaşip sahip çıkmaktı. Dünya'ya dönmek iyileşebileceğim anlamına geliyordu, değil mi? Basit ve tanıdık bir hayat yaşamak, zaten sahip olduklarından daha fazla parçalanacak bağlar olmadan.

Bu, bu gezegene geldiğimden beri her lanet günde hissettiğim ilgi ve bağlılığı asla hissedemeyeceğim anlamına geliyordu.

Bu, kalbimin son parçalanmamış parçalarının kalma şansı olduğu anlamına geliyordu.

Çantamı omzuma atıp derin bir nefes aldım ve kendimi ormana doğru bir adım atmaya zorladım.

VO'AK

Sınırdaki klana doğru at sürerken tek düşünebildiğim geride bıraktığım tatlı hoo-man'di. Bu anlaşmazlıkla ilgilenilmesi, meselenin çözülmesi gerekiyordu ve onu yanımda getirerek hoo-man'imin hayatını riske atamazdım ama bu, kalbimin eşimle aramdaki mesafeden hoşnutsuzluk duymayacağı anlamına gelmiyordu.

Minik hoo-man'in sert bir yapısı vardı - narin karnında bir ateş vardı - ama aynı zamanda ürkekti, sanki kaçmaktan bir yanlış hareket uzakmış gibi. Nispeten mutlu olduğuna inanıyordum ama yine de gözlerinde bir şey vardı, sadece ormanın ötesinde doldurulabilecek bir boşluk. Ağaçlara , kaçmak için bir fırsat mı kolladığını merak etmeme neden oldu.

Geçen gece kucagımda ağlamış, bana geçmişini anlatmış ve yalnız kalmak istemediğini ifade etmişti. Ona ihtiyacı olan tüm rahatlığı sağlamıştım, ama yine de hayal kırıklığına uğradım. Keşke daha fazla

Değerli küçük dostumun söylediği her şeyi anladım, ona sevgimi ve onu memnun etmek için dünyanın sınırlarına nasıl tırmanacağımı anlattım. Yardımcı olsa da duygularını hissetmek yeterli değildi. Tüm o keder, tüm o zehirli sefalet ve eşime bu acıyı yaşatan hoo-man'in boynunu kesmekten zevk alırdım. Roo-bin talihsiz yaratığın çoktan öldüğünü söylemişti ama belki de bir sonraki yaşamımda kendi adaletimi sağlama şansına sahip olacaktım.

Şimdilik, öbür dünyada intikamımı alabileceğim bir eşim olup olmayacağını derin bir özlem duygusuyla merak ediyordum. Roo-bin gerçekten kaçabilecek miydi? Ona sahip olmak isteyebileceği her şeyi vermemiş miydim; bir ev, karnında et, zevkten şaşı olmasını sağlayacak güçlü bir aleti olan sadık bir eş? İyileşmesine yardım etmekten başka bir şey istemeyen birinden gerçekten kaçarmıydı?

Ona kayıtsız şartsız tapmak mı?

Taşıyıcı hayvanımın yelesini okşadım, sazlar dokunuşumun altında canlı ve canlıydı. Takdirle homurdandı, damarları yarı saydam derisinin altında parlıyordu. Roo-bin gidemezdi. Onun gerçekten ihtiyaç duyduğu, *arzuladığı* şey bendim. Şimdi bana nasıl sarıldığını, uykuda benim rahatlığımı aradığını, sanki hiç istemiyormuş gibi kendini bana nasıl bağladığını hayal bile edemezdim. Onun için açık ama işaretleri görmezden gelemezdim. Olması gereken yerin burası olduğunu kanıtlamak için başka ne yapmam gerekiyordu?

"Vo'ak," diye seslendi Zae'l, clyp'ini benimkine yaklaştırarak. "Sanki bir hefgy tohumu koklamış gibi görünüyorsun. Neyin var senin?"

Suratıma zorla bir gülümseme yerleştirerek huysuz sağ elimi umursamazca salladım. "Böyle göründüğüm tek zaman kuyruğunu yıkamadığın zamandır. Bu sana ne anlatıyor?"

Ok'tna karşı taraftan homurdandı. "Kokladığım şey bu mu? Pft, eşinin ilgisini çekmemesine şaşmamalı."

Zae'l maskaralıklarımız karşısında gözlerini devirdi ve bineğini ileri doğru itti. "İkinizi de eğlendirmiyorum, gençler."

"Şaka yapıyoruz," dedim ona, yanından geçerken sırtını sıvazlayarak. "Emin ol dostum, Roo'mu bulmamış olsaydım, beşinci tercihim sen olurdun."

"Beşinci mi?" diye homurdandı, sonra kendini tuttu ve bir kez daha kayıtsızlık maskesini taktı. "Senin fikrin umurumda değil."

"Endişelenmene gerek yok, Zae'l," diye alay etti Ok'tna, büyük kan kardeşini kışkırtma fırsatının tadını çıkararak. "Dışarıda koku alma duyusu olmayan bir tür olduğunu duydum."

Klan arkadaşım pahasına da olsa şakalaşmamızın rahatlığının tadını çıkararak güldüm. Zihnimi diğer konulardan uzaklaştırdı ve yolculuğu çok daha katlanılabilir hale getirdi.

"İkiniz de hödüksünüz," dedi Zae'l acı acı. "Eşin nerede, Ok'tna? Onları göremiyorum. Bu hafta başkasının kılıcını ıslatmaya mı gittiler?"

Ok'tna'nın geniş omuzları sertleşti ve sinirleri bozulmuş bir şekilde ters ters baktı. "Diline dikkat et."

Büyük kardeş, küçüğünden bir artış elde ettiği için kendini beğenmiş görünüyordu. Tartışmalarının bir noktada kişiselleşmesi sık rastlanan bir durumdu. Bu onların dinamiği idi. "Belki de ona kur yapmalıyım. Ona *gerçek* bir erkek olduğunu göstermeliyim."

Ok'tna hırladı, dişlerini gösterdi, bineğinden atlayıp kardeşine saldırmaya hazır görünüyordu. Eğlenerek ofladım ve sadece clyp'leri aptallıklarından kurtarmak için bile olsa durumu yatıştırmaya karar verdim. "Yeter. Biz oraya varmadan önce ikinizin birbirinizi öldürmesi iyi olmaz."

Zae'l kazanmış gibi çenesini kaldırdı, Ok'tna ise alay ederek bana döndü. "Arkadaşlardan bahsetmişken, Roo-bin nasıl?"

Sırıtişım bozuldu. Sanırım bana tanınan tek huzur iki dakikaydı. İç çekerek bunun yerine başka bir soru yönelttim: "Bende bir hata mı var? Dürüst ol."

Zae'l bineğini tekrar hizaya çekerek Ok'tna ve benim aramda durdu, kaşları kalkıktı. "Seninle ilgili bir hata mı buldu?"

"Ben... Ben emin değilim."

Ok'tna hafif bir kıkırdamayla, "Klan sık sık senin kulübenden onun çılgınlıklarını duyuyor," dedi. "Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi gelmiyor."

Zae'l onaylayarak mırıldandı.

"Kürkler konusunda onu memnun ettiğimden hiç şüphem yok," diye açıkladım, en azından bundan emindim. "Ama beni başka alanlarda eksik bulup bulmadığını merak ediyorum."

Aramıza giren sessizlikten şüphelenmeye başlamıştım ki Zae'l, "Liderimiz olarak mı yoksa arkadaşımız olarak mı soruyorsun?" diye ekledi.

"Önemli olmamalı," dedim. "Çıkar baklayı."

"Şey..."

"Çıkar ağızındaki baklayı," diye tekrar hırladım, giderek sinirleniyordum. "Bir hoo- man benim neyimi çekici bulmaz ki?"

"Sen kibirli bir erkeksin," dedi Zae'l. "Vahşi ve dik başlısın."

"Bir Büyük Lider ve bir eş için tüm güçlü özellikler," diye karşılık verdim, clyp'imın bağlarını sıkıca kavrayarak. Roo-bin gerçekten hoşnutsuz muydu? Onu takip eden misk gibi zengin kokumdan beni bu anlamda hoş bulduğunu anlayabiliyordum ama bu yeterli değil miydi? Bir bağ için uyarılma, güvenlik ve sağlandığını hissetmekten daha fazlası var mıydı?

"Evet ama o Ly'zrd değil," diye araya girdi Ok'tna. "Bana söylenene göre Hoo-man'lar eşlerini farklı bir standarda tabi tutarlarmış."

"Korunmak ve iyi beslenmek istemiyorlar mı?"

Ok'tna omuz silkti. "Bilmiyorum. Anladığım kadarıyla hoo-man sana zor zamanlar yaşıyor?"

"Rolüne boyun eğmeyecek," diye homurdandım, dişlerimi göstererek. "Mantıklı düşünmesini sağlamak için ne yapmalıyım?"

"Belki de sorun burada yatıyor," dedi Zae'l başımı eğdiğimde, "Saygısızlık etmek istemem ama o size bir yükümlülük altında getirildi. Özgürce gelmedi. Ona bir şey yaptırmak kendi gururuna bir darbe olabilir. O sizin mükemmel eşiniz, baştan aşağı. İnatçı ve Büyük Lider'in eşine yakışır bir tavrı var. Size bir seçenek sunulmamış olsaydı siz de aynı tepkiyi vermez miydiniz?"

Tokat yemiş gibi irkildim. "Ona bir tane vermedim mi?" "Gerçekten mi? Hayır."

Zae'l'in sözlerini egoma indirilmiş bir darbe gibi algıladım ve zihnim dolaşırken bakışlarımı ellerime indirdim. Abartmıyordu, değil mi? Roo-bin gezegenime kendi isteği dışında gelmiş, birkaç saat içinde çiftleşmiş ve hiçbir seçim hakkı olmaksızın yeni bir hayata adım atmıştı. Bunu daha önce hiç bu şekilde düşünmemiştim.

Dünya doğumlu olduğunu sürekli unutuyor, onu sadece ruh yoldaşım olarak görüyor ve bunların hiçbirinin onun türü için tipik olmadığını tam olarak fark etmiyordum. Fee-oh-nah bana bunu anlatmaya çalışmıştı ama gururlu bir hayvan gibi onu başından savmış, bizim yöntemlerimizi öğrenip U'suhk'un onun için en iyi yer olduğu sonucuna varacağından emin olmuşum.

Ama bunu düşünmesi için ona ne sebep vermiştim?

İyi bir eş olmaya, onu canavarlardan koruyarak, ona en büyük avları getirerek ve en sağlam kulübeyi sağlayarak gücümü göstermeye çalışmışım. Onun çiftleşme ritüellerini benimsemiştim; ağzını dürtmek ve horozunu yutmak gibi. Geceleri sıcacıktı, doyuyordu ve klanımızdaki hayatından hoşlanmaya başladığını düşünüyordum ama belki de görmek *istediğim* tek şey buydu. Eğer kendini zincirlenmiş hissediyorsa, bunun tek suçlusu bendim. Korktuğum için onu korudum.

Tehlikeye atılacaktı ya da tehlike onu bulacaktı, onu tutsak etme niyetiyle değil. Bunu anladığını düşünmüştüm ama alışık olduğu bir gelenek olmadığı halde neden anlasındı ki?

Tereddütlü bir duraksamadan sonra, hâlâ belimde taşıdığım ve aramızdaki bağın simgesi olan giysinin kusurlu dikişlerini okşayarak, "Hoo-man'i önemsiyorum," diye itiraf ettim. Kendi duygularımla yüzleşme konusunda hiçbir sorunum yoktu; eşime karşı giderek artan düşkünlüğümü, aramızdaki bağın güçlü olduğunu kabul edecek kadar kendime güveniyordum. Ancak, aramızdaki bağ ne olursa olsun, bu kırılganlık gösterisi klan üyelerim arasında yabancıydı. "Onu asla zorlamak istemem ama kaçmasından da korkuyorum."

"Ona zaman tanımalısın," dedi Zae'l alaycı bir tavırla, onu sağ kol olarak seçmemin nedeni olan o nazik yanını göstererek. "Bazı pürüzlerin olsa da sen iyi bir erkek ve lidersin. Yakında, geri kalanımızın zaten bildiği şeyleri anlamaya başlayacak."

Kalbim kabardı ve minnettarlıkla başımı eğdim. "Teşekkür ederim, dostum. I-"

Onaylamam, kulaklarıma çok tanıdık gelen bir sesle kesildi...

Toynak şakırtısı.

Daha kılıcımı kınından çıkaramadan etrafımız sarılmıştı, her taraftan gelen bir hareket telaşı, kavrayamayacağım kadar hızlıydı. Bir grup maskeli göçebeydi -tanıyamadığım bir tür- toplamda on sekiz kişiydiler ve kısa, ince, mavi tenli yapıları korkulacak bir şey olmasa da, sadece üç kişiydik.

Bu bir tuzaktı.

Hızlı tepki verip silahımı en yakındaki rakiplerime doğrultmama rağmen, toplam ağırlıkları çok fazla olan diğer üçü tarafından bineğimden düşürüldüm. Sırtım sert bir şekilde toprağa gömülürken ürkek clyp olay yerini terk etti ama bir bıçak kulağımın yanından geçmeden bir saniye önce dirseklerimi içeri sokmayı ve yuvarlanmayı başardım. Tekmelerimi savurarak suçluyu yere düşürecek kadar dengesizleştirdim - boğazını kesmek için ihtiyacım olan açıklığı yakaladım - bir diğerinin gözlerine pençelerimi geçirerek ikisini de etkisiz hale getirdim. Ayağa kalkarak klan arkadaşlarıma tedirgin bir bakış attım, iyi dayandıkları için rahatlamıştım ama iki saldırgan daha bana doğru koşmadan önce sadece bir saniyeliğine dövüşlerine tanık olabildim.

Tereddüt etmezdim.

Dilim üstüne dilim, acımasız ölüm üstüne acımasız ölüm, onları yere serdim ama gelmeye devam ettiler. Sanki yoldaşlarımla daha az ilgileniyorlarmış gibi görünüyordu, onlara görevlerine zarar veriyorlarmış gibi davranıyorlardı, yanlarımın açık olması için onları uzakta tutuyorlardı. Bıçağımı bir saldırganın gözüne sapladığımda, benim için burada olduklarını anladım. Bu rastgele bir dövüş değildi. Saldırı emrini veren her kimse, seyahat rotamı biliyordu ve buradaki ağaçlara hükmedemeyeceğim için Un'tymt Ormanı'ndan ayrılanlara kadar beklemeleri emrini vermişti.

Kolay bir katliam bekliyorlardı.

Göğsüm terden sıırıslıklam olmuştu, kollarım düşman üstüne düşman öldürmekten yorulmuştu ama ben güçlü bir erkektim. Korkaklara boyun eğmezdim, uğruna savaşmaya değer bir şeyim varken olmazdı. Silahımı sırtımdaki yaratığın midesine sapladım, kanının iğrenç sesini duymaktan zevk aldım, adrenalin damarlarımı aydınlattı. Bir avı ele geçirmenin gururu kulaklarımda kükrüyordu, dişlerim acımasız bir alaycı gülümsemeyle sergileniyordu. Kalanları saymak için koruluğu tararken sağ iki erkeğin altında sıkıştığını görünce yüzümdeki kan çekildi.

Zae'l sahip olduğum en iyi savaşçıydı ama savaş sırasında ne kadar güçlü olursa olsun hiçbir şey sayısal üstünlüğü yenemezdi. Boş duramazdım, iki uzun adımda alanı geçtim, kılıcımı birinin sırtına saplarken klan arkadaşım diğerinin karnını deşmeyi başardı. Çok vahşi bir sahneydi ve içimden yükselen kahkahaya engel olamadım. Zae'l de bana katıldı, uzattığım elime uzanırken başını salladı ama onu yukarı çekmek yerine tek hissettiğim acı oldu.

Göğsümden çıkan yakıcı, kızgın ateş ruhumun derinliklerine saplandı. Sersemlemiş ve dengesiz bir halde bedenimden çıkan oka göz kırptım. Bu sıradan bir ok değildi; bildiğim hiçbir ok başımdaki çınlamaya ya da uzuvlarımdaki uyuşukluğa neden olamazdı. Zehirlenmişti, içine tanımadığım bir şey katılmıştı, Büyük Lider'e yakışmayan zalim bir ölüm.

Kafam karışmış ve mantıksız bir şekilde cıvatayı göğsümden çekerek toksinin kan dolaşıma akışını kestim ama artık çok geç olduğunu biliyordum. Dizlerimin üzerine çöktüm, bir başka acı dilimi içimden geçerken görüşüm endişe verici bir hızla bulanıklaştı. Omurgamın tabanından kuyruğumun ortasına kadar yankılandı.

Nefesim ciğerlerimde tıkanı, duyularım bozuldu ve dünya parlayıp karanlığa dönerken aklıma gelen son düşünce şuydu...

Roo-bin.

REUBEN

Ben gitmedim.

Çok uzun süre tereddüt ettim, ormanın kenarında oyalandım, ağaçların dalgalanmasını ve kıvrınmasını izledim, eve gitmenin gerçekten en iyi ve tek seçenek olup olmadığını düşündüm. Artık *evin* nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve bu da bir şey ifade etmiyor muydu? U'suhk'a tahmin ettiğimden daha çabuk yerleşmiş, bir rutin geliştirmiş ve bir daha asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir aidiyet duygusu bulmuştum. Gardımı düşürmeyeceğime, güvenimi eskisi kadar kolay teslim etmeyeceğime söz vermiştim. Ama vermiştim, değil mi? Vo'ak'ın derimin altına yerleşmesine izin vermiş, ona kırılganlıklarımı göstermiş, uzun zamandır kapalı olduğunu düşündüğüm parçalarımı ona vermiştim.

Biz sadece... *uyuyoruz*. Buna hiç şüphe yok. Bunun bizi birbirimize bağlayan büyülü uzaylı bağı sayesinde olup olmadığını zaten merak ediyordum ama Fiona'ya göre, benim ve Vo'ak'ınki kadar güçlü bir bağ bile duyguları değiştiremezdi.

İçgüdüler, elbette, ve ben insan olduğum için etkileri körelmişti, ama yine de. Arzuyu artırıyor, birbirimizin hislerini anlamamızı sağlıyor ve birbirimizi her şeyden önce koruma ihtiyacımızı artırıyordu ama bu bir aşk iksiri değildi. Kaderi doğru yönde dürtüyordu ama uyumlu olup olmadığımıza karar vermek bize kalmıştı.

Ve öyleydik. Tabii ki öyleydik. Kendime onun sadece çekici olduğunu ve paylaştığımız bağ nedeniyle onun yanında kendimi güvende ve mutlu hissettiğimi söyleyerek kitaptaki her bahaneyle bunu geçiştirmeye çalışıyordum. Ama bu saçmalıktı. O ormanda tanıştığımız andan itibaren, gözlerim onunkilere değdiğinde, bir parçam, derinlerde bir yerde, onun benim insanım olduğunu biliyordu. Benim *evim*. O zamandan beri kanıtlar artarken bile, bunu kendime itiraf etmeyi reddetmiştim. Zorla evlendirilme olayına dört elle sarılmış, onu sonuna kadar kullanmış ve bu yüzden ondan nefret etmeye çalışmışım. Ama yapamadım. Nasıl edebilirdim ki?

Bu kadar büyük, kibirli bir uzaylının söylediğim bir kelimeyi bile zar zor anlamasına rağmen *beni* mükemmel bir şekilde anlaması gerçekten gülünçtü.

Herkesten daha iyi.

Bunu keşfetmeyi kendime borçluydum. Acele kararlar vermeden önce aramızda ne olduğunu görmek istiyordum. Çoğunu kendimin yarattığı yeterince şey yaşamıştım ama hangi noktada 'siktir et' deyip yoluma devam etmeliydim? Önce ailemin affına ihtiyacım olduğunu, onlar olmadan yeni bir başlangıç yapmayı hak etmediğimi düşünmüştüm ama belki de artık zararın neresinden dönersem kârdı.

Zaten beni özlediklerinden de şüpheliydim. Son bilmem kaç yıldır benimle temas kurmadan gayet iyi idare etmişlerdi, bu yüzden üstesinden geleceklerinden emindim. Kat'ın yüzü tekrar gözümün önüne geldi, ben sürüklenip götürülürken yüzündeki boşluk ve umursamazlık ifadesi.

Yabancı biri olsaydım daha fazla tepki verir miydi?

Her şeyden sonra, beynim öylesine yıkanmış, her şeyin eskiden nasıl olduğuna, her şey önce ailemle yaşadığım mutluluğa geri dönmeye öylesine kararlı ve saplantılıydım ki, aynı hayatı burada hayal etmek için bir saniye bile durmamıştım. Elbette, Dünya tanındıktı. Ailem oradaydı. Anılarım vardı, kötü anılarımdan önce iyi anılarım vardı, ama bu benim için gerçekten yeterli miydi?

Burada da çok kısa sürede aynı güzellikte anılar biriktirmemiş miydim? Belki de zamanı geri döndürme fantezisinin modası geçmişti. Belki de, sadece belki de, her şey tamir edilemeyecek noktadaydı ve ben bunu kabul etmek zorundaydım? Bu, hâlâ mutlu olamayacağım, eskisine benzer bir hayat kuramayacağım anlamına gelmiyordu.

yeni ve daha iyi insanlarla, yaklaşan ölümün gölgelemediği ya da zorlamadığı yeni ve daha iyi anılar biriktirmeye alışmışım. Eski hayatımın bana verdiği her şey için minnettar olabilirdim, ama belki bu sefer bilinmeyene adım atmak ve yeni bir yüksekliğin peşinden koşmak beni darmadağın etmezdi?

Belki de Vo'ak son bir risk almaya değerdi.

Orada beni hiçbir şey beklemiyordu, bunu artık biliyordum, yani yabancı bir gezegende 'yeni bir hayat, yeni bir ben' kurmamı engelleyen hiçbir şey yoktu - kendi zihinsel engelim dışında. Yani, bunun Dünya'da mı olması gerekiyordu? İyileşme süreci mekânından kim sorumluydu? Aslında, muhtemelen başka bir yere taşınmam tavsiye edilirdi. Tam olarak başka bir galaksiye değil ama yeni bir sayfa açmak için toparlanıp yabancı bir yere taşınmanın mantıklı olduğuna emindim. A&R'a bir meyve sepeti göndermeliyim.

Kaçırılma için teşekkürler, on üzerinden on, tavsiye ederim.

"Roo-bin..."

Nie'tr'in uzak ses kırıldı aracılığıyla benim düşünceler,
onun Siluet çevremde yaklaşıyordu ve neredeyse rahatlatarak iç geçiriyordum.

Artık çok geç.

Seçme şansının elinden alınmasının özgürleştirici olduğu nadir durumlar vardı ama nasıl olur da karar vermemiş gibi davranabilirdim? Ormana son bir kez daha baktım, ikinci bir düşüncem olup olmadığını, kaçmak için içimde dürtüsel bir arzu hissedip hissetmediğimi kontrol ettim.

Hiçbir şey.

Belki daha sonra pişman olacaktım ama şu anda kalmak doğru geliyordu. Eğer gerçekten gitmek isteseydim, tereddüt etmezdim.

"Roo-bin!" Nie'tr daha ısrarlı bir şekilde tekrar seslendi ve ben de dilimde bir kahkaha ile arkamı döndüm, boktan gardiyanlık becerileri için onu kızdırmaya hazırdım ama gözlerindeki dehşet vücudumu sertleştirdi, gülümsemem kayboldu.

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti aktı. Endişe derinlere batıyor. "Ne-"

Onu gördüm.

Vo'ak topal ve cansız bir halde klan üyeleri tarafından kampa taşınıyordu. Göğsünün ortasındaki açık yaradan siyah damarlardan oluşan bir ağ uzanıyordu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, yüzümdeki renk soldu ve midem o kadar çok bulandı ki hasta olacağımı sandım. Ona doğru koşuşum ağır çekim gibiydi, gözyaşlarımın köşelerde birikmesiyle görüşüm bulanıklaşmıştı. O olamazdı...

Yapamadı.

"O... o mu?"

Zae'l, Fiona'nın çadırına doğru yürüyüşünü durdurmadan, "Nefes alıyorum, evet," diye bağırdı. Ben otomatik pilotta sendeleyerek arkasından gittim, ayaklarım beynimin yetişemeyeceği kadar hızlı hareket ediyordu. Dünya dönüyordu, hâlâ ayakta olmamın tek nedeni dostumun yanında olma ihtiyacımdı. Ellerim hem panikten hem de tembellikten titriyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum. Zae'l bilinçsiz uzaylımı Fiona'nın tezgahına taşıırken kenardan boş boş izlerken kendimi işe yaramaz hissediyordum, tek yaşam belirtisi göğsünün zayıf yükselip alçalmasıydı.

Yanaklarımdan sıcak gözyaşları döküldü.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Fiona, onu bir doktorun hastasını incelediği gibi inceliyordu ama gözlerindeki acıyı, boğazının sert bir yutkunmayla nasıl düğümlendiğini gördüm. Zae'l'e Ly'zrd dilinde hitap etti, muhtemelen nasıl yardım edebileceğini anlamak için olayla ilgili bir rapor istiyordu. Yardım edemezdim. Korku ve pişmanlık dalgaları içinde boğulmaktan başka bir şey yapamadım.

Ya ona bunu söyleme olmazsa...

Gözlerim yanıyordu, bakırın tadı dilimi kaplayana kadar alt dudağımı ısırırdım, acı göğsümdeki ağrıya ikincil oldu. Fiona bariz yarayı inceliyordu, siyah damarlar geçen her saniye daha da genişliyordu. Adamın kalçasının altındaki masada biriken mavi kan damlacıklarından habersiz görünüyordu ve ben de kuyruğunu ya da kuyruğundan geriye kalanı, kopmuş ve parçalanmış, bacaklarının arasına sıkışmış ve ucuna gevşekçe bağlanmış bir kumaş parçasıyla fark ettim.

Kan kaybından ölmeden önce sadece *birkaç dakikası* olabilirdi.

"Kuyruğu..." Fısıltıyı zorlukla aşan bir sesle mırıldandım ve iki çift göz benimkilere dikildi. Çok fazla acıma ve üzüntü yansıtıyorlardı. Bununla başa çıkamazdım. "Kanamayı durdurmak için kuyruğunu sarayım."

Fiona kütüğe bir göz attı ama umursamaz görünüyordu, bakışlarını tekrar benimkine çevirdi. "Lovey, burada olmak zorunda değilsin-"

Onu görmezden gelerek harekete geçtim, mekanik bir şekilde raflarda merhem ve temiz bandaj şeritleri aradım. Kanamayı durduran bir lapası olduğunu biliyordum, görmüştüm. Kanı pıhtılaştırıyordu ya da öyle bir şeydi, hiç bilmiyordum ama aklıma gelen tek çözüm buydu. Çalışıyor olmalıydı, keşke diğer ıvır zıvırların arasında bulabilseydim. Hâlâ orada bir yerde olmalıydı, çünkü onu kullanmamıştı ve-

Kase en yüksek raftaydı, hemen arkaya sıkışmıştı. Ayak parmaklarımın ucuna basarak onu aldım ve daha aşağıdaki sıradan birkaç bez parçası kaptım. "Temiz suya ihtiyacımız var," diye seslendim Zae'l'e dönerek. "Kaynatın. *Hemen.*"

Zae'nin yüzü sertleşti, düşündü, sonra ikinci bir fikir almak istercesine Fiona'ya baktı. Fiona başını salladı ve adam aceleyle çadırı terk etti.

"Zehirlenmiş," diye rapor verdi Fiona yorgun bir iç çekişle, Vo'ak'ın göğsünü incelerken. "Genel bir panzehir hazırlayacağım. Ne kullanıldığından emin olana kadar yayılmasını geciktirecektir."

Dalgınca mırıldandım, gerçekten dinlemiyordum. 'Zehir' kelimesini duymuştum ve bunu düşünmek beni felç ederse diye kapatmışım. Kanamayı durdurmalıydım; odağımı kaybetmeyi göze alamazdım.

Vo'ak'ın yanında durarak, titreyen ellerime karşı savaşılarak, fişkırان kütüğü macunla kaplamak için akılsızca çalıştım, sonra ucuna bir tomar kumaş doldurdum ve kan sızmayana kadar tekrar tekrar sardım. Sıkıca sıktım, ekstra baskı için iki elimle tuttum, bırakmayı reddettim.

Fiona havanda bitkileri ve sıvıları onu hiç görmediğim kadar hızlı öğütüyor, çadırın etrafında uçuşuyor, yapışkan karışımdan memnun kalana kadar bir şeyler ekliyordu. Yetişemiyordum, denemedim bile, zaten ani bir hareketle yere yığılmama ramak kalmıştı. Çürüyen deriyi yeşil merhemle kapladı, hatta birazını yaranın içine koydu ve ancak o zaman tüm bastırılmış duygular ve baş dönmesi çok fazla oldu.

İki büklüm oldum ve midemdekileri yere boşalttım. Dalgalanma nihayet sona erdiğinde "Özür dilerim," diye inledim, elim hala Vo'ak'ın kuyruğunu tutuyordum, muhtemelen her şeyden çok kendimi sabitlemek için. Başım zonkluyordu ve karnımdaki kaslar her gergin nefesi protesto ediyordu. "Çok özür dilerim."

Fiona yanımdan, sırtımı daireler çizerek okşayarak, "Geçti canım," diye mırıldandı. Ne kadar zamandır orada olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bırak içindekileri döksün."

Baraj yıkıldı, tüm vücudum titrerken içimi parçalayan hıçkırıklar boğazıma doğru ilerledi, nefesim artık kısa, acınası soluklarla geliyordu. Uzaktan, çadırın kapağının kırılarak açıldığını duydum ve Nie'tr benim alanımdaydı, elleri omzumda, kollarımda dolaşıyordu, yüz ifadesi endişeyle sıkışmıştı. Beni sakinleştirmeye, kabaran paniğimi yatıştırmaya çalışıyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

Kimse bilmiyordu.

Sadece Vo'ak.

O kadar sert hıçkırdım ki boğulacaktım ama parmaklar ensemde kıvrıldı ve sistemin yeniden başlatılmasını tetikledi. Dokunuşun içinde erirken, neredeyse *onun* parmakları olduğunu hayal edebiliyordum, beni saran onun kokusuydu, *onun* sıcaklığıydı. Sıkıntım azaldı. Burnumu çektim, burnumu koluma sildim, her yer sümük ve tükürük içindeydi ama umurumda değildi.

Vo'ak, o...

Ya o...

Boğazımdaki yumruyu yutarak taş taburelerden birine çöktüm, ne olursa olsun yanından ayrılmamaya kararlıyım. Yüzüne, yanaklarının üzerinde dalgalanan kirpiklerine, tenine sıçrayan kana bir göz attım. Dinlenebilirdi ama ölemezdi.

Yapamaz.

Orada ne kadar oturduğumu, onun boş ifadesine bakıp uyanmasını ve ukala bir piç gibi bana sırtmasını umduğumu bilmeme imkân yoktu. Zae'l'in elinde kaynar su tenceresiyle dönmesi ve Fiona'nın onu *hâlâ* anlamadığım bir dilde sorgulaması için yeterince uzun bir süreydi. Sesi endişeli geliyordu ve bundan nefret ediyordum. Onu izlediğim onca gün boyunca, tam da bu atölyede, onu hiç bu kadar telaşlı, becerilerinden bu kadar emin görmemiştim. Bu beni geriordu.

"Neler oluyor?" Sesim çatlayarak sordum.

Zae'l oyalanmadı. Beni bir selamla selamladı, bu jest bir şekilde dünyaları vaat ediyordu, tekrar ayrılmadan önce -Nie'tr arkasından takip etti. Fiona tekrar yanıma geldi ve omzuma ağır bir el koydu. "Şimdilik elimden geleni yaptım," dedi ki bunu zaten biliyordum. "Ama Zae'l onu delip geçen oku bulmak için geri dönüyor; görünüşe göre koca aptal oku bir kahraman gibi kendi içinden çıkarmış ve bayılmadan önce korulukta bir yere düşürmüş."

Hafifçe alay ettim. "Kulağa Vo'ak gibi geliyor."

Devam etmeden önce bıkkın bir şekilde mırıldandı. "Zehirden bir örnek olarak uygun bir oluşturabilirim. Tek yapmamız gereken gözümüzü dört açmak ve ateşinin çıkmamasını ummak."

Baskı yok. "Kimin biliyor musun?"

Başını salladı ama ses tonunda bir gerginlik vardı. "Onlar Ly'zrd değillerdi. Zae'l'in tarifine bakılırsa, *Slah-ye*'deki fare türlerine benziyorlar ama nereden geldiklerini ve onları *kimin* gönderdiğini ancak tahmin edebiliriz.

Bir pusuydu: üçe karşı on sekiz. Bizim çocuklar birkaçını indirmeyi başardı ama Vo'ak düştüğünde geri kalanlar kaçtı. Görünüşe göre tek hedefleri oymuş."

"Korkaklar."

"Özür dilerim aşkım." Başını öne eğdi. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim."

"Elinden geleni yaptın," diye ona güvence verdim, daha fazlasını söyleyecek hevesi kendimde bulamasam da. Parmaklarımı Vo'ak'ın kuyruğundan sıyırdım, sadece gazlı bezin altına bakabilecek kadar. Kütüğün kanaması durmuş, kabuk bağlamaya başlamıştı ve kullandığım merhemin anlamsız olduğu ancak o zaman kafama dank etti.

Ly'zrd'in özellikleri iyileşme konusunda ileri düzeydeydi, kuyruğu tekrar uzayacaktı, bunu bilmeliydim, Fiona bu konuda hiçbir şey yapmadığında *fark etmeliydim*. Ama o anda mantıklı düşünmek mümkün değildi. Kendimi işe yarar hissetmeye, ona gerçekten yardım edebileceğimi hissetmeye ihtiyacım vardı. Sadece saldırı için değil, bir parçasını kaybettiği için duyduğu acıyı hayal bile edemezdim ve kendi suçluluk duygumu hafifletmek istemiştim.

Boğazımı temizledim. "Onu temizleyeceğim ve yeni bandajlarla saracağım..."

En azından bunu .

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başımı salladım. "Hayır, ama göğsünü örtmeli miyim yoksa açıkta mı bırakmalıyım?" Yaraya baktı, üzerinde düşünüyordu. "Etrafındaki kanı temizleyin ama şimdilik açık bırakın. Merhem emildikten sonra temizleriz. yarayı düzgünce kapatın ve biraz daha uygulayın. Durulayın, tekrarlayın."

"Tamam." Ayağa kalktım, ensemin ovuşturdum, derime kan bulaştırıp bulaştırmadığımı umursamadan. Garip bir şekilde rahatlamış gibi hissettim. "Sen... Ben onunla yalnız kalabilir miyim?"

Anlayışla gülümsedi, bu hareket gözlerine tam olarak ulaşmıyordu ve kolumu son bir kez teselli edici bir şekilde sıktı. "Elbette, aşkım. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen yeter."

Bir kez başımı salladım ve o gitti, ben bir bezi sıcak suya batırıp fazlasını sıkarken yumuşak ayak sesleri kayboldu. Vo'ak'ı titizlikle temizledim, onu rahatsız etmeden ulaşabildiğim her kan ve kir zerresini dikkatlice sildim. Kuyruğu taze bandajlarla yeniden sarıldıktan sonra -sadece gösteriş için, gerçekten- taburemi yaklaştırdım, orada oturdum ve tepkisiz elini elimde tuttum. Gözlerimden yine yaşlar süzüldü ama onları tutmayı başardım, avucuma kaçmak için mücadele eden hıçkırığı boğdum ve kuruyana kadar orada tuttum.

Ağlamanın bir anlamı yoktu. Bu onu kurtarmazdı.
", seni koca yumru," diye fısıldadım, sesim çaresizlik ve umutsuzlukla kalınlaşmıştı. "Bana geri dön."

Zae'l akşam karanlığında dönmemişti ve tüm çabalarımıza rağmen en kötüsü olmuştu.

Vo'ak'ın daha önce hiç görmediğim bir ateşi vardı ve hiçbir şey onu rahatlatmıyordu.

Dünya'da bu kadar yaygın olan bir şey çok az stresle iyileştirilebilir ve izlenebilirdi, ancak burada, modern tıbbın veya süslü makinelerin olmadığı yerde, Azrail'in kendisi tarafından imzalanmış ve mühürlenmiş bir ölüm cezasıydı. Zehirlenmiş ve ateşli, lanetten bile daha az arzu edilen bir kombinasyon. Fiona perişan haldeydi, bunu parmaklarının titremesinden ve ten renginin solmasından anlayabiliyordum.

Yapabileceğimiz başka bir şey
yoktu. ", değil mi?"

Fiona boğazından acı dolu bir ses çıkardı ve bu benim için yeterli bir cevaptı. "Ben... Bilmiyorum aşkım. Ona elimden gelen her şeyi verdim, zehri elimden geldiğince stabilize ettim ama zehir hâlâ vücudundayken ateşle savaştık gücü kalmayacak. Yapabileceğimiz tek şey zehrin geçmesini ummak ama doğru panzehir olmadan bu şansımız yok."

Burnumu çektim.

"O inatçı biri," diye ekledi, sanki bir fark yaratacakmış gibi boşa kürek çekiyordu. "İnançlı olmamız gerekiyor."

"Panzehir elimizde olsaydı, başka bir şarkı söylüyor olurdun, değil mi?"
Ses tonumda nefret ettiğim bir keskinlik vardı. Bu onun suçu değildi. Bunu yapan piçler dışında kimsenin suçu değildi ama içimi bir soğukluk kaplamıştı, bir hayatta kalma içgüdüsü, kendimi korumak için son bir çaba. Bunu kontrol edemedim.

Buna ihtiyacım vardı.

Fiona sanki göğsüne bir bıçak saplamışım gibi üzgün görünüyordu ama başını salladı. "Zae'l'in elinden geldiğince hızlı gittiğine eminim. Ateşinin bu kadar çabuk çıkacağını ya da hiç çıkmayacağını tahmin etmemiştim. Macunun onu oyalayacağını düşünmüştüm. Daha fazla zamanımız olur diye düşünmüştüm..."

"Özür , ben-"

"Biliyorum, aşkım." İç çekerek ve omzumu sıvazlayarak sözümü kesti. Anlamıştı. "Onu yatağa taşıyalım, olur mu? Daha rahat eder."

Biraz tereddüt ettikten sonra, isteksizce Vo'ak'ın elini bıraktım ve Nie'tr ile Ok'tna'ya liderlerini alıp Fiona'nın kürk yığınının üzerine nazıkçe yatırmaları için yer verdim. Alçakgönüllülük için onu en ince postla kapladım ve başını soğuk suyla ıslatmaya devam ederek umutsuzca ateşini düşürmeye çalıştım.

Ok'tna kardeşini bulmaya yemin ederek çadırdan fırladı ve görünüşe göre kimsenin ona çok geç olduğunu söyleyecek yüreği yoktu. Fiona'nın gözleri nemli ve kırmızı çerçeveliydi ve her konuştuğunda dudağının birden fazla kez titrediğini fark ettim. Kendisi için mi yoksa benim için mi cesur olmaya çalışıyordu, bilemiyordum ama pamuk ipliğine bağlı olduğu belliydi. Nie'tr ise tüm dünyayı yakıp yıkmaya hazır görünüyordu ve çok geçmeden o da gitmeden önce hüzünlü bir gülümsemeyle beni iğneledi.

Eğer enerjim olsaydı, öfkesinde ona katılırdım.

"Bu gece Puka'yla kalacağım," dedi Fiona, sesi cızırtılıydı. "Çadırı yakınlarda, o yüzden bir şey olursa duyarım... Şey. Ne olursa olsun."

Kelimeler boğazımda düğümlendi, bu yüzden sadece başımı sallayabildim. Gün, hayatımın geri kalanına doğru bir yol seçmekten, beni satın alan salağa karşı hislerimi fark etmeye ve her şeyin birkaç saat içinde dağılmasına nasıl gelmişti. Belli ki sonsuza dek mutlu olmayı hak etmemiştim. Ya da bir kez daha yanlış olanı seçmiş, affetmek yerine bencilce aşkı tercih etmişim. Her iki durumda da, bu benim cezam olacaktı. Şimdiye kadarki en kötü ceza.

Bu boktan evrende bana bir değerim olduğunu hissettiren tek varlık olan dostumun ölümünü izlemek ve bunun sebebinin ben olduğumu bilmek zorundaydım.

Fiona gider gitmez, soğukkanlılık maskem, *savunmalarım* tuzla buz oldu, gözyaşlarım yüzümü yakan ateş izleri gibi serbestçe akmaya başladı. Vo'ak titriyordu ama teni sıcaktı, her zamankinden daha sıcaktı ve su ateşini düşürmek için hiçbir şey yapmıyordu. Çok hızlı kötüleşiyordu. Pullarının kırmızı tonu donuk ve nemli, kalp atışları o kadar zayıftı ki neredeyse fark edilemiyordu ve umudum azalıyordu.

Onu kaybedecektim.

Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Yaklaşarak eğildim ve dudaklarına ıslak, kalıcı bir öpücük kondurdum. "Beni terk etmeyeceğine söz vermiştin," diye mırıldandım, gözyaşlarım çağlayarak yanaklarına döküldü. Kalbim paramparça olmuştu. "Lütfen. Seni de kaybedemem. I

sana ihtiyacım var. Ne kadar çok olduğunu fark etmemiştim ve çok geç kaldığım için üzgünüm ama lütfen uyan. Ben... Ben seni seviyorum."

Başka bir şey çıkmayana, bedenim kapanmaya başlayana, yorgunluktan sallanana, göz kapaklarım düşene kadar ağladım. Karşı koyamayacak kadar güçsüz olduğum için yanındaki küçük boşluğa süründüm, kendimi kolunun altına soktum ve sıkıca sarıldım. Saçlarımı tarayan parmakları ve kulağıma gelen o yatıştırıcı mırıltılar olmasa bile, boğazım ağrıyarak ve her sızlayarak uykuya .

Son düşüncem, beni dinleyecek kim kaldıysa ona bir yalvarış oldu.

*Lütfen, bunu benden almayın. Bırak
bende kalsın.*

VO'AK

Uyanmalısın... Uyan... Lütfen, ...

Tatlı yakarış beni hiçliğin boşluğundan çağırdı ve duyularımı geri getirdi.

Sana ihtiyacım var... Söz vermiştin...

Roo-bin?

Benimle kal.

Sarı bir ışık titremesi görüşümü istila ettiğinde kalbim sıkıştı, sıcaklık yan tarafımı ıslattı, burun deliklerimde tanıdık bir koku bulutu oluştu. Kuru dudaklarımı yaladım, ses kesilip yerini tuhaf bir uğultu alana kadar ağır kolumu horlayan bohçanın etrafına çektim.

"Uyandın mı?" diye irkildi Roo-bin, oturmak için ayağa kalkarken burnunu çekti. Gözleri sanki ağlayarak uyumuş gibi kırmızı çerçeveliydi. Bitkin görünüyordu.

"C'karuucha?" Yanağına dokunmak için uzandım, vücudum tenini hissetmek için can atarken göğsümdeki acıyı görmezden geldim, onun bir hayal olmadığından emin olmak için. "Benim Roo-bin'im."

"Fee-oh-nah!" diye seslendi, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi kürklerin üzerinde kayarak yüzüstü yatan halime baktı. "Düşündüm de..." Başını salladı, yumuşak yüzünün kenarından bir damla gözyaşı süzülüyordu. "Bunu bir daha asla yapma, seni koca, *duh-m-bah eed-ee-ot*." Pelüş ağzını benimkine bastırmak için eğildi, çok nazik ve temkinli ama yine de çaresiz ve rahatlamıştı.

Onun tadına bakamadan ya da karşılık veremedenden bitmişti.

"Beni gerçekten *korkuttun*," diye ekledi, sesi gıcırtilı bir tona yükseliyordu. "*Bir pin-coosh-un* gibi geri döndün ve ben yardım etmek için hiçbir şey yapmadım. Öldüğünü sandım ve..."

Söylediklerine dalıp gitmiştim, kulaklarım ancak aceleyle söylenmiş bir kelimeyi yakalayabiliyordu ama dostumu tekrar gördüğüm için göğsümde filizlenen sıcaklığı ve sevgiyi bastıramıyordum. Görüp göremeyeceğimi bilmediğim bir anda onun canlılığını gözlemledim. Onun narin, solgun yüz hatlarına bir daha bakmayı beklemiyordum ama orada yatarken, tam olarak anlamadığım bir dilde saçmalarken kankamın yüzündeki bariz endişeyi görmek dudaklarımı neşeli bir gülümsemeye dönüştürdü.

Bu onu telaşlandırdı.

"Gülümsemeyi kes, seni *jah-ck-ah-ss*."

Parmak uçlarımı kızarmış yanağında gezdirdim, başparmağım kuru ve ısırmış alt dudağını okşadı. "Çok güzel."

Roo-bin'in ağzı bir açılıp bir kapanıyor, sonra oflayıp pufluyor, güzel kızarıklığı boynundan aşağı süzülüyordu. "Oh."

Şifacı Fee-oh-nah ve Puka koşarak içeri girdi, onları şaşkın bakışlı Nie'tr takip etti. Uyanıklığım karşısında hem şok olmuş hem de rahatlamış görünüyorlardı

-Düşündüğümde daha kötü durumda olmalıyım.

"Oh, şükürler olsun," diye bağırdı Fee-oh-nah, göz diskleri buğulanarak bana doğru yürüdü ve hiç tereddüt etmeden dudaklarını alnıma bastırdı. *İki kez*. Onun bu küstah davranışı karşısında şaşkına dönmüştüm; hem de eşimin önünde

-Ama kıskanç ya da endişeli görünmüyordu. Aslında, o eğlenceli haliyle gülümsedi, sıkıntısını belli eden bir kokusu vardı ve bu hareketin onun türüne özgü olup olmadığını merak ettim.

Nie'tr sırtarak aradaki mesafeyi geçip omzuma dokunurken Puka parmak uçlarında zıplıyor, çadırın üzerinden atlayıp kendini bana yapıştırma dürtüsüne açıkça direniyordu. Gençti ve bu durumdan korkuyor olmalıydı.

benim yerime Büyük Lider olmaya hazırlanıyor. Bu onun doldurmaya hazır olduğu bir pozisyon değildi ama bir gün klanımıza iyi hizmet edecekti. Bugün o gün olmadığı için rahatladığını hissettim.

"Kardeşim," diye onayladı ve Roo-bin elini uzatarak onu öne davet etti. Minnettarlıkla kabul etti, bana yaklaştı ve nadir görülen bir sevgi gösterisiyle yanıma sokuldu. "Seni canlı gördüğüme sevindim."

Yumuşakça güldüm. "Benden bu kadar kurtulamayacaksın."

Bana memnun bir gülümseme gönderdi ve geri çekildi, giderken Roo-bin'in saçlarını sevgiyle karıştırdı. İlerleme sırası yine Fee-oh-nah'daydı.

"Ne yazık ki hâlâ tehlike bölgesindesiniz," diye açıkladı Ly'zrd dilinde. "Panzehir gelene kadar seni uyanık tutmalı ve düzenli olarak tonik vermeliyiz." Sözlerini Roo-bin'e kendi dillerinde tekrarlardı ve Roo-bin'in omuzları çöktü. "Endişelenme, bize zaman verildi. Daha fazla ilaç hazırlayabilir ve Zae'l'in dönüşü için hazırlık yapabilirim." Ellerini çırpı ve iksir istasyonuna doğru yürüdü. "Hemen şimdi yapacağım-"

Sanki Fee-oh-nah'ın büyüyle çağrılmış gibi -ilk kez büyücü olduğundan şüphelenmiyordum- Zae'l postun arasından fırladı ve ucunda kan olan bir ok salladı. *Benim kanımla*. Efor sarf etmekten nefes nefese kalmıştı ama gözleri bana ilişir ilişmez kamburlaştı ve rahatlayarak iç çekti. "Vo'ak."

Roo-bin "Şükürler olsun," diye haykırırken, Fee-oh-nah "Çifte mucize," dedi.

Bu bir mucize değildi. Klan üyelerim beni asla yüzüstü bırakmazdı.

Şifacı yardımları için Zae'l'e teşekkür etti ve minnettarlıkla sırtını sıvazladı. O da bir elini kalbinin üzerine koyup eğildi ama Zae'l el sallayarak onu başından savdı.

"Eh, saçmalık," diye güldü. "Hepinizi hayatta tutmak ve tekmelemek benim için bir zevk."

Klan için gerçekten bir lütuftu ve bunu ona daha sık söylemeye gayret ederdim.

Fee-oh-nah panzehirini hazırlarken, raflardan malzemeleri alıp ezerken kendi kendine mırıldanarak dünya gözümün önünden geçti. Yüzünün her hatlarını hafızama kazıyarak dostuma baktım. Yalnızmışız gibi davranmak kolaydı, kürkleri çevreleyen görünmez bir kalkan vardı. Roo-bin elimi bırakmadı, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi gözleri elimi hiç bırakmadı. Parmak eklemlerini ovuşturdum.

Başparmağımla, sözsüz bir şekilde endişeli yaratığa *burada* olduğumu ve olmayı tercih edeceğim başka bir yer olmadığını söyledim.

İksir tamamlandığında, Fee-oh-nah başucuma döndü ve dostumun eli benimkini biraz daha sıktı, geri çekilmeyi reddetti. Sümüksü mor panzehir yaramın üzerine döküldü ve ben acı içinde tıslayıp homurdanarak sırtımı kamburlaştırdım. Kısa sürdü ve dostumun yakınlığı acının bir kısmını hafifletti ama yine de etimi delen oktan daha kötü hissettirdi.

Roo-bin Fee-oh-nah'a baktı, endişesi alınına kazınmıştı, kalbi hızla çarpıyordu. "*Hah-pen-ingah* nedir? Yanlış mı yaptım?"

"Şunu *bir biçelim*," dedi, sesi telaşla karıştı. "Takip ettim *in-shruck-shones* to a tee."

Sanki bir mumun alevini söndürür gibi, acı azaldı ve neredeyse anında, yarılan deri zonklamaya başladı, ama çürümeye işaret edecek şekilde değil. Yara içten dışa doğru yeniden örülüyordu. Yavaş yavaş, siyah damarlar geriledi ve birkaç gergin dakikanın ardından, yaralanmadan geriye kalan tek kanıt göğüs kafesimdeki gümüşü bir yara iziydi.

"Vay be." Fee-oh-nah nefes verdi, boş tonik şişesini masaya bıraktıktan sonra yüzünde sert bir ifadeyle bana döndü. "Şimdi, birkaç gün boyunca halsiz ve yatakta olacaksın. Kendini zorlama." Kasıtlı olarak beni işaret etti. "Bir ya da iki hafta içinde sapasağlam olacaksın."

Yağmurun neden doğru yağdığını anlamamıştım ama onun kararına güveniyordum. "Sana çok teşekkürler, Fee-oh-nah."

"Lafı bile olmaz," dedi Roo- bin'in omzunu sıkıp göz kırpmadan önce nazik bir gülümsemeyle. "Siz ikinizi yalnız bırakacağım." Diğerlerini topladı ve dostumla beni rahat bırakmaları için onları kulübeden kovdu.

Güzel kukuma, onun gür, ıslak kirpiklerine, beslediğim için çoktan dolgunlaşan ince vücuduna baktım, ona tapmak ve tapınmak için ikinci bir şans verdiğim için minnettarım. Kısa yaşamı boyunca çektiği onca acıdan sonra bunu hak etmişti, bilmeden benim de eklediğim acılar.

O mükemmel bir ruh yoldaşydı, o kadar şefkatli ve tutkuluydu ki daha fazlasını isteyemezdim. Tek dileğim onun böyle bir sıkıntıya zorlanmamış olmasıydı. Aramızdaki bağın geriliminden duyduğu acı onu öldürebilirdi. Suçluları ortaya çıkaracağımdan ve eşimi huzursuz etmenin bedelini ödeteceğimden eminim. Yemin ettim.

"Güzel kuyruğun." Bir parmağıyla kuyruğun giydirilmiş kütüğünü okşadı, kokusunda kısa bir süre için öfke yükseldi.

"Büyüyecek."

Burnunu çekerek burnunu sildi. "Hâlâ... Acıyor mu?"

"Artık değil," diye cevap verdim, doğrusu aklım onun ağzıyla çiftleşme arzusuyla meşguldü. Bedenlerimizi daha da yakınlaştırmak umuduyla oturmak için çabaladım ama Roo-bin kararlıydı ve beni kürklerin içine geri çağırdı.

Sikim ilgimi çekti.

"Kal," diye bağırdı, kaşlarını çatarak. "Fee-oh-nah sana dinlenmeni söyledi. Beni onu geri çağırmaya zorlama, *Meest-ur*."

Surat astım. "Ağız."

Roo-bin'in yüzünde anlayış belirdi ve yumuşadı, dudakları yukarı doğru seğirdi. "*Kee-ss* mi istiyorsun?"

Ağız çiftleşmesi için ne kadar tuhaf bir etiket, ama kankamın tadına bakmamı sağlayacaksa, öyle olsun. "*Kee-ss*, evet. Şimdi."

"*Baw-say*." Sonunda dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğilmeden önce sıırttı. Kısa sürdü, beni doyurmaya yetmedi, bu yüzden parmaklarımı asi yelesinden geçirdim ve onu daha derin bir *kee-ss*'e çektim, uyarılmasının kokusu göğsümden bir hırıltı çıkardı, *gylls*'im zonkladı.

"Roo-bin," diye homurdandım, nefes almak için geri çekildiğinde, ağzını kovalamak için kürklere karşı zorlandım. "Daha fazla."

Bana karşı kıkırdadı. "Sanırım bu kadar yeter."

Sabırsızlıkla örtüsünü kurcaladım. "Çıplak."

Roo alay etti. "Hiçbir şey duymadın mı? Yaralandın, birlikte uzanabiliriz ve *cuh-dull*."

"Seni hissetmem gerek." Postların altında çırılçıplaktım ve örtülerinin aramızda oluşturduğu engel çok fazlaydı. Teninin tenime değmesine, zevkinin iliklerime işlemesine ihtiyacım vardı. Tereddüt etti ama sonunda dediğimi yaptı, yorganın altına girmeden önce soyunmak için ayağa kalktı ve yanıma yaklaştı.

"Şimdi mutlu musun?"

Burnuna sokuldum ve dilimi ağzına sokmadan önce dudağının altındaki gümüş sivri uçları yaladım. Dillerimizin şehvetli fırçasıyla eriyerek inledi, aleti kalçamda şişmanladı ve akılsızca kıızıştı. Onu kucağıma oturması için yönlendirdim, iyiliğim için yaptığı protestoları içime çektim. O da benim kadar zevk almaya hevesliydi, baş döndürücü kokusu ve çılgınca sesleri isteksizliğini yalanlıyordu.

"Vo'ak..."

"Sus, benim tatlı yaratığım," diye fısıldadım kulağının kabuğuna. "Bana zarar veremezsin."

Hoo-man yuvarlak dişleriyle alt dudağını çiğneyerek samimiyetimi inceledi. Bir süre sonra dikkatlice üstüme çıktı, kıcı kalçalarımın tünedi, elleri karnımda dengede durdu. Ne yazık ki Fee-oh-nah haklıydı, zehir yüzünden zayıf düşmüştüm. Ama bu parmaklarımı onun ince kalçalarına geçiremeyeceğim ve onu siklerimizi birbirine sürmesi için ikna edemeyeceğim anlamına . Bu sevişmekle ilgili değildi, bu bağ kurmak, neredeyse yok olma ve kankamı bir daha görememe tehdidini zayıflatmaktı. Bunun bir rüya olmadığından emin olmam ve aynı zamanda zevkten boğulurken ne kadar değerli görüldüğünü kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Gyll'lerimin kayganlığı onun küçük boyunun benimkinin üzerinde ıslak bir şekilde kaymasını kolaylaştırdı, hassas ucu her bir çıkıntıya ve sivri uca değdiğinde nefes nefese kalmasına ve titremesine neden oldu. Ağırlığını tamamen azalttı, şehvetinde kayboldu, ihtiyacı olanı aldı ve kısıtlama olmaksızın bana karşı kıızıştı. Kıcını yoğurdum, onu daha sert davranmaya, açgözlü olmaya, kontrol edilemez acıyı tatmin etmeye teşvik ettim. Pembe dudakları ayrılmış, gözleri yarı kapalı ve başı öne eğilmiş bir zevkti. Karnındaki kaslar dalgalanıyor, uyarılması zirveye doğru ilerlerken sıkılaşıyordu.

"Eşini iyi memnun ediyorsun, c'karuucha," diye mırıldandım guruldayan homurtular arasında, kalçaları tekleğinde karnımda kendini beğenmişlik birikiyor, siki ihtiyacını benimkine karşı seğiriyordu. "Seni her zaman bu şekilde, çıplak ve miyavlarken, tüylü yumuşaklığın sadece benim dokunuşuma maruz kalsın isterdim. Daha güzel tek manzara, deliğinin düğümümle dolu olması."

"Fuuuck, *ngh*..." Elleri omuzlarıma gitti, küt tırnakları pullarımı ısırdı ve alnımızı birbirine dayayıp aynı hava boşluğunu başladı. "Beni bir daha asla terk etme. Seni kaybetmeyeceğim."

"Asla," diye söz verdim, onu kendime sabitlemek için ensesinden tuttum. "Ben buradayım. Güvendesin. El üstünde tutuluyorsun. Bırak kendini, Roo-bin'im. Benim için düş."

Gözleri mum ışığını yansıtıyor, pınarın yüzeyi gibi parlıyordu. "*Eye-m goh-na come. I-*"

O titrerken ona sarıldım. Harcadıklarının midemizi boyayan kokusu ve hıçkırarak çıkardığı kendinden geçme iniltisi, bedenimin sertleşmesi ve onu coşkuyla takip etmesi için gereken tek şeydi. Üzerime çöktü, sıcak ve tüketiyordu ve beni altına çekmesine izin vermekten başka bir şey yapamadım.

Altı ay boyunca kürklere hapsedilmiştim. Roo-bin ihtiyaçlarımla her şekilde ilgilendi. Ne zaman görevlerime dönmeye çalışsam, yüzündeki o sevimli somurtmayla beni inimize geri götürerek kızgınlığını ifade etmişti, ama bu şekilde asla uzun süre kalmamıştı.

Birçok kez onu *kee-ss* ve sikimle yatıştırmayı başarmıştım. Düğümümün ucunda kıvrandığında ya da zevkten bir yığın halinde yere yığıldığında o kadar ciddi değildi. Koşum takımımı getirdikten sonra da hoşgörü göstermiş, ancak *scaarf* ambleminin kaybolduğunu fark etmişti. Aklımdan onun pusu alanında olduğu düşüncesi geçti ve gerekirse o ormana geri dönmeye hazır bir şekilde tüylerim diken diken oldu. Ancak Roo-bin'im tepkime şaşırmış bir şekilde içeri girmiş, kumaşı küçük elleriyle tutmuş ve bir adak gibi bana doğru kaldırmıştı.

"Rah-tee *oluyordu*," demişti. "*Senin için yıkadım*." Bir hırıltıyla elinden alıp yanımdaki yerine bağladığımda yüzünde bir gülümseme belirmişti. Nedeni ne olursa olsun, küçük yaratık dizlerinin üzerine çökmüş ve yoğun bir şekilde aşk ve gurur kokan sikimi boğazına kadar yutmuştu.

Arkadaşlığından çok keyif almıştım ama pusudan sorumlu olanları bulmak ve gezegenimin kontrolünü yeniden ele geçirmek için içim içimi yiyordu. Şüphelerim vardı. Uşaklar havadan tutulmamıştı ama saldırganlar tanıyamadığımız bir tür olduğu için kanıt toplamak çok zahmetliydi. Günler önce, öldürülenlerin cesetlerini toplamak ve suçluları kesin olarak ortaya çıkarabilecek izleri araştırmak üzere bir ekip gönderilmişti.

Çevredeki tüm klanların şeflerini ve büyüklerini strateji tartışmak üzere bir araya getirmiştım. Sağ kolum olarak Zae'l de oradaydı ama bu gizli bir toplantıydı. Bir darbe haberinin Kuzey Klanı'na ulaşması riskini göze alamazdık.

Tam bir karmaşaydı. Hiçbirimiz uygun bir eylem planı üzerinde anlaşamadık. Bazıları şiddet içeren bir yaklaşıma, tehditlere ve gözdağına inanırken, diğerleri barışçıl müzakere ve ticaret yöntemlerine yöneldi. Barış için zamanın geçtiğini biliyordum ama Büyük Lider olarak bir önseziyle anlaşmayı bozamazdım.

Bu, lider olmanın getirdiği pek çok zorluktan biriydi.

"Ulu Önderimizin pusuya düşürülmesinden sorumlu olanların Slah'yher gezegeninden Raht türleri olduğuna inanmak için nedenlerimiz var," diye konuştu Rauk'nk, bir dost ve mantığın sesi olarak. "*Suikastçılar*. Bir imha başlatmak için ihtiyacımız olan tek şey bu."

Yaşlı Tae'ju elini masaya vurdu. "U'suhk'u haşerelerden temizlesek de sorunun köküne inemeyiz. Kuzey Klanı'na karşı bir darbe vurmaliyiz."

"Anlaşma-"

"Anlaşmanın farkındayım Şef Rauk'nk," diye hırladı Tae'ju, tansiyon yükseliyordu. "Bana bir gençmişim gibi davranma."

Rauk'nk sırtıttı. "O zaman öyle davranma."

Sözlü münakaşa başladı.

Üç saattir oradaydık, pençelerimizi daireler çizerek sürüklüyorduk ve çözüme bir adım bile yaklaşamamıştık.

"Yeter," diye mırıldandım, parmaklarımın uçlarını şakaklarıma bastırarak giderek artan baş ağrısına masaj yaptım. "Kendi aramızda kavga etmemeliyiz. Bu bizi hiçbir yere götürmez."

"O halde ne öneriyorsun, Vo'ak?" Tae'ju tükürdü, dudakları dişlerinin üzerinde alaycı bir şekilde kıvrılmıştı. "Çok sessizsin."

Ona sıkılmış bir bakış fırlattım. "Katkıda bulunmamamı mı öneriyorsun?"

Alaycı bir tavırla burnunu çekti. "Sadece yeni bir şey sunmadığınızı fark ettim. O zehirli ok konuşmanızı ve kararlılığınızı mı etkiledi?"

Zae'l yanıma doğru kaydı, eli kılıcının üzerindeydi. "Kimi aşağıladığına dikkat et."

Yaşlı Tae'ju elini sallayarak geri çekildi. Bu kadar sinirlenmeye değmezdi. Bilge ve deneyimli bir ihtiyar olmasına rağmen, yaşlı ve kendi yöntemlerine bağlıydı ve bu durum genç kuşakların tepkisini çekiyordu. Babamın sağ kolu, güvenilir bir dostu ve akıl hocasıydı ama anlaşmazlıklarını umursamadan dile getiriyordu.

Yorucu olduğu kadar canlandırıcı da olabilirdi.

"Söylemediğin başka bir şey var mı?" Kuru bir sesle sordum. "Antlaşmaya göre ihanet edilmediği sürece müdahale etmemekle yükümlüyüm. Seçeneklerim şu şekilde: Rauk'nk'in önerdiği gibi yapmak ve doğrudan sorumluları ortadan kaldırmak *ya da* iplerini kimin çektiğini ortaya çıkarmak. Söyle bana, son üç saat içinde yeterince kanıt topladık mı, Yaşlı Tae'ju?"

Uzun bir nefes verdi. "Hayır, ama-"

"O zaman içinde bulunduğum durumu anlıyorsun." Onu çok kızdıracak şekilde sözünü kestim. "Ekleyecek önemli bir şeyim olmadığında sesimi yükseltmek gibi bir alışkanlığım yok."

Masanın uzak ucundan belli belirsiz bir homurtu geldi.

Şef May'lun nazikçe gülümseyerek boğazını temizledi. "Kalan Raht'ları avlamak ve cevaplar için onları *ikna* etmek büyük yarar sağlayacaktır."

İçimi çektim. "Evet, bu en basit seçenek olurdu, keşke basit *olsaydı*. En iyi avcılara izlerini takip ettirdim ama nafile. Gölgele kadar kayganlar. Görünmezler."

Odada bir mırıltı dalgası yayıldı ve burnuma tanıdık bir koku çarptığında Tae'ju'nun önemsiz bir şey daha eklemek için ağzını açtığını fark ettim. Roo-bin kulübeye daldığında aniden ayağa kalktım, parmakları önünde gergin bir şekilde kıvrılıyordu ve alnında boncuk boncuk ter vardı. Savaş masasının uzak tarafından gelen soluk seslerinin kakofoniyle gözlerim açıldı.

Burada olmaması gerekiyordu.

"Ben... Ben kötü *ga-eye-z'i* bulmaya yardım etmek istiyorum," dedi ve onun bu düşüncesi karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. O iyi bir eşti, sert bir ruhu vardı ama göz ucuyla Yaşlı Tae'ju'nun komşusuna fısıldamadan önce bana üstün bir sırıtışla baktığını gördüm ve eşimi böyle bir skandala maruz bırakamazdım.

Sakinliğimi koruyarak ona gülümsedim. "Kulübeye dön, dostum. Sonra konuşuruz."

"Hayır, *kulübeye dönmeyeceğim*," diye karşı çıktı, sesi yükselmişti ve ben onun hayal kırıklıklarını anlamıyordum. "Senin için sadece bu muyum? Benimle *bawe-thurd* olana kadar yatağını ısıtacak bir beden. Ben senin eşimim! Sana zarar veren *pee-pul'u* bulmana yardım etmek istiyorum."

"Kurallar var." Başka ne diyeceğimi bilmiyordum ama görünüşe göre bu yanılttı. Arkamda tartışan çok fazla ses vardı ve eşimin acısının kokusu duyularımı bastırıyordu.

Kollarını salladı ve alay etti. "Kahrolası kurallar. Her zaman lanet *kurallar* vardır."

Ulu Lider'in eşi olmanın pek çok ayrıcalığı olduğu doğrudu, ancak konseyimiz esas olarak çevredeki şeflerden ve eski geleneklere bağlı yaşlılardan oluşuyordu. Klanlarımızın korunması için U'suhk'un kuruluşundan bu yana değişmeyen bir sistemimiz vardı. Hoo-man bunu bilemezdi ve benim hatamdı ki bu konuda bilgisiz kaldı ama *dinlemeyi* reddetti. Toplantılarda sadece resmi olarak

davet edildi. Savaşla ilgili tartışmalara sadece seçkin bir azınlık katılabildiği için bir oylama yapılması gerekiyordu - ama yapılmamıştı. Onların gözünde, geleneğe saygısızlık ediyordu. *Bana* saygısızlık ediyordu.

Eşimi bile kontrol edemezken bir gezegeni nasıl yönetebilirdim?

Keşke konuşmamızın önünde engeller olmasaydı, durum tırmanmadan anlamasını sağlayabilirdim ama kelimeleri bulamıyordum. "Zae'l," diye sağ elimi işaret ettim. "Şifacı Fee-oh-nah'ı getir. Hemen."

Başını salladı ve kulübeden çıktı, birkaç dakika sonra telaşlı kadınla birlikte geri döndü. Roo-bin şimdiden birkaç büyüğe hakaret etmişti ve sabrım azalıyordu. "Lütfen onu inimize götürün," dedim. "Çok inatçı."

Anlayışla başını salladı. "Roo, *geyik-ay*, benimle gel," diye yumuşakça mırıldandı, onu çadırdan uzaklaştırmak için ellerini koluna koydu. "Bunu dışarıda konuşabiliriz, tamam mı?"

"Hayır." Gözleri buğulu bir şekilde omuz silkti, sesi kızgınlığıyla dalgalanıyordu. "*Gözlerim* itilip kakılmaktan bıktı. Yardım etmek istiyorum."

Fee-oh-nah ona sempatik bir bakış attı. "Ama sen burada olamazsın, *low-vee*."

"Ama *neden? Kawz eye-m hoo-man?*" Alay etti. "Bu *eylem* seni beni sikmekten alıkoymuyor *mu*! Yoksa onların hayatlarını, *evlerini* ellerinden almak sayılmıyor mu?"

U'suhk'u evi olarak görmüyordu ve bu itiraf beni göğsüme saplanan herhangi bir oktan daha derinden etkiledi. İstemediğim halde kuyruğum öfkeyle değil, tedirginlikle sallandı ama kankamın burada hâlâ mutsuz olduğu düşüncesi yürek parçalayıcıydı.

İlk defa ne yapacağımı bilemedim.

"Kütüğünü bana vurmaya cüret *etme, Meest-ur*."

Zae'l kısa bir kahkaha attı ve kollarını göğsünde kavuşturarak yan gözle bana baktı. "Onu dizinin üstüne al. Bu ona saygıyı öğretir."

Dikkatim dağılmış bir şekilde mırıldandım ama hoo-man'in beni affedeceğinden şüpheliydim. Nelere katlandığını bildiğim için onu da buna maruz bırakmazdım.

Küçük şey kaşlarını çatarak ellerini kalçalarına gömdü. "Ne dedi o?"

Yaşlıların onaylamayan sesleri hala arkamdan süzülüyordu ve kankamın inatçı öfkesi beni kızdırıyordu. Bu onun değil

Hatalıydı, sinirliydi ve bunu açıklayamazdım ama Zae'l haklıydı, saygıyı öğrenmesi gerekiyordu -sonra, klan üyelerimin önünde değil. Gözlerimin arasındaki boşluğu sıkıştırarak sertçe nefes verdim.

"Lütfen git Roo-bin'im," dedim sesimi alçaltarak. "Sonra konuşuruz."

Bunlar da yanlış kelimeler gibi görünüyordu.

Kazanamadım.

Parmağıyla göğsümü işaret ederek, "Siktir git," diye bağırdı. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. *Sen* benim kralım değilsin!"

Çadırın üzerine sessizlik çöktü, içimde kanlı bir öfke alevlendi ve kankamın kalbinin teklemesi kafamda yankılandı. Cüssemi kullanarak gözdağı vermek için öne çıktım ve son çare olarak onu kendim uzaklaştırmayı planladım. "Git buradan," diye homurdandım, sesim sert ve emrediciydi, klan üyelerimi bile yumuşamaya zorluyordu. "*Şimdi*."

İki olay hızlı bir şekilde arka arkaya gerçekleşti. Birincisi, kankam irkildi, korku yüzünü ve kokusunu bulandırırken olduğu yerde donakaldı. İkincisi, içimdeki pişmanlık, gücünü yitiren bir iplik gibi koptu, körüklü kulaklarım alçaldı, üst dudakım çıplak dişlerimi örtmek için düştü.

Ne yaptım ben?

Roo-bin'imın beni bir yabancı olarak görmesini, dokunuşumdan korkup kaçmasını izlemek sırtımdan aşağı buz gibi bir su damlattı. Ona asla öfkeyle el kaldırmazdım ama o bana ikna olmamış gibi baktı. Hemen yumuşadım, onun geçmiş yaşamından bir siniri kopardığının farkına vardığımda onun alanından çekildim. Yaşadığı kötü muamele beni kızdırmıştı ama istemeden de olsa çizgiyi aşmıştım. Bunu daha da kötüleştirmek istemedim.

Ne yazık ki, eşim ürkek bir yaratığa dönüşmüştü, gözleri irileşmiş ve vücudu titriyordu -yırtıcı bir hayvan tarafından köşeye sıkıştırılmış bir av- ve buna tanık olmak, onu kollarıma alıp sıkıntısını yatıştırmaktan kaçınmak beni öldürüyordu.

Pişmanlığımı ifade edemeden ya da hoo-man'e güvende olduğuna dair güvence veremeden, topuklarının üzerinde döndü ve kaçtı.

REUBEN

Bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı ve uzağa koştum - ki bu kampın ancak dış mahalleleriydi, ama adrenalin beni ağrının içinden geçirdi, daha uzağa götürdü, beni dizlerimin üzerine çökme noktasına kadar zorladı, ciğerlerim yandı. Krala saygısızlık etmiş, söylenmemiş bir kuralı çiğnemiştım ve Fiona beni uyardığında bile durmamıştım. Sadece yardım etmek istemiştım.

Vo'ak'ı orada yatarken, gözümün önünde ölürken gördüğümde hissettiklerimi hatırlayınca, bir daha asla o kadar işe yaramaz hissetmek istemedim ama kimse beni dinlemedi. Bir hayat arkadaşı yerine bir baş belası gibi kenara itilmiştim ve aynı saçmalığı tekrar yaşamak kanımı kaynatmıştı.

Vo'ak'ı adamlarının önünde azarlamamalıydım. Burada gelenekler farklıydı ve ne düşünürsem düşüneyim - *gerçekten de on beşinci yüzyılda mı yaşıyorlardı* - yakın zamanda değişmeyeceklerdi, bu yüzden dilimi ısırmalıydım. Ama ihanete uğramış ve incinmiş hissettim. Tüm diğerleri gibi

Aylardır buradaydım, uzaylının içimde büyümesine izin veriyordum, ona aşık oluyordum,

Onu seçmek koca bir yalandı.

Sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi.

Vo'ak'ın sinirlenmesi beni kasıp kavurmuş, eski sevgilimin bir tartışma sırasında beni sürükleyerek götürdüğü ilk anın görüntülerini tetiklemişti. Zack odadakileri kendisinin bir aziz olduğuna ikna etmiş, durumu yatıştırmış ama yalnız kaldığımızda beni eşek sudan gelinceye kadar dövmüştü.

Bu anının neden aklıma geldiğini söyleyemiyordum. Belki de duygularım hâlâ hamdı ve her şey mantıklı düşünemeyeceğim kadar ağır geliyordu ama aklımdan çıkaramıyordum. Vo'ak'ın yüzünde anında bir özür belirdiğini görmüştüm ama düzeltmek için kalmak yerine, korkularımı yatıştırıp bana her şeyin yolunda olduğunu söyleyemedi kaçmışım.

Hiç iyi olmuş muydu?

Kamburlaşarak kuma gömdüm ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesini engellemek için çalkaladım. Ama işe yaramadı. Gözyaşlarım ellerimin altında koyu yeşil ıslak lekeler oluşturarak düşmeye devam etti ve geçen hafta boyunca ağladığım miktarla kanallarımda hiç gözyaşı kalmamasına bile şaşırdım.

Kendimi çok zayıf ve aptal hissettim. Bu tam da korktuğum şeydi. Vo'ak'ın iyi bir adam olması gerekiyordu, beni her beş saniyede bir bebek gibi ağlatan biri değil. Yeterince pislikle uğraşmışım ve onun farklı olduğuna gerçekten inanıyordum. Aramızdaki bağ daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu ve ben de buna güveniyordum, kaçma fikrinden vazgeçmişim çünkü onun için kalmaya değer olduğunu düşünüyordum ama yine çuvallamışım. Ona geçmişimi anlatmışım ve o da bunu yüzüme vurmuştu. Benden tüm gelenekleri bilmem, mükemmel bir eş olmam bekleniyordu. Yeterince hızlı öğrenemediğim için zaten kendimi aptal gibi hissediyordum ve azarlama da bu noktayı daha da belirginleştirmişti.

Buraya ait değildim.

Burnumu çektim, burnumu koluma sildikten sonra zavallı bir pislik gibi nehrin kenarına doğru süründüm. O böğürtlenlerden bulmayı ve bir daha arkama bakmamayı umarak aylarca yol haritasını çıkardığım pınara, onca yer varken burada düşmem ironik görünüyordu. Zekâ genellikle benden kaçardı ama belli ki bunu telafi edecek bir hayal gücüm vardı.

Uzun bir süre sadece suya baktım ve kayaların üzerinden geriye doğru akan yumuşak suyun öfkemi yatıştırmasına izin verdim. Nehir o kadar berraktı ki yansımanın ötesinde dibi görebiliyordum ve tatlı kokusu içimdeki bir şeyi yatıştırıyordu

Ama göğsümdeki ağrıyı dindirmeye ya da kalbimin etrafındaki gerginliği gevşetmeye yetmedi.

Oflayarak turkuaz suyu avuçlarıma aldım, kana kana içtim ve bir sonraki hamlemin ne olacağını merak ettim. Burada bir tür göçebe gibi yaşayabilirdim. Pitoresk bir yerdi, bolca gölgesi vardı ve belli ki kendi su kaynağı vardı. Sadece bir kulübe inşa ederdim ve muhtemelen açlıktan ölürdüm ya da yanlışlıkla avlamaya çalıştığım canavar tarafından parçalanırdım. Tabii önce klanın peşime düşmeyeceğini varsayarsak, ki büyük ihtimalle öyle olacaktı. Sadece iki mil ötede kamp kurmama izin vermezlerdi ve kimi kandırıyordum ki? Yabancı bir gezegende tek başıma hayatta kalamazdım. Dünya'da zar zor hayatta kalabildim ve orada da yemek ve elektrik vardı. Daha önce başka seçeneğim olmasa bile, yalnız yaşamaya uygun değildim.

Planladığım gibi kaçmayı deneyebilirdim ama Dodge'dan kaçmak için acele ederken sırt çantamı unutmuştum. Onlar olmadan fazla uzağa gidemezdim, özellikle de yanıma aldığım atıştırma malzemeleri. Fiona'nın yanında geçirdiğim onca zamandan sonra bile neyin yenilebilir olduğunu bilmiyordum ve onun güvenilir tıp günlüğü olmadan deneme yanılma yöntemini kullanmanın güvenli olacağını düşünmüyordum. Balık var mıydı? Gezegende *bir yerlerde* balık olduğunu biliyordum ama *her* su birikintisinde mi yoksa sadece belirli yerlerde mi bulunduklarını hatırlayamıyordum. U'suhk'u tanıyorsam, diğer her şey çok geri olduğu için muhtemelen uçuyorlardır.

Pınara tekrar baktım, şimdi gerçekten bir şey aradığım için daha yakından bakıyordum. Herhangi bir alet bulmuş olsam bile, düşen dallardan bir çubuk yapmak, başka bir yaratığı öldürmek ve derisini yüzmek için ihtiyaç duyacağım şeyi yapmaktan çok daha az zahmetli geldi.

Hepsi varsayımsal tabii. Burada bir balık bile yakalayamadan açlıktan ölürdüm. Gerçekten *o kadar* işe yaramazdım. Büyükbabam biz çocukken kız kardeşimle beni götürmeyi denemişti; soğuk bir hava, köhne bir tekne ve torunlarınızla bağ kurmak için hayvan sakatlamak gibisi yoktur. Kat, balıkların ölmesi gerektiğini fark edene kadar bu işte iyiydi, sonra da teselli bulamıyordu. Ben ise kurtçuklar ortaya çıktığı andan itibaren bu işin hayranı değildim ama sonunda bir balık yakaladığımızda ve elimde kıvrandığında tam anlamıyla *travma geçirmiştik*.

Büyükbabam gözlerini kapatmış, gökyüzüne güç vermesi için dua etmiş, sonra da Kat ve ben yol boyunca hıçkırarak hıçkırarak ağlarken bizi kıyıya geri götürmüştü. Hatırlayınca homurdandım. O suda sadece on üç dakika kalmıştık ve bu rekoru kırabileceğimden şüpheliydim. Ben bir avcı ya da toplayıcı değildim. Ben bir yiyiciydim.

teslimat hizmetleri veya hazır ramen gibi bir adam. Yine de göleti taradım, deniz yosununa benzeyen ama daha kıvrırcık olan bir sürü yaprak ve yatak boyunca yaşayan bazı küçük mor çiçekler fark ettim.

Tam pes etmek üzereydim, tüm bölgeyi iki kez taradım ama gözlerim kaya duvarından dışarı bakan tanıdık bir şeye takıldı. Balık yoktu ama bir kol boyu ötede küçük bir kile dolusu çiftleşmeye hazır çilek *vardı*. Oldukça iyi kamufle edilmişlerdi ve onları fark etmem sadece iki kez bakmam ve tamamen şans eseri olmuştu. Sadece destek için bile olsa, *tam oradayken* onları almamak bir kayıp gibi görünüyordu.

Parmak uçlarım dikenli yapraklara değene kadar kıyıya doğru uzandım. Hâlâ çok uzaktaydı ama bu kadar çaba sarf etmişim, bu yüzden pes etmeyecektim. Düz bir şekilde uzanarak öne doğru kıvrıldım, omzum sudaki kolumla birleşti ve ancak o zaman sonunda bitkiden bir avuç kapmayı başardım, meyveleri kaybetmemek için yavaşça yüzeye çıkardım. Tıpkı Fiona'nın defterindeki resim gibiydiler, küçük ve dolgundular ve bu kadar mütevazı bir şeyin bu kadar güce sahip olması deliceydi. Doğa hem korkutucu hem de çok havalıydı, özellikle de yabancı bir gezegende.

Pembe meyveleri avucumda yuvarlarken, lanet olası bağ olmasaydı her şeyin ne kadar basit olacağını hayal ettim - aslında kaçırılmamak tercih edilen seçenek olurdu ama artık bunun için çok geçti. Yani, bağ beni aynı şekilde etkilemiyordu, uyarılmamı artırması dışında, ama Vo'ak'a bir pislik gibi davranma ve aklına eserse beni malı olarak görme hakkı veriyordu. Bu düşünce içimde yeni bir öfke dalgası yarattı.

Bana tam olarak kötü davranılmamıştı ya da özgürlüğümün olmaması dışında, içinde bulunduğum durumdan nefret etmem için herhangi bir neden verilmemişti ama prensip böyleydi. Ly'zrd'ler arasında eşler normdu, yani cahil küçük bir insan olarak boyun eğip bunu kabul mü etmeliydim? Nu-uh. Bu bana uymadı. Sebzelerden, ayaklardan ve çaba gerektiren herhangi bir şeyi yapmaktan daha çok nefret ettiğim bir şey vardı ve o da yatak odası dışında ne yapmam gerektiğinin söylenmesiydi.

Ağzıma bir avuç çilek attım ve çiğnedim. Suyu dilimin üzerinde patladı, ekşi ve acıydı, tıpkı karnıma battığını ve beni hasta ettiğini hissettiğim pişmanlık gibi. Düşüncesizce davranıyordum. Ağzıma rastgele ilaçlar soktuğum onca yıldan hiçbir şey öğrenmemiş miydim? Midemden kurtulmak için gargara yapmadan önce ezilmiş meyveleri kuma tükürdüm.

tadı ve kalıntısı. Onları yutmamanın etkilerinin kalıcı olmayacağı anlamına geleceğini umuyordum.

Tanrım, ne yapıyordum ben? Gerçekten de son birkaç ayı çöpe atacak kadar kızgın çünkü... Ne? Patlamama tepki mi vermişti? Hadi canım. Benim üzerimde hiçbir otoritesi olmadığını yüzüne haykırmıştım, ki bu yalan değildi ama gerçek bir krala asla söylememeniz gereken şeylerin başında geliyordu.

Beni kraliyet ailesinin yoluna koymaya karar veren her kimse, belli ki mizah duygusuna sahipti.

Bükülmüş bacaklarımı göğsüme yasladım, yanağımı dizime dayadım ve güneşin altında tenimin ve giysilerimin kurumasını bekledim. Elbette kampa dönecektim. Burada kalmayı ben seçmiştim, bu yüzden çaba göstermeliydim. Bir gün için yeterince heyecan yaşamış, bir ömür boyu yetecek kadar enerji harcamıştım ve sakinleştikçe belki de biraz aşırı tepki verdiğimi daha çabuk fark ediyordum. Ama Vo'ak neden bu kadar kolay bırakılmalıydı? Ona yalvarıp yakarması, açıklama yapması için bir şans verilmeli ve eğer beni bir daha susturmaya kalkarsa parmaklarını keseceğim kesin bir dille söylenmeliydi. Sikini değil. O şey çok önemliydi.

Sorunlarımdan kaçmaktan bıkmıştım. Bunu Dünya'da çok yaptım ve burada da yaptım çünkü bu bir içgüdüydü ama bu kalıbı kırmam gerekiyordu. Korkağı oynamaktan bıkmıştım. Elbette, bu başa çıkmanın, sorumluluklarından kaçmanın ve dramı es geçmenin etkili bir yoluydu ama ben yerleşmek, iyileşmek ve *sevilmek* istiyordum. Bunu hak etmiyor muydum? Paspas gibi davranılmayacaktım. Zack'e boyun eğmiş ve onu kabullenmişim, sonrasında gelen yüksek zevk yüzünden dayaklara katlanmıştım ama bu sefer boyun eğmeyecektim.

Sallantılı başlangıcına rağmen bağlantının daha iyi olduğunu bildiğim halde değil.

olabilirdi, eğer gerçekten bir şans verseydim.

Derin bir nefes vererek, kendimi en yakın ağaca yaslayana kadar geriye doğru süründüm, gıcırtı artık beni rahatsız etmiyordu bile. Arkadaşımla dertleşecek ve bunu kendi tatlı zamanımda halledecektim. Tek başıma oturmanın, üzerimde baskı ve göz olmadan bir süre yalnızlığın tadını çıkarmanın hiçbir zararı yoktu.

Vo'ak biraz acı çekebilirdi.

En azından... niyetim buydu, ta ki arkamdan ilerleyen ayak seslerini duyana kadar. Göklere doğru inledim, Vo'ak mı yoksa onun neşeli adamlarından biri mi diye kendimle bahse girdim.

Ormanın içinde beni arıyorlardı. Belki de tüm klan bir gezintiye çıkmıştı.

"Yeterince uzun sürdü." Alay ederek ayağa kalktım ve pantolonumun tozunu aldım. "Ben de senin-" diye düşünmeye başlamıştım.

Vo'ak değildi. Ya

da onun

adamlarından biri.

"Ah, kahretsin." Bana doğru ilerleyen iki kısa mavi uzaylıdan yavaşça geri çekildim.

Kesinlikle Ly'zrd değillerdi ve daha önce ticaret limanında gördüğüm Sahrk ya da Paah'rot türlerinden de değillerdi. Sıra sıra keskin dişleri, büyük spiral boynuzları ve kaygan kuyruklarıyla aşırı büyümüş insansı sıçanlara veya farelere benziyorlardı.

Onlar Fiona'nın Vo'ak'a saldırdığını söylediği kişiler değil miydi?

İçimden öfke yükseldi. Eğer bir silahım ve onu kullanacak zerre kadar becerim olsaydı, muhtemelen onu etrafa sallayıp kendimi rezil ederdim ama bu düşünce bile önemsizdi. Geriye doğru adım atmaya devam ettim, gözlerim ellerindeki kırbaçlara ve sırtlarına bağlanmış yaylara sabitlenmişti. Aramızdaki boşluğu yeterince genişletirsem, ters yöne dönüp kampa geri koşabileceğimi umuyordum. Çıglık atarsam klan beni duyacak mıydı?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Topuklarımın üzerinde döndüm ama yüzüm arkamdan gelen bir kaçağın göğsüne çarptı, boncuk kafalı herif bir kulaktan diğerine sırtıyordu. Başıma bir çuval geçirilmeden ve güzelim koruluk siyaha bürünmeden önce soluk soluğa kalıp lanet olası şansına küfredecek zamanım olmuştu.

Bir yaşamda iki kez uzaylılar tarafından

kaçırılmak mı? Hay sikeyim. Sadece beş

dakika huzur istemiştım.

REUBEN

Kimsenin şaşırmadığı bir şekilde, hakkında çok şey duyduğum hain klana götürüldüm.

Sadece iki günlük yolculuk bile tam bir domuz gibiydi. Ayaklarımın tabanı yara bere içindeydi ve bağların altındaki bileklerim de daha iyi durumda değildi; Puka'nın haftalar önce bana verdiği bileklik de bu durumu daha da kötüleştirmişti, arada sürtünüyordu ama seçme şansım olsa bile onu çıkarmazdım.

Buranın benimkinden en uzak klan olduğunu biliyordum ama Tanrı aşkına, düz bir yol istemek çok mu fazlaydı?

Yine de hiçbir şey otuz küsur millik yürüyüş boyunca bana eşlik eden ölüm sessizliğini yenemezdi. Sanki daha fazla işkence görmeye ihtiyacım varmış gibi. Fare dostlar en boktan yol arkadaşları olduklarını kanıtlamışlardı. Sadisttiler, insanların ihtiyaçları olduğunu hiç umursamıyorlardı ve ne zaman "Üç Kör" şarkısını söylemekle tehdit etsem işlemek için durmama gönülsüzce izin veriyorlardı.

Mice" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Hatta onları bir önizleme ile ödüllendirdim, ancak bunu hissetmiyorlardı. Özellikle göz bandı olan asık suratlı adam hiç etkilenmemişti.

Çok kaba.

Ağaç hattını aştığımızda yorgun, ağrılı ve pis olduğumu ve hızlı bir taramadan sonra belki de biraz dehşete düştüğümü söylemek yanlış olmazdı. Gördüğüm kadarıyla burası bir esir kampı gibi yönetiliyordu, etrafta silahlı kertenkele adamlar konuşlanmıştı ve herkes ya çalışmakla meşguldü ya da üniformalı bir sıra halinde yürüyordu. Sanki farklı bir gezegene ışınlanmış gibiydim. İnsanlar aynı görünse de, köle gibi davranıyorlardı.

-Bu, ilk yargılarıma rağmen başka hiçbir klanda görmediğim şeydi.

Eğer Zae'l beni ticaret merkezinden almasaydı ve ilk günümde buraya getirilseydim, sığır gibi satılmaktan tam da beklediğim şeyi elde etmiş olacaktım. Uzaylılar tarafından kaçırıldıktan sonraki hayatımı böyle hayal etmiştim. Ve evet, yanıldığım için mutluydum ama benim deneyimim burada o kadar şanslı olmayan diğer insanlar için sonucu .

İnsanların daha aşağı varlıklar olarak görüldüğü hissine kapıldım ve uzaylılar çok daha iyi görülme de yine de üstteydiler. Sorumlu adam tam olarak kimdi? Fiona bana adını daha önce söylemişti ama hatırlayamadım. Ancak, pusudan ve Vo'ak'ın neredeyse ölmesinden sorumlu olan uzaylıysa, onun bir zorba olduğunu zaten biliyordum.

Kampta gezinmek bu varsayımı daha da güçlendirdi. Düzgün bir araziydi, bir dağın dibinde yer aldığı için U'suhk'un diğer bölgelerine göre daha kayalıktı, ama insanoğlunun bildiği her filmdeki kötü adam sığınakları gibi biraz . Etrafı hâlâ yeşilliklerle -ya da *kırmızılıklarla*- çevriliydi ve ortasından bir nehir akıyordu ama hiç kişilik yoktu. Kulübelerin dışında küçük sebze tarlaları ya da yemek için ortak bir ateş çukuru bile yoktu. Her şey gerçekten minimaldi.

Buranın Vo'ak ve ekibi tarafından daha az ziyaret edildiği de aşikârdı. Aksi takdirde bu kadar kasvetli ve mutsuz olmayacağından emindim. Aralarındaki anlaşmanın bir parçası da Büyük Lider'in, ihanet ya da gezegenin yasalarını çiğneme durumları hariç, müdahale etmeden kendi kendilerini yönetmelerine izin vermesiydi. Görünüşe göre şef kuralların etrafından dolaşıyor, sınırları zorluyor, aynı zamanda istendiğinde saygılarını sunuyor ve hiçbir şey yapılmaması için görünüşte hizaya giriyordu.

Vo'ak'ın nasıl bir stres altında olduğunu hayal bile edemezdim, kasıtlı olarak damarına bastıklarını, onu tahrik etmeye çalıştıklarını biliyor ama gerçek bir ihlal kanıtı elde edene kadar bu konuda hiçbir şey yapamıyordu. Hayatına kastedilmesi gibi, *teknik olarak* bu sıçan herifler sorumlu olduğu için harekete geçemiyordu. Yalan söylemeyeceğim, muhtemelen hepsini yine de öldürürdüm ama sanırım bu yüzden Büyük Lider pozisyonu yakın zamanda bana geçmeyecekti.

Ya da hiç.

Ben geçerken neredeyse hiç kimse bana bakmadı. Arada bir göz ucuyla bakanlar oluyordu ama çoğunlukla acemiyle uğraşamayacak kadar işlerine odaklanmışlardı. Böylesi daha iyiydi. Her hareketimi takip eden boncuk gözlere sahip olmak beni daha da gergin bir enkaz haline getirebilirdi.

Ancak ben tam tersini yaptım. Meraklı bir kaltaktım, dava et beni. Gelecekte birlikte kalacağım insanlar hakkında bir fikir edinmek istiyordum... umarım uzun sürmez. Burada kesinlikle U'suhk'taki diğer klanlardan daha fazla insan vardı. Çok fazla insan görmemiştim ama Fiona'nın bana anlattığına göre oldukça eşit bir dağılım vardı. Kampın küçük bir köşesinde şimdiden üç tane saymıştım, bu yüzden daha kaç tane olacağını düşünmekten korkuyordum.

Son avlarını hazırlamakta olan küçük bir uzaylı grubunun yanından geçtik ve midem takla attı. Vejetaryen olma fikrini hiç düşünmemiştim -et severdim ve sebzelerden nefret ederdim- ama bu adamlar bu kadar acımasız olmak zorunda mıydı? Gereksiz hissediyordum. Gözlerimi başka tarafa çeviremeden tanıdık bir şey, daha doğrusu *biri* gözüme çarptı. İki kez baktım ve adımlarım duraksadı.

Tanner.

Ya da Ben, hatırlayamadım. Birlikte geldiğim adamdı, korkunç görünümlü, dövmeleli dağ gibi bir adam. Orada, iki uzaylının arasında durmuş, elindeki tavşanın derisini yüzüyor ve temizliyordu. Neredeyse ayağım havaya takılıyordu ve Tanner bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü bana baktı, doğal taş maskesine dönmeden önce kaşları tanıyarak kısa bir süre kalktı. Onu unutmuştum, o kadar yer varken buraya geldiği için şimdi kendimi kötü hissediyordum. Yine de ortama uyum sağlamış gibi görünüyordu ve görünüşüne bakılırsa kimsenin onu itip kakmasına izin vereceğini sanmıyordum, yani muhtemelen durumu iyiydi.

Ya da ben kendime böyle söyledim.

Fare adamlardan biri sırtımı dürttü ve bana "Yürümeye devam et" gibi bir şey havladı.

"Tamam, tamam," diye homurdandım. "Sakin ol, Tanrım."

Kampın en ucundaki en büyük kulübeye ulaştık ve bileklerimi birbirine bağlayan ip, öndeki adam tarafından sertçe çekilerek beni dışarıda oyalanan başka bir insanın yanındaki sıraya sürükledi. Fare adamlar Tanrı bilir ne yapmak için çadıra girerken -muhtemelen en iyi fiyat için pazarlık yaparken- ben orada ilgisiz bir Ly'zrd muhafızıyla bırakıldım.

"Sen de mi burada yenisin?" diye fısıldadı yanımdaki adam, gardiyanımız dikkat etmediğinde bana yaklaşarak. Benden daha genç görünüyordu, en fazla yirmi ya da yirmi bir yaşındaydı ve masum, altın çocuk parıltısına sahipti. Kirli sarı saçları ve bronzlaşmış teni - o geyik gözlerinden ve burnundaki çillerden bahsetmiyorum bile - neden zevk gezegeninde değil de burada olduğunu merak etmeme neden oluyordu. Güzel biriydi. Benim tipim değildi ama "çirkin" bir özelliğini de göremiyordum. O da mı yanlışlıkla seçilmişti, yoksa uzaylı yemi değil miydi?

Muhtemelen boy sınırlamalarına uymuyordu.

Biraz kısaydı.

"Uh, hayır. Ben başka bir klandanım." Bağlı bileklerimi havaya kaldırdım ve alaycı bir şekilde güldüm. "Kaçırıldım."

Hüzünlü bakışları yere düştü. "Ah."

Belki de darağacı mizahı en iyi taktik değildi. "Adın ne evlat?" "Cesare."

Takdirle mırıldandım. Şirin bir isimdi, kulağa İtalyanca gibi geliyordu.

"Ben Reuben."

Elinizi sıkardım ama...." Boğazımı temizledim. *Neyse boş ver.*

Kısa bir duraklama oldu, ama o garip sessizliğe teslim olmak yerine -ki bunu yapmak çok kolay olurdu- söylediklerini gerçekten değerlendirdim ve kaşlarım çatıldı. "Buraya yeni mi geldin? A&R'dan yılda sadece bir kez geldiğini sanıyordum, yoksa-"

Çocuk burnunu çekerek, "Geciktim," diye araya girdi. "Yirmi bir yaşına girmemi beklediler."

"Ah." *Zavallı herif.* Doğum gününe bu kadar yakın bir zamanda uzaylılar tarafından kaçırılmış. Beklemelerinin nedenini merak ettim ama burnumu sokmadım. En azından bu konuda. "Yani bu yaşadığın ilk klan, öyle mi?"

Başını salladı. "Ticaret yerinden alındım ve buraya getirildim. Yeteneklerimin işe yaramaz olduğunu, bu yüzden kimsenin beni istemeyeceğini söylediler." Onun sesi

Dalgalandı ve alt dudağının titrediğini fark ettim. "Ben... Ben sadece eve gitmek istiyorum. Çok korkuyorum."

Ah, kahretsin. Hıçkırma hıçkırma ağlamaya başlamıştı ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. Güvence verme konusunda hiç iyi . İçgüdülerim bana her şeyin yoluna gireceğini, burayı seveceğini söylememi söylüyordu ama ona yalan söyleyecek yüreğim yoktu. Burası tahmin edilemez bir yerdi, Vo'ak'la olan evim gibi değildi ve ona ne olacağını bilmenin hiçbir yolu yoktu.

"Berbat olduğunu biliyorum ama dayan, tamam mı?" Gardiyanlara aldırmadan uzandım ve onu biraz rahatlatacağını umarak elini beceriksizce sıktım. "İkimizi de buradan çıkarmaya çalışacağım."

"Söz mü?"

Kahretsin, bunu neden söyledim ki? Başıma geçirilen bir kese kâğıdından bile kaçamazdım, bir ton silahlı muhafızı ve büyük boy fare tetikçileri olan psikopat bir uzaylı şefinden kaçmak şöyle dursun. Vo'ak'ın iki adım arkamda ve çoktan peşime düşmüş olma ihtimaline çok güveniyordum. Meyveler belli ki yutmadan işe yaramıştı, çünkü aksi takdirde sıkıntımı hissetmeden pınardan on adım öteye gitmeme imkân yoktu.

Tabii şımarıklık ettiğim için bana bir ders vermiyorsa, ama sahipleniciliğinin küçüklüğünden daha ağır bastığını ummak zorundaydım.

Ama sonra, eğer meyveler işe yarasaydı, bileğimdeki dövme solmaz mıydı? Belki de etkileri Büyük Liderlerin arkadaşları üzerinde işe yaramıyordu? Ya da bağ olmasa bile dövme kalıcıydı. Bu düşünceyle, temelde onun tasmaı olduğu düşünöldüğünde, dövmenin kalmasına garip bir şekilde sevindim. Eğer burada sıkışıp kalacaksam, en azından benden asla alamayacakları ona ait bir şeye sahiptim.

Elimi kesmedikleri sürece tabii.

Cesare hâlâ cevabımı bekliyordu ve muhtemelen sahip olduğu son umut kırıntısıyla bana bakan o iri kahverengi gözleri görünce anında çöktüm. Sahte bir gülümseme yapıştırdım. "Elbette."

, *Vo'ak. Beni yalancı çıkarma.*

Haşarat refakatçilerimden biri yeniden ortaya çıktı, sarkan ip parçasını kabaca kaptı ve beni kulübeye doğru itti. Acı çığlıklarımı duymazdan geldi ve malların durumunu kontrol etme zahmetine girmeden yoluna devam etti. Hırsızlar arasındaki onurun bu şerefsizler için geçerli olmadığı açıktı.

Bu konuda sızlanmak yerine, neredeyse boş olan çadırı inceledim ve dışarısı kadar sade ve sıkıcı olduğunu görünce şaşırmadım. Tökezleyerek ilerledim.

diğer fareler bir tarafta dururken, iki Ly'zrd muhafızı uzak uçta, devasa taş tahtın her iki yanında birer tane olmak üzere duruyordu.

Bu bok çukurunun şefi olduğunu tahmin ettiğim kişi de tepesinde uzanıyordu.

Oh, güzel.

Kemikli parmaklarım başımın arkasındaki saçlarımın arasından geçip boynumu kavislendirerek sertçe çekmeden önce ayaklarının dibinde dizlerimin üstüne çöktüm. Tıslamayı bastırmak için dilimi ısırdım ve karşılığında bana kayıtsızca bakan şerefsiz dudak büktüm.

Beklediğimden daha yaşlıydı ve aklımdaki sert, acımasız savaşçıya hiç benzemiyordu. Biraz zayıflamış ve bitkin görünüyordu, gri saçları mavi kanla keçeleşmişti ve ince yüzüne ve vücuduna dağılmış birçok kabarık yara izi vardı. Bacaklarından biri tahtın bir koluna asılmış, dirseği diğerine dayanmış, başı yumruğunun üzerinde duruyordu. Doğum günü hediyesinin kalitesini değerlendiren şımarık bir prensin vücut bulmuş haliydi, yüzünde boş bir ifadeyle mezar gibi sessizdi.

Neredeyse alınıyordum.

"Bu da ne böyle?"

İstemesem de kaşlarım onun ağır ses tonu karşısında saç çizgime kadar yükseldi. Mükemmel İngilizce konuşmasını beklemiyordum. Ya da *hiç konuşmasını*. Bu beni şaşırttı.

Tanımadığım bir dilde hararetli bir tartışma başladı ve tek yapabildiğim şef ile fare lideri arasında, tartıştıkları tek bir şeyi bile anlamış gibi yaparak top oynamaktı. Hayal kırıklığına uğramış bir monolog, biraz yalvarma, sonra biraz hırlama ve homurdanma oldu ve çok hızlı bir şekilde çözüldü, kiralık oklar sıkılmış bir şekilde kovuldu, çadırdan fırlamadan önce sonuçtan rahatsız olduğu belliydi.

Paralarını alamıyorlarmış gibi görünüyordu.

Sempatimi bulana kadar bir dakika durun.

Şef mırıldandı ve açlık olduğunu tahmin ettiğim bir bakışla beni süzdü. "Yanlış insanı getirmişler ama sen yine de lezzetli bir lokmasın."

"Yanlış insan" derken neyi kastettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama serbest kalmamı sağlayacak küçük bir ihtimal bile olsa ona uyacaktım. "Eee, gitmeme izin verecek misin? İstedğin kişi olmadığımı göre beni burada tutmanın bir anlamı yok, değil mi? Sadece saçına takılıyım. Çok sinir bozucuyum."

Kısa bir kahkaha attı. "Esprili birisin. Ne kadar şirin."

"Bu bir hayır mı?"

Dişlerini emerek, düşünür gibi başını eğdi. "Sen o güzel ağzını açmadan önce, boğazını kesmeyi planlıyordum. Kesik kafanla eğlenebilirim ama canlı halin benim için daha eğlenceli olabilir."

Lanet olsun. İşler iyice karardı. Bu gerçekten rahatsız edici zihinsel görüntüyü bir kenara -bağırsaklarımı yere fırlatmak muhtemelen bana bir iyilik yapmazdı- ve şakalaşmaya devam ettim. "Evet, şey... Eğer bir soytarı arıyorsanız, elimden geleni yaparım."

Bu ucubenin benim için hazırladığı her neyse, o sırada bilincimin açık olmasını istediğimden değil, ama ölü olmak biraz fazla kalıcıydı. En azından yaşarken, ilerlemelerin acısını çekmek anlamına gelse bile, zamanı oyalamaya çalışabilirdim.

Belki bana bir kemik atar ve beni bayıltırdı?

"Bana adını söyle."

Hızlı düşün. "Luke."

"Pekâlâ *Luke*, hayatını hak ettin," dedi tehlikeli bir sırıtışla ve muhafızlarından birine öne çıkıp bağlarımı çözmesini işaret etti. "İyi bir amaç için kullanılacak."

Kızarmış, sürtünmüş bileklerimi ovuşturarak ağrıyı dindirmeye çalıştım. Kalın şekilde yutkunarak cevap vermek için ağzımı açtım ama adam tahtından kalkarken kelimeler dilimde kurudu.

Bakışlarım belindeki kemere paralel hale geldi. Ya da daha spesifik olarak, orada asılı duran kuyruğa.

Midem bulandı ve yanaklarımdaki renk o kadar hızlı kayboldu ki bayılacağımı sandım. Bu Vo'ak'ın kuyruğuydu, ucundaki küçük çentikten ve diğerlerinin tersi yöne bakan serseri sivri uçtan anlayabiliyordum. Bu herif ya gerçekten cesur ya da gerçekten aptaldı ve ileri atılıp gözlerini oymamak için kendimi zor tuttum.

"Onaylamıyor musun?" diye alay etti, kopmuş uzvu okşayarak. "Oldukça düşkün olduğum bir ödülüm."

"Bu, şey..." Boğazımı temizledim. "Kesinlikle vahşi bir moda ifadesi."

Piç herif kıkırdadı. "Oh, senden zevk alacağım."

Parmaklarını şıklatması ve Ly'zrd dilinde verdiği bir emirle ayağa kaldırıldım ve çadırdan çıkarıldım, zihnim o tüyler ürpertici karşılaşmanın etkisindeydi. Cesare'nin hâlâ dışarıda oyalanıp oyalanmadığının farkına bile varmadım, o serseriye öldürme fantezileri başka hiçbir şeye dikkat edemeyecek kadar dikkatimi dağıtmıştı. Kısa bir an için zihnim berraklaştı.

Dağın yamacındaki bir mağaraya -bir kral için uygun odalar- götürdü ama iki kadın Ly'zrds üzerime inip kıyafetlerimi çekip yırtarak beni odanın kenarındaki taş küvete doğru götürür götürmez tekrar kapandı.

Tepeden tırnağa temizlendikten ve kışımı ve sikimi örtmek için kürklü bir bezden başka bir şey giymedikten sonra - patiklerimi bile aldılar, şerefsizler - onlar kaçmadan önce biraz tatsız kurutulmuş et ve su verdiler. Köşede önünde diz çökmeye zorlandığım bir yığın kürk ve diğer kulübedeki tahtın daha küçük bir kopyası vardı. Bu adamda ciddi bir tanrı kompleksi vardı ve iç tasarımdan nefret ediyordu.

Şef içeri girdi, tüm kazanılmamış, ukala özgüveniyle, bakışları benim itaatkâr pozisyonuma sabitlenmişti. Topalladığını ilk kez o zaman fark ettim - sağ bacağını tercih ediyordu ve bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyaladım. Koşum takımını yavaşça çıkardı, bir akbaba gibi etrafımda dolanmadan önce dikkatsizce bir kenara fırlattı, vahşi şehvet ifadesinde ve peştamalındaki hafif şişkinlikte belirgindi.

Karşı çıkma isteğime zorlukla direndim.

"Evet," diye tısladı. "Güzelce

yapacaksın." *Yaşasın benim için.*

"Eğil," diye emretti, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Ellerini kürklerin üzerine koy."

İsteksizce itaat ettim, midemin bulandığını hissediyordum. Bu gerçekten oluyor muydu, yoksa bir kâbusun içinde mi sıkışıp kalmıştım? Gözlerimi kapatıp buna katlanmalı mıydım yoksa savaşıp muhtemelen ölmeye mi çalışmalıydım bilemiyordum. Vo'ak'ı tekrar görmeyi, ondan özür dilemeyi ve onu sevdiğimi söylemeyi her şeyden çok istiyordum. Burada ölmek yakın planlarım arasında değildi, yanımda eşim olmadan olmazdı ama bu sürüngenin benimle uğraşmasına izin verme düşüncesi ruhumu mahvediyordu. Kendimi koruma duygu alevlenmeden orada yatıp buna katlanabileceğimden bile emin değildim.

Şef arkamdan yaklaştı, pençeleri omurgamı boydan boya tırmıkladı.

Kürkleri kavradım, o eğilirken gözlerimi kapattım, mukuslu dili aynı izi takip ederek beni tattı. Kürek kemiğime ulaştı ve bir sonraki hamlesini nefesimi

tutarak bekledim ama dondu kaldı. Onun yerine ensemdeki deriye doğru süzüldü ve derin, hoşgörülü bir koklama aldı.

Neredeyse anında, değerli bir şey keşfetmiş gibi bir ses çıkardı.

"İlginç. İşlerini yapmışlar." Ne demek istediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ve bunu düşünecek zamanım da yoktu, çünkü bana doğru daha fazla eğilmişti ve nefesim kesilmişti. "Merhaba, Reuben."

Gerildim.

Kahretsin.

"Kokunun eksikliğinden, o aptalların bana bir kimsesiz getirdiğini düşündüm." Varlığı artık beni çevrelemiyordu, kim olduğumu bildiğine göre bu hiç beklemediğim bir şeydi. Vo'ak'tan nefret ettiği açıktı ve eşini şımartma fırsatının onu cezbedeceğini düşünmüştüm ama bunun yerine geri çekildi.

Şikayet etmiyordum.

"Ja'nyp meyvesi mi emdin?" Ters ters baktı. "Ne kadar itaatsiz bir eş."

Dişlerimi alaycı bir hırıltıyla gösterdim. Tüm o dut olayı yüzünden zaten suçlu hissediyordum, bu sikin bana hatırlatmasına ihtiyacım yoktu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni sırt üstü çevirdi ve şeytanca sırıttı. Bileğimi kaldırdı ve Puka'nın bileziği ile ham deri arasındaki küçük beyaz çizgiyi inceledi. Kızarıklık yüzünden daha önce gözden kaçırmış olmalıydı ama şimdi gördü ve bu onu çok memnun etti. "Seninle eğleneceğimden emin olabilirsin," dedi sesi şehvet dolu bir gürültüyle. "Ama henüz değil. Senden yararlanılacak ve seni lekesiz tutmak daha etkili olacak. Şimdilik."

O aptal meyveleri yediğim için kendime bir kez daha lanet ettim. Geçici olarak ihlalden ve ölümden kurtulduğum için memnun olmadığımın değil, ama bu bir - tamam, birden fazla olmuştu, ama her neyse - aptalca hata yüzünden, Vo'ak'ın bu sefer gerçekten ölmesinin nedeni ben olabilirdim.

Kendimi asla affetmezdim.

Şefin eli ağrıyan bileğime dolandı ve beni odanın arka tarafındaki tahta doğru çekti. Beni yere düşürdü ve ben kendimi toparlayamadan, vücudum hala yolculuktan dolayı güçsüzken, soğuk ve metalik bir şey boynuma kelepçelendi ve yerine kilitlendi. Panik içimde kaynadı, elim otomatik olarak bağları çekiştirmek için kalktı, ancak herhangi bir boşluk bulamadı. O...

Beni köpek gibi tasmalamıştı.

Piç kurusu zincirin boşta kalan ucunu tahtına bağlayıp beni yerimde sabitlerken öfkeyle baktım. "Dışarıda çalışmadığın zamanlarda orada kalacaksın, böylece seni yakından izleyebileceğim." Sanki ona doğru attığım alay onu eğlendirmiş gibi sırıttı. "Ne de olsa çok önemlisin."

"Siktir git," diye tükürdüm, bana ne kazandırdığını umursamadan.

"Üzülme, o zaman gelecek. Ama şimdilik aletim hâlâ sert ve sen de yasak bölge olduğun için başka bir eğlence aramalıyım." İğrenerek başka tarafa baktım ve çömelip beni kabaca yüzümden yakaladı, dudaklarım büzülene kadar sıktı. "İyi bir evcil hayvan ol ve sessiz kal, yoksa cezalandırılacaksın."

Yanağıma alaycı bir vuruş yaptıktan sonra topallayarak mağaranın girişine doğru ilerledi ve dışarıdaki muhafızlarına anlamadığım bir şeyler bağırdı. Bir dakikadan kısa bir süre sonra Cesare, Ly'zrd'ın omzunun üzerinden bir patates çuvalı gibi içeri taşındı, saçma sapan kekeliyor ve ağır nefes alıyordu. Gelişigüzel bir şekilde yatağa atıldı, kırmızı çerçeveli gözleri odanın içinde geziniyor, saf dehşetle doluyor, küçük bedeni titriyor ve olduğu yerde donup kalıyordu.

Kanım buza dönüştü.

Şef yırtıcı bir kurt gibi saldırdı, sanki onu yemeye hazır bir et parçasıymış gibi parçaladı. Cesare ona durması için yalvardı, hatta yardım için bana seslendi ve koruyucu içgüdülerin nereden geldiğini bilmiyordum ama orada öylece oturup izleyemezdim.

"Nononono," diye bağırarak ileri atıldım, zincir gerilerek beni geri çekince neredeyse boğuluyordum. Cesare'nin dehşet dolu küçük hıçkırıkları kulaklarımda çınlarken bağları olabildiğince sert bir şekilde sıktım ama nafile. Taktik değiştirdim. "Lütfen ona zarar verme," diye yalvardım. "Her şeyi yaparım. Sikini emmemi ister misin? Yapabilirim, yeter ki onu rahat bırak."

Şef homurdandı, çocuktan uzaklaşıp bana doğru yürüdü, yüzünü kızgınlık kaplamıştı. Geri çekildim, korunmak için tahtın arkasına geçtim ama o korkumdan yılmadan ilerlemeye devam etti. Ellerimi uzattım, saçlarımdan bir avuç kapıp boşluğuma doğru eğildiğinde irkildim.

"Sessizlik hakkında ne dedim ben?" diye tükürdü ve yapmam gerektiği halde, arkadan gelen yumruğu tahmin edememiştim. Yanağıma bir acı saplandı, kulaklarımda parazit çınladı ve yere düşüp titrerken dilimde kan patladı.

inen yumrukların ve botların görüntüleri kafamın içinde dolaşüyor, felç ediyor, bensiz devam eden dünyayı karartıyordu. Alnımda boncuk boncuk ter birikti, yüzümden aşağıya eskiden giydiğim kan gibi damladı, cildim her zaman saklamak için mücadele ettiğim kesik ve morlukların hayali hissiyle karıncalandı. Sonra o ses geldi, aylarca unutmaya, görmezden gelmeye çalıştığım ses, en sevdiği aşağılama sözcüklerini fısıldıyordu.

Zayıf.

Hasarlı.

Değersiz.

Sonunda beni o cehennem uçurumundan geri döndüren şey, mağarada yankılanan acı dolu inilti ve memnuniyet dolu homurtuydu. Yarılmış dudağımı yaladım, kendimi kırılmış ve zavallı hissederek dizlerimin üzerine çöktüm. Cesare'yi o piçin pençelerinden kurtarmak istiyordum. Benim yerime onun kullanılıyor olması tamamen benim hatamdı ama kıpırdayamıyordum.

Gözlerimde yoğun öfke gözyaşları birikti ve kulaklarıma dolan her ses karnımda fırtınalar koparan kana susamış ateşi daha da alevlendirdi. Çocuğa onu buradan çıkaracağıma söz vermiştim ve ister günler ister haftalar sürsün, onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Daha önce nadiren öldürme dürtüsü hissetmişim, ama bu piç kurusu ölmek.

Acı verici bir şekilde.

REUBEN

Nereye gidersem gideyim, kıcımda bir bekçi vardı, zincirin diğer ucunu tutuyor ve çok fazla gevşediğimde çekiştiriyordu. Kelimenin tam anlamıyla bir köpek gibi yürütülüyordum, ama bir parçam -küçük, sonsuza dek kin tutan parçam- hiç etkilenmemişti. Kaçma isteğim yüz on kat artmıştı, bu yüzden bunu gerçekten gerçekleştirme şansım vardı. Planlamanın kendisini oldukça zorlaştırıyordu ama daha önce benzer ama daha az hapisane benzeri koşullar altında bunu yapmıştım, bu yüzden tekrar yapabileceğime emindim.

Cesare bütün sabah bakışlarımı kaçırmıştı. Çok fazla acı çekmediğinden emin olmak için onunla konuşmaya çalıştım ama çocuk sadece başını eğip beni görmezden geldi ve sanki unutmayı umuyormuş gibi işlerine devam etti. Anlamıştım. Bu hassas bir durumdu ve boktan bir durumdu, bu yüzden ona ihtiyacı olan tüm zamanı ve alanı tanıyacak, aynı zamanda onu uzaktan izleyecektim. Keşke yapabileceğim daha fazla şey olsaydı.

ama o konuşmayı başlatana ya da ben bir çıkış yolu bulana kadar çantada keklik gibiydik.

Burada geçirdiği zamanı daha da kötüleştirmeyi reddettim. Zaten yeterince şey yaşamıştı.

Şefin süsü olmadığım zamanlarda görevim böğürtlen toplamak ve peştamal yıkamaktı. Göz kamaştırıcı değildi ve akıl almaz derecede sıkıcıydı ama en azından ayaklarla ilgili değildi ve yeterince basitti. Sepetimi dolduruyor, kumaşları fırçalıyor, kirli suyu boşaltıyor, duruluyor, tekrar ediyordum. Tek avantajı, klan dinamiklerini gözlemleme, her şeyin nasıl işlediğini anlama ve muhtemelen kendi avantajıma kullanmak üzere dosyalama şansına sahip olmamdı. Herkesin yerine getirmesi gereken bir görevi olması bakımından benim klanıma benziyordu ama benzerlikler burada sona eriyordu. İnsanların çoğunun o pisliğin yönetimi altında mutsuz olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Sanki pes etmişler, kaderlerine razı olmuşlar ve yollarına devam etmişlerdi. Üzücüydü, iç karartıcıydı ve umarım bu bana bulaşmazdı.

Fiona'nın bana anlattığına göre, bu adamların hepsi dışlanmışlardı, yıllar önce Vo'ak'ın babasına ihanet eden uzaylıların akrabalarıydılar. Doğrudan Vo'ak'ın hatası olmasa bile, liderliğe karşı biraz kırgın şaşırırdım, ama sadakatlerinin nedeni bu gibi görünmüyordu.

Daha çok *korku* gibiydi.

Demek istediğim, buranın her zaman bir çöplük olmadığı açıktı. Klanımın sahip olduğu birlikteliğe dair bazı kanıtlar vardı - ortak yemek zamanları için terk edilmiş çukur, boş banyo göleti - ama bunların hepsi yeni şefin yönetimi altında yasaklanmış olmalı, muhtemelen isyan olasılığını sınırlamak için. Bu utanç vericiydi, çünkü yerin kendisi gerçekten de korkunç değildi. Terk edilmiş ya da sürgün kampı gibi kötü bir yer değildi. Bol miktarda yiyecek, su, erzak ve yer vardı ama bu, kamp sakinlerinin ne kadar sefil olduğunu değiştirmiyordu.

Naçizane görüşüme göre, şef ne kadar erken plansız bir kaza geçirirse herkes için o kadar iyi olur.

Yığınımıdaki postlardan birindeki kiri -ya da kir olduğunu umduğum şeyi- ovalıyordum, hâlâ ham olan bileklerim suyun altında acırken tıslıyordum. Şansım yaver giderse enfeksiyon kapacak ve sonunda sepsis gibi bir hastalıktan ölecektim. Kelimenin tam anlamıyla diğer her şeyden sonra, bu sadece tepedeki kiraz olurdu. Kırık deriyi nazıkçe ovalayarak temizlemeye çalıştım ama

Muhtemelen çok geç. Keşke doktor orada olsaydı, beni bir saniyede iyileştirebilirdi.

Göğsümde bir boşluk hissettim.

"Hey, sen." Aksanını çıkaramadığım bir ses arkamdan gürledi. İrkildim ve Tanner'ın birkaç adım ötede, elinde bir el çantasıyla dolaştığını görmek için döndüm. "Buraya gel de bunları senin için temizleyeyim. Onların iltihaplanmasını istemezsin."

Tanner'a kaybolmasını söylemesini bekleyerek korumama bir bakış attım ama başını sallayınca hoş bir sürprizle karşılaştım. "Acele et."

"Ah, teşekkürler." Ellerimi belime bağladığım bez parçasında kuruladım ve Tanner önümde çömelirken ona doğru yaklaştım. İçgüdüsel olarak bir an duraksadım, aklım karıştı ama bu tepkiyi çabucak bir kenara bıraktım.

Tanner bunu fark etmiş olmalı ki oturmak için alçaldı, artık gözlerimin hizasındaydı ve üzerime çıkmıyordu. "Elini ver."

Tereddüt etmeden ona uzattım ve deri çantasını karıştırıp bir şişe ve temiz bir bez bulmasını izledim. Şişedeki sıvıyı bezin köşesine döktü ve bileğime sürmeden önce elimi dikkatlice tuttu. Çok fena yanıyordu ve irkilmeme engel olamayıp elini çekmekten kendimi alamadım.

"Ow."

Sabırsızca ofladı. "Yardı mı istiyor musun, istemiyor musun?" "Evet, ama çok acıyor."

İç çekti, yumuşadı. "Üzgünüm ama merhem sürmeden ve pansuman yapmadan önce dezenfekte edilmeleri gerekiyor."

Ona şüpheyile baktım ama art niyetli olduğuna dair herhangi bir işaret almadım, bu yüzden çekingen bir şekilde tekrar elimi uzattım ve bir sonrakine geçmeden önce devam ederken alt dudağımı ısırdım. "Tanner, değil mi?"

Gözlerini görevinden ayırmadı. "Evet."

"Ben Reu-"

"Biliyorum."

"Sadece sohbet ediyordum" diye mırıldanmadan önce dudaklarımı bükerek alay ettim.

Sonunda sanki diller konuşuyormuşum gibi bana baktı. "Zorunda ."

Surat astım.

Beş saniyeliğine.

"Buranın olayı ne ki?" Suyu test ederek sordum. "Neden bu kadar... kasvetli?"

"Şefle tanıştın. Kendi soruna kendin cevap ver."

Belirsiz bir cevaptı, hatta huysuz bir cevaptı, ama beni tamamen başından savmıyordu, bu yüzden devam ettim. "Ama... Neden herkes isyan etmiyor? Eminim siz kolayca yönetimi ele geçirebilirsiniz. Madem bu kadar pislik biri, neden onu takip ediyorsunuz?"

Tanner küçük, yuvarlak bir kap çıkardı ve kalın içeriği parmaklarının arasına aldı. "Karmaşık bir durum," dedi. "Merhum şef çok saygı duyulan biriydi ve klan, oğluna kendini kanıtlaması için bir şans vererek onun anısını onurlandırmayı düşündü. Görünüşe göre, ilk başta iyiydi, babasının izinden gitmeye kararlıydı, ama paranoyaklaştı, herkesi kendi evlerinde izole tutmak için bu kuralları koymaya başladı. İçindeki kin onu yiyip bitirmiş, ta ki tek düşünebildiği intikam olana kadar."

Vo'ak'tan intikam alınacağı söylenmedi ama ağır bir şekilde ima edildi.

Nazik elleriyle merhemi her iki bileğime de sürdü, sıvı ağrıyı yatıştırdı. "Bu onu tehlikeli yapıyordu ve kimse ona karşı çıkmaya cesaret edemiyordu," diye devam etti Tanner. "Ly'zrd halkı arasında çok fazla onur vardır, eminim fark etmişsinizdir. Burada öyle görünmeyebilir çünkü herkes emirlere körü körüne uyuyor ve hiçbir duygu göstermiyor, ama inanın bana, sadece onu koruyan pislikler onun saçmalıklarına katılıyor, ama bu sadece bizi hizada tutmaya yetiyor. Bu yüzden burada diğer klanlardan daha fazla insan var. Sadece bedava işgücü değiliz, aynı zamanda bizi daha zayıf görüyor. Onun gözünde biz güvenli seçeneğiz ve diğer herkes sadece hayatta kalmak için elinden geleni yapıyor, onun gazabını kışkırtma riskini almak istemiyor. Kana susamış bir öfkesi var ve ne yapacağı belli olmuyor."

Tanner bileklerimi sarmaya devam etti ve bu beni meraklandırdı. "Peki neden kuralları çiğniyorsun?"

"Sen liderin arkadaşısın, değil mi?" Bir kaşını kaldırdı ve kendinden emin küçük kahkaha attı. "Yani buraya gelip bu bok çukurunu yerle bir ettiğinde sana kimin yardım ettiğini hatırlayacaksın. Belki benim için de iyi şeyler söylersin, ne dersin?"

Bu, sanki gerçek doğasını sert bir dış görünüşün ardına saklıyormuş gibi bir kaçışa benziyordu. Bu taktiği iyi biliyordum, bu yüzden ona bunu söylemeyecektim. Gerçek bu olsa bile, kendini güvende tutmak için yalakalık yapan bir adamı suçlayamazdım.

Yine de bir bok olmayacağım anlamına gelmiyordu.

"Hm, bilmiyorum. Ona her yeri silip yeniden başlamasını söyleyebilirim." Omuz silktim ve Tanner'ın dudağının seğirdiğine yemin ettim.

"*Dacks-ur* yolda," diye havladı muhafızım uyararak ve Tanner küfretti.

"Şunları kuru tutmak için elinden geleni yap," dedi.

her şeyi çantasına geri koydu. "Ve eğer sorarsanız, bunları kendiniz yaptınız."

Başımı salladım, su olmadan nasıl çamaşır yıkayacağımı merak ediyordum, ama hey, daha garip şeyler de olmuştu. "Teşekkür ederim."

Çantasından bir şey daha çıkardı, yuvarlak ve beze sarılı bir şey. "Al bakalım. Aç olduğuna şüphe yok. Fazla şey değil ama seni idare eder."

Sanki bir işaretmiş gibi, boş midem guruldadı. Minnetle aldım ve daha sonra kullanmak üzere sepetime sakladım. Tanner ayağa kalktı ve korumama döndü. "Ona daha yumuşak davran, tamam mı?"

Uzaylı tokat yemiş gibi irkildi, Tanner'ın öyle olmadığını söylemesine gerçekten gücenmiş gibiydi. "Hoo-man'i asla incitmem," dedi. "Sadece şov için, şef gördüğünde."

Taş gibi mi davranıyordu? Bu durum tüm muhafızlar için mi geçerliydi, yoksa sadece o mu?

Tanner bir 'siktir git' ya da 'hoşça kal' demeden arkasını döndü ve sanki hiç orada olmamış gibi gözden kayboldu. Saniyeler sonra şef, altı uşağıyla birlikte kampta gezinmeye başladı. Belli ki bir görevi vardı, dudak büküşüne bakılırsa canını sıkan bir şey vardı, bu yüzden bana doğru bakmadı bile, ama herkesin nasıl içine kapandığını görebiliyordum, özellikle de insanların. Tanrım, o piçten nefret ediyordum. Keşke bacağı kopsa da kan kaybından ölse.

Bu harika olurdu.

Günün geri kalanı sıradan bir bulanıklık içinde geçti. Yüzümdeki teri akıtmak için meraklı gözlerden uzakta, nehrin uzak ucuna geri döndüm. Cesare elinde yeni derisi yüzülmüş postlardan oluşan bir sepetle gelip onları yüzeyin altına daldırmaya başladığında kendimi biraz garip hissettim. Gözlerindeki hüznü ya da derisindeki ısırtıkları ve çürükleri görünce nasıl davranacağımı bilemedim, bu yüzden uzun bir süre sadece sessizlik ve suyun şırıltısı vardı.

Ta ki o kırana kadar.

"Ben... Ben olanlar hakkında konuşmak istemiyorum," dedi, sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Şimdilik benim hayatım bu ve buna katlanacağım."

Sesinin şimdiden yenilmiş gibi çıkmasından nefret ediyordum ama anlıyordum. Bana biraz kendimi hatırlattı. "Tamam," dedim. "Bana ihtiyacın olursa burada olduğumu bil yeter."

Cesare minnettar bir ifadeyle başını salladı, burnunu çekmeden önce gözleri camlaştı ve dikkatini işine verdi.

"Sormam lazım..." Uzun bir aradan sonra söze başladım, kısa bir süre kaskatı kesilince irkildim. Hemen ekledim, "Nasıl oldu da başka bir yere değil de U'suhk'a geldin?"

"Oh." Rahatladı. "Şey, testlerinde başarısız oldum. Memleketimde bir uygulama geliştiricisiydim ama görünüşe göre yaşıma nedeniyle teknoloji gezegenleri için bazı kriterleri karşılayamıyordum. Ayrıca ben..." Kalın kalın yutkundum. "Onlara göre ben biraz kusurluyum, bu yüzden geleneksel olarak çekici olduğumu düşünseler bile, hatalı malları..."

Zevk gezegenine, onun için zihinsel olarak bitirdim. "Benim için de öyle," dedim kendi kendimi küçümseyen bir kahkaha atarak. "Ben sadece çirkin bir pislik olduğumu düşünüyordum, ama görünüşe göre çok yetersiz beslenmişim, bu yüzden beni buraya göndermek zorunda kaldılar."

Bu küçük bir homurtu kazandı. "Kesinlikle çirkin değilsin." Sanki düşünmeden söylemiş gibiydi, fark ettiğinde yanakları pembe pembe kızardı, bakışları düştü.

"Sağ ol evlat," diye şerefsiz gibi mırıldandım ve Cesare sepetini toplayıp tepelere doğru koşmaya başlamadan önce konuyu değiştirip kulağına eğilerek fısıldadım. "Bizi buradan çıkaracağım, sadece bana zaman ver. Senden çok şey istediğimi biliyorum ama güçlü kalmanı istiyorum, tamam mı? Bunu tek başıma yapamam. Bunu yapabilir misin?"

Cesare başını sallamadan önce dinlenip dinlenmediğimizi kontrol edercesine gergin bir tavırla etrafına bakındı. "Elimden geleni yapacağım."

Gülümsedim ve o da kampın diğer tarafındaki görevine dönmeden önce başını sallayarak ayağa kalktı. Şimdi tek yapmam gereken kendi tavsiyeme uymak, güçlü kalmak ve baskı altında boyun eğmemekti.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

İç çekerek kendi çamaşırlarımı topladım, nehrin rahatlatıcı sesinden ayrılmaya ve muhtemelen daha fazla çilek toplamaya hazırlandım. Göz ucuyla, avuç içi büyüklüğünde, yassı pembe bir kayanın yerden çıktığını fark ettim - sanki oraya kasten yerleştirilmiş gibiydi. Bitmemiş bir ok ucuna benziyordu, sanki kayadan oyulmuş ama sonra ince detaylar olmadan bırakılmış gibiydi.

Tanner burada mı bırakmıştı? Yoksa Cesare mi? Fark etmezdi. Bunu görmezden gelemedim.

Gardiyanım bakmıyorken -iyi bir adam olduğunu iddia ediyordu ama ben kimseye güvenmiyordum- elimi nehirde yıkıyormuş gibi yapmadan önce taşı kaptım ve bileğimdeki bandajın üst katmanının içine koyup sakladım.

Buradan defolup gidiyordum.

Neyse ki mağaraya geri götürülmeden ve tahta zincirlenmeden önce Tanner'ın bana verdiği kurutulmuş eti gizlice yemeyi başardım. Aksi takdirde geceyi boş bir mideyle geçirmek zorunda kalacaktım. Beni yem olarak kullanmaya bu kadar niyetli birinin beni o kadar uzun süre hayatta tutmaya hiç niyeti olmaması neredeyse komikti.

Bu arada, döndüğü ruh hali muhtemelen hayatta kalma şansımı aklıktan daha fazla azaltacaktı. Daha önce kamptan her ne yapmak için ayrıldıysa belli ki pek işine gelmemişti ve şimdi aklını kurcalıyordu. Ya öyle ya da gerçekten bir şef gibi davranmak ve bütün gün tahtında oturmaktan başka bir şey yapmak zorunda kalmak hassas duygularına ağır geliyordu.

Kendi kendime homurdandım ama o sesi duydu ve kulaklarını kabarttı. "Komik olan ne?"

"Hiçbir şey," diye yalan söyledim.

Beni inceledi, gözleri kısılmıştı, bitkin yüzünde şüphe açıkça görülüyordu. "Bana yalan söylenmesinden hoşlanmam."

"Ve bir hayvan gibi bağlanmaktan hoşlanmıyorum, yine de ikimiz de buradayız."

Dişlerini emerken, belli ki uğraşmaya değmeyeceğime karar verdi, onun yerine kemerini çözüp bir kenara fırlattı ve bacağını uzattı. Alışılmadık derecede uzun bir sessizlik oldu ve heyecanlanacak pek bir şey olmamasına rağmen her hareketini izledim. Mağaranın bir ucundaki su dolu leğende yüzünü yıkadı, sonra diğer uca doğru yürüdü, belli ki içinde yaşadığı ikilemle boğuşuyordu.

Sormayacaktım ve bana söyleyecek gibi de görünmüyordu, bu yüzden kendimi tahtın kenarına yasladım ve bekledim. Ne için, hiçbir fikrim yoktu ama çok geçmeden girişten bir bağırış yankılandı ve

Dacks-ur bana baktı, Ly'zrd dilinde bir şeyler havlarken ifadesinden kendini beğenmişlik yayılıyordu.

Cesare saniyeler sonra içeri girdi ve ben yüzümdeki rengin solduğunu hissettim.

"Seni piç kurusu," diye seslendim hiç düşünmeden, dişlerimi hırıltıyı taklit edercesine göstererek.

Cesare'nin uysallığından yararlanarak onu yatağa itti ve gülmeye başladı. "Büyüğünle bu şekilde konuşamazsın."

"Sen benim hiçbir şeyim değilsin." Alay ettim. "Sadece çıkarılması gereken bir leke." "Dikkatli ol." Bana buzuyarıcı bir bakış fırlattı. "Ben bir süredir senin küstahlığına tahammül edemem. Beni sınama." Duramadım.

"Hem neden o?" Alay ettim. "Seni becerecek kendi türünden birini bulamıyorsun, ha?"

"Son uyarı." Parmakları iki yanında büküldü, göğsü biraz daha hızlı inip kalktı. "Dilini tut."

"Oh, hassas bir noktaya dokundum, değil mi?" Alt dudağımı abartılı bir şekilde dışarı ittim. "Kimse seni istemiyor mu? Bu yüzden mi bu kadar zavallı bir pisliksin?"

Bu kez, ileri doğru hamle yapıp avuç içini yankılanan bir tokatla yüzüme yapıştırdığında bunu bekliyordum. Sinmek yerine beni öfkeliendirdi, zaten alev yanan ateşi daha da körükledi. Ona dudak bücktüm ve acınası hayatını silmek için ne kadar çok yol deneyebileceğimi hayal ettim.

Onu kendi sikinde boğmak hayranların favorisiydi.

Cesare'nin bu yaklaşımı takdir edeceğinden emindim.

"Bana öyle bakma," diye alay etti Dacks-ur, zonklayan yanağımı çimdikleyerek. "Eğer itaatsizlik etmeseydin, seni cezalandırmak zorunda kalmazdım. Akıllı ağzını sevdiğim için şanslısın, yoksa senin için daha kötü olabilirdi."

Neyi *daha kötü* olarak adlandırdığını düşünmekten nefret ediyordum ama kesinlikle tahmin edebiliyordum.

Doğruldu, topallayarak kürk yığınının yanına gitti ve parmak eklemlerini Cesare'nin yüzünün yan tarafında gezdirdi. "Biliyor musun, Vo'ak öldürüldükten sonra seni kendime bile saklayabilirim."

Bana söylediği onca saçmalıktan sonra, dostumun ölümünden bahsedince kıpkırmızı olmayı beklemiyordum. Bekleyecektim, tüm seçeneklerimi gözden geçirecek ve zamanımı bekleyecektim, ama işim *bitmişti*. Neredeyse yirmi dört saat olmuştu ve bu pislik sabrımın son damlasını da tüketmişti - zaten fazla sabrım da . Dayak yemekten bıkmıştım.

ve bok gibi muamele gördüm. Tüm bunlara daha önce de katlanmıştım ama bir kez daha katlanmanın canı cehenneme ve Cesare'nin çaresizlikten kurtarılamayacak kadar ileri gitmesine izin verecek değildim. O yatakta kaderine teslim gibi yatıyordu ve bu gece böyle bir şey olmayacaktı. Buradan çıkıyorduk.

Lanet olası dostuma geri dönüyordum.

"Hey, sik kafalı," diye kışkırttım ve piçin omuzlarının sertleşmesini büyük bir memnuniyetle izledim. Tanner'ın adamın öfkesinin öngörülemez olduğundan bahsettiğini hatırlıyordum ve ben de buna güveniyordum. "Merak ediyordum da... bacağını siken kimdi?"

"Sessiz ol. Sessiz ol."

Bingo. Doğru sinire dokunuyordum, şimdi tek gereken biraz ikna etmekti. "Siz şef olmadan önce mi oldu, sonra mı? Tahminimce *sonra*, çünkü bu adamların kusurlar konusunda nasıl olduklarını tecrübelerimden biliyorum. Topallayan yaşlı bir adama oy vereceklerinden şüpheliyim. Tabii tek seçenek siz değilseniz."

Cesare'nin üzerinde gezindiği yerden tehlikeli bir şekilde yavaşça , onun yerine bana dönmek için planlarından vazgeçmiş gibi görünüyordu, dişlerini göstermiş ve öfkesini belli ediyordu. "Ölmek mi istiyorsun?"

Alay ettim, sırttım. "Senin baban var mı?"

Yavaş bir darbe, ama lanet olsun, bir cazibe gibi çalıştı. Sanki bir düğmeye basılmış gibiydi. Boynuzları ve taktikleri olmayan azgın bir boğa gibi saldırdı. Kibri onu boğuyor, benden başka her şeyi görmez hale getiriyordu. Parmaklarım beceriksizce hareket edince küfrederek sargımdaki taş parçasını çıkardım. Ama tam bana ulaştığında, vücudumun en yakın parçasını yakalamak için elini uzattığında, derme çatma silahı sıkıca kavradım ve onu kötü bacağının derinliklerine saplamak için tüm gücümü ve azmimi kullandım.

Tam dizinin altındaki kayıp pulların arasında.

Acıyla kükredi, geriye doğru yığılıp yarayı pençeledi ve ben tereddüt etmedim, ona toparlanma şansı vermedim, sadece tahtın üzerine kapandım, onu tekmelemek ve yüzüne ve boğazına darbeler indirmek için kaldıraç olarak kullandım. Kibirli piç beni kontrol edebileceğinden o kadar emindi ki kollarımı ya da bacaklarımı bağlama zahmetine girmemişti. Elbette, tasma hareketlerimi kısıtlıyordu, ama o ayaklarımın dibinde yerde kıvranırken, yumruk atabileceğim, damgalayabileceğim ve pençeleylebileceğim kadar yakındı.

Vuruşlarımın arkasında hiçbir beceri yoktu, hiçbir düzen yoktu, sadece kızgın bir kedi gibi üzerine atladım, yavrusunu koruyan bir anne ayı gibi ve yapabildiğim her yere çarptım. Dirseklerimin, dizlerimin ve vücudumun her bir parçasının

Parmak eklemlerimdeki ve ağrıyan kaslarımdaki acıyı bastırarak vücudumu kullanabiliyordum.

Muhtemelen avına saldıran kuduz bir hayvan gibi vahşi görünüyordu ama umurunda değildi. Kendimi harika hissediyordum. Zihnim çılgınlıktan kör olmamışken yumuşak noktalara nişan aldım, pullarının delindiği ve ona hiçbir koruma sağlamayan yaralara. Onu tek başıma öldürebileceğim yanılsamasına kapılmamıştım, yumruklarım arkalarındaki niyete rağmen hâlâ zayıftı ama yapacağım son şey olsa da o vuruş puanlarını alacaktım.

"Arkadaşımı incittin. Arkadaşımı incittin." Geçen yıl boyunca biriktirdiğim tüm gerginlik ve korkunun bir anda bedenimi terk ettiğini hissettiğimde, kelimeler neredeyse akılsızca ağzımdan döküldü. Her mide bulandırıcı çıtırtı garip bir kapanış ve son duygusu gibiydi. Bunu Zack'le hiç yapmamıştım, karşı koyma, saygınlığımı ve öz değerimi geri kazanma şansım olmamıştı. Ama şimdi yapabilirdim. Vo'ak için, Cesare için savaşabilirdim ama en önemlisi *kendim* için savaşacaktım. Özgürlüğüm için.

Yaptığım son şey olsa bile.

"Artık bana zarar veremezsin, seni lanet olası pislik."

Beklediğim gibi, şef sonunda üstünlüğü ele geçirmeyi başardı, uzaylı gücünü kullanarak beni alt etti ve pozisyonlarımızı değiştirdi. Başım yere çarptı ve yüzüme darbe üstüne darbe indirirken başım döndü. Kollarımı aramızda bir kalkan gibi kaldırarak yumrukların bazılarını yumuşatmayı başardım ama o bunun yerine vücuduma yöneldi. Eğer durmazsa ölecektim ve gözlerindeki zalim parıltıya bakılırsa durmaya niyeti yoktu. Cesare'yi göremiyordum, görüşümün kenarları bulanıklaştığı için neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Çocuğun kaçacak kadar sağduyulu olmasını umuyordum, yoksa sıranın ona geleceğini biliyordum.

Bu benim son pişmanlığım olurdu.

"Burada öleceksin," diye hırladı Dacks-ur, çenesi o kadar sıkılmıştı ki kafasındaki damarlar şişti. "Cansız bedenini parçalanmış eşinin önüne defalarca koyacağım, sonra da onu bu lanet sefaletten kurtaracağım."

Evet, dostum kırılacaktı, buna hiç şüphe yoktu ama bu pislik cesedimin açığa çıkaracağı gazabı asla kavrayamazdı. Onun küçük öfke nöbeti, Vo'ak'ın *kendisine ait* olana el sürmeye cüret eden aptala karşı hissedeceği duyguların yanında soluk kalacaktı. Bu onun asla anlayamayacağı yoğun bir aşkın etkisiydi. Dostum daha tek kelime bile edemedi onu canlı canlı yüzerdi ve bu düşünce beni çılgınca gülümsetiyordu.

"Vo'ak seni yok edecek," diye gevrek bir kahkaha attım, ağzımdan kan sırıyordu. Şef bocaladı. "Dostumun alacağını bilerek ölebilirim. Seni kalmayacak, parça parça doğrayacak ve varlığını evrenden silecek. Söyle bana, senin için aynısını yapacak biri var mı?"

Yüzünde bir farkındalık titreşiminin geçtiğini, boğazının bir yutkunmayla titrediğini gördüm. Sanki beyninde bir plak çalınmış gibiydi ve üstümde dalgalandı, ama tekrar çevrimiçi olduğu saniyeyi de fark ettim.

Başını salladı, dişlerinin altında köpüklü bir salya birikene kadar hırladı ve kolunu geri çekip son yumruğum olacağını bildiğim yumruğu güçlendirdi. Son kez ölümün eşiğine geldiğimde uyguladığım taktiğe başvurarak yumruğa hazırlandım; gözlerimi kapatıp en mutlu anımı hayal ettim. Bu basit bir anıydı; tenime değen yumuşak kürkler, Vo'ak'ın odunsu kokusu burnuma geliyor, vücudu bedenime sarılıp beni güvende ve sıcak tutuyordu. Korunmuş ve sevilmişim.

Gülümsediğimi hissettim.

Öldürücü darbe hiç gelmedi.

Bunun yerine, mide bulandırıcı bir gıcırtı duydum ve Dacks-ur'a baktım, yüzündeki şok ifadesiyle irkildim; gözleri genişti, ağzının köşelerinden mavi bir nehir akarken çenesi doğal olmayan bir şekilde sarkıyordu. Kaşlarımı çattım ve elinin yanına düştüğünü, gevşediğini ve unutulduğunu fark ettiğimde canım acıdı.

Öne doğru düşerken neredeyse ağır çekimdeydi, bir domino taşı devrildi ve yarısı üzerime düşerek kolumu ezdi ama umurumda değildi. Cesare oradaydı, başımızda duruyordu, titreyen elinde kanlı bir bıçak tutuyordu, nefesleri panik içindeydi ve gözleri uzakta, kırışmıyordu. Dikkatimi Cesare'ye vermeden önce şefin hareketsiz bedenine, başının arkasındaki yaradan fışkıran mavi kana baktım. Göğsümde karşı konulmaz bir gurur dalgası kabardı.

Onu öldürmüştü.

Bir öksürük tutturdum, ölü ağırlık zaten solmakta olan ciğerlerimi daraltıyordu. Bu ses Cesare'yi trans halinden çıkarmışa benziyordu çünkü bıçağın taş zemine çarpmasına izin verdikten sonra bana doğru koştu ve tüm gücünü kullanarak şefi yana yuvarladı. Derin olmayan bir nefes aldım ve fazla acı çekmediğimi fark edince şaşırdım. Muhtemelen adrenalinden ya da yaklaşan ölümden kaynaklanıyordu. Her iki durumda da, etkisi geçmeden bayılmayı umuyordum.

Cesare elimi tuttu, "Reuben?" derken sesi kısıktı.

"Bizi kurtardın," dedim ıslak öksürükler arasında. Kesinlikle bir yerim delinmişti ve burnumun tekrar kırılmış olabileceğini düşündüm. "Ben... Seni daha fazla incitmesine izin veremezdim." Cesare gülümsedi, ama bu bir kırılğan bir şey, küçük ve inandırıcı değil.

"Cesurdun." Güven vermek için elini sıktım. "Ama şimdi gitmelisin. Muhafızlar yakında onu bulacak ve başın büyük belaya girecek." Mekânı çoktan kuşatmamış olmalarından şüphelenmiştim. Ya umurlarında değildi ya da acı çığlıkları ile seks sesleri arasındaki farkı anlayamıyorlardı. "Git Tanner'ı bul, sana yardım etmezse ona musallat olacağımı söyle."

"Seni bırakmayacağım."

Bilincimi kaybediyordum, gidip geliyordum ve onun inatçılığına hayran olsam da güvende olmasına ihtiyacım vardı. "Ces-"

Dışarıdan gelen kaos sesi beni durdurdu. Cesare kaskatı kesildi, ulumalar ve kılıç şakırtıları mağarada yankılanırken yüzünü panik gölgesi kapladı, ama tek hissettiğim rahatlama dalgasıydı.

Klanım burada.

Zaman bulanıktı ama çok geçmeden telaşlı ayak sesleri yaklaştı ve arkadaşımın endişeli ve muhteşem yüzü görüldü. "Roo- bin?" Kısa süreli bir öfke parıltısı endişenin yerini aldı ama bakışları yanımdaki ölü şefe indiği anda kayboldu. Diz çöktü, elleri yüzümü kavrarken dikkatliydi, başparmakları morarmış derimi okşuyordu.

"Selam koca adam," diye mırıldandım ve gözleri şüphesiz parçalanmış bedenimde gezinirken boğazından sıkıntılı bir ses çıkardı. Yine de yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi, belli ki beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu ama bu jest boşa çıktı.

Kalbimi hoplattı.

"Fiona geliyor," dedi. "Sakın pes etme, küçük yaratık. O seni iyileştirecek. Özür dilerim Roo-bin'im," diye mırıldandı yanağımı okşayarak. "Tüm yaptıklarım için beni affet."

Kolumu kaldırmak için zorlandım, sıkmak için elini arıyordum. "Affedilecek bir şey yok. Geleceğini biliyordum."

"Her zaman senin için geleceğim," diye söz verdi, sesindeki kararlılık onu titretiyordu. "Galaksinin sonuna ve ötesine kadar seni takip edeceğim, c'karuucha."

Yüzümün kenarından tek bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissettim ama kederin çökmesine izin vermedim. Eğer bu Vo'ak'la geçireceğim son an olacaksa, bunu yapamazdım.

üzüntü hissetmek istiyorum. "Öp beni."

Neyse ki itiraz etmedi, öne doğru eğilip dudaklarını usulca dudaklarımın üzerinde gezdirirken ihtiyacımı fark etmiş gibiydi. Benden ayrılmak istemiyordu, göğsünde yatıştırıcı bir şekilde gürlerken ve beni tekrar tekrar öperken kendi gözyaşlarından damlacıklar yanaklarıma sıçradı. Ağzımın köşesi, yanaklarım, alnım, hepsi iffetli ve şefkatliydi ama özümseyebileceğimden çok daha fazla sevgiyle dolup taşıyor, arkalarında küçük karıncalanma izleri bırakıyorlardı.

Gözlerim kapanırken acı hissetmedim, sadece uyuşukluk ve huzur hissettim. O zorlayıcı karanlığı takip etmeden önce duyduğum son şey .

"Sana tapıyorum."

REUBEN

Tanımadığım bir yatakta uyanmak benim için yabancı bir deneyim değildi. Gerçi paraşütsüz atlamış gibi hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bunun *gerçekte* bir his bildiğimden değil ama eğlenceli olmadığını tahmin edebiliyordum.

Vücudumun her santimetresinin bir dereceye kadar çürük olduğunu anlamak için hasarı incelememe bile gerek yoktu - bu hissi iyi biliyordum. Orada birkaç kırık kemiğin de takırdıyor olması beni şaşırtmazdı. Özellikle burnum oldukça hassas hissediyordu ve sol gözüm odanın ne kadar azını görebildiğim için şişmiş olmalıydı. Umarım hiç dişimi kaybetmemişimdir, çünkü U'suhk'ta eksik olan tek şey dişti.

Birkaç oflayıp puflamadan sonra kıcımlı oturur pozisyona getirmeye çalıştım, bir yerim sızlarken yüzümü buruşturdum. Omuz mu yoksa kalça mı anlayamadım ama en azından kollarımın kırılmadığını biliyordum. Çünkü

Ayağa kalkar kalkmaz, sağlam gözümün kenarında bir hareket oldu ve döndüğümde Fiona'nın aceleyle yanıma geldiğini gördüm.

"Sakin ol, tatlım," diye mırıldandı, yaslanabileceğim bir şey olsun diye kürkleri destekledi. "Al, bundan bir yudum iç."

Ona ne zaman geldiğini ve ne kadar zamandır dışarıda olduğumu soramadan, küçük ahşap bir bardağı dudaklarıma götürdü ve yavaşça ucunu uzattı. Beklediğim gibi su değildi, ama aynı derecede ferahlatıcı ve neredeyse meyvensiydi, soğukluğu kuru boğazımı yatıştırdı. Birden fark ettiğimden daha fazla susayarak yudumladım ama Fiona kendimi hasta etmeden önce frene bastı.

"Küçük yudumlar, tatlım."

Bitirdiğimde bardağı yere bıraktı ve ben de çenemden aşağı akan damlaları sildim. "Siz... Siz benim için geldiniz."

"Elbette yaptık, aptal kaz." Gülümsedi ve elimi kendi eliyle kapatıp başparmağıyla parmak eklemlerimi okşadı. "Vo'ak daha erken gelebilirdi ama..."

"Ama ne?"

Dudağı titredi ve bakışlarını kaçırdı, gözleri akmamış yaşlarla ıslanmıştı.

Bitkin görünüyordu. "Kaçtığında seni rahat bırakmasını söyledim. Sonra, senin böğürtlenlerle olan bağı engellediğini anladığında, hiçbir iz bırakmadan gitmiştin. Çok üzgünüm, Roo. Benim hatam yüzünden neredeyse-" "Hayır." Kendini suçlamasına izin vermeyerek elini sıktım. "Kimse hatalı değil, tamam mı? O çük beyinli şef belki birazcık , ama sen değil."

Burnunu çekti ve ortamı yumuşatma çabam karşısında oflayıp pufladı. "Vo'ak kaçırıldığını fark ettiğinde kendinden geçmişti. Hemen peşinden gitmek istedi, tek *başına*, ama bir tuzağa doğru yürüyor olacaktı. Komşu klanlardan savaşçıları bir araya getirmesi ancak bir gününü aldı ve o piçler hiç iz bırakmamış olsalar da, senin burada olacağına güvenmek zorundaydı. Ama çok geç kalmıştık."

Vo'ak'ın benim yüzümden kendini kaybedeceği düşüncesiyle kalbimin küt küt atması kötü müydü?

Muhtemelen, ama izin ver anımı yaşayayım.

"Tam da ihtiyacım olduğu anda geldin." Elini sıktım ve hoşuna gitmiş gibi görünen orantısız bir sırıtış gönderdim. Bir an sonra, bu lanet gezegende anestezinin olmadığını hatırladım, iyi ilaçların hiçbiri de yoktu, öyle görünüyordu. "Peki... hasar nedir? Beni yamalı bir yorgan gibi dikmek zorunda mısın?"

Fiona boğazını temizledi, klinik maskesi yerine oturdu. "En kötüsü kaburganın kırılması, ama sana iyileşmesini hızlandıracak bir tonik verdim. Gözünüzün etrafındaki şişlik , ancak aldığı darbeler nedeniyle biraz görme kaybınız olabilir. Bunu en aza indirmek için elimden geleni yapıyorum ama şimdilik göz bandını çıkarmadığınızdan emin olun." Odanın yarısının karanlıkta olmasının nedeninin bu olduğunu tahmin ettim. "Dudağınız kesilmiş ve burnunuzun yerine oturması için kırılması gerekmiş. Her ikisi de nispeten çabuk iyileşecektir."

"Oh, vay canına," dedim sertçe nefes vererek. "Sadece bir çizik, değil mi?"

"Sen çok şanslı bir çocuksun ve çetin cevizsin." Dizimi okşadı ve minnettar bir gülümsemeyle bana baktı. "Kaburgan ve bir ton çürük dışında - Fransızcamı bağışlayın- başka kırık kemiğiniz yok, bu çok şaşırtıcı."

Homurdandım. "Muhtemelen şimdiye kadar bir bağışıklık kazanmışlardır." Fiona gözlüklerinin üzerinden bana etkilenmemiş bir bakış attı, ben de omuz silktim. "Benim parlak zırhlı şövalyem nerede bu arada?"

"İsyancılarla uğraşmak."

Kaşlarım çatıldı. "Ne zamandır dışarıdayım?"

"Sadece bir gündür."

Tamam, belki de buradaki ağrı kesiciler iyi türdendi. "Şef öldüğüne göre diğerlerine merhamet gösterilebilir, değil mi?"

Fiona'nın dudakları inceldi ve tüylerim diken diken oldu. "Vo'ak bunun için onlara merhamet göstermeyecek. Seni aldılar. Bu ihanettir."

Kanım dondu, düşüncelerim Tanner'a, Cesare'ye ve emirlere karşı gelip bana iyi davranan diğerlerine gitti. Onlar idam edilmeyi hak etmiyorlardı. "Hepsini öldüremez."

"Roo..."

Cümlesini tamamlayamadan, itirazlarına aldırmadan kendimi yataktan dışarı attım. Her yerim ağrıyordu, özellikle de kaburgam, ama bir elimi destek olarak bandajın üzerine koydum, dişlerimi sıktım ve buna katlandım. Yarı çıplak olmam umurumda bile değildi, Vo'ak'ı görmeliydim, onun mantıklı düşünmesini sağlamalıydim. İnsanlar masumdu ve uzaylıların şeflerini takip etmekten başka seçenekleri yoktu. Bu onları mazur göstermezdi, ben kaçırılıp fidye için tutulurken hâlâ hiçbir şey yapmamışlardı ama ölüm biraz aşırıydı.

Dışarıda topallayarak yürümek zordu ama arkadaşımı diz çökmüş, bağlanmış uzaylıların önünde volta atarken görmek bana yeterli motivasyonu sağladı. Ta ki şefin kesik kafasının şişlendiği bir sopanın yanından geçene kadar.

Lanet olası kebab. Dondum kaldım, dehşet verici görüntüye bakarken yanaklarımdaki renk soldu, neredeyse kusacaktım.

Daha önce hiç görmediğim bir şeydi, bir daha da görmek istemezdim ama nedense başka tarafa bakamıyordum. Sıkışıp kalmıştım, gözlerim büyümüş ve sulanmıştı ve kendime gelmem için tanıdık bir elin enseme kıvrılması gerekti.

"Roo-bin?" Vo'ak oradaydı, üzerime doğru geliyordu, beni kontrol ederken güzel yüz hatlarına endişe kazınmıştı.

Kahretsin, büyük yumruyu gerçekten özlemişim.

"Ben iyiyim," diye güvence verdim ona, gezinen ellerinden birini tutup avucunu öptüm. "Merak etme."

"Dinlenmeye ihtiyacım var."

Başımı salladım ve kafeslenmiş uzaylıları işaret ettim. "Onlarla ne yapıyorsun?"

Vo'ak bakışlarımı takip etti, sanki doğru kelimeyi çalışıyormuş gibi bir an tereddüt etti. "İhanet. Ölüm."

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve ellerimi göğsüne koyarak kendimi ona yasladım. "Ama... hepsi kötü değil. Bazıları bana yardım etti."

"Dostumu incitmek."

"Şef beni incitti," diye düzelttim onu. "Diğerleri ellerinden geldiğince nazik davrandılar. Lütfen, Vo'ak. Bunu yapma."

Yanağımı öyle nazikçe kavradı ki, dokunuşuyla eridim. Uyumsuz gözleri acıyla bakıyordu, sanki ne yapacağını bilemiyordu. "Seni benden aldılar, Roo-bin'im."

"Biliyorum ama bunun için ölmeyi hak etmiyorlar. Özellikle insanlar, onlar-"

Vo'ak'ın kaş çıkıntıları saç çizgisine ulaştı. "Hoo-man'lar güvende," diye beni temin etti ve böyle bir şeyi düşünmüş olmama bile şaşırmış görünüyordu.

"Tamam, güzel." Rahatlamış bir iç geçirdim. Cesare ve Tanner iyiydi. Benim kadar nefret ettikleri şefle aynı kaderi paylaştıklarını bilseydim bununla başa çıkabileceğimi sanmıyordum. Onlar daha iyisini hak ediyordu. "Diğerlerine de merhamet gösteremez misin? Benim için?"

Açıkçası bu merhamet duygusunun nereden geldiğinden bile emin değildim. Bir zamanlar, onlara ne olduğu umurumda olmazdı, kaçır ve daha az boktan bir şekilde uyurdum, ama bir

Bütün uzaylı klanının benim yüzümden yok olması vicdanımı rahatsız eden bir şeydi.

Orada zaten çok işim vardı.

Vo'ak kararsız görünüyordu, sanki hayır demek istiyordu ama beni hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu, ben de farklı bir yaklaşım denedim. "Hepsi şefe sadık değildi," diye ekledim, yavaş ve sabit konuştum ki anlayabilsin. "Onları işaret edebilir miyim?"

Vo'ak içini çekti, iki büyük eli şimdi yüzümü çevreliyordu. "Seni neredeyse kaybediyordum, c'karuucha. Seni affetmiyorum."

"Lütfen-"

"Ama..." Sevgiyle gülümseyerek sözümü kesti. "Senin için, dünyam, ne istersen yapacağım."

Patlamış dudağıma dikkat ederek onu öpmek için eğildim. "Teşekkür ." "İzlenecekler. Güvenilmezler."

Anlayışla başımı salladım ve Vo'ak beni söz konusu uzaylılara yaklaştırdı, destek için bir eli belimdeydi. Hiç vakit kaybetmedim. Her şey yeterince barbarcadı, bir de ben onların önünde sanki bir et pazarındaymışız gibi seçeneklerimi sıralamasam. Tanner'ın beni iyileştirmesine izin veren savaşçıyı ve temelde şefi yakından korumayan ve bir fareye benzemeyen herkesi işaret ettim.

Hepsine işaret etmeyi düşündüm ama Vo'ak muhtemelen bunu anlayacaktı. Bu bir uzlaşmaydı.

İdamlarına karar veren kişi olma fikrinden hâlâ nefret ediyordum ama Vo'ak olanlardan sonra *tamamen* zayıflık gösteremezdi. Vatana ihanet etmişlerdi ve bu burada Dünya'dakinden daha kalıcı bir şekilde ele alınıyordu, eğer yargıç *ben* olmasaydım buna katılırdım. Hoşuma gitse de gitmese de, bazılarının ölmesi gerekiyordu ve iki ya da üçünün yüzündeki nefret dolu alaycı ifadeye bakılırsa, bu sonuç merhamete tercih edilirdi.

On tanesini doğrama bloğundan kurtarmayı başardım. Geri kalanlar şimdilik esir olarak bırakılacaktı, bu da bana Vo'ak'ı birkaç kişiyi daha bağışlamaya ikna etmek için bir şans daha verecekti. Bu büyük bir istekti - zaten benim için kuralları esnetiyordu ve ona sadakat yemini etseler bile, onlara güvenilemezdi. İsteyeceğim son şey, içlerinden birinin çatlaklardan kayarak eşime zarar vermesine sebep olmaktı ama bir ömür boyu yetecek kadar ölüm ve acı görmüştüm.

Bana yumuşak diyebilirsiniz, ama bundan sonra güneşli ve gkkuşaklı bir yaşamı destekliyordum.

"Teşekkür ," dedim tekrar, Vo'ak'ın Ok'tna'ya emirlerini bildirmesine izin vermek için geri çekildim. Kalan isyancılar ayağa kalkmaya zorlandılar - başları öne eğik ve omuzları yenilgiyle çökmüş halde- kampın diğer tarafına götürölmeden önce, umarım bağlanıp orada bırakılmak üzere...

"Merak etme Roo-bin'im," diye güvence verdi Vo'ak, kulağımın arkasına birkaç saç teli sıkıştırarak. "Bugün artık ölüm yok."

Koluyla sırtımı sararak beni sıcaklığıyla yıkarken göğsüne yaslandım ve mutlu bir şekilde iç çektim. Her şeyin arka plana çekilmesi ılgıncaydı; acım, endişelerim, hepsi *onun* yanında ikinci plandaydı. Bir kız filminden bekleyebileceğim türden bir şeydi. Aşkın gerçekte ne olduğunu anlatan o abartılı montajlardan biri. Ama itiraf etmeliyim ki, oldukça doğruydular.

"İnsanlara ne olacak?" Ben sordum ve Vo'ak düşünceli bir şekilde mırıldandı.

"Emin değilim," diye itiraf ettikten sonra çenemi eğerek bakışlarımı onunkilere çevirdi. "Sen ne önerirsin, dostum?"

Dudağımı çiğneyerek düşündüm. İlk yapacağım şey kaderlerine karar vermelerini sağlamak olacaktı ama onlara Dünya'ya geri dönmenin fiyat paketine dahil olmadığını söyleyecek cesareti kendimde bulamazdım. Belki de istemezlerdi? Ama bu aptalca bir düşünceydi, çünkü buradaki durumları daha iyi olsa bile *eve* akın etmek insani bir içgüdüydü. "şimdilik bizimle dönebilirler mi? Yerimiz ve kaynaklarımız var ve *buradan* başka bir yerde olmak onlar için iyi olabilir. Sadece daha fazla yerleşene kadar - ve onlara zarar vermek istemediğimizi bilene kadar - sonra sayılarını eşit tutmak için onları diğer klanlara dağıtabiliriz."

Vo'ak bunu düşünmedi bile, sadece yüzümün yan tarafını okşadı ve başını salladı. "Geri dönmek istiyorsun. Benimle mi?"

Kaşlarım atıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Öne doğru eğildi, alnıma, burnuma, dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Sonunda bana tekrar baktığında gözleri hüznölü ve cam gibiydi. "Eğer Dünya'daki yaşamına dönmek istiyorsan, o zaman sağ salım varacağından emin olabilirim."

"Ben..." şaşkınlıkla ona göz kırptım ve sözlerini kafamda evirip çevirdim. "Sen... Sen benim gitmeme izin mi vereceksin?"

"Evet," dedi, sesi çatlıyordu ve suçluluk duygusu bir ton tuğla gibi üzerime çökerek ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

Kaçışımı planlamak için o kadar çok zaman harcamıştım ki, anı gerçekten yaşamamıştım ve kimi inciteceğimi fark etmemiştim. Umursamamıştım. Ne zaman kaçmayı hayal etsem, bunun geride kalanlar üzerinde yaratacağı etkiyi nadiren düşünmüştüm. Bir parçam -zihnimin arkasında kalan o küçük ses- her zaman Vo'ak'ın bağına bağlı olduğunu düşünmüştü. Duyguları sadece içgüdüleri kadar ileri gidiyordu ve kaybımın yasını tuttukten sonra, sahip olduğum meyveleri alıp başka bir eş bulacak ve tekrar mutlu olacaktı. Ne olursa olsun. Ama bu doğru değildi, değil mi? Belki öyle başlamıştı, belki de başlamamıştı, ama şimdi ben olmasaydım bu dünyada onun için kimsenin olmayacağı açıktı.

Benim için olduğu gibi.

"Bağ ne olacak?" diye sorarken boğazım düğümlendi.

Vo'ak'ın yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü ve bu alışılmadık duygu gösterisi kalbimi sızlattı. "Senin memnuniyetin daha önemli. Seni isteğin dışında yanımda tutarak, senin olan her şeyi keşfetmeni engelleyerek bencillik ettim ama sana olan hislerim her türlü bağdan daha büyük. Ben senin hizmetkârınım, c'karuucha, ne istersen yapacağım. Her şeyi."

Orada durup, omuzlarımda *gerçek* bir seçimin ağırlığı ve damarlarımda her birine akan sevgisiyle ona bakmak, nerede olmak istediğimden emin olmak için ihtiyacım olan tek şeydi. Buraya geldiğimden beri her karar benim için alınmıştı, seçenek olarak sunulan şeyler bile el altından yapılıyordu ve boynumdaki görünmez zincir tarafından gölgeleniyordu. Özgür değildim, bana kaç kez köle olmadığımı söyleseler de, bu *gidemeyeceğim* gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

Ama şimdi... Şimdi gerçekten bir seçeneğim vardı. Vo'ak içgüdülerine karşı , eğer istersem beni Dünya'ya geri götürmek için tüm hayatının geleneklerini hiçe sayacaktı. Bu ona ölçülemez bir acı verse bile, sanki hiç var olmamış gibi hayatıma etmeme izin verecekti ve bu benim için herhangi bir bağlılık jestinden daha önemliydi.

Kalmakla doğru kararı verdiğimden her şeyden daha çok emin olmamı sağladı.

"Gitmek istemiyorum," dedim, sesim titreyerek, yüzünü avuçlamak için uzandım. "Artık istemiyorum. Burada isteyebileceğim her şeye sahibim ve bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Burası benim evim. *Sen* benim evimsin."

Vo'ak'ın kulakları dikildi ve yüzünde beliren gerçek zevk ifadesi kendimi bir metre boyunda hissetmeme neden oldu. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım, gözlerimde biriken yaşların arasından burnumu çektim. "Seninle olmak istiyorum, Vo'ak. Seni o kadar çok seviyorum ki."

"Sen benim kalbimsin, dünyamsın," dedi ve beni göğsüne daha da sıkı çekti, sanki fikrimi değiştirmemden korkuyormuş gibi beni oraya sabitledi. "Seni her zaman koruyup kollayacağım. Özgürlük için asla yas tutmana gerek yok. Sen ona sahipsin. O senin, benim olduğu gibi."

Ona gülümsedim. "Tek istediğim buydu."

Vo'ak öne doğru eğildi, ağzımı kendi ağzıyla kavradı, ilk başta çok yumuşak ve nazikti ama üç gündür öpüşmediğimiz için ikimizin de sabrı kalmamıştı. Parmaklarımı örgüsüne gömdüm ve inledim, içeri girmek, öpücüğü derinleştirmek için dudaklarının dikişini yaladım. Buna izin verdi, sanki beni ilk kez tadıyormuş gibi boğazından kısık sesle hırladı, dili benimkiyle buluştu ve aramızda titreşen tüm mutluluk seslerini sahiplendi.

Diğer eli daha iyi erişebilmek için başımı arkaya yatırırken pençeleri kalçama doğru büküldü. Beni sahiplenışı aççaydı, sahiplenici ve ilkeldi, bu yüzden elbette karnımda sıcaklık birikti. Beni *kendisininmişim* gibi işaretliyordu ve bu sefer ben de kendimi ona ait hissetmeye fazlasıyla istekliydim.

Bedenim ve ruhumla sahiplenilmeyi seçmiştim.

Ancak ikimiz de öpüşmekten yara bere içinde kaldığımızda ve kızardığımızda ayrıldık, göz kapaklarımız düştü ve dudaklarımız şişti. Bir süre öylece durduk, alnı benimkine yaslanmıştı, hafifçe nefes alıyor ve birbirimizin sıcaklığını içimize çekiyorduk. Güdük kuyruğu arkasında mutlu bir şekilde sallanıyordu ve karnımda kelebekler uçuşup beni biraz sersemletse de kendimi hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim.

Tanrım, aşk gerçekten bir uyuşturucu, değil mi?

"Şimdi ne olacak?"

Vo'ak burnumun ucuna son bir öpücük kondurdu. "Dinleneceksin, hoo-adamım, sonra eve döneceğiz, orada sana tapacağım ve zamanın sonuna kadar ihtiyaçlarınla ilgileneceğim."

Siktiğimin büyücsü.

"Evim," diye yineledim, dilimde bıraktığı doğal ve mükemmel tada gülümseyerek. "Evet, bu kulağa hoş geliyor."

Beni sanki dünyadaki en değerli şeymişim gibi kollarına alıp çadıra doğru yürümeye başlamadan önce sırtışıma yansıttı. Ona sokuldum, burnumu boynunun kıvrımına gömdüm, odunsu kokusunu içime çektim ve kendime prenses muamelesine alılabileceğimi söyledim - *teknik olarak* U'suhk'un kraliçesi olduğumu düşünürsek, bu sadece mantıklı görünüyordu.

Geçmişimi unutmak gerçekten bir seçenek değildi. Beni olduğum kişi haline getirmişti ve her şeye rağmen bunu kaybetmek istemiyordum. Ama yanımda bu sevimli kertenkele ve ailem olarak gördüğüm diğer herkes varken, hayatıma devam etmeyi öğreneceğimi biliyordum.

İyileşmek için.

Uzaylılar tarafından kaçırılmak bu yılki tombala kartımda olmayabilirdi ama bir uzaylı tarafından sevilme lanet olası yıldızlarda yazılıydı.

REUBEN

ALTI AY SONRA

Vo'ak ve adamlarından bir iz var mı diye her beş saniyede bir ağaç hattını taramaktan dikkatim dağıldığı için Fiona için ot öğütmeye ancak konsantre olabildim.

Arkadaşım sonunda eve geliyordu.

Kuzey Klanı'yla her şey çoktan yoluna girdiğine göre, halkını kontrol etmek için bölgesinin dört bir yanına gezintiye çıktığında sorumluluk bana bırakılmıştı. İyi bir kraldı, görevlerini yerine getiriyordu ve gideli sadece iki hafta olmuştu ama ne kadar şapka örersen öreyim ya da iksir karıştırırsam karıştırırayım, her an o ağaçların arasından geçeceğini bilmek onu ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı.

İyi tarafından bakacak olursak, her zamanki terk edilme sorunlarını yaşamamıştım. Artık ne olursa olsun bana döneceğini bildiğim için, bu çok daha iyi bir şeydi.

geceleeri uyumak daha kolaydı. Elbette, hâlâ onun bir çukurda ölü yattığına dair kısa süreli endişelerim vardı ama isyancıların icabına bakıldığından beri U'suhk yeniden huzura kavuşmuştu. Ormanlar daha güvenliydi ve tüm bölge sakinleri beni kabullenmiş ve rahat hissettiren o sıcak ve dostane birlikteliğe geri dönmüştü.

Son altı ay... zorluydu, yalan söylemeyeceğim, ama sonunda her engelle mücadele etmeye değdi. Kuzey Bölgesi'nde artık yeni yerleşimciler vardı; hepsi de manzara değişikliği ya da yeni bir başlangıç yapmak istiyordu. İk'lyu gibi, ilk günden beri bana soğuk davranan Ly'zrd ve aylar önce kaçak-köpek-çocuk kaçırma girişimimden döndüğümde büyük bir hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. O sırada bağışlayıcı bir ruh hali içinde olmasaydım, bunun sorumlusunun o olduğundan şüphelenirdim ama umutsuz gözlerini daha derinlemesine incelediğimde, kötü niyetten çok boyun eğmişliğin onu rahatsız ettiğini fark ettim.

Bana olan düşmanlığı yüzünden ondan nefret etmiyordum. Elbette, bana bok gibi davranmasının nedeninin Vo'ak'ın eski sevgilisi olması olduğunu ilk öğrendiğimde biraz kızmıştım ama mantıklı olarak, bu onun hatası değildi. Bir nefesten diğerine bir kenara atılmıştı ve uzaylıma olan ilgisi ister gerçek isterse sadece yüzeysel olsun, bu onun gururuna büyük bir darbe indirmiş olmalıydı. Vo'ak'ın beni kurtarmaya gelmekte tereddüt etmediğini ve eve dönüş yolunda beni değerli bir yük gibi taşıdığını görmek, belli ki eşimin peşinden koşmanın sonuçsuz olduğunu anlaması ve bunu atlatabilmesinin tek yolunun kendisinden uzaklaşmak olduğuna karar vermesi için gereken uyandırma çağrısıydı. Gözlerimiz her karşılaştığında yüzünde beliren alaycı ifadeyi özlediğimi söyleyemezdim ama ona bol şans diledim.

Vo'ak'ı unutmak pek kolay değildi.

Tanner en başından beri Kuzey Kampı'nda kalmayı tercih etmişti. Diğer insanlar klanlar arasında yeteneklerine ve ihtiyaçlarına en uygun olana dağıtılırken, o reddetmiş ve eski 'hain kabileyi' daha az ürkütücü ve *başka* bir yerde yeniden inşa etmeye ve yapmaya yardım etmeyi talep etmişti. İtiraz etmemiştim. Bu onun seçimiydi ve restorasyonları denetlemek ve değişimin sadece mümkün değil, aynı zamanda zaten hareket halinde olduğunu herkese göstermek için orada bir insanın olması aslında oldukça faydalıydı.

Başlangıçta, diğerlerinin çoğu Dax'r yönetiminde yaşadıklarından sonra yabancı bir gezegende huzurlu bir yaşama alışmakta güçlük çekmişti. Zavallıları kim suçlayabilirdi ki? Ruhları zayıflamıştı, ancak Tanner'ın ve benim etkimle birçoğu

Beklediğimden daha hızlı bir şekilde güvenlerini yeniden kazandım. Elimden geldiğince onların rahat ve huzurlu olmalarına yardımcı olmayı kendime görev edinmiştim. Bu bana kendimi iyileştirmek için başka bir neden, bir *amaç* verdi. İşe yaradığımı, istendiğimi hissettim ve yavaş yavaş, azar azar, önümde geçmişte çok uzun zamandır olduğu gibi kara, bilinmeyen bir delik yerine umut verici bir geleceğin açıldığını görmeye başladım.

Fiona ve ben her şeyin gittiğinden emin olmak için sık sık klanlar arasında seyahat ederdik. Vo'ak kaçırılma fiyaskosundan beri yapışkan bir yumru olduğu için sık sık değil, ama en azından başıboş dolaşmayacağıma güveniyordu. Artık eşit ortaklıkları daha iyi anlıyordu ve eve tıklıp pamuklara sarılmaktan duyduğum hoşnutsuzluğu doğru dürüst kavramıştı. Beni önemsemesi ve güvende tutmak istemesi güzeldi, ama tembel kığım nadiren bir şey yapmak istese de, bu seçeneğe ihtiyacım vardı.

Neyse ki, ne zaman koruyucu hissetse benimle birlikte giderek uzlaşmaya vardı. Fiziksel olarak yatak dışında bir yere gidemeyecek hale gelene kadar beni becermesinden büyük bir adımdı - şikayet ettiğimden değil, ama muhtemelen zehirli davranış sınırındaydı ve dengeyi korumam gerekiyordu.

Ekstra seyahat aynı zamanda Ly'zrd öğrenmek için daha fazla fırsatım olduğu anlamına geliyordu, ki bu da çok yardımcı olmuştu. Çoğunlukla Puka ve Fiona üzerinde çalıştım, sonra mükemmelleştirdiğim Vo'ak'ı ilerlememle etkiledim. Hâlâ yanlış yaptığım şeyler oluyordu ama kimse çabalarımın alay etmiyordu. Sabırlı davrandılar, cümleleri parçalara ayırdılar ve ben anlayana kadar tekrarladılar. Ben de daha fazla İngilizce öğrenmeyi uman herkes için ipuçları verdim. Yani, ben de pek uzman sayılmazdım ve hiç teknik konulara girmiyorduk ama yeni gelenlerle iletişim kurabilecek kadarını istiyorlardı.

Daha doğrusu eşleri, çünkü Zae'l ve Cesare arasındaki son gelişme ihtimalleri yükselttiğinden insan olma ihtimalleri çok yüksekti.

Evet, kaderleri böyleymiş, kimin aklına gelirdi ki? Zae'l, beni kurtarmak için hain klana indikleri anda bunu anlamıştı. Görünüşe göre *iki* çiftin çiftleşmesi bir onur olacaktı -karışık türlerden bahsetmiyorum bile- ama bu kutlama beklemek zorunda kalacaktı. Cesare bir bağ kurmaya hazır değildi ve Zae'l çocuğun etrafında dolanıp ona kur yapsa ve değerini kanıtlamaya çalışsa da, taş kalpli vahşi bu gecikmeye saygı duyuyordu. Bunu yapmazsa düğümünü kesmekle tehdit etmişim ama görünüşe göre bu gereksizdi. Cesare sınırlarını son derece net bir şekilde ortaya koymuştu ve Zae'l, oldukça yaklaşılmaz ve korkutucu olmasına rağmen şaşırtıcı derecede sabırlı bir adamdı.

önemliydi. Geride duracak ve muhtemelen bir sürüngen gibi her zaman üç adım ötede gezinmeye devam edecekti.

İçgüdüler bir sürtüktü.

Bu sırada Ulu Lider'in dönüşünü işaret eden bir uluma ve tezahürat sesi duyuldu ve görevimi bırakıp dışarı fırlayacak kadar hızlı koşamadım. Vo'ak askerlerini kampa götürdü, gözleri etrafı tararken mızrağı elinde gevşekçe duruyordu. Bakışları ancak bir saniye sonra bana takıldı ve her şey bulanıklaştı.

Birbirimizden uzakta durup göz göze sevişirken, kendimi onun kollarına bıraktığımda beni yakaladı. Ben ona sımsıkı sarıldığımda o da döndü, can havliyle sarıldım ve dudakları şişip kayganlaşana ve sert aleti kalçamda zonklayana kadar onu defalarca öptüm.

Kahretsin, çok mutluydum.

Dünya'nın bana burada hissettiğimden daha fazla neşe ve memnuniyet getireceğini nasıl düşünebilirdim ki? Vo'ak ile.

Gerçekten daha fazlasını dileyemezdin.

"Seni çok özledim..." *Öpücük*. "Lanet olsun." *Öpücük*. "Çok."

"Evet, söyleyebilirim," diye gürledi, eğlenerek, saç çizgime sokuldu ve kokumu açgözlü bir ciğer dolusu içine çekti. Zevkle mırıldandı. "Eşimin beni arzuladığını hissediyorum."

Onun dokunuşuyla eridim, vücudumun bazı kısımları ilgiyle canlandı. Tekrar yanımda olması, kokusu, sesi, dokunuşu iyi hissettiriyordu. Gerçekten de bundan daha iyi bir şey olamazdı. "Her zaman."

"Ben de senin için öyleyim, normalden daha fazla" dedi ama beni tekrar ayağa kaldırarak sözleriyle çelişti.

Ona dudak bücktüm. "O zaman... kulübe?"

Sevgiyle kıkırdadı, yanağımı büyük, pençeli eliyle kavradı, yüzükleri kızarmış tenime karşı serindi. "Seni acıyana ve ciyaklayana kadar götüreceğim, küçük yaratık, üzülme. Ama önce bir hediyem var."

Hımm. Sabırlı olup şaşı olana kadar ona binebileceğimi tahmin ettim. hediyelerden *sonra*. "Bana hediye mi getirdin?"

"Evet." Koşumunun ceplerinden birini karıştırmak için yüzümü bıraktı ve küçük bir aygıt benzeyen bir şey çıkardı. Aslında *iki* küçük alet, ikisi de gümüş bir dolar büyüklüğünde, kenarlarında ışıklar olan düz gri diskler. Bana büyükbabamın işitme cihazını hatırlattı, ama gerçek kulaklığı yoktu. Kelimenin tam anlamıyla sıfır işitme cihazı olan bir gezegende

teknoloji, ama bu daha da heyecan verici hale getirdi, sanki ateşi ilk biz keşfetmişiz gibi.

"Nedir onlar?"

"Anlamamıza yardım et," diye belli belirsiz cevap verince kaşlarım çatıldı. "Anlamak mı?"

Başını salladı ve cihazlardan birini başparmağı ile işaret parmağı arasına sıkıştırıp kulağının arkasına yerleştirdi. Bir klik sesi duyulmadan önce bir süre sessizlik oldu ve Vo'ak irkildi. Diğer diski bana uzattı. "Güven?"

Alt dudağımı çiğnedim. "Acıyor mu?" "Bir an için."

Onu almak için uzandım, Vo'ak'a tamamen güveniyordum ve aletin ne işe yaradığını merak ediyordum. Onun hareketlerini taklit ederek diski kulağımın arkasına bastırdım ve beklemeye başladım. Keskin bir acı beni irkiltmeden önce aynı titrek ses -daha yüksek sesle, sanki kulağımın içinde yankılanıyormuş gibi- oldu. Sanki derime iğneler batıyor ve cihazı boynuma yapıştırıyordu. Panikledim ama Vo'ak parmaklarını enseme doladı ve sıkarak beni yatıştırdı.

Bir süre sonra acı azaldı ve garip bir his kafamın içinde dolanıp durdu. "O da neydi?"

"Bana bunların *çeviri cihazları* olarak adlandırıldığı söylendi," dedi ve ben yeni eklentime bakmakla o kadar meşguldüm ki kendi dilinde konuştuğunu fark etmem tam bir saniye sürdü. "Sinirlere bağlanıyor ve ses dalgaları kulak kanalından geçerken dili dönüştürüyor."

Gözlerimi hızla kırpıştırarak ona bakakaldım. Dudakları dublajlı bir filmdeki karakter gibi kıpırdıyor, kelimeler kulağıma İngilizce olarak ulaşıyordu. "Sen... Birbirimizi anlayabiliyor muyuz?"

Vo'ak'ın sırtışı iç açıcı bir şeydi, çok rahatlamış ve dürüsttü. "Evet," dedi, alınımdan öpmek için yerime geçerek. "Henüz öğrenmemiz gereken her şey artık bize doğal gelecek."

Artık ders yok mu? *Tabii ki.*

Yeni bir dil öğrenmek için eski yöntemlere başvuran insanları takdir ediyordum ama benim tembel ve kolay sinirlenen kığım bu kestirme yoldan çok memnundu. Ona gülümsedim, mutluluk gözyaşlarımın sızısı gözlerimin kenarlarını sızlattı, ama onları tuttum. "Harika!"

Arkadaşımın kaşları çatıldı. "İstersen senin için ısıtabilirim?"

"Oh, hayır, ben-" Gülümsemem genişledi ve kollarımı onun omuzlarına doladım. "Bu inanılmaz. Çok mutluyum. Sadece bu konuda değil, genel olarak. Beni hiç olmadığım kadar mutlu ediyorsun, bunun için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok, c'karuucha. Verebileceğim her şeyi hak ediyorsun. Ve daha fazlasını." Bununla birlikte, beni öpmek için eğildi, yavaş ve derin ve nedense, kaçırıldığım geceyi düşünmekten kendimi alamadım, evrenin bir kez daha büyük bir yükseklikten üzerime sıçtığından nasıl bu kadar emin olduğumu.

Kahretsin, tüm bunların bana hayallerimin erkeğini ve iyi bir hayat için ikinci bir şansı getireceğini bilseydim, çok uzun zaman önce NASA'ya girer ve iletişim kurmaya çalışırdım.

"Diğer klanlar için birkaç tane daha talep edebilirim, ancak görünüşe göre bunların edinilmesi ve programlanması aylar alıyor."

"Eminim bunu takdir edeceklerdir." Tekno dünyasına giriş biletini herkesin kabul etmeyeceğini biliyordum ama birkaçı bundan memnun olacaktı. Özellikle de Zae'l. Eşiyle konuşmayı kolaylaştıracak her şeyi yapardı. "Onlar için ne takas ettin?"

Vo'ak coşkuyla canlandı. "İnsan Jonathan."

Kaşlarımı çattım ve şefin bu kadar gelişmiş bir şey karşılığında ne vermiş olabileceğini merak ettim. "Johnny bunları takas mı etti? Hah. Sanırım bir dahaki sefere ona teşekkür etmem gerekecek."

"Hayır..." Vo'ak hafifçe kıkırdadı. "*O* bir ticaret adamıydı."

Sözlerinin anlaşılması sıcak bir dakika aldı. İlk başta çevirmenlerin hatalı olduğunu düşündüm, çünkü bu adamın orada durup, *lanet bir kulaklık* için bir insanı takas ettiğini itiraf ettikten sonra bir deli gibi gülümsemesinin imkanı yoktu.

Yüzüme kan hücum etti ve kollarını ittim. "Sen... Sen benimle dalga mı geçiyorsun?! Bunlar için bir *insanı* mı takas ettin? Aman Tanrım, aman Tanrım." Volta attım, sonra kör bir öfkeyle cihazı çıkarmak için pençelemeye çalıştım ama yerinden kıınıldamadı. Vo'ak bileklerimi yakaladı ve ben de ona karşı koydum. "Siktir git. Bırak beni."

"Reuben, dur," diye emretti ve bocalamama neden oldu. Sesini yumuşattı. "Lütfen dinle. Bu kötü bir haber değil."

Burnumdan sertçe nefes alarak öfkelen dim. "Ne oluyor lan? Bu nasıl kötü olmaz-"

"Jonathan gitmek istedi," diye açıkladı ve beni yatıştırmak istercesine başparmaklarını bileklerimin iç kısımlarında gezdirdi. İşe yaradı. "Eşini buldu.

mutlu olacağını düşündüm."

Bu beni duraksattı.

Elbette onun mutlu olurum -Johnny uzun zamandır bir eş bekliyordu, bunu bana kendisi söylemişti ama... "Ama bu hiç mantıklı değil? Nasıl-"

"Her zamanki gibi post ve har'kol takası yapmayı planlıyorduk," diye araya girdi Vo'ak. "Bu aylar önce ayarlanmıştı. Eskortlardan sana sürpriz olması için bu tür aletleri araştırmalarını istemiştin." Nasıl oluyordu da bu hayvanın benim için yaptığı her şey midemi bulandırıyor? Tam bir baş belasıydı. "Cihazların geldiği haberini aldığımında komşu klanımızı ziyaret ediyordum. Jonathan sık sık yaptığı gibi bize ticaret körfezine kadar eşlik etmeye karar verdi ve aramızdaki bağ orada alevlendi. Çevirmenlerin kuryesiydi - emin olmak için asık suratlı bir yaratık. Gemilerinden ayrılır ayrılmaz Jonathan'ın eşleri olduğunu anladılar ve insan da gönül rızasıyla onları takip etti. İstemeseydi gitmesine izin vermezdim."

Vo'ak'a inandım. İnsan uygulamalarını anlamak için önünde uzun bir yol olsa da, öğreniyordu. Yine de biraz üzülmekten kendimi alamadım. "Yani onu bir daha göremeyecek miyim?"

Vo'ak'ın ifadesi yumuşadı ve ellerini belli belirsiz yüzüme götürdü. "Onu geri getirmenin bir yolunu bulacağım, c'karuucha. Ziyarete."

"Tamam." Başımı salladım, gözlerine bakmadım. Suçluluk duygusu karnımda kabardı. "Aşırı tepki verdiğim için özür dilerim. En kötüsünü düşünmüştüm ama düşünmemeliydim."

Arkadaşım bir kahkaha atarak endişemi yok saydı. "Şimdiye kadar ruh halindeki değişimlere alıştım, küçük insan. Bu senin en sevimli özelliklerinden biri."

"Bu umut verici. Aksi takdirde oldukça garip olurdu." "Tuhaf birisin," dedi ve ben bunun "tuhaf" anlamına gelip gelmediğinden emin değildim. Tatlı dil ya da hakaret. "Ve seni seviyorum."

Birincisi o zaman. "Evet, evet, ben de seni seviyorum, seni koca yumru." Sırıttı, muhtemelen 'büyük' kelimesini duymuştu ve başka bir şey duymamıştı. Kibrini öperek uzaklaştırdım. "Hadi artık büyüleyici kısma geçelim."

Vo'ak'ın gözleri aklıktan karardı. "Kızıl ay yaklaşıyor dostum ve aynı hizaya geldi. Seni memnun edeceğim."

"Bu gece mi?!" İçimdeki heyecan alevlendi. Onun dönüşüyle dikkatim o kadar dağılmıştı ki tarihleri unutmuştum. "Ve *aynı hizada*, bu şu anlama mı geliyor..."

Sanki cevap verircesine, Vo'ak'ın pullarının üzerindeki sivri uçlar siyaha boyandı ve nefesim boğazımda düğümlendi. Zıt renkler ona daha ilkel bir hava veriyordu.

ve *çok* kısa bir süre önce -klandaki *çok* aleni bir olay sayesinde- ortaya çıkmalarının ne anlama geldiğini öğrendikten sonra, çılgın bir gece geçireceğimi biliyordum.

Ya da çılgın *birkaç* gece.

"Benim de üreme mevsimim, Reuben'ım," diye mırıldandı, sesi alçak ve gürültülüydü, doğrudan sikime vuruyordu. "Ve sana sahip olmak için sabırsızlanıyorum."

Fiona'nın bana anlattığına göre, erkek Ly'zrd'lerin üreme mevsimi yılda bir kez oluyor ve tam iki gün sürüyormuş. Temelde, zaten azgın olan sevişme içgüdülerinin on bire çıktığı bir zamandı ve eşleri... yani *çiftleşene* kadar devam etmek istiyorlardı. Ancak, bu iki yılda bir gerçekleşen kızıl ayın altına denk geldiği için -nadiren aynı hizaya gelen iki olay- Vo'ak'ın fazladan, *fazladan* doğurgan olacağı anlamına geliyordu.

R.I.P deliğim.

Bu fikrin bana cazip gelmediğini söyleyemezdin, çünkü gerçekten cazipti, ama insan olduğum için -ve alıcı olduğum için- arzu ettiğim sonuç mümkün değildi. Olsaydı bile, çocuklar için hazır değildim. Vo'ak buna saygı duyuyordu ve insan erkekler çocuk *taşıyamazken*, Ly'zrd taşıyabiliyordu, yani bu adımı atmaya karar verdiğimizde veya attığımızda seçeneklerimiz vardı. Gerçekçi olalım, bazı teknisyen uzaylıların bunu gerçekleştirecek bir cihaz icat etmeleri beni şaşırtmazdı. Teknolojilerini her zaman geliştiriyorlardı ve bunu başaramazlarsa, kapsül bebekler bir şeydi. Ama bunu çözmek için acelemiz yoktu.

Bu Vo'ak'a bu konuda takıldığımda gözlerindeki vahşi bakıştan zevk alamayacağım anlamına gelmiyordu. "Yani..." Sesimi seksi bir tizliğe düşürdüm, kirpiklerimin arasından ona baktım, tamamen ağırbaşlıyım. "Bu, yumurtalarınla dolana kadar beni becermek istediğin anlamına mı geliyor?"

Burun delikleri genişledi, çenesi patladı.

"Evet." "Hamile kalamayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Şimdilik," dedi ve bu bir söz gibi geldi. Tenim beklentiyle karıncalandı ve sırf bu ekstra baharat faktörü için dönüp kaçma isteği duydum ama Vo'ak'ın belimdeki pençeli tutuşu sarsılmadı. "Ama bu, bu arada iyice pratik yapamayacağımız anlamına gelmez."

Kalın kalın yutkundum. "Pratik yapmak iyidir."

Ve A&R uzay istasyonu sağ olsun, bunun için tüm hayatımız vardı.

NOT: Bu sahne sonsözün devamı niteliğindedir. Açıkça mpreg ve ovipozisyondan (yumurtalar), yüz emmeden, dölle beslenmeden ve ateşli/rut benzeri seksten bahseder (ancak bunlarla sınırlı değildir). Genel olay örgüsünü etkilemediği için dilerseniz atlayabilirsiniz.

REUBEN

Vo'ak beni omzuna atıp mağara adamı tarzıyla bizi çalışma odamıza doğru götürdüğünde, başımın yatağın kenarından sarkmasını ve sikinin boğazıma kadar girmesini beklemiyordum ama buna kızmamıştım. Doğruca beni domaltıp dengesiz bir canavar gibi sikeceğini düşünmüştüm ama vahşi ön sevişme de güzeldi.

İyiden de *öte*. Cehennem gibi sıcaktı.

Vo'ak yukarıda asılı dururken beni sırtüstü yatırmış, ellerini iki yanına dayamış, pençelerini kürklere geçirerek hızlı ve derin bir şekilde sokmaya çalışıyordu. Çekincelerinden vazgeçmesi için koruyucu kıcına dakika boyunca güvence vermesi ve çok fazla olursa kalçasına vuracağıma dair söz vermesi gerekmişti ama içgüdüleri tamamen sürücü koltuğuna geçtiğinde tereddüt etmedi - boğazımı kişisel Fleshlight'ı olarak gördü ve *şehre gitti*. Kızgınlıktan sersemlemiş bir bile benim rahatıma önem verdiğini bilmek elbette güzeldi ama benim açımdan buna gerek yoktu.

Sık emiyordum ve tam da kendimdeydim.

"Bundan zevk alıyorsun, c'karuucha," dedi Vo'ak, gözlemini kalçalarının keskin bir yumruğuyla vurgulayarak, aletim uyum içinde sarsılırken kıkırdadı. "Tatlı sakin sertleşmiş ve daha fazlası için sızıyor."

Yutmadan, yutkunmadan ve boğulmadan önce ağız dolusu mırıldandım ve bundan ne kadar zevk aldığımı ona göstermek için daha da büyük bir şevkle yuttum -bu pozisyonda olmak, kullanılmak, benim yüzümden kontrolünü kaybettiğinde homurtularını ve hırıltılarını duymak *en güzel* duyguydu. Özensiz ıslak sesler müstehcendi ve görüntü de muhtemelen farklı değildi. Yüzüm yanıyordu, hiç şüphesiz parlak bir kırmızıydı ve ağzımdan kaçıp yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken kaygan ve salya karışımıyla kaplıydı. Muhtemelen hava yolumdaki engelden ve aldığım zevkten dolayı biraz başım dönüyordu ama yine de ellerim dışarı fırladı, kıcını kavrayıp onu daha yakına çekti.

Oksijen önemli değildi, değil mi?

Vo'ak beni takip etti ve *sonra biraz daha*. Dirseklerine kadar alçaldı, beni daha fazla beslerken, iki kaygan -ve neyse ki pençesiz- parmağı deliğimi yokladı. Yavaş ya da nazikçe sokmakla uğraşmadı, parmaklarını doğrudan boğumuna kadar içeri soktu. Yandı ve bir an için gerildim, ama parmaklarındaki kayganlaştırıcı işini yaptı, kasları gevşetti ve duvarlarımı neredeyse hiç germeden gevşetti.

Vo'ak da beni yatıştırmak istercesine sikimi ağzına aldı, o korkunç dili ağrıyan etin etrafına dolandı ve tabandan uca doğru kaymaya başladı. Herhangi bir acı ikinci plandaydı. Bacaklarım kürklerin içinde huzursuzca kayarken sırtım yataktan kalktı, yumuşak, yapışkan his o kadar ani ve ezici oldu ki koordinasyonumun kontrolünü kaybettim.

Pre-cum'umun tadı bir düğmeyi tetiklemiş olmalı ki Vo'ak'ın hareketleri tekledi ve düğümü şişmeye başlayarak yastıksı derinin burnuma ve çeneme çarpmasına neden oldu. Arkadaşımın, ampulü dişlerimin arkasına tıkayıp boğulmamayı hatırlayamayacak kadar kendinden geçmiş olmasından dolayı bir panik hissettim

ama bu anlamsız bir endişeydi. Belli ki sıkıntımı hissetmişti, çünkü ağzını, parmaklarını ve sikini geri çekti, kalın, bol miktarda döl fişkirip göğsüme ve yüzüme sıçrarken homurdandı.

Öksürdüm ve balgam çıkardım, boğazım biraz acıyordu ama katlanılabiliirdi - acıdan zevk almak beni tuhaf biri mi yapıyordu? *Bir arkadaş istemek*. Vo'ak üzerimde belirdi, alnını konsantrasyonla sıkarak düğümünü çözdü, beni dışarıdan gelecek olana meze olarak işaretledi. İzini sürdüm, çünkü orgazmı hormon girdabını yatıştırmak yerine, uyumsuz gözlerindeki vahşi parıltı iştahının arttığını gösteriyordu.

Tamamen gitmişti.

Doğruldu, ağzımın kenarlarından akan bal gibi tatlı kaymağının son damlalarını yalayıp yuttum. Vo'ak beni yüzüne doğru döndürdü, dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce tohumunu agresif bir şekilde yaladı, beni sertçe öptü ve uzanan diliyle şekerli kayganlığı ağzıma soktu. *Tanrım*, iğrençti. Bunun için mevsimi de suçlayamazdım. O sadece beni kokusuyla yıkamayı seven azgın, sahiplenici bir piçti.

Neyse ki ben de çok sevdim.

Hâlâ taş gibi sert ve daha da çaresiz olan Vo'ak kendine gelmek için bir saniye bile beklemedi, beni ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirdi, yüzümü kürklerin içine itti ve içine gömüldü. Cığerlerimdeki tüm hava bir solukta beni terk etti, ağzım açık kaldı, çünkü kendini köke doğru tünelleyerek yerini yeniden belirledi ve beni tekrar sahiplendi. İki elimi bir eliyle birleştirdi, bileklerimi sırtımın altından geçirdi ve beni sikinin üzerine çekmek için kullandı, kalçaları kıcımla yankılanan bir şaplakla buluştu.

Beni acımasızca becerdi. Kısıtlama yok, geri durmak yok, sadece saf ilkel içgüdü, beni yavrusuyla doldurmak için kökleşmiş dürtü, kafasındaki diğer tüm düşünceleri ortadan kaldırıyor. Dostum sahip olduğu her şeyi zarafet göstermeden verdi ve eğer kelimenin tam anlamıyla işlev göremeyecek kadar sersemlememiş olsaydım, beni nasıl yere sermediğini merak ederdim.

İleriye doğru itişip kakıştığım için yatak örtüleri dizlerime dolandı - *halı yanığı geliyordu* - ve ben sadece yerde olduğumuz için şükredecek kadar aklım başımdaydı. Ahşap bir çerçeve paramparça olurdu ve o dikenli sürtükler *her yere girerlerdi*.

Çöplerimden talaş toplamak hiç de eğlenceli .

Başım dönmeye başladı ve onun kalın, uzaylı sikinin hamile kalacağıma gerçekten inanıyormuş gibi içime girmesinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

-*Tanrım*, bu ses ve his neden bu kadar güzeldi? Vo'ak beni kısırdı

Bir eli göğüs kaslarımın arasında durup beni sabit tutarken, diğeri ihmal edilmiş sikime doğru kayarak uzun parmaklarıyla onu içine aldı. Tüm vücudumla ürperdim ve kulağıma inlemeden önce kokumu içine çekmek için burnunu saçlarıma gömdü. "Seni yiyip bitirebilirim, Reuben'im. Sen karşı konulmaz küçük bir lokmasın, sadece parçalanmak için yalvarıyorsun."

Başım yana doğru eğildi, o *aldıkça, aldıkça ve aldıkça* momentumla sarsıldı. Parmaklarımı örgülerine dolamak için geriye uzandım ve onu ıslak, zarif bir öpücük için kendime çektim. "Beni doğurduğunda yüzünü görmek istiyorum," diye dudaklarına yapıştım ayrıldığımızda. "Sana binmeme izin ver."

Yeni model çevirmenlerimiz sayesinde dilimden dökülen her kelimeyi anladı. Homurdandı, hiçbir şey söylemedi ama söylemesine gerek yoktu, siki tekmlenirken ve gözleri teklif karşısında parlayarak her pis düşüncesini bana anlatırken.

Yaşasın teknoloji.

Hırlayarak, canı acımış gibi geri çekildi ve hiç vakit kaybetmeden pozisyonlarımızı değiştirdi. Kürklerin içinde sırtüstü uzandı ve beni kucağına aldı, sanki hiç ağırlığım yokmuş ve tereddüt edecek sabrı yokmuş gibi beni kaldırıp tekrar sikinin üzerine bıraktı. Aletinin ucu bu şekilde çok daha derine ulaşıyordu, sanki bademciklerimi gıcıklıyordu ve bu beni daha fazla teşvik etti, o aşırı şişmiş hissin daha fazlasını kovaladım.

"Çok iyi bir dostum," dedim, sanki kira öder gibi ona binmeye başlarken, yüksek sesle inliyordum. "Beni çok iyi dolduruyor."

Vo'ak yanaklarımı birbirinden ayırdı, deliğimi gererken aletinin tabanının tekrar genişlemeye başladığını hissettim, her yükselip alçalmada ağzıma yapışıyordu. Kalçalarım titriyordu ama durmadım, buna degeceğini bildiğim için kendimi zorlayarak ağrıyı geçiştirdim. Çok uzun sürmedi -ilk raundumuz onun azgın seksapeliyle ve benim sürekli uyarılmamla nadiren gerçekleşti- ama derin boğazlama, parmaklama, üstüne çıkma ve ağzının üzerimde olmasından sonra, orgazmım yıldırım hızıyla geldi ve her bir sinir ucuna elektrik gönderdi.

Kıçım kasılırken haykırdım, kendi sikim serbest bırakılmasıyla titreşiyordu. Her zamankinden daha uzun sürdü, muhtemelen Vo'ak'ın hisleri bağlantımız boyunca yankılandığı için, ama tüm gerginlik baş döndürücü bir hızla dışarı sızmadan önce karnımdaki kaslar acı noktasına kadar dalgalandı ve kasıldı. Vo'ak'ın altımda donup kaldığını fark etmedim bile. Ta ki gürleyen bir hırıltı çıkarana, dövmeleleri özellikle parlak bir şekilde aydınlanana ve

Sivri uçlarının kararmış uçları daha da koyulaşırken, içime sperm selleri akıyordu.

Söylemesi zordu ama sadece onu izleyerek ikinci kez boşalmış olabilirim.

Ve cidden, bu nasıl mümkün olabilir ki? Uzaylılar, dostum. *Hiç inandırıcı değil.*

Orgazmının etkisi geçer geçmez Vo'ak'ın üzerine bir miktar berraklık çökmüş gibiydi. Endişeli gözler yırtıcı gözlerin yerini aldı ve rahatlamadan önce herhangi bir yara olup olmadığını araştırmak için vücudumun üzerinde gezindi. Yine de molanın kısa süreceğini biliyordum.

Yeniden bir hayvana dönüşmesi an meselesiydi, içgüdülerinin kölesi olmaktan öteye gidemiyordu. Normalde bu noktada göğsüne yığılır, nefes nefese kalır, doyuma ulaşır ve uyumak isterdim ama kısa bir ara vermeme rağmen rahatlamama izin vermedi. Henüz değil, iyice yetiştirildiğime ikna olana kadar değil. Eğer önümüzdeki iki gün boyunca gerçekten dinlenmeyi başarabilirsem, bu Vo'ak içimdeyken olacaktı. Bununla bir sorunum yoktu, adamla geçirdiğim birkaç aydan sonra bir miktar dayanıklılık kazanmıştım, bu yüzden üstesinden gelebilirdim.

Umarım.

Beni dik tuttu, düğümünün üzerine oturdu, böylece yerçekimi onu derine kilitledi. Sisini geri dönmesini, içime girmesini ve her şeyi yeniden başlatmasını bekledim. Ama yapmadı. Bunun yerine, kuyruğu sallanıp görüntüye girerken, ucu yarı sertleşmiş aletin etrafında yılan gibi kıvrılırken, dostumun bakışları benimkini hiç terk etmedi, rahat ve kasıtlı.

Ama hareket etmedi.

Kucağında kıpırdandım, aşırı hassas tenimi çevreleyen *çok fazla* duyumdan geri çekildim, ancak prostatıma karşı sıkışan baskıdan inledim. Gidecek hiçbir yer yoktu. Kapana kısılmıştım.

Ve Vo'ak bu konuda hiçbir şey yapmıyordu.

"Neden hareket etmiyorsun?" Kendi homurdanmamı duydum ve dostumun cevap sırtışı nedense her zamankinden daha da hınzırcaydı.

"Eğer bir şey istiyorsan, Reuben'im, tek yapman gereken almak. Ben seninim."

Ne ima ettiğini çok iyi bildiğim halde kaşlarımı çattım. "Benden istiyorsun..."

Bir kez başını salladı, gözleri karanlık ve emrediciydi. Yüzündeki ifade tüm bedenimi ısıttı, tenimi karıncalandırdı ve azgınlığımı geri çevirdi

Yüze kadar. *Kahretsin*, kızgın olan o muydu yoksa ben miydim? Artık pek ayırt edemiyordum. Ama görünüşe göre, sadece beynimin dışarı çıkması, bu ham aşırı uyarılma hissini zorlamamı engellemedi.

Tüm bu *ruh bağı* olayının bizi birbirimize bağlayan görünmez, tam şarjlı bir seks büyüğü ipi olduğuna yemin ettim.

Öyle olmalıydı.

"İşte bu, c'karuucha," diye övdü, kalçalarım bir amaç uğruna dalgalanırken, ileri gitmeden önce düğümüne doğru geri sallanırken, o sıkı, pullu ilmeği becerirken ve her esnek diken aletime karşı hissederken. "Evet. Kullan beni. Zevkini al."

Kıçımı avuçlayan boşta duran eller kısa bir süre esnedikten sonra hareketsizliğe geri döndü. Sis geri dönüyordu; dişlerini göstermesinden ve kaslarının avuçlarımda altında seğirmesinden bunu anlayabiliyordum. Mücadele ediyordu, tekrar kaybolmadan önce sahip olduğu tutarlılık kısıntısı için çabalıyordu. *Neden çabalıyordu ki?* Pft, bunun cevabını biliyordum. Kontrol sahibi olduğunu ya da başka bir maço saçmalığını kanıtlamak istiyordu, ama *gerçek* sıcakta bir erkek kertenkele olmak

-Normal bir günde bile bana karşı koymakta zorlanırken, bu anlamsızdı.

Kendini tutmasını istemiyordum zaten. Neye imza attığımı biliyordum.

-Ve eminim ki verdiğim paranın karşılığını alıyordum. Ve, hey, eğer amacı dayanıklılığını göstermekse, zahmet etmesine gerek yoktu. O ampulü içimdeki tüm iyi noktalara sürttüğüm için zaten utanç verici bir şekilde tekrar boşalmaya yakındım, bu yüzden rekabeti çoktan kaybetmiştim. Bu noktada, ikimizi de istediğimiz şeyden mahrum bırakırken koroya vaaz veriyordu. Sanırım onun teşvik ettiği şeyi yapmam ve *kabul etmem gerekecekti*.

Ya da onu doğru yönde nazikçe dürtün.

Ellerini avuçlarımda içine aldım, hafifçe şişmiş karnımın üzerine koydum - içime koyduğu yük sayesinde- ve aklımda ne varsa ikinci bir düşünce olmadan ağzımdan dökülmesine izin verdim. "Beni daha çok doldur, Vo'ak," diye yalvardım, küçük yarım sıçrayışlarımı hızlandırdım, kesik kesik nefesler alarak geveledim. "*Kahretsin*, yumurtalarla doldurulmak istiyorum bebeğim; sadece o şişman düğümü onlar yakalayana kadar içeride tut, tamam mı?" Bunun kimi daha çok tahrik ettiğini gerçekten bilmiyordum, onu mu yoksa beni mi, ama *kahretsin*, her iki şekilde de işe yarıyordu. "İşte bu, beni daha derinden becer, bana her şeyi ver. Buna çok ihtiyacım var."

Kanca, çizgi, platin.

Vo'ak'ın pençeleri gök gürültüsünü andıran bir hırıltıyla kalçalarımı delip geçerken, kendimi beğenmiş hissetmem için zaman yoktu.

Ayaklarını kürklerin koyup kaldıraç kullanarak kıcıma sürtünmeye başladı. Vücutlarımız arasındaki kilit, çekip itemeyeceği anlamına geliyordu, ama kesinlikle denedi. Düğümüyle bana vurmak için ne kadar az yer olduğundan yararlandı, görüşümün kenarlarında beyazlaşmasına ve içimin sürekli bir orgazmda sıkışmış gibi sıkışmasına neden oldu. Kuyruğu bir yılan gibi kayıyor ve kıvrılıyor, beni iki elin yapacağı gibi sarsıyor, kalçalarıyla aynı cezalandırıcı ritimde okşuyor ve büküyor, beni onun yetenekli... uzantılarında macundan başka bir şey haline getirmiyordu.

Bana verdiği her şeye boyun eğdim, kendimi açtım ve her hissi susuz kalmış bir sünger gibi emdim. Tüm varlığım hem onun hem de benim duygularım tarafından kuşatılmıştı, dalga dalga üzerime çöküyor, yüzeye çıkmama izin vermiyorlardı. Aramızdaki bağ buydu. Öyle olmak zorundaydı. Başka bir açıklaması yoktu ve olsa bile düşünemiyordum.

Hiç şikayetim yoktu.

Kör tırnaklarım göğüs kaslarındaki pulları tırmıklıyor, zihnim karardığında elimden geldiğince kendimi destekliyordum, ne kadar iyi hissettiğim ve ne kadar vahşi görüldüğü dışında hiçbir şeye aldırmiyordum. Başım öne düşerken inlemeler boğazımda düğümleniyor, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve açık ağzımdan tükürük damlıyordu. Ezici zevk seli sürekli bir elektrik akımıydı, her sinir ve damarı besliyor, beni bir yay kirişi gibi gerginleştiriyor ve beni sersemletiyordu.

Zeki parmaklar çenemi sıkmak için kalçamdan ayrıldı ve bulanık bakışlarımı Vo'ak'ın sahiplenici, şehvet sarhoşu bakışlarına doğru kaldırdı. Boğuk kulaklarıma gergin gelse de karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Sen de benim kadar arzulusun, küçük yaratık. Ne kadar vahşi bir görüntün var, düğümümü sanki kurtuluşunmuş gibi sağıyorsun. Mükemmel eş."

Hışırtilı, kurt gibi sesinin cazibesi ve bir kez daha iyi hedeflenmiş bir kova darbesi arasında, gözlerim yuvarlandı ve taşaklarım gerildi. Bir saniye daha dayanamadım, deliğim çoktan onun etrafında kenetlenmişti, irkilmiş bir homurtu ve umutsuz bir hırıltı kazandı, "Sen benimsin. *Hepsi benim.*"

Vo'ak'ın kuyruğu beni okşarken, umursayacak kadar akli başında olsaydım utanç verici bir sesle boşaldım. Aletimden midesine sürekli berrak bir sperm akıyordu ve kokusundan mı, görüntüsünden mi yoksa hissinden mi bilmiyorum ama Vo'ak'ın kalçalarının durması için kıcıma bir kez daha sürtünmesi gerekti, beni taşma noktasına kadar doldururken vücudu titriyordu.

Çok sıcak ve *doğru* hissettiriyordu ve içimde seğirip zonklarken bir elimi karnıma koymaktan kendimi alamadım. İnce derisinin arasından sikiindeki her bir çıkıntıyı hissetmeme izin veriyordu ve yumurtalarının beni ağzına kadar doldurduğunu hayal edebiliyordum. Bu düşünceyle sikim son bir kez daha cılızca seğirdi. Bu asla gerçekleşmeyecekti ama insan hayal kurabilirdi ve Vo'ak'ın gözlerinin parmaklarımın kucakladığı noktaya , kulaklarının ilgiyle dikilmesine bakılırsa o da bunu düşünüyordu.

Sonunda öne doğru yığıldım ve Vo'ak itiraz etmedi. Ben tembel karmaşa gibi göğsüne doğru yayılırken, o sadece sırtımda rahatlatıcı daireler çizdi. Orada öylece yatarken, kafam dumanlı ama hâlâ zevkten vızıldarken, içimde ya da dışımda onunla kaplı olmayan tek bir yerimin bile fark ettim ve cidden başka türlü olmasını istemezdim. "Üreme sezonu benim onayımı aldı bu arada," diye mırıldandım göğüs kafesine karşı, sesim aşırı kullanımdan boğuklaşmıştı. "Bunu konseye götürebilirsin." Vo'ak kıkırdadı, saçlarımı okşarken içimi gümbürdeten pis bir sestti bu. "Bunu duyduğuma sevindim, c'karuucha, deliğin düğümümün şeklini alana ve merhamet için ağlayana kadar inimizden ayrılmayacaksınız." Beynim kısa devre yaparken alnıma tatlı ve iffetli bir öpücük kondurdu. "Seni temin ederim ki, U'suhk'un tamamı senin "Seni doyurduktan sonra onaylayacağım."

... *Kahretsin.*

SÖZCÜKLER

Vo'ak - Voh-ack
Zae'l - Zaay-el
Un'tymt - Oon-tayum-t Wy'loa
- Why-low-a
Ok'tna - Oak-taana
Ik'lyu - Eyk-layoo
Nie'tr - Knee-tar
Puka - Puu-kah
Dax'r - Dacks-ur
Na'lor - Nay-lure
C'karuucha - Cah-ka-rook-uh
U'suhk - Yoo-suk
Ly'zrd - Lee-zurd
F'ukyyu - Fu-huk-yoo
Osheania - Oshee-an-ee-ah
Sarhk - Sah-rk
Ig'nas - Ee-ganas
Deltar - Del-taar
Woom'pka - Woom-pa-kah
Slah'yher - Slah-yer
Raht - Sıçan
Har'Kol - Haar-kawl Paah'rot
- Pah-rawt Aeviryum - Aay-
veer-i-yum

Alfa'Wlyf - Alfa-will-if
Clyp - Klip
Hu'nyds - Huu-nids
Jagya - Jah-g-yah
Ja'nyp - Yah-nip
Hefgy - Heff-gie
Rauk'nk - Raawk-nick
Tae'ju - Tay-shu May'lun
- May-loon Rah'bayr -
Raa-bay-er
Ant'leyupe - Ann-t-lay-oop
Cesare - Cheh-zuh-ray

SON SÖZ

Kralım Değilsin'i okuduğunuz için teşekkürler! Vo'ak ve Roo'nun hikayesini okumaktan keyif aldıysanız, lütfen Amazon, Goodreads veya tercih ettiğiniz sosyal medya platformunda bir yorum bırakmak için bir dakikanızı ayırmayı düşünün.

Ayrıca, Fae Quin'in bu uhrevi seriye yaptığı İNANILMAZ katkısı, Ben Senin Evcil Hayvanın Değilim!

Eryn Hawk için sırada ne olduğunu bilmek ister misiniz?

Güncel kalmanın en iyi yolu Facebook'uma, Instagram'ıma göz atmak veya [buradan](#) haber bültenime kaydolmaktır.

YAZARIN NOTU

You're Not My King!'in gerçekleşmesinde emeği geçen herkese teşekkür ederim. Sürekli sevgi ve destek olmasaydı bu noktada olamayacağımı biliyorum - özellikle Addison Beck ve T Ashleigh tam anlamıyla melekler ve ikinizi de çok seviyorum! Fae Quin, sen de harikasın ve bu projeyi benimle paylaştığın için sana çok minnettarım! Gelecekte vahşi hayal gücümü sizlerle daha fazla paylaşacağım için heyecanlıyım ve umarım bu yolculukta bana katılırsınız!

YAZAR HAKKINDA

Eryn Hawk, İngiltere'de üç kedisi ve bitmek bilmeyen yeni kahve kupaları koleksiyonuyla yaşayan İskoç bir genç kız. Fantezi, efsane ve canavarlara hayranlık duyuyor, bu yüzden günleri çoğunlukla yaratıklarının ve insanların umutsuzca aşık olabileceği ve şehvet duyabileceği yeni dünyalar yaratmakla geçiyor. Baharatlı paranormal romanlar yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda, Dragon Age oynarken ya da televizyonda bir dönem dizisi izlerken kanepede rahatlararak bulunabilir.

Eryn ile iletişimde kalmak isterseniz, onu çoğunlukla Instagram'da bulabilirsiniz. Ya da Eryn Hawk's Nest adlı özel Facebook grubuna katılabilir, burada en son projelerden haberler, çekilişler ve bolca monsterfucker mem bulabilirsiniz.

AYRICA ERYN HAWK TARAFINDAN

Peçeli Şehir

[Cair](#)

[Teighan](#)

Wet 'n' Wild

[Och, Ness](#)

SOSYAL

[Web sitesi](#)

[Amazon](#)

[Goodreads](#)

[Instagram](#)

[TikTok](#)

[Twitter](#)

[Merch](#)

[Facebook Grubu](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.